DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

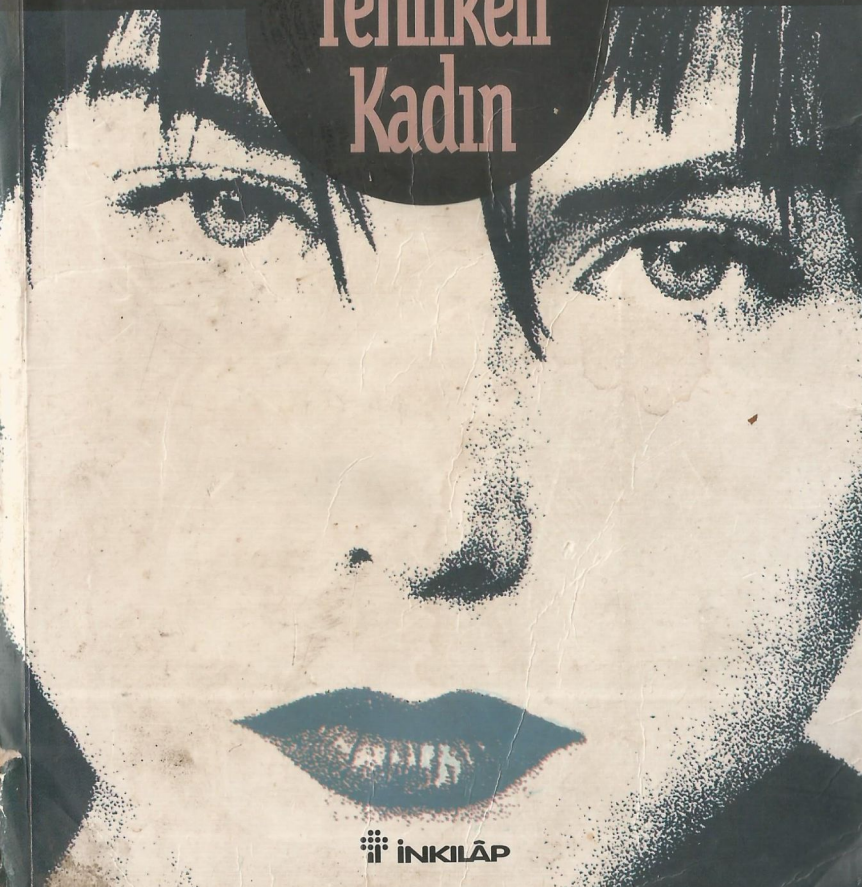
• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Martina

COLE

Tehlikeli Kadın

İNKILÂP

TEHLİKELİ KADIN

MARTINA COLE

© 1992, Martina Cole
Akcalı Telif hakkı
Ajansı aracılığı ile

© Türkiye'de yayın hakkı:
1997, İNKILÂP KİTABEVİ A.Ş.
Ankara Cad. 95
Sirkeci-İstanbul 34410
Tel: 514 06 10 - 11

Bu kitabın her türlü
yayın hakları Fikir ve
Sanat Eserleri Kanunu gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi
ve Tic. A.Ş.'ye aittir.

Dizgi:
Form Ajans

Düzelti:
Faruk Kırkan

Kapak Resmi:
Cem Günübek

ISBN 975-10- 1176-0
97-34-Y-0051- 0490

97 98 99 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ANKA OFSET
Matbaacılar ve Ambalajcılar San. Sitesi
No: 38 Yüzyıl Mahallesi
Bağcılar-İSTANBUL

MARTINA
COLE

TEHLİKELİ KADIN

"Dangerous Lady"

Dilimize Çeviren:
FATOŞ ATAY

İNKILÂP KİTABEVİ

Birinci Kitap
LONDRA, NOTTING HILL

Mümkünse namusunla,
olmuyorsa, herhangi bir şekilde
para kazan. Horace, 65-8 BC

Kardeşimin bekçisi miyim? - *Genesis, iv, 9*

Bölüm Bir

1950

"AMMA DA geç kaldın ha!"

Dr. Martin O'Reilly kendisine kaba bir şekilde bunları söyleyen genç çocuğun yüzüne bakıp iç geçirdi.

"Başka bir hastaya bakıyordum. Şimdi söyle bakayım. Annen nerede?"

"Yatağında tabii ki."

Küçük oğlan tekrar kardeşlerinin yanına gitti. Yedi oğlan merdivenlere dizilmiş oturup duruyorlardı. Yaşları üçle on dört arasında değişiyordu. Doktor bir sigara yaktı. İyice yandığından emin olmak için holde bir iki saniye sigarayı içine çekerek bekledi. Ryan'ların tümü bir arada olunca etrafa yaydıkları koku en sağlam mideleri bile bulandıracak kuvvette olurdu. Fukara barınaklarının kokusu, geçirdiği bunca yıldan sonra Doktorun da kanına işlemişti. Hatta giysilerine ve derisine bile sinmişti bu koku denilebilir. Küçücük parmaklara basmamaya özen göstererek merdivenlerde yolunu bulup yukarı çıkmaya başladı. Çocuklar onun rahat geçebilmesi için popolarını sağa sola oynatıp yolu açtılar. Duvara dokunmamaya gayret gösteriyordu. Sigara yakarak kokuya biraz engel olabiliyordu ama hamam böcekleri-işte onlara hiç alışamayacaktı.

Yukarıya vardığında karşısına gelen ilk yatak odasının kapısını itip açtı. Sarah Ryan karşısındaydı işte.

Koskocaman şiş karnı ile çift kişilik büyük yatakta yatıyordu. Ona içinden acıyarak gülümsedi. Sarah Ryan otuz dört yaşındaydı. Açık sarı saçları arkaya doğru topuz yapılmıştı, yüzü solgun ve kuruydu. Eğer gözleri bu kadar parlak ve canlı olmasa onu bir ceset sanabilirdiniz. Doktor, bu eve on beş sene önce ona ilk çocuğunu doğurtmak üzere geldiğini hatırlıyordu. O zaman ne hoş bir kadındı. Şimdi ise vücudu çocuk doğurmaktan şişmanlamış ve bozulmuş, yüzü devamlı sıkıntılı bir ifade taşıdığı için zamanından önce buruşmuştu.

"Doğum epeyce yaklaştı galiba, ha Sarah" diye sordu. Sesi çok yumuşaktı. Sarah yatakta doğrulmaya çalıştı. Üzerinde yattığı eski gazeteler hışırdadı. "Evet, gelmekle çok iyi ettin, Martin. Küçük haylazlara babalarını çağırmalarını söylemiştim ama o yine her zaman olduğu gibi ortalarda görünmüyor."

Yeni bir sancıyla aniden karnını tuttu. 'Oh, bu seferki bebek bir an önce doğmak için sabırsızlanıyor.' Zor bela gülümsedi. Sonra doktorun çantasından bir enjektör çıkardığını görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

'O şeyi yine bana saplamayacaksın herhalde! Geçen defa bütün bunları konuşmuştuk. Tanrının belası iğneleri olmak istemiyorum. Bu on üçüncü çocuğum ve öncekilerin hiç birini iğneyle doğurmadım. Ölü doğanları bile. Bundan sonra da iğne yemeğe hiç niyetim yok.'

"Yapma Sarah. Bu sadece seni rahatlatmak için."

Doktorun itirazına karşın elini kaldırdı "Özür dilerim ama bunlar canımı çok yakıyor, oysa doğum sancıları iğnenin yanında hiçbir şey değil, hiçbir şey...." Martin enjektörü yatağın yanındaki küçük sehpanın üzerine bıraktı, içini çekip Sarah'ın üzerindeki battaniyeyi açtı. Alışkın elleri ile önce karnının iki yanını muayene etti sonra iki parmağı ile içeriden muayeneye

başladı. İşi bittikten sonra battaniyeyi tekrar Sarah'nın üzerine örttü.

"Zannedersem bu defaki biraz zorlu olacak." dedi.

Sarah omuzlarını silkti.

"Eğer dediğin doğruysa ilk zor olan bu olacak. Geçen gün kocam Benjamin bana, neredeyse çarşıya giderken doğuracaksın diyordu!"

Sarah bunları söylerken gülüyordu, doktor da onunla beraber güldü.

"Öyle doğurursan ben işsiz kalırım. Sen şimdi bir iki dakika dinlen, ben hemen döneceğim. Oğlanlardan birinin benim için bir yere haber götürmesini istiyorum." Sonra kapıyı yavaşça kapayarak odadan çıktı.

"Doğurdu mu?" Bu soru onu daha önce karşılayan sekiz yaşındaki Leslie'den gelmişti.

"Hayır, henüz değil. Biraz sabırlı ol bakalım küçük ağabey."

Doktor çocukların en büyüğü olan Michael'a döndü. Neredeyse on beş yaşına basacak olan Michael daha şimdiden bir seksenin üzerindeydi ve ufak tefek İrlandalı doktorun tepesinden bakıyordu.

"Michael, hemen gidip yaşlı Jenkins Ana'yı çağırmanı istiyorum. Bu doğumda onun yardımına gereksinmemiz olabilir."

Oğlan bir iki saniye kadar doktoru süzdü, sonra "Annem iyi olacak, değil mi?" diye endişeli bir sesle sordu.

Doktor onu başı ile onayladı. "Tabii."

Çocuk hâlâ kıpırdamıyordu. Nihayet ağzının içinden,

"Daha önce Jenkins Ana'ya ihtiyacı hiç olmamıştı ama," dedi. Doktor sabırsızca karşısındaki oğlana bakmak için başını yukarı kaldırdı. "Bak, Michael," dedi.

"Burada durup bütün gün seninle sohbet edecek vaktim yok. Şu anda annen iyi değil, ama bu bebeği doğurtabilirsek iyileşecek. Jenkins Ana'yı ne kadar çabuk getirebilirsen o kadar iyi olur. Zaman azalıyor."

Michael yavaşça doktordan uzaklaşıp bir elini trabzana ötekini de duvara dayayıp, küçük oğlanların başlarına çarpmamağa özen göstererek aşağıya atladı.Tam aşağıya inmişti ki, doktor arkasından seslendi: 'Ona on şiling'ini benim ödeyeceğimi söyle, yoksa gelmez.'

Michael anladığını belli etmek için eliyle doktora tamam işareti yaptı ve aceleyle kapıdan çıktı.

Doktor yukarıdan oğlanların kafalarına baktı ve sigarasını daha fazla çiğnemeye başladı. Michael merdivenden kayarken duvardaki hamamböceklerini düşürmüş, bir tanesi en küçük oğlanın giysilerinde dolaşmakla yetinmeyip onun yüzünde de gezinmek gibi bir maceraya bile atılmıştı. Martin, küçük Benny'nin onu bir fiske ile yavaşça yüzünden uzaklaştırmasını izledi sonra da evi ilaçlattırması için ev sahibi ile görüşmeğe karar verdi.

"Evet, şimdi üçünüzün gidip babanızı bulmasını istiyorum." Goeffrey, Anthony ve Leslie ayağa kalktılar. Doktor hepsine sırayla istediklerini söyledi.

"Geoffrey, sen Latimer barına bak, Anthony, sen Yuvarlak Ev'e git, sen de..."

Leslie gözlerini yerden hiç kaldırmadan başıyla dinliyorum işareti yaptı.

"...evet, sen de Kensington Park Otel'e git. Onu bu saydığım yerlerde bulamazsanız bir de Bramley Arms'ı deneyin. Eğer şansınız iyi gider de babanızı bulabilirseniz ona gereksinmemiz olduğunu, hemen eve gelmesini söyleyin. Söylediklerimi hepiniz anladınız mı?"

Üçü de anladık anlamında başlarını salladılar ve he-

men yola koyuldular... Martin de Sarah'mn yattığı odaya geri döndü.

"Çok iyi çocukların var, Sarah."

Sarah'nın ses tonu buna pek katılmadığını belli ediyordu. "Bundan pek emin değilim, Doktor. Zaman zaman pek vahşileşiyorlar. Tabii buna biraz da babaları sebep oluyor. Bazen onları kemerle dövdüğü bir şey için, bir başka sefer parmağını bile oynatmıyor. Onlar da hiçbir zaman nasıl hareket etmeleri gerektiğini bilemiyorlar. Ne yapsalar kazanmaları olası değil."

Yeni bir sancıyla kıvranan Sarah iki büklüm oldu.

Doktor, "Gevşemeye çalış, Sarah," diyerek onun yüzüne düşen saçları geriye itti. Hava kararıyordu. Perdeleri kapatıp tepedeki ışığı açtı. Biten sigarasının ucundan bir yenisini yaktı. Sonra sigarayı dişlerinin arasına sımsıkı sıkıştırıp, Sarah'yı tekrar muayene etmeğe koyuldu. İşini bitirdiğinde yüzünde endişeli bir ifade vardı.Az sonra holden gelen sesi duyunca belirgin bir şekilde rahatladı. Bir iki saniye sonra Matilda Jenkins yatak odasının kapısını açmıştı. Bütün haşmetiyle Sarah'nın yatağının ayak ucunda durmaktaydı.'Evet, Doktor?' Bu bir sorudan ziyade işe başlamak üzere olduğunun ifadesiydi. Sonra Sarah'ya döndü.

"Nasılsın, Sarah? Bu Tanrının cezası merdivenler artık beni iyice yoruyor. Ama oğlanlar yaman!" Eliyle Sarah'ya işaret ederek, "Onları kovalar gibi yaptım, deliler gibi kaçıştılar." Derinden gelen gür kahkahası odanın içinde çınlıyordu. Doktor on şilinini ödeyeceğine göre onlara biraz güleryüz gösterebilirdi.

Doktor onun lafını keserek, "Onları korkutabilecek cüssedesin tabii, şimdi gene aşağıya in ve bana bol miktarda sıcak su kaynat. Aletlerimi sterilize etmek istiyorum. Bu küçük biraz zorlu olacak gibi görünüyor."

Matilda Jenkins başıyla anlıyorum işareti yaptı ve

"Hemen, Doktor," dedi. "Komşulara da haber yollayıp onlara da birer çaydanlık su kaynatmalarını söyleyeceğim. Gerekebilir."

Matilda odadan hızla çıkarken, Sarah doktora parladı.

"Onun burada ne işi var? Ona verecek on şilin'im yok, para olsaydı çocuklara verirdim. Dünden beri bir şey yemediler. Kocam olacak o adam eve gelinceye kadar da yiyecekleri bir şey yok. O da bildiğim kadarıyla bir yerlerde sızıp kalmıştır, sabahtan önce gelemez."

Neredeyse ağlamak üzereydi.

"Sarah, lütfen biraz sakinleşir misin? Parasını ben vereceğim." Doktor onun elini sıkıca kavradı ve 'Şimdi gevşe bakayım, kadın' dedi. "Bu işi kendi başıma yapamam, onun için sakin ol ve kuvvetini boş yere harcama."

Sarah, yüzü terden sırılsıklam, kendisini arkasındaki yastıklara bıraktı. Dudakları kuru ve çatlaktı. Acayip bir hareketle sehpanın üzerine uzanıp bardaktaki suyu içti. Çok geçmeden Matilda bir kova dolusu kaynar su getirdi. Doktor aletlerini sterilize etmeğe başladı. Aletlerin arasında kocaman bir de makas vardı.

Akşam saat dokuz olduğunda Sarah hâlâ büyük zorluklar çekmekteydi, karnındaki bebek de öyle. Doktor iki defa çocuğu döndürmek için kolunu içeriye sokmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Yanında gelirken getirdiği havluya ellerini kuruladı.

Bu bebek doğmalıydı, hem de artık daha fazla vakit kaybetmeden, yoksa her ikisini de kaybedebilirdi. Lanet Benjamin Ryan! Her sene Sarah'a bir bebek yapıyor ama doğum esnasında hiç onun yanında olmuyordu.

Küçük oğlanlar hâlâ merdivenlerdeki yerlerinde oturuyorlardı. Hepsi yorulmuş ve acıkmışlardı. Merdivenlerin tepesinde bekleyen Michael küçük kardeşleri-

hin yüzüne baktıkça içinden babasına küfrediyordu. Küçük Benny giysisinin kolunu emip duruyordu.

O sırada kapı gürültülü bir şekilde çalınmaya başladı. Altı yaşındaki Garry kapıyı açmağa çalıştı ama içeri hızla giren iki polisin çarpmasıyla neredeyse havaya uçarak yere düştü.

Michael onları görür görmez, alçak bir sesle küfredip annesinin yatak odasına kaçtı. Merdivende dizili olan küçük oğlanlar ağabeylerinin vakit kazanması için bir yandan oturdukları yerlerde kıpırdanıp yolu kapatıyor bir yandan da bağırıp çağırıyorlardı. Polisler de onları aşıp yukarı çıkabilmek için uğraş veriyorlardı. Gürültüleri ta yukarılardan duyuluyordu.

Michael yatak odasının camını açmış oradan dışarı çıkmağa çalışırken iki polis memuru da odaya daldı.

İşte tam o sırada birden elektrikler kesildi.

"Işıkları kim söndürdü? Sizi gidi küçük yumurcaklar."

"Tanrının cezası ışıkları kimse kapatmadı. Elektrik kesildi." Sarah'nın sesi çok hafif çıkıyordu. Polisler elektrik fenerlerini yaktılar.

"Onları buraya getirin, bu kadının hayatı tehlikede." Doktorun sesindeki aceleci ifade adamları yatağa yaklaştırdı. Oğlan kaçmıştı. Bunu ikisi de biliyordu. Sarah ise acıyla kıvranıyordu, gözlerinde yaş vardı.

"Sizin canınız adam tutuklamak istiyor galiba. Oğlum hiçbir şey yapmadı."

Matilda Jenkins lafa karıştı, "Bir şilini olan varsa versin. Elektrik saatini çalıştırayım."

"Bende var." Polislerden ufak tefek olanı cebinden bozuk paralar bulup çıkardı. Arkadaşını doktora yardım etmesi için odada bırakıp merdivenlerden yavaşça inmeğe çalıştı. Yapabildiği kadar dikkat ederek çocukların arasından inip merdivenin altındaki metreyi bulup pa-

rayı attı. Sonra bir şilin daha attı, fenerini söndürdü ve dışarı çıktı. En küçüğü henüz dört yaşında olan da dahil olmak üzere bütün küçükler ona açıkça düşman gibi bakıyorlardı. Adam da onlara sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı. Bitlenmelerine engel olmak için sıfır numaraya vurulmuş kafalarına ve dirsekleri yırtık giysilerine bakakaldı. Ömründe ilk defa kendini onların yerine koyup, bunun nasıl bir his olduğunu özümledi ve içini bir hüzün, bir ümitsizlik kapladı. Cüzdanını çıkarıp on şilinlik kağıt parayı oradaki çocukların en büyüğü olan Geoffrey'e uzattı.

"Messer'sa git, kendinize hazır balık ve patates yemeği alıp gel," dedi.

"Biz aynasız parası istemeyiz."

"Vay vay şu sert erkeğe de bakın hele! Buraya bak akıllı çocuk, kardeşlerin açlıktan ölüyorlar. Hadi şimdi git ve dediğimi yap."

Parayı Geoffrey'in eline sıkıştırdı. Geoffrey'in içinden ailesinin can düşmanı polisin parasını suratına atmak geçti ama küçük kardeşlerinin yüzlerini görünce bunu yapmaktan vazgeçti. Neredeyse iki gündür yemek yememişlerdi. Asık bir suratla adamı itip giderken kolundan yakalandı,

"Ağabeyin olacak o adama da söyle. Biz onu bulmadan gelip kendi teslim olsun."

Geoffrey kolunu kabaca kurtarıp, polise bir pisliğe bakar gibi baktıktan sonra ön kapıdan çıkıp gitti. Polis, başını sallayarak yukarıya çıkmak üzere merdivenlere yöneldi.

Yatak odasında Sarah çocuğunu doğurmak için savaş veriyordu. Doktor bir taraftan ameliyatı yaparken, öteki polis de onu omuzlarından yatağa bastırıyordu.

Doktor kesme işini tamamladığında Sarah kuvvetli bir şekilde ıkındı. O anda bebek içinde büyüdüğü "son"

denilen torba ile bu dünyaya geldi. Doktor torbayı delip açarak içindeki ufak mavi yüze baktı. Önce burnunu temizledi sonra bir yandan minik göğüs kafesine bastırırken bir yandan da yavaşça ağzından ona nefes verdi. Bebek öksürdü, arkadan ufak bir çığlık attı. En nihayet derin bir nefes alıp başını sağa sola oynatmağa başladı. Doktor, yıldırım gibi bebeğin göbeğini kesip bağladı ve onu Matilda Jenkins'e teslim etti. Sonra sanki kendi hayatı da buna bağlıymış gibi dikkatli ve çabuk Sarah'ın dikişlerini tamamladı.

Sarah, bütün vücudu uyuşmuş bir halde yastıklara dayanmış, kendi kendine bunun artık doğuracağı en son bebek olduğuna yemin ediyordu.

Bu senin ilk kız çocuğun, Sarah." Matilda'nın sesi çok tatlı çıkmıştı.

Sarah yatakta doğruldu, şaşkınlıktan sesi çıkmıyordu ama yüzü içeriden aydınlanıyormuş gibi parlamıştı. Gülümsedi, hem de bütün iri sarı dişleri görünürcesine gülümsedi.

"Şaka yapmıyorsun değil mi? Bir oğlan daha geldi sanıyordum. Bir kız ha! Doğru mu söylüyorsun, gerçekten kız mı?"

Polis memuru bile Sarah'nın bu sözleri üzerine gülümsemeye başladı. Sarah sahiden şaşkına dönmüştü.

"Ah, lütfen onu bana ver. Kızıma bir sarılayım. En sonunda bir kızım oldu. Tanrıya şükürler olsun."

Matilda çocuğu onun kollarına yerleştirdi. Sarah şimdiye kadar gördüğü mavi gözlerin en güzeline bakıyordu.

Matilda ona 'Çok güzel bir kızın var, Sarah!' dedi. Sarah ise kızına hayranlıkla bakmağa devam ediyordu. Bu onun on üçüncü çocuğu ama ilk kızıydı. Kızına bakarken bütün yorgunluğunu unutuvermişti. Sonra etrafındaki diğer gülen yüzlere baktı ve polislerin orada ne

işleri olduğunu o zaman hatırladı. Daha yaşlı olan memur neredeyse evine on beş senedir gelip giderdi. Savaş yıllarında bile bu böyle olmuştu.

"Söyle bakalım," diye polise tatsız bir sesle sordu. "Mickey'im bu sefer ne yapmış olabilir?"

"Sarah, oğlun bu defa da bir müşterek bahisçi için çalışıyor. Onu iki defa uyardım ama artık tutuklayacağım. Onun için ona söyle en iyisi kendi gelip beni bulsun."

Sarah kızına bir defa daha baktı. Bu arada doktor da işini bitirmiş, Sarah'nın altından gazete kağıtlarını alıp onun üzerini örtüyordu. Tekrar bakışlarını polise çeviren Sarah,

"Olur, söylerim Frank, ama o da babası gibidir. Kendi bildiğini okur." Sesi bu defa yavaş çıkmıştı.

Matilda Jenkins oda kapısını açtı ve dışarıdaki çocukları da içeri çağırdı. Hepsi birden, balık-patates yiyerek içeri girip yatağın kenarına üşüştüler. Benny hiçbir şey göremiyor, doktorun ceketine asılıp duruyordu.

"Ne istiyorsun, çocuk?"

Benny maymuna benzeyen küçük suratı ile doktora bakıyordu. Ağzı tıka basa doluydu.

"Yani bitik mi diyorum."

"Bitik, o da ne demek öyle?" Doktor anlamamıştı. 'Sen ne diyorsun oğlum?"

"Bitik, yani kara ekmek. O öyle mi?"

"Kara ekmek. Sen çıldırdın mı çocuk?" Doktor yardım isteyen gözlerle etrafına bakındı.

"Yani ölü mü diyor, kara ekmek gibi... ölü. Anladın mı?"

Bu sözleri Anthony söylemişti ve sesindeki ifadeden de eğer delirmiş biri varsa, onun küçük kardeşleri değil de doktor olduğu anlaşılıyordu.

"Kara ekmekmiş, aman Tanrım! Hayır değil. Canlı,

hem de senin kadar canlı. Şimdi patateslerini ye, küçük cahil. Kara ekmekmiş!"

Polisler gülüştüler.

Daha yaşlı olan polis doktora döndü, "Kaç yıldır Londra'da yaşıyorsunuz doktor? Yirmi mi?" Peki, bunca zaman yerel argoyu öğrenmediniz mi?' Onların da bu gerçeği pek eğlenceli buldukları seslerinden anlaşılıyordu. Sonra Sarah'ya döndüler,

"Artık gitsek iyi olacak. Michael'a geldiği zaman onu beklediğimizi söylemeyi unutma," dediler. "Ben unutmam Frank, söylerim, ama onun gelip gelmeyeceğini bilemem."

"Evet ama sen gene de onu ikna etmeğe çalış. Yeni bebeğini tekrar tebrik ederim. İyi şanslar. Görüşürüz." dedikten sonra iki polis odadan çıktılar.

Sarah oğullarının yüzlerine baktı ve gülümsedi.

Onlara "Bu bir kız." dedi.

Oğlanlar da hep beraber ona gülümsediler.

"İhtiyarlığımda bana arkadaş olabilmesi için bir kız evlat." Kızına sıkıca sarıldı. Ona Maura adını vereceğim. Maura Ryan. Beğendim bu adı.

"Gidip Mickey'i çağırayım mı anne? Ona da patates kızartması ayırdım."

"Evet Geoff. Git çağır. Tehlike geçti artık."

Doktor aletlerini toplamayı bırakıp Sarah'a sertçe baktı.

"Nerede olduğunu hep biliyor muydun yani?" diye sordu.

Sarah doktora gülerek baktı. "Tabii biliyordum. Sığınak Anderson, numara 119'da. Hep oraya saklanır."

Sarah'nın yaptığı espriyi anlayan Martin O'Reilly başını arkaya atarak kahkahayla güldü. Ona bakmak için yedi küçük ağız yemeklerini çiğnemeyi unutmuştu.

"Ne geceydi ama! Küçük kızın dünyaya gelmek için

güzel bir zaman seçti. Ayrıca genç Michael'ı bu gece polisten kurtardığı da bir gerçek."

Sarah da onun fikrine iştirak etti.

"Hakikaten öyle oldu." dedi.

O sırada Sarah'nın en iyi arkadaşı ve komşusu Pat Johnstone elinde çay tepsisi ile içeri girdi. Küçük oğlanları dışarı çıkartıp Sarah'ya bir fincan koyu çay doldurdu.

"Al bakalım, canım. Doktor, siz de bir fincan çay alır mıydınız?"

"Harika olur. Ağzım kurumuştu."

Pat doktor için de bir fincan çay koyup yatağın baş ucundaki sehpaya bıraktıktan sonra yatağa Sarah'nın yanına oturdu. Bebeğe baktı ve neşeyle bağırdı.

"Aman Tanrım, bu nefis bir şey, öyle değil mi?" Doğuştan gür olan sesi odada yankılandı.

'Sarah, lütfen biraz benim kucağıma verir misin?'

Sarah bebeği ona verdi, çayından bir yudum aldı.

'Bu çay çok iyi geldi , Pat.'

'Tam o pislikler Mickey'i aramaya geldiği anda elektriklerin kesildiği gerçek mi, Sarah? Mrs. Jenkins söylediği zaman neredeyse gülmekten donuma kaçırıyordum. Çok komik.'

Sarah gözlerini tavana çevirdi. 'Lütfen Pat, hatırlatma bana.'

Doktor aletlerini toplayıp çayını da içti. 'Hakikaten çok hoş bir durumdu. Tam zamanında kesildi ışıklar. Ben şimdi gidiyorum, Sarah. Sana söyleyinceye kadar sakın yataktan kalkma. Uzunca bir dikiş yaptım. Eğer kanaman olursa oğlanlardan birini bana yollarsın, tamam mı?'

"Anladım, Martin. Her şey için çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Sabah tekrar görüşürüz. Şimdilik hoşçakalın"

Yatak odasından çıkıp merdivenleri indi ve onu eli açık bir şekilde beklemekte olan Matilda Jenkins'in yanına geldi. Avucuna bir onluk sıkıştırdı.

"Teşekkürler, Matilda. İyi günler."

"Güle güle, Doktor O'Reilly."

Matilda onun arkasından kapıyı kapattı. Doktor sokağa inen merdivenleri indi ve arabasına baktı. Rover 90. Arabası tüm mutluluğu ve gururuydu. Ama şu anda üzerinde bir tane bile cam sileceği kalmamıştı. Lancaster Sokağı'nda başına gelecekleri bilmeliydi.

"Küçük hırsızlar!"

Arabasına bindi ve yola koyuldu. 2 Mayıs 1950 tarihinde Maura Ryan'ı dünyaya getirmişti.

İkinci Bölüm

1953

SARAH RYAN gözlerini mutfağının her yanında gezdirdi. Gördükleri onu memnun etmişti. Mutfağı güzel görünüyordu. Derin bir iç geçirerek mutluluğunu belli etti. Senelerdir kendini bu kadar iyi hissetmemişti. Sofranın üzeri yemek doluydu. Hindi, salam, büyük bir parça dana budu, hepsi özenle hazırlanmış, fırına girmeyi bekliyordu. Mutfak, köfte kızartması ve fırında nar gibi kızarmakta olan sosis kokularıyla dolmuştu.

Daldığı bu tatlı mutluluktan yukarıdan gelen bir şangırtıyla uyandı. Ağzı bir çizgi haline gelivermişti. Mutfak kapısına yürüdü ve kapıyı açarak sesinin elverdiği kadar yüksek perdeden haykırdı: 'Sizi uyarıyorum, hepinizi, bir gürültü daha duyarsam yukarı gelip derilerinizi yüzerim.'

Gülmemeğe gayret ederek biraz bekledi. Sonra çocukların yataklarına girdiklerinden emin, küçük bir melodi mırıldanarak hazırlıklarına devam etti.

Son işi masanın üzerinde bekleyen hindiyi ince kesilmiş salam parçaları ile süslemekti. Nihayet bunu da bitirip geriye çekildi ve eserine baktı. Sonra şöminenin önünde duran metal maşalardan birini alıp şöminenin arkasındaki duvara üç defa vurdu. Bir iki saniye sonra iki hızlı vuruşla arka duvardan beklediği ses geldi. Musluğa giderek çaydanlığı suyla doldurup kaynamaya

koydu. Çay tam kaynamak üzereyken arka kapının açıldığını duyup baktı. Arkadaşı Pat Johnstone ayakkabılarındaki karları silkelemeğe uğraşıyordu.

"İçeri gel, Pat, çay neredeyse kaynamak üzere."

"Aman, Sar, bu gece dışarıda feci bir soğuk var!"

Mutfağa giren Pat şöminenin yanındaki bir koltuğa yerleşti. Beğenen bakışlarla mutfağı inceledi.

"Çok güzel, bu sene durumunuz epey iyi görünüyor."

Sesinde hafif bir kıskançlık ifadesi hissediliyordu. Sarah kaynamış suyu çaydanlığa boşaltarak arkadaşına gülümsedi.

"Hepsini bu sabah Michael getirmiş. Görünce ben de gözlerime inanamadım. Bunlardan başka fındık fıstık, tatlı ve bisküvi de almış. Mickey çok düşünceli bir çocuk oldu."

Pat başını salladı. Bir yandan da gördüklerinin fiyatını aklından toplamağa çalışıyordu. Michael hakkında söylenenlerin doğru olduğuna emindi. Bütün bu yiyecekleri Lyons fırınında veya Kara Kedi fabrikasında çalışarak almaya imkan yoktu. Görünüşe göre, suç sayılan işler bayağı para getiriyordu.

"Ayrıca bütün çocuklara hediyeler almış," diye Sarah, yarattığı kıskançlıktan habersiz mutlulukla konuşmasına devam ediyordu. İki büyük beyaz çay fincanının birini arkadaşına verdi. Eline bir havlu dolayarak fırını açtı, içinden köfte kızartması ile sosisleri çıkarttı. Soğumaları için onları fırının üzerine koyup hindiyi fırına yerleştirdi. Hareketleri rahat ve kendinden emindi. Alnını önlüğünün eteklerine silerek doğruldu. Sonra dolaba doğru yürüyüp çekmeceyi açarak içinden çıkardığı bir paketi Pat'e uzattı.

"Neredeyse unutuyordum. Mutlu Noeller."

Pat Johnstone paketi kucağına koydu. Sarah'ya üzüntülü gözlerle baktı.

"Ben sana bir şey alamadım Sar ... param yoktu."

Sarah bunun üzerinde bile durmadı. "Boş ver. Hadi suratını asma ve paketini aç çabuk.. hadi."

Pat yavaşça kahverengi hediye kağıdını yırttı ve içine bakar bakmaz elini ağzına götürdü. Konuşmaya çalışırken sesi titriyordu.

"Ah, Sar! Ah, harika..."

Sarah arkadaşının omuzunu yavaşça okşadı.

"Beğeneceğini biliyordum!"

Pat beyaz buluzu kağıdından çıkardı ve yumuşacık kumaşı yanağına sürdü.

"Sanki ipek gibi, yumuşacık."

"İpek zaten, görür görmez sana yakışacağını anladım."

Pat'in daha önce düşündüğü bütün kötü şeyler tekrar aklına geldi. Son birkaç aydır arkadaşına duyduğu kıskançlık hislerini kontrol edemiyordu.

Bu hisler ilk defa üç ay önce Michael'in evi tamir ettirmek için ödediği parayı duyunca başlamıştı. Evde günlerce, böcek ve diğer zararlı hayvanları yok etmek üzere sülfürlü mumlar yakılmış, sonra da bütün ev tepeden tırnağa boyanmıştı. Aynı sokakta oturan bütün diğer kadınlar gibi Pat Johnstone da bunlara sinirlenmişti. Lancester sokağının standartlarına göre Ryanlar çok yukarılara tırmanmış, bu yüzden diğerlerine düşman gibi görünmeğe başlamışlardı. Eğer şimdi Michael Ryan korkulması gereken bir kuvvet olmasaydı, mahalleli onları çoktan buralardan sürüp atardı.

Bu düşünceler zihninden bir an içinde geçti ve Pat utandı. Okula Sarah'yla beraber gitmişler ve geçen bütün seneler zarfında birbirlerine yardımcı olmuşlardı.

Şimdi Sarah arkadaşını da düşünüyor ve Pat bunu hak etmediğini hissediyordu.

"Tamamiyle harika bir şey bu, Sar."

Arkadaşının mutlu olmasından sevinen Sarah, onun karşısına oturdu ve her ikisinin de çaylarına bol miktarda Black and White marka viski doldurdu.

"Bu şimdi bizi ısıtır, Pat." dedi. "Tanrı biliyor ya bu soğukta buna ihtiyacımız var."

Pat de çay fincanını eline alarak arkadaşının şerefine kadeh kaldırdı.

"Sana da Mutlu Noeller Sarah. Daha nicelerine."

Viskiyle ısınan iki kadın daha sonra rahatça sandalyelerine gömülerek günün en önemli işine başladılar: dedikodu yapmaya.

Michael Ryan Bayswater Sokağı'nda yürüyordu. Gene her zamanki gibi, sanki sokağın tek sahibi oymuş gibi başı yukarıda ilerlemekteydi. Tipiye rağmen yürüyüş tarzı değişmiyordu. Onsekiz yaşındaki Michael çok yakışıklıydı. Bir doksan boyunda, atlet yapılıydı. Koyu kahverengi yağmurluğu omuzlarının genişliğini daha da belirginleştiriyordu. Siyah saçları gür ve kıvırcıktı. Derine gömülü çarpıcı mavi gözleri çevresine sanki her gördüğünü anında yutuyormuşcasına bakıyordu. Sert ifadeli yüzündeki tek yumuşak yer dudaklarıydı. Onlar sanki kadın dudağı gibi kalın ve şehvetliydi. Aslında bu da ona zaman zaman zalim bir görünüm veriyordu. Kadınlar kadar erkekler de Michael'ı çekici buluyorlardı. O da bunu bildiği için diğer konuları olduğu gibi, bu özelliğini de daima kendi çıkarları için kullanıyordu.

Şimdi Hyde Park'ın parmaklıklarının önünü mekan tutmuş olan sokak kadınlarına bakıyordu. Bu karlı Noel gecesinde bile iş başındaydılar.

Bu işlerde yeni ve yaşları ötekilere göre daha küçük olan bazı kızlar, Michael'ı ilgiyle süzdüler. Kızlardan biri yağmurluğunun önünü açıp neredeyse yarı çıplak vücudunu ona sergiledi. Michael dudaklarında aşağılayıcı bir ifadeyle ona yukarıdan aşağı şöyle bir baktı. Bir sokak kedisine uzaktan sopayla bile dokunmazdı. Bu bakışmaları gören daha tecrübeli bir kadın yüksek sesle güldü, sonra kıza, "Kıçın donmadan bir an evvel örtünsen iyi olur." diye akıl verdi.

Seyrettikleri bu küçük eğlenceden memnun kalan diğer kadınlar gülüştüler. Michael yürümeye devam etti. Aslında fahişeler onu pek rahatsız etmiyordu. Onları takdir bile etmekteydi. Kendi düşüncesine göre onlarınki de diğerleri gibi yalnızca bir işti. Arz ve talep. Asıl hoşuna gitmeyen, bazılarının kendisine olası bir müşteri gözüyle bakmasıydı... İnsanların onu böyle şeyleri aşmış biri olarak görmesini istiyordu. Yoğun trafikte yolunu rahatça bularak karşıya geçti. Kar biraz azalmıştı. Son dakika alışverişini yapanlar her yeri doldurmuştu. Portobello yolu tıklım tıklımdı.

Michael, Bramley Barı'nın sıcak atmosferine girer girmez, kalabalığın arasından kendisine yol açtı, bu arada merhaba diyenleri de selamlıyordu. Geçen sene böyle bir imaj yaratabilmek için çok gayret göstermişti ama işte şimdi karşılığını alıyordu. İnsanlar onu tanıyor bu da onu diğerlerinden üstün kılıyordu. Bardakiler ona yer vermek için kıpırdandılar. Barda servis yapan kıza elini şıklatıp bir brandy ısmarladı. Brandy'i pek sevmemesine rağmen imajına yardımcı oluyor düşüncesiyle içiyordu.

İçkisini yudumladı. Kalabalık barı tarayan gözleri, camın yanında oturan bir grup üstünde karar kıldı. İçkisini alıp onlara doğru yöneldi. Masadaki adamlardan biri onu tanıyınca korkuyla yutkundu.

Tommy Blue, karnında korkunun verdiği bazı kasılmalar hissetti. Masadaki diğer dört kişi onun paniğini görünce konuşmayı kesip yeni gelene baktılar. Michael Ryan'ın kendilerine gülümsediğini gören adamlar birbirlerine sokulup sandalyelerinde neredeyse kayboldular. Yarattığı terörden memnun olan Michael brandysini bir yudumda içti. Sonra elinin tersi ile ağzını silip bardağını yavaşça masaya bıraktı.

"Epeydir seni arıyordum, Tommy."

Sesi sakindi. Tommy Blue kalbinin sıkıştığını hissetti. Dudakları titreyerek gülümsemeye çalıştı.

"Sanırım ikimiz bir yürüyüş yapsak iyi olacak." Masadaki diğer adamlara baktıktan sonra Michael, Tommy'ye işaret etti.

"Seni dışarıda bekliyorum."

Dönüp yolu açarak dışarıya doğru ilerledi. Dışarda barın duvarına dayandı, içinden yükselmekte olan heyecan kalbinin atışlarını kulaklarında duymasına neden oluyordu.

Bir şarkıcı grubu sokakta ilerlemekteydi. Michael cebinden bir Strands sigarası çıkararak yaktı. 'İlerleyin Hıristiyan Askerleri' şarkısının melodisi yaklaşmaktaydı. Sigarayı iyice içine çekti. Tommy'ye beş dakika daha verip gelmezse tekrar içeri girecekti..

İçeride, Bramley barında, Tommy Blue neredeyse sandalyesine yapışmıştı.

Borcun tam olarak ne kadardı, Tom?" Bu soru Shephard's Bush'tan Dustbin Daley tarafından sorulmuştu.

"Kırk beş bin papel."

Arkadaşlarından biri bir ıslık çaldı.

"En iyisi ben gideyim... yoksa tekrar içeri gelecek." Güçlükle yerinden kalkan Tommy istemeyerek de olsa kapıdan çıktı.

"Michael ona fena halde kızgın olmalı."

Diğerleri de bu fikre katıldılar. Tommy Blue'nun dışarı çıkmasıyla onların da önceki neşeleri kaçmıştı.

Soğuğa çıkınca, Tommy'nin içi titredi.

Üzerinde ince yırtık bir ceket ve çok renkli kalın bir atkıdan başka bir şey yoktu.

Michael dayandığı duvardan doğruldu ve Tommy'yi yakasından yakalayarak yolun aşağı kısmına sürükledi. Sokakta şarkılar söyleyen grup tam yanlarındaydı.

Genç bir dilenci kız Michael'a hayranlıkla bakıp elindeki kutuyu onlara doğru uzattı.

"Mutlu Noeller, bayım."

Michael ceketinin önünü açıp elini pantolonunun cebine soktu. İki adet yarımlığı kutuya attı. Kızın yüzü sevincinden kızarmıştı. 'Teşekkür ederim, bayım. Mutlu Noeller.'

Ona başıyla selam veren Michael, Tommy Blue'yu yol boyunca sürüklemeğe devam etti. Şarkıcıların sesleri ve müzik aletlerinin nağmeleri uzaklaşıyordu. İki adam beş dakika daha sessizce yürüdüler. Tommy Blue artık soğuğu hissetmiyordu. Aslında hiçbir şey hissetmiyordu. Her şeye korku hakim olmuştu. Neredeyse otomatik pilota bağlanmış gibiydi. Bütün yapabildiği beklemekti. Bütün gün azar azar içtiği bira şu anda midesine ağırlık vermekteydi.

Michael, Treadgold Sokağı'na geldiklerinde yavaşladı. Buradaki çamaşırhaneyi herkes bilirdi. Kendisi de birçok kere annesinin yolladığı kirli çamaşırları buraya getirmişti. Bina şu anda terkedilmiş gibiydi. Noel tatili için kapalıydı. Ceketinin iç cebinden anahtarı çıkartan Michael binanın iki kapısını da açıp Tommy'i içeriye itti. Sonra elektrikleri açtı. Tommy hiç kıpırdamadan duruyordu.

Michael, Strands marka sigarasını çıkarıp ağır hareketlerle bir tane yaktı. Derin bir nefes alıp dumanını Tommy'nin yüzüne üfledi.

"Beni çok kızdırdın." Michael'ın sesi her zamanki gibi çok sakindi.

Tommy'nin yüz ifadesi yeniden canlanır gibi oldu. Hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı.

"Bak, Mickey, ben.. ben parayı toplamaya uğraştım. Yemin ederim!"

"Kapa çeneni, Tommy. Sinirimi bozmaya başlıyorsun."

Tommy'yi yakasından yakalayarak büyük makinelerden birinin üzerine doğru iteledi. Sağ yumruğunu omzunun üzerinden geriye çekip Tommy'nin yüzüne kuvvetli bir yumruk attı. Yumruğun şiddetiyle Tommy'nin burnu içeri çökmüş gibi oldu. Michael onun yere düşmesini izledi. Tommy, inleyerek bir top haline geldi, başını ellerinin arasına aldı.

Michael bu sefer de onun arkasına bir tekme atıp kirli zeminde hızla kaymasına sebep oldu. Kadınların çamaşır bastırmak için kullandıkları sopalardan birini eline alan Michael, bununla Tommy'nin omzunu dürtükledi.

"Uzat kolunu, Tommy." Michael'ın sesinde en ufak bir duygusallık yoktu. Tommy yalvarmaktaydı.

"Lütfen... lütfen Mickey. Sana yalvarıyorum. Gözyaşı ve kanla yıkanan yüzünü Mickey'e bakmak için kaldırdı. 'Lütfen yapma bunu... Parayı bir şekilde bulacağım, yemin ederim.'

Tommy'nin bacaklarına tekmeler indiren Michael çamaşır sopasını onun omzuna bir kere daha vurdu.

"Kolunu uzatmazsan şimdi o kahrolası belini kıracağım. Hadi hemen uzat şu kolunu!"

Michael'ın sesi çamaşırhanede yankılar yapıyordu.

Tommy bütün vücudu korkudan titreyerek kolunu ağır ağır uzattı. Sopa iki defa dirseğine inerek kolunu parçaladı. Tommy acıyla haykırıyordu. Midesindeki bütün birayı yerlere kustu.

"Kalk ayağa, Tommy." Michael'ın sesi gene sakin çıkmıştı.

Tommy yavaşça ayağa kalkmağa çalıştı. Kolu acayip bir biçimde yanında sallanıyordu. Ceketinin kolu kıpkırmızı olmuştu. Parmaklarının ucundan yerlere kan damlıyordu. Sessizce ağlayarak çamaşır makinesine dayandı.

"Parayı bulmak için yedi günün var, Tommy. Hepsi bu kadar. Hadi, şimdi defol bakalım.'

Michael, Tommy'nin çamaşırhaneden sürüklenerek çıkışını izledi. Kendi üzerinde kan olup olmadığını kontrol etti. Sonra, ıslık çalarak sopayı yıkayıp ilk bulduğu yere, çamaşırhanenin en uzak duvarına götürüp dayadı. Sonra ıslık çalmağa devam ederek ışıkları söndürüp kapıları kilitledi.

Balık Joe, Michael'ın ona anlattığı her şeyi ara ara başını sallayarak dinledi. Hem dinliyor hem de, "İyi... iyi." diyerek onaylıyordu. Michael bitirdiği zaman Joe ona gülümsedi. "Kol tamamen kırıldı demek, ha?"

"Kırıldı tabii, un-ufak oldu hem de."

Balık Joe içini çekti. Vahşeti sevmezdi ama onun işinde bu gerekliydi. Karşısında oturmakta olan Michael Ryan'a baktı, kendi gençliğine benzettiği bu oğlanı seviyordu. Kendini adam sırasına sokabilmek için onda da aynı kendisinde olan hırs ve istek vardı. Michael gibi o da gençliğinde para kırıcılığı yaparak çalışmış sonra da kendi işini kurmuştu. Şimdi yaşadığı çevrede saygın bir kişiliği vardı. Petticoat Lane'den Portobello Road'a ka-

dar uzanan kısımda birçok dükkana, kulübe ve çarşıya sahipti. Ama en kazançlı işi tabii ki bahisçilikti. Joe neredeyse yirmi senedir müşterek bahis oynatmaktaydı. Michael'ı işe alır almaz kendine benzeyen biriyle karşılaştığını anlamıştı.

Michael aslında yaradılış olarak namusluydu. Eğer birinden elli papel aldım diyorsa Joe onun gerçekten o kadar aldığından emin oluyordu. Halbuki bahis satıcılarının pek çoğu aldıkları paranın bir kısmını kendilerine ayırır, nasıl olsa şanssız işaretleyici o miktarı gene ödemek zorunda diye düşünürlerdi. Ama Michael Ryan'ın kendine has bazı prensipleri vardı. Joe biliyordu ki, Michael eğer gerekliyse, birini hastanelik edinceye kadar döver, ama ödemesi gereken paranın bir miktarını tutmayı hırsızlık olarak nitelendirirdi.

Joe onu seviyordu. Michael'ın ailesine bakmasını takdir ediyor ve kendisine karşı gösterdiği saygıdan da çok mutlu oluyordu.

Öksürüp boğazını temizledi. Şömineye kömürlerin üzerine doğru tükürdü. Önce tükürdüğü balgamın cızırtısını dinledi, sonra,

"Ocak ayından itibaren işin 'bahis paralarını toplama' kısmını senin devir almanı istiyorum. Bütün adamlara bundan sonra emirleri senden alacaklarını bildireceğim." dedi.

Michael, Joe'ya doğru söyleyip söylemediğini anlamak için dikkatlice baktı. Sonra bütün yüzünü mutlu bir gülümseme kapladı. Hayretle karışık bir neşeyle başını salladı.

"Teşekkürler, Joe! Çok çok teşekkürler!"

Joe da diğer pek çok kişi gibi, Michael'ın ona gülümsemesinden mutlu olmuştu. Sanki karanlık bir bulutun arkasından parıldayan güneş ışığı gibi bir şeydi Michael'ın gülüşü. Michael'a bu bir Tanrı vergisiydi. İn-

sanlar onu mutlu etmekle o kadar tatmin oluyorlardı ki, kendilerini neredeyse ona borçlu sanıyorlardı. Joe içinden bir sıcaklık dalgasının geçtiğini hissetti. Bu oğlanla çalışmak, ona işin bütün girdi çıktısını öğretmek kendisine büyük bir zevk verecekti. Bundan emindi. Gözleri Michael'ın vücudunda gezindi. Evet, bu iyice güzel bir oğlandı.

Michael da Joe'nun gözlerine baktı, bekledi. Balık Joe elli beş yaşındaydı. Hiç evlenmemiş ve Michael'ın bildiği kadarı ile bu yaşına kadar kadınlarla hiç ilişkisi olmamıştı. Michael'ın emin olduğu tek şey ise Joe'nun genç oğlanlarla çevrili olmaktan çok hoşlandığıydı.

Geçen aylar zarfında Michael, Joe ile bilerek aynı yerlerde bulunmağa gayret etmiş, ona iltifatlar etmiş ve kendisine para toplama işini verdiği için ne kadar minnettar kaldığını vurgulamıştı. Bir müddet Joe'nun yüzüne baktı ve ona koyu mavi gözlerindeki minnet ve beğenme ifadesi ile tekrar gülümsedi. Joe'nun kocaman vücudu ile sandalyesinden kalkışını izlerken yüzünde bir an için beliren tiksinme ifadesini derhal silip Joe'ya mutluluk verdiğini bildiği parıltılı gülümseyişini tekrar takındı.

Joe çalışma masasının çekmecelerinden birini açarak küçük bir kutu çıkardı. Masanın etrafından dolaşıp kutuyu Michael'a verdi.

'Bunu sana minnettarlığımın bir ifadesi olarak veriyorum.' dedi. Sesi alçak ve derinden geliyordu. Masanın üzerine abanarak Michael'ın kutuyu açmasını bekledi. Michael'ın beğeniyle iç geçirdiğini duyunca rahatladı. Oğlanı sıkıştırmak istemiyordu. Ona gelmeyi kendisi istemeliydi.

Michael kırmızı kadife kaplı kutunun içinde parıldayan altın kravat iğnesine baktı. İğne büyük bir M harfi şeklinde yapılmıştı. Üzeri pırlantalarla kaplıydı. Joe'nun

yüzüne bakan Michael kendisinden beklenilenin dehşetini ta içinden duydu. Sonra, Joe'nun gözlerindeki gevşemiş ifadeyi görerek yutkundu. Bu iş ya şimdi olacaktı veya hiçbir zaman.

Elini Joe'nun bacağının en yukarılarına dayayan Michael parmakları ile adamın ön taraflarına hafifçe dokundu. Joe kendisini okşamakta olan büyük kalın yapılı ele baktı. Bir an gözlerini kapatıp içinden yükselen şehvet hissinin bütün vücudunda dolaştığını duydu. Gözlerini açıp Michael'ın yüzüne dikkatlice baktı. Oğlan şöminenin ışığında kara bir melek gibi durmaktaydı. Mavi gözlerinde parıldayan amber renkli ışık Joe'nun kalbinin çok hızlı atmasına neden oluyordu.

Dizlerinin üzerine neredeyse çökerek ellerini Michael'ın kalçalarında gezdirmeğe başladı. Onları yoğuruyor, okşuyordu. Nefesi iyice sıklaşmıştı. Onun bu halini görünce Michael kendi kendine gülümsedi. Joe'nun bir sersem gibi göründüğünü düşünüyordu. Adamın dudaklarının üzerinde beliren teri sinirli bir şekilde yaladığına dikkat etti.

Joe'nun beceriksizce pantolonunu açmağa çalıştığını görünce, onun kafasına bir yumruk atmamak için kendine zor mani oldu. Artık geri dönemezdi. Bunca aydır uğraşıp planladığı bu iş tam yoluna girerken geri dönmek olmazdı. Joe, onun Notting Hill'den çıkış biletiydi. Gerçek kötülükler dünyasına onu kabul ettirecek bir pasaporttu. Dişlerini sıkarak oturduğu sandalyede arkasına yaslandı ve sakinleşmeye çalıştı. Uzaklarda karlı gecenin sessizliği içinde yankılanan 'Sessiz Gece' şarkısı Michael'ın kulaklarına ulaşmaktaydı. Joe'nun neredeyse kelleşmiş kafasına bakarken duyduğu büyüleyici çocuk seslerini ağlamamaya çalışarak dinledi.

Sarah, Benjamin'in içeriye girdiğini duyduğu za-

man hindinin pişip pişmediğini kontrol ediyordu. Ön kapı, korkuyla sıçramasına sebep olacak kadar hızla kapatılmıştı. Hindiyi tekrar fırına koyup sandalyesine oturdu. Benjamin kardan bembeyaz olmuş saçları ve kıyafetiyle mutfağa düşer gibi girdi. Dişsiz ağzını gösteren sırıtışıyla Sarah'a gülümsemeğe çalıştı ve sarsak adımlarla mutfağı dolaşıp onun yanına geldi.

"Merhaba Sarah, Sevgilim!"

Her zaman sarhoş olduğunda yaptığı gibi onunla sanki yolun karşı tarafındaymış gibi bağırarak konuşmaktaydı.

"Sesini biraz alçaltabilir misin? Bütün yumurcakları uyandıracaksın!"

Benjamin dengesini korumaya çalışarak karısına baktı. Ne kadar uğraşsa da onu net olarak göremiyordu. Nihayet karşısında iki adet Sarah görebildi ve kendini biraz önce Pat Johnstone'un kalkmış olduğu koltuğa bıraktı. Bacaklarından birini az bir şey havaya kaldırarak yellendi. Sandalyesinde Sarah'a tatlı tatlı gülümseyerek oturmaya devam etti. Üzerindeki giyecekler şöminenin sıcaklığından ısınıp buhar çıkarmaya başladı.

Hiç ses etmeden yerinden kalkan Sarah ona salamlı sandviç hazırlamaya başladı. Saate baktı. Biri yirmi geçmekteydi. Michael hariç bütün aile artık evdeydi. Sandviçleri bir tabağa koyarak kocasına verdi. Kemikleri sızlayacak derecede yorulmuştu. Sabahın yedisinden beri çalışmaktaydı.

Holden geçerek sırtına bir palto çekti ve karlı bahçeye çıktı. Yere eğilip büyük bir cam kâsenin üzerindeki tabağı aldı. Kâsenin yanları ve üst kısmı karlarla dolmuştu. Dikkatlice karları temizledi. Sonra kâsenin içindeki yeşil renkli karışıma hafifçe dokundu, gülümsedi. Küçük çocukları pelteyeye bayılıyorlardı. Karın tek iyi tarafı buydu işte. Her şeyi taptaze tutuyordu. Tabağı

kâsenin üzerine tekrar kapayıp terliklerindeki karları, ayaklarını yere vurarak temizledi.

Mutfağa girince kocasının horultusunu duydu. Oturduğu sandalyede yayılmış, uzun bacakları iki yana açılmıştı. Elindeki sandviç tabağını hâlâ birine uzatır gibi tutmaktaydı. Sarah tabağı yavaşça onun elinden alıp musluğa bıraktı. Hindiyi sonuncu defa kontrol edip fırını sonuna kadar kısarak yukarıya yatmaya çıktı.

Yatak odasında soyunurken kızının iki kişilik büyük yataklarına tırmanmış orada uyuduğunu gördü. Bu, Maura'nın ilk bilinçli Noeli olacaktı. Yatağa onun yanına sokulurken Sarah beyazımsı sarı saçlara bakarak içinde her zaman ona bakarken duyduğu şevecen düğümlenmeyi hissetti. Çocuk kıpırdandı ve yatağa daha fazla gömüldü. Baş parmağını ağzına alıp bir iki defa kuvvetlice emdi sonra tekrar derin uykusuna daldı. Eğer Benjamin ona müşterek hayatlarında başka hiçbir şey vermemişse bile bu çocuğu vermişti. İşte sırf bu yüzden Sarah onun bütün yaptıklarını affedebilirdi.

Michael uyanıp saatine baktı. Gece yarısı üç buçuktu. Uyanmağa çalışırken aniden beline sarılmış şişman bir kol gördü. Sönmeye yüz tutan şöminenin ışığında Balık Joe'nun uyumakta olan yüzüne baktı. İçinde bir yerlerde son geçirdiği birkaç saatin olaylarına karşı bir iğrenme duydu. Gürül gürül yanan şöminenin önünde yaptığı her şey açıkça aklındaydı. Yaşadıkları bütün iticiliğine rağmen biraz da heyecan vericiydi. İşte hep arzuladığı ve elde edeceğine yemin ettiği gibi, Balık Joe artık avcunun içindeydi. Dudaklarının etrafında zalim bir gülümseme belirdi. Bundan sonra Joe'yu bir müzik aleti çalar gibi idare edecekti. Yavaş yavaş onun hayatının odak noktası olacaktı. Sonra Joe'ya olan gereksin-

mesi sona erince de ondan kurtulacaktı. Michael ne yapması lazım geldiğini biliyordu. Bunu çok uzun bir süreden beri planlamaktaydı.

Yüzünü yavaşça Joe'nunkine yanaştırdı ve onu dudaklarından öptü. Joe'nun sulu gözleri aralandı ve rengi kaçmış dişleri meydana çıkarak Michael'a gülümsedi.

"Benim artık gitmem lazım, Joe."

Tembel tembel esneyerek şişman kollarıyla gerinen adam, üzüldüğünü belli eden bir sesle,

Peki, Michael. Aşkım benim. Yarın lütfen gelmeye çalış. Noel'lerde hep yalnızım."

"Geleceğim. Merak etme."

Joe, şöminenin ışığında Michael'ı giyinirken görünce onunla birkaç saat önce geçirdikleri aşk dolu dakikaları tekrar yaşadı. Michael'ın altında yatması bir kere daha gözlerinin önüne geldi. Kendine bu kadar güzel bir hayvan bulduğuna inanamıyordu. Michael paltosunu giyerken üzerine bir yalnızlık çöktüğünü hissetti.

"Yarın görüşmek üzere." Michael'ın sesi yumuşak ve okşayıcıydı. Joe'yu o nefis gülüşlerinden biriyle ödüllendirdi. Adam yattığı yerden doğrularak şöminenin önünde ayakta durdu. Kısa bacakları ve şişman göbeği ile Michael'ın midesini bulandırıyordu. 'Bir şey unutmadın mı?' Sesi sanki bir genç kız sesiydi. Yüksek perdeden ve bekleyiş dolu. Michael şaşkın bakakaldı. Sonra Joe'nun kendisine veda öpücüğü için uzanan dudaklarını görünce, şömineye doğru yürüyüp onu kucakladı. Joe dilini Michael'ın ağzına iterek onu kor utan bir arzu ile öptü. Bu kucaklaşmadan yavaşça uzaklaşan Michael son defa gülümsedi ve odadan sessizce çıktı.

Joe'nun hamurumsu beyaz vücudu zihnine kazılmış gibiydi. Sessiz beyazlığın içinde yürüyen Michael ciğerlerine işleyen dondurucu soğuktan mutluluk duyuyordu. Hafiften kar yağmaktaydı. Yüzüne düşen kar tane-

leri belki içindeki huzursuzluğu giderir diye yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı.

Sokak lambalarından gelen ışık kaldırımın üzerinde binlerce elmas gibi parıldıyor ve yolunu aydınlatıyordu. Michael hızlanarak gülümsemeye başladı. Gecenin sessizliğinde başını sallayıp omuzlarını silkti. Artık işin en kötü yanı arkada kalmıştı. Kendini neyin içine attığını biliyor ve bundan sevinç duyuyordu. Varsın ihtiyar şişko homo vücudunu kullansındı. Annesinin sofrasına ekmek koyabilmenin çaresi buydu. Çocuklara giyecek almanın da. En sonunda bu iş ona tahmin bile edemiyeceği kadar fazla zenginlik getirecekti. Artık bu meselenin kendisini üzmesine izin vermeyecekti.

Lacivert gökyüzüne baktı ve parıldayan yıldızlara yumruğunu salladı. Bu Ryan'lar için yepyeni bir başlangıçtı. Onları yaşadıkları çöplükten alıp oraya, ait olduklarına inandığı paralı dünyaya yerleştirecekti. Ellerini paltosunun ceplerine sokunca eline kravat iğnesinin küçük kutusu geldi. Kendi kendine sırıttı. Noel tatilinden sonra dükkanlar açılır açılmaz gidip kendine bir kravat alacaktı!

Michael, Noel günü, etrafındaki mutlu yüzleri, bitmeyecek hissini veren yemekleri ve aldığı hediyelerin yarattığı kutlama havasını görünce kendisiyle nihayet barıştı. Yaptıkları ne kadar kötü olursa olsun buna değerdi. Büyük ve gürültülü bir Noel yemeğinden sonra Michael kızkardeşi Maura'nın başı kucağında oturuyordu. Onun uyuyan yüzüne bakıp parmağını emmesini seyrederken eğer ailesini böyle mutlu kılmasını sağlayacaksa gerektiğinde adam bile öldürmeye yemin etti.

Bu, bir çok defa tutması gerekecek bir yemindi.

Üçüncü Bölüm

1955

GERRY ve Benny Ryan şehrin bir zamanlar Testerton Sokağı olarak anılan bombalanmış bu yöresinde oynamaktaydılar. Bir önceki gün okul dönüşü buradan geçerken bir kamyon dolusu kumun oraya boşaltılmış olduğunu görmüşlerdi. Bu iki anlama gelirdi. Ya buradaki yıkıntı evler tamir edilecek veya buraya prefabrik binalar yapılacaktı. Her iki şekilde de oyun sahalarının yakında ellerinden gideceğini anlamışlardı. İki oğlan da sabah altı buçukta kalkmış yollara düşmüşlerdi. Eğer vakti iyi ayarlayabilirlerse Cumartesileri küçüklerin gittiği Landbroke Grove'daki Royalty Okulu'na gitmeden önce bir iki saat burada eşelenebilirlerdi.

Kumun içinde bir saat oynadılar. Benny, dokuz yaşında olmasına karşın tam bir Ryan'dı. Yaşına göre uzun boyluydu, on bir yaşında olan Garry'nin tepesinden bakıyordu. Garry'nin ince ve uzun yapılı vücudu ona uçacakmış havası veriyordu. Gözlük takmak zorunda olan tek Ryan Garry idi. Durmadan burnunun üzerine itmeğe çalıştığı gözlüklerinin kalın camları ile tıpkı bir baykuşa benziyordu. Benny ise siyah saçları, koyu mavi gözleri ve kalın dudakları ile Garry'nin tersine, tipik bir Ryan'dı. Açık kumral saçlı Garry, ailenin devamlı okuyan ve dâhiliği hepsi tarafından kabul edilmiş bir ferdiydi. Odası kitap ve kağıtlarla doluydu. Kendini

değişik icatlar yapan biri olarak görüyordu. Annesi ise onun bu yönü ile övünsün mü yoksa onu yaptıklarından dolayı öldürsün mü bilemiyordu.

Haziran güneşi, oyunlarına daha da bir aydınlık katıyordu. Etraflarında bütün tabiat canlanmıştı. Saat ilerledikçe trafiğin gürültüsü fazlalaşıyor, sık sık geçmekte olan tren, çöp kümeciklerini titretiyordu. Kum yığınının sağında Testerton Sokağı'nın savaşta yıkılan evlerinin kalıntıları vardı. Bomba tam üstlerine gelmiş ve ancak son bir iki ev ayakta kalabilmişti. Bunların da ön cepheleri yoktu. Odalar, mucizevi bir şekilde sağlam kalmış duvar kağıtları ve yıkık dökük bir iki mobilya ile delinmiş mağaraları andırmaktaydı.

İki oğlan da evin her bir köşesini ezbere biliyordu. Evlerin çatı katından aşağıya doğru sallanmak için kullandıkları eskimiş tahtalar artık bahar da geldiğine göre bu civarlarda yaşayan tüm çocukların eğlence merkezi olacaktı. Ta Shephard's Bush'tan, Bayswater'dan gelen oğlanlar rakip çete kavgalarından kalan zamanlarını burada geçireceklerdi. Eğer yapı işleri pek yakında başlamazsa bu iyi bir yaz tatili olabilirdi.

Kum yığınının üzerinden aşağı yuvarlanıp inen Garry, elleri ve ayakkabıları turuncuya boyanmış bir halde evlere doğru yürümeye başladı. Ağabeyinin gittiğini gören Benny de onun arkasından aceleyle seğirtti. Bir yandan da ellerindeki ve pantolonundaki kumları silkelemeğe çalışıyordu. Nefes nefese Garry'ye yetişti.

"Şimdi napıyoruz?" Her zamanki gibi bundan sonra ne oyun oynayacaklarına da Garry'nin karar vermesini bekliyordu.

Garry, ince yüzü asık, kardeşine baktı. "Bomba filan arayacaz işte. Lee, Arches'tan yürüttüğü barutu buraya saklamıştı, ben de ondan araklayacam."

Benny bir iki saniye kadar telaşlandı. Lee on üç ya-

şında olmasına rağmen neredeyse on yedi yaşındaki Roy kadar iriydi, ayrıca da çok kötü huyluydu.

"Lee bizi parçalar be!"

Garry güldü, gözlüklerini burnunun yukarısına ittikten sonra, "Önce bizi yakalaması gerek!" dedi.

Benny huzursuzca bu gülüşe karşılık verdi. Lee onları yakalayacaktı, bunu her zaman yapıyordu zaten. Ama bu fikrini kendine sakladı, yoksa Garry onu hemen eve gönderebilirdi. O zaman da kızkardeşi ile oynamak zorunda kalırdı. Garry'nin peşinden sondaki eve doğru yürüdü. Merdivenler hâlâ sağlamdı, iki çocuk en üst kata kadar rahatça çıktılar. Yıkılmakta olan zeminin kenarına çok tehlikeli bir şekilde yanaşarak oradan baştan başa görünen Londra'ya baktılar. Geçen birkaç sene zarfında manzara epey değişmişti.

Durdukları yerden neredeyse yaşamakta oldukları üm dünyayı görebiliyorlardı. Garry, uzaklarda, Wormwood Scrubs Park'ta kurulan fuarın gelmiş olduğunu görüp Benny'nin göğsüne bir dirsek atarak bunu ona da gösterdi. İkisi de fuara gitmenin heyecanını içlerinde duydular.

"Mickey'den bize biraz para vermesini isteyeceğim! Daha sonra da oraya gider hangi oyuncakları kurmuşlar bir bakarız!"

Benny telaşından arkaya doğru zıplayıp oradaki tahtalara takıldı. Dengesini kaybedip tahta zemine düşerken birden nefesini tuttu. "Hey, Gal, şuna bir bak!"

Garry çoktan kardeşinin kocaman ayaklarının altında duran şeye bakmaktaydı.

"Sence bunlar buraya nereden gelmiş olabilir?"

Garry kafasını salladı. Yere eğilip oradan boş bir hartuç kovanı aldı. Aşağı yukarı on iki düzineden fazla boş kovan vardı.

"Herhalde biri onları çentip sonra da buraya saklamış!"

Garry de gözlüklerini burnunun üzerine itip, aceleyle ekledi: "Evet, evet bu lanet olası durum aynen dediğin gibi olmuştur. Zaten belli olan şeyleri anlamakta üzerine kimse yoktur senin. Bunlar buraya ufak bir çete tarafından konulmuş, kimler olduğunu da biliyorum."

Benny güçlükle düştüğü yerden kalktı. Ellerinin düşerken sıyrıldığı kısımları yanıyordu.

"Peki, sence onları buraya kim sakladı?"

"Behse girerim ki Elgin Caddesi'ndeki o çetenin işidir bu." Garry'nin sesi zafer duygusuyla doluydu.

"Hadi gel, kimse gelmeden onları yok edelim."

İki oğlan da boş kovanları fanilalarının içine doldurdular. Sonra ellerinden geldiğince çabuk merdivenlerden indiler. Evden aydınlık sokağa çıkar çıkmaz aniden yavaşlamak zorunda kaldılar. Karşıdan Lee, Leslie ve Roy onlara doğru gelmekteydi. Garry, Benny'ye baktı. Yüzünden canının sıkıldığı anlaşılıyordu.

"Ne olursa olsun onlara bundan bahsetmek yok." dedi. Benny'nin elleri acıyordu, onları yavaşça fanilasına sildi. Gözlerinde yaşlar belirmeye başlamıştı bile.

Roy oğlanları gördü ve onlara seslendi. "Hey, siz ikiniz, orada ne dikilip duruyorsunuz. Ne yaptınız yine?"

Cevabı her zaman olduğu gibi gene Garry verdi. "Bir şey yapmadık. Bizi aradığınızı sandık. Hepsi bu." dedi.

"Sizi ne diye arayalım? Evde yeteri kadar görüyoruz zaten. Hadi şimdi kaybolun bakalım, ikiniz de." diyen Roy'un sesi onlara pek de inanmadığını belli ediyordu.

Oğlanlar bu emri ikiletmediler. Bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı koşmağa başladılar. Kum yığınlarının emniyetli sahasına kadar koştuktan sonra tepesine çıkıp

oturdular ve ağabeylerine oradan bakmaya başladılar. Üç büyük oğlan evlerin açık olan tarafında durdular. Hepsi sigara içiyordu.

"Ne biçim kokuyorlardı, dikkat ettin mi? Silchester Sokağı'ndaki hamama gitmiş bunlar. Hepsi de saçlarına o kokulu şeyden sürmüş." Bunları söyleyen Benny'nin sesinde küçük görme havası seziliyordu. Onun düşüncesine göre zorlanmadan yıkanmaya giden bir insanın tedaviye ihtiyacı vardı. O yıkanmaya ancak on beş günde bir giderdi. Sabun ve havlular dahil altı penny ödenen cinsten olanına. Bundan nefret ediyordu. Eğer annesi dışarda durup onu beklemese bu parayı silahına fişek almak için veya mecmualara vermeyi tercih ederdi.

Çok geçmeden ortaya üç kız çıktı. İki sarışın bir de kızıl saçlı. Garry güldü.

"Pis namussuzlar! Hamama neden gittikleri anlaşıldı. Kızlarla aşna fişne yapacaklar."

Kızların her birinin bir ağabeyleri ile ayrı ayrı uzaklaştıklarını görünce daha da sinirlendiler. Benny ayağa kalktı.

"Hadi eve gidelim. Benim karnım acıktı."

İki oğlan sessizce evlerine doğru yola koyuldular.

Roy, Janine'i evlerine getirdiği zaman saat öğleden sonra üçtü. Şimdiye kadar eve ilk defa bir kızla geliyordu. Her ikisi de çok heyecanlıydı. Roy holde Janine'in elini tutarak ona gülümsedi.

"Her şey yolunda gidecek."

Yüzüne eğilip onun yeşil gözlerinin ta içine baktı. Her zaman olduğu gibi yüzüne bakınca gene onu öpmek için içinde bir telaş duydu. Janine'in süt beyazı bir cildi ve uzun, gür ,kızıl saçları vardı. Roy'a göre Janine kaliteli bir kızdı. Ayrıca uzun boyluydu. Şu ara sıkıntıda olması da Roy'a göre bir şanstı. Artık her şeyi açığa

çıkartmak için bu, onlara gereksinmeleri olan kuvveti verecekti.

Onu elinden tutup annesinin mutfağına götürdü. Sarah her zaman olduğu gibi yemek yapmaktaydı. Güneşin evin zemininde dans ettiği bu güzel havada bile Sarah yemek yapıyordu. Dokuz tane çocuğa yemek yapmak her gün bir ziyafet hazırlamak gibiydi. Roy'la Janine'e baktı. Yüzündeki ifadeden şaşırdığı belli oluyordu. Roy, mutfağın ortasında, Janine'in elini sımsıkı tutmuş annesine bakıyordu.

"Anne. Sana Janine'i tanıştırmak istiyorum... Janine Grierson."

Kız elini uzattı ve başını eğdi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Teşekkür ederim."

Sesi çok yavaş ve terbiyeliydi. Ellerini önlüğüne silen Sarah kızın elini tutup yavaşça sıktı.

"Ben de seni tanıdığıma memnun oldum, hayatım. Gelin oturun bakayım. Zencefil birası yaptım. Birer bardak ister miydiniz?" Cevap vermelerini beklemeden dışarı çıktı, bulaşıklıktaki masanın üzerinden büyük bir sürahi aldı. Düşünmek için zamana gereksinmesi vardı. Grierson? Grierson? Bu ismi nereden duymuş olabilirdi? Sürahiyi alıp mutfağa geri döndü. Roy Janine'i mutfak masasının başına oturtmuş, kendi de onun yanında ayakta duruyordu. Birden aklına geliverdi. İsmin kime ait olduğunu hatırlayınca da yüreği hopladı. Bu Janine Grierson'du. Babasının Portobella Sokağı'nda kasap dükkanı vardı. Ayrıca Rillington Meydanında Christie'nin yanındaki ev de onlarındı. Janine'in onun Roy'unla ne işi vardı Tanrı aşkına? Böyle düşünmesine sebep oğlunun Janine'e layık olmadığı değildi, tabii ki böyle düşünmüyordu ama bildiği bir şey vardı ki, o da Eliza Grierson'un tek kızı için müthiş planları olduğuydu.

Gülümsemeye çalışarak iki bardağa zencefil birası koydu. Tam bardakları masaya koyarken Roy söze başladı. "Janine hamile, anne. Bebeğinin babası da benim."

Dışarıda, bahçede Maura, Garry ile Benny'i seyretmekteydi. Garry fişekleri doldururken Benny de onları oynatmadan dikkatlice tutuyordu.

Cumartesi sabahları seyrettiği çocuk programında "Yalnız Kovboy" filmini seyreden Garry, bomba yapmaktan yepyeni bir heyecan duyuyordu. Benny'nin elinden fişeği almadan önce tıkacı dikkatlice içeri itti sonra onu güzelce bahçe duvarının üzerine yerleştirdi. Bir adım geri çekilip yaptığı işi gururla seyretti. Bu da en sonuncusuydu işte.

Maura tahta küfenin üzerine oturdu. Uzun sarı saçları güneşin altında altın gibi parıldıyordu. Deniz mavisi gözleri ile ağabeylerinin her hareketini dikkatle izliyordu. Beş yaşında olmasına karşın onların oyunlarına katılabilmesi için sessizce bir köşede oturup yalnızca bakması gerektiğini öğrenmişti. Yoksa onu bırakıp yavaşça sıvışıyorlardı.

Garry'nin Benny'ye büyük bir tokmak verdiğini izledi. Gary daha sonra dolu kartuşlardan birini alıp çimenlerin üzerine yerleştirdi. Devrilmesin diye kartuşu birkaç kere sıkıca yere bastırdı. Nihayet Benny'ye başıyla tamam işareti verdi. Benny tokmağı başının üzerinde havaya doğru kaldırıp beklerken, Garry de gözlüğünü burnunun üzerine itip yarış başlatır gibi elini havaya kaldırdı, sonra da hızlıca yanına indirdi...

Evde, Sarah konuşurken Janine sessizce ağlamaktaydı. 'Ben sana karşı değilim kızım, ama babanı bir dü-

şünsene. Bunu duyduğu zaman deliler gibi kızacaktır. Bebeğiniz olsa da olmasa da senin Roy'la evlenmene kat'iyen izin vermeyecektir. Biliyorum.' Sesinin tonunda Roy'un kanını donduran bir kararlılık vardı.

Roy annesine cevap vermek için ağzını açtı. İki kadın da ümitli bir bekleyişle ona bakıyordu. O anda gözlerinin sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi dehşetle açıldığını gördüler.

"Benny! Benny... Tanrının cezası, sakın yapma!" Sesi o kadar yüksek perdeden çıkmıştı ki kadınlar yerlerinden korkuyla sıçradılar. Bir saniye sonra bahçeden kulakları sağır eden müthiş bir patlama, arkasından da Maura'nın haykırışı duyuldu. Masa başındaki üç büyük yerlerinden fırlayıp arka bahçeye adeta sapanla atılmış gibi düştüler.

Maura, tam içeriden Roy'un seslendiğini duyduğu anda, Benny'nin elindeki tokmağı indirdiğini görmüştü. Tokmağın pirinç kartuşa çarpmasıyla önce ufak mavi bir ışık arkasından da korkunç bir patlama meydana gelmişti. Maura, sanki yavaş çekim bir film izler gibi, Benny'nin önce havada uçmasını arkadan da bahçenin arka tarafında yığılı duran eski eşyaların arasına sert bir şekilde sırtının üzerine düşmesini seyretti. İşte tam o sırada da çığlık atmaya başladı. Gözyaşlarının arasından Garry'nin duvara ulaşmaya çalıştığını görüyordu. Roy, kalbi yerinden fırlayarak Benny'nin yattığı yere doğru koşup geldi. İşte Garry nihayet yapacağını yapmış, birini öldürmüştü. Benny'yi yerden yavaşça kaldırıp başını kucağında bebek tutar gibi tutuyor, bir yandan da annesinin bulacağı şeyden korkarcasına eli ağzında, dehşetle bahçede durmakta olduğunu farkediyordu. Benny'nin her yanı is ve kurumdan simsiyahtı. Patlamış barut kokusu onu bir bulut gibi sarmıştı. Kardeşi-

nin yüzüne bakınca Roy gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

"Benny... Benny!" Roy'un acı dolu sesi mavi gökyüzünde yankılandı. Janine, taşlaşmıştı sanki. Farkında olmadan küfenin üzerinde oturan küçük kıza yaklaştı, içten gelen hareketlerle onun küçük kafasını göğsüne bastırıp uzun sarı saçlarını okşamaya başladı.

Roy, Benny'ye sımsıkı sarılmış, patlamadan simsiyah olmuş başını göğsüne bastırıyordu. Benny gözlerini açıp ağabeyinin gözyaşlarından ıslanmış yüzüne baktı.

"Ne oldu?" Çocuksu sesi herkesin korku dolu düşüncelerini dağıtmaya yetti. "Tam tokmağı indirdiğim zaman havaya uçuverdim!"

Sonra Benny şaşırmış bir ifadeyle etrafına bakındı. "Roy, Garry nereye gitti?"

Onu tekrar kucağına alan Roy bir iki dakika önce duyduğu dehşet hissinin dağıldığını hissetti.

"O küçük piç kurusu eve geldiğinde, hayatımda yapacağım en son iş bile olsa, onu öldüreceğim."

Maura, Janine'den yayılan çiçek kokusundan çok hoşlanmış, ona sarılmaya devam ediyordu. Çığlıkları küçük hıçkırıklara dönüşmüştü. Sarah, Roy'un Benny'yi eve taşımasını beklerken, Janine'in sevgili kızını nasıl teselli ettiğini gördü ve o anda kalbindeki bütün buzlar eridi. Kıza yaklaştı ve elini onun omuzuna attı,

"Bu Garry bir gün beni öldürecek. Evet, Janine, eğer bu ailenin yaşadığı heyecanların bir parçası olmak seni korkutmuyorsa, ailemize hoşgeldin." dedi.

Janine'in bembeyaz olmuş yüzü Sarah'nın iyi niyetli tabiatını ortaya çıkarmıştı. Kızın kızıl gür saçlarını yüzünden arkaya doğru eliyle atıp,

"Ama sonra söylemedi deme, bu gibi heyecanlar bu evde günlük olaylar sayılır!"

"Ah, Mrs. Ryan, babam hakikaten çok kızacak."

Sarah, kendisinin bile inanmadığı derecede emin bir sesle elini salladı.

"Alışacaktır, hayatım. Alışacaktır."

James Grierson evin içinde beynine sıçramış bir hiddetle dolaşıp durmaktaydı. Ucuz dramalardaki kadın kahramanın yaptığı gibi başı sıkışınca kendini yatağa atan karısının aksine o, James Grierson, mutlaka bir şeyler yapmalıydı. Bunun henüz ne olacağını bilmiyordu ama bir şey düşünecekti. Gürültülü bir şekilde merdivenlerden çıkıp Eliza'yla paylaştıkları yatak odasına girdi.

"Nasıl olur da benim gibi bir adamın kızı o lanet olası sokak serserisi ile ilişki kurar? Pis, aşağılık bir Ryan'la!" Yumruklarını sıkıp tavana uzattı. "O şıllığı boğazlayacağım. Hey Tanrım, annemin dediği gibi, "Bana arkadaşını söyle, sana nasıl biri olduğunu söyleyeyim." Ne doğru söz!"

Eliza gözlerini kapatıp, inledi. Bu sabah, Janine onlara hamile olduğunu söylediğinden beri, sanki dünyası yıkılmıştı. Daha bir hafta önce, her yerde, aynı sebepten evlenmek zorunda kalan Carrie Davidson'ın itibarını iki paralık eden sözler sarfetmişti. Kasap dükkanına gelenlere bu utanmaz kız hakkında söylediklerini şimdi duyar gibiydi. Tabii aynı şey kendi kızının başına gelince bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç! Elize Grierson olimpiyatlara yaraşacak derecede bir dedikoducuydu. En masum konuşmalardaki hakikatleri bile evirip çevirip müthiş skandallar yaratabilir ve bu başarısından dolayı da kendisi ile övünürdü.

Eliza bu durumun sırf onun kızının başına geldiği için insanları daha da mutlu edeceğinden emindi. Tek-

rar inledi ve yastığını başının üstüne çekti. Keşke kızının evlenmek istediği bir Ryan olmasaydı. Ryanlardan başka kim olursa olsun buna razıydı. Çaresizlik yaşları gözlerini yakıyordu. Janine'i kendi elleriyle boğabilirdi. Hem de büyük bir mutlulukla!

Bahçe kapısının gürültüyle çarpılması ikisinin de irkilmesine neden oldu. James Grierson perdeyi çekip aşağı, bahçeye baktı ve homurdandı. Gün iyi başlamamıştı ve içinde daha da kötüye gideceğine dair bir his vardı.

Michael ve Geoffrey, Grierson'ların ön bahçesinde duruyorlardı. Eliza Grierson'ın sahip olduğu her şey gibi bahçesi de kendi tabiri ile 'kaliteliydi'. Ayrıca pencerelerdeki perdeler, kapıda parlayan pirinç tokmak ve bahçesi de tertemizdi. Kapıyı açan James'in suratı iyice asıktı. Ağzının içinden: 'İçeri geçin.' diye mırıldandı.

Michael ve Geoffrey sanki babalarının evine girer gibi rahat, geniş hole doğru yürüdüler. Salonun kapısını açan James onlara yol gösterdi.

"Ne istiyorsunuz?" Sesi tatsızdı.

Michael bir koltuğa oturup sakin sakin etrafı süzdü. Goeffrey ise at kılından yapılmış sert bir tabureye ilişti.

Cebinden bir paket Strands sigarası çıkaran Michael, Geoffrey'e de bir tane verdikten sonra paketi James'e uzattı. Onun reddetmesi üzerine tekrar cebine koyup kardeşi ile kendi sigarasını yakmaya girişti. Yavaş hareket etmesinin James Grierson'u sinirlendireceğini biliyordu. Hareketlerini önceden planlamıştı. Dumanı iyice içine çektikten sonra başını arkasına yaslayıp dışarıya iki halka üfledi.

Sonunda, James'a baktı ve gülümsedi.

"Anladığıma göre Mr. Grierson, kardeşim Roy, kızınızla paralel vaziyetteymiş."

Geoffrey, James Grierson'un boynunda beliren kı-

zıllığın bütün yüzüne yayıldığını, oradan da saç diplerine kadar yürüdüğünü gördü. Sert adımlarla odayı geçip Michael'ın yanına gelen adam onu yakasından yakalayacakmış gibi bir hareket yaptı ama aynı anda Michael onun ellerini yakalayıp kaba bir tonda güldü.

"Ayıp, çok ayıp."

Sonra yaşlı adamı sertçe geri itip kendisinden uzaklaştırdı. Koltuğunda öne çıkıp oturdu. James içinde müthiş bir öfke hissi ile sendeleyip kendi halısının üzerine serildi.

Michael, sigarasının dumanı eli etrafında kıvrılırken ona işaret parmağını salladı.

"Üç hafta içinde, Mr. Grierson, senin iznin olsun olmasın, kardeşim kızınla evlenecek. Yerinde olsam onlardan hayır dualarımı esirgemezdim. Ne de olsa yoldaki bebek meselesi filan. Küçük bir Ryan daha... kızının karnında taşıdığı bir Ryan."

James Grierson yavaş hareketlerle yerden kalktı. Geoffrey'in yardım etmek için uzattığı elini görmezden geldi. Michael'in tam karşısındaki koltuğa çöktü.

Michael gözlerini ondan ayırmadan her zamanki gibi ani tavır değiştirdi. Bir saniye içinde kızgın ve saldırgan kişiliğinin yerini kardeşine çok bağlı ve onun iyiliği için hakkını korumaya gelmiş bir ağabey kimliği aldı. Asık suratı yumuşadı. Aralarındaki bütün anlaşmazlık sanki aniden unutulmuş gibi sandalyesinde öne çıkarak James Grierson'a gülümsedi - sanki bir tek fırça darbesiyle yüzündeki zalim ifade silinmiş yerini her zamanki çarpıcı gülüşü almıştı. Sesinde, erkek erkeğe konuşma yapan kişilerin olgun tonlamasıyla konuşmaya başladı.

"Dinle James... sana James diyebilir miyim?" Adam, düşmanının sesindeki bu ton değişikliğinden rahatsız olarak evet anlamında başını salladı. Ondaki bu ani değişiklikten hiç memnun kalmamıştı.

"Ben bu duruma şöyle bakıyorum. Kızın erkek kardeşim tarafından hamile bırakıldı." Kollarını çaresizlik gösteren bir jestle iki yana açtı. "Birbirlerini seviyorlar. Evlenmek istiyorlar. Roy'un kızını aldatmak gibi bir niyeti olmadığı görülüyor, değil mi?" Kızına karşı doğru olanı yapmak istiyor. "Senin için bir şok olduğunu biliyorum. Hiçbir baba kızının bir şey olduğunu... yani anla işte canım, istemez tabii. Ama gördüğün gibi yapılacak en akıllıca iş onları evlendirmek. İnşallah onlara karşı tavırların değişir, yumuşarsın?" Şimdi sesinde James Grierson'un anlamazlıktan gelemeyeceği bir tehdit seziliyordu. Aynı zamanda da ona gururunu kurtarması için bir şans tanıyordu. Kızının onurunu korumak için sevecen ve düşünceli bir babanın yapması gereken herşeyi, kızının seçtiği kocayı açık kollarla kabul etmesini, başı önüne eğik bir baba olacağına doğrulup onları fethetmesini vurguluyordu.

Hayatında ilk defa James Grierson Ryan'a kinle dolu bir saygı duydu. Evet, kandırılmaktaydı ama bundan başka bir yol da yoktu zaten. Michael Ryan hakkında çok hikaye duymuştu. Herkes tarafından bilinen eşcinselliğini. Balık Joe'nun işini devir alıp kendine kanunsuz kişiler arasında isim yaptığını. Daha on dokuz yaşında, Michael komşular arasında bir efsane olmuştu. Hepsinin ortak fikri onun, 'Zalim ama haktanır' bir kişiliği olduğuydu. Tek evladının bu ailenin bir ferdi olmasına nasıl izin verecekti? Daha bu soruyu kendine sorarken bile bunu düşünmenin boşuna olduğunu biliyordu. Karşısında oturan şu genç adama ters düşerse, kendi mezarını kazmış olacağı açıkça görülüyordu. Yol çizilmişti bile. O istese de istemese de Janine Roy'la evlenecekti. Şimdi ona düşen elini uzatıp ona teklif edilen bu arkadaşlık elini sıkmaktı. Derin bir nefes aldı ve boğuk bir sesle,

"Haklısın tabii." dedi. "Eğer birbirlerini hakikaten seviyorlarsa..."

Michael Ryan elini bir hayvan kuvveti ile kavrayıp sıkarken kuvvetlice yutkundu ve yaptığı işin ne anlama geldiğini anladı. Güzel kızı Janine onu işte bu derece alçaltmış, Michael Ryan'ı evinin ta içine sokmuştu. Utanmasa ağlayabilirdi.

Üç hafta sonra, Temmuz ayının ilk Cumartesi günü, James Grierson tek kızını Roy Ryan'a vermişti. Michael Ryan'ın onu evinde ziyaret ettiği günden beri kendini sıkarak içine akıttığı gözyaşları ancak düğünden sonra evde yatağına yattığı zaman akmaya başladı. Tek çocuğunu kurbanlık bir koyun gibi kendi eliyle kesim evine teslim etmişti.

Ne kadar haklı olduğunu ancak yirmi sene sonra anlayacaktı.

Dördüncü Bölüm

1957

KOYU mavi gözleri hiddetten kararan Michael fena halde köpürmüştü. Eliyle yüzünü ovuşturduktan sonra boş bir ifadeyle sessizce Joe'ya baktı.

"Buraya bak Michael, arkamdan habersizce borç almaya hiç hakkın yoktu. Bu iş benim işim."

Balık Joe, bir yandan bağırarak bunları söylüyor bir yandan da küt parmağı ile Michael'ın göğsüne bastırıyordu.

Elini yumruk yapan Michael kuvvetlice önünde duran masaya yumruğunu indirdi. Masada duran boş kahve fincanları yerlerinden zıpladılar.

"Demek şimdi senin işin oldu, öyle mi?" Michael'ın sesi çok alınmış ve acı çıkmıştı. "Yanılmıyorsam bu ofis de senin ofisin olmalı. Buraya benim kazandırdığım paraları saymamıza da hiç gerek yok herhalde."

Joe yüksek sesle içini çekti. Küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi Michael'ın sözünü kesti.

"Tanrı aşkına, Michael. Kimse senin yaptıklarını inkar etmiyor. Beni sinirlendiren, bana sormaya gerek duymadan beş binliği ödünç alman." Joe'nun sesi ikna ediciydi. Aslında, Michael'dan korkuyordu. Onun çabuk parlayan karakteri ürkütüyordu. "Hadi oğlum... gel bu işe bir de benim gözümle bak lütfen."

Michael masada duran Strands paketini alıp bir si-

gara yaktı. Başı önüne eğik masaya geçip oturdu, sigaradan birbiri arkasına nefesler çekmeye başladı. Joe, Michael'ın ellerinin titrediğini gördü. Oğlan kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Joe karşısındaki sandalyeye oturdu ve dirseklerini masaya dayadı. Michael çok zor idare edilen bir çocuktu. Bir iki saniye içinde sonsuz bir mutluluktan korkunç bir karamsarlığa düşebiliyordu.

Genelde Joe, Michael'ın kararlarına pek karışmazdı. Oğlanda iyi bir işadamı kafası vardı. Ama bu son yaptığının kurallara hiç uymaması Joe'yu kızdırmıştı. Michael, Phillip Wreck adlı birine beş bin pound borç vermişti ve Joe bu parayı adamdan geri almanın Papanın bacağının iç kısımlarının ölçüsünü almaktan daha zor olduğunu biliyordu.

Michael sigarasının izmaritini kül tablasına öyle şiddetle bastırarak söndürdü ki, Joe bir an tablanın kırılacağını sandı. Başını ani bir hareketle kaldırıp Joe'ya baktı. Dudakları sıkılıydı. Odanın sessizliğinde Joe onun zorlukla nefes aldığını duyuyordu.

"Seni uyarıyorum Joe... Seni şimdi uyarıyorum... Bu konuda benimle savaşma. Ne yaptığımın tamamiyle bilincindeyim. O parayı geri alacağım. Parayı da faizini de alacağım. Biraz bekle ve gör."

Michael'ın gözlerinde yaşlar vardı. Joe, aynı bir çocuk gibi diye düşündü. Sanki elinden oyuncaklarını almışım gibi. Bir çocukla arasındaki tek fark ise böyle zamanlarda, aniden korkunç bir hiddete kapılabilmesiydi.

Hep böyle zamanlardaki gibi Joe ondan korkmaya başladığını hissetti. Joe'yu Michael'ın gözünde çekici yapan da biliyordu ki işte oğlanın bu tutarsız halleri, ne zaman ne yapacağının bilinmemesiydi. Bundan önce iki sefer de Michael ona saldırıp canını yakmış, bir iki saniye sonra ise tamamen değişip sevecen biri olup çıkmış-

tı. Joe hiçbir zaman aralarındaki ilişkiyi incelememiş olmasına karşın gene de oğlanın bu vahşi hallerinin kendisini çektiğini ve ona bağladığını biliyordu.

"Peki, Michael, bu seferlik istediğin gibi olmasına izin veriyorum ama bir dahaki sefer önce bana geleceksin."

Michael'ın yüzünde zafer kazanmış gibi mutlu bir gülümseme belirdi, Joe da rahat bir nefes aldı.

Michael'ın içinden, karşısında bir Cheshire kedisi gibi sırıtarak oturan şişko adamın yüzüne baktıkça onun suratına bir yumruk indirip bütün dişlerini dökmek geliyordu. Ama bunun yerine gülümsemesini sürdürdü. Joe bilmiyordu ama günleri sayılıydı. Yakında Michael'ın yolundan çekilecek, o da hayatına onsuz devam edebilecekti.

Joe yerinden kalkıp masanın etrafından dolandı. Michael'ın arkasında durup onun kaslı omuzlarını ovmaya başladı. Parmaklarının altındaki sert vücudu hissetmesiyle onu arzulamaya başladı. Bu esnada Michael'ın onun sonunu planladığının farkında bile değildi.

Roy, Portobello Sokağı'nda kayınpederine ait kasap dükkanındaydı. Kayınpederi ona değişik et kesme usullerini öğretmeye çalışmaktan en sonunda vazgeçmişti. Düğününden üç hafta sonra Roy onunla çalışmaya başlamış ve ilk günden itibaren kasaplıktan nefret etmişti.

Kendini baskı altında çalışan bir esir gibi hissediyordu. Bu işi beceremediğini artık her ikisi de biliyordu ama onunla çalışması büyük planın bir parçasıydı: Kızlarının kendi evlerinde kalabilmesi için bu şarttı. Bay ve Bayan Grierson'ların evinde oturuyor, Bay ve Bayan Grierson'la yemek yiyorlardı. Hatta bebekleri Carla'yı

bile kendileri yabancı gibi seyrederken, Bay ve Bayan Grierson büyütüyordu. Daha ancak birkaç ay önce Roy, annesinin tabiri ile 'tembel bir karı' ile evlendiğinin farkına varabilmişti. Janine annesinin bebeğe bakmasından, yemeklerini pişirmesinden ve diğer bütün işleri yüklenmesinden hiç rahatsız olmuyordu. Bu ona evlilik oyunu oynaması, süslenip püslenip arkadaş gezmelerine gitmesi, ara sıra bebeğini pusetiyle dolaştırmaya çıkartması için bol vakit bırakıyordu. Hiçbir şey yapmadan yılın annesi rolünü oynayıp duruyordu.

Bunları düşünürken Roy'un kaşları çatıldı. Aşık olduğu o kıza ne olmuştu? Hayatı yaşamaya en az kendisi kadar hevesli o heyecan dolu kız neredeydi? Evet, ikisinin de henüz on dokuz yaşlarında oldukları doğruydu ama evlilik hayatı sadece bu olmamalıydı. Ailesiyle oturmaktan vazgeçip kendi evlerine taşınmaları söz konusu olunca hemen gözyaşlarına boğuluyordu. Dün geceki olay bardağı taşıran son damla olmuştu. Westbourne Park civarında kiralık bir daire olduğunu söylediği zaman karısı neredeyse bir isteri krizi geçirmişti.

"Yalnız başıma bir bebeğe nasıl bakarım?" deyince de Roy'un sabrı nihayet taşmıştı.

"Bunu denemeden anlamamıza imkan yok değil mi?, Janine, Tanrının cezası, doğduğu günden beri bir tek gün olsun sabahtan akşama kadar bu bebeğe sen bakmadın ki!"

Daha sonra da annesi Eliza yatak odalarına girmiş, Janine'i alıp kendi odasına götürmüştü. Bu sabah da kadın Roy'a Janine'in çok 'kırılgan' olduğunu ve ona bundan böyle annesinin bakması gerektiğini söylemişti. Bütün bu olanlar Roy'u gerçekten şaşırtmıştı. Tek istediği Janine'le ikisinin küçük bir evleri olup, Janine'in orada bütün gün bebeği ile meşgul olması ve akşama

eve geldiğinde de ona yemek hazırlamasıydı. Halbuki karısı diye sevdiği insan yalnız dudaklarını boyayıp akşama kadar film seyretmek isteyen şımartılmış bir şıllıktı. Pek mecbur kalmadıkça çocuğu ile hiç ilgilenmiyordu. Roy'un annesi bile buna dikkat etmiş, Roy'a birkaç Cumartesi önce, karısı ile aralarında her şeyin yolunda olup olmadığını sormuştu. Bir an ona her şeyi anlatmaya niyetlenmiş ama sonra bunu yapamamıştı. Nereden başlayacağını bile bilemiyordu.

"Merhaba, küçük kardeş!" Roy, Michael'ın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Merhaba, Mickey!" Hayatında kimseyi gördüğüne bu derece sevindiğini hatırlamıyordu.

"İşini bir iki saat için bırakabilir misin? Seninle konuşmak istediğim bir iş konusu var." diye sordu.

Roy, kanlı ellerini kasap önlüğüne sildi. 'Bir saniye sonra yanındayım.' dedi. Dükkanın arka tarafına giderek kayınpederine seslendi. James Grierson evin üst katından dükkana inen merdivenlerin başına geldi.

"Ne var, neler oluyor?" Sesi yüksek perdeden ve sinirli çıkıyordu. "Bir Tanrının belası dükkana bile tek başına bakamıyor musun? Elini tutmamı ister misin?" Roy bütün konuşulanları Michael'ın duyduğunu biliyordu. İçinden homurdandı.

"Bir iki saat için bir yere gitmem lazım da."

"Ne? Ne yapman lazım dedin? Bu ciddi bir iş, her istediğin zaman başını alıp gidebileceğin bir iş değil... kahretsin..." Grierson'ın sesi iğrençti.

Sonra Michael'ı görünce aniden toparlandı. Rengi beyazladı.

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun öyle?" Michael'ın sesi dondurucuydu. "Sana söylüyorum. Kafi miktarda öttün... cevap ver bakalım şimdi, sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

Michael ona doğru yürüdükçe, Grierson geri geri gidiyordu. Eğer Michael saldıracak olursa diye de elleri ile kendini korumaya almıştı.

Michael Roy'a dönüp: "Ceketini al." diye bağırdı.

Sonra Grierson'un duvara sindiği yere gidip adamı boğazından yakaladı. 'Burada neler oluyor bilmiyorum ama bir kere daha kardeşime böyle bağırdığını duyarsam hayalarını koparıp boğazına tıkarım. Ne dediğimi anlıyor musun?'

Roy ceketini alıp geldiği zaman Grierson evet anlamında başını sallayıp duruyordu. Roy, Mickey'i yavaşça çekerek oradan uzaklaştırıp dışarı çıkardı.

Michael'ın, kayınpederinin onunla nasıl konuştuğunu duyduğu için utanıyordu. Daha doğrusu, bir erkek olarak bu konuşma şekline izin vermiş olmasından utanıyordu.

"Yürü bakalım Roy, seninle biraz konuşsak iyi olacak."

Sessizce yürümeye başladılar. Pırıl pırıl bir ekim sabahıydı. Güneş, rüzgarın soğukluğunu hissettirmiyordu. Gittikleri her yerde Michael'ı herkesin tanıyor olması Roy'un dikkatini çekti. Sanki o bir kral etraftakiler de tebasıydı. Karşılaştıkları kişilerin önemine göre olsa gerek, Michael ya onlara başıyla bir selam veriyor veya candan bir merhaba ile kucaklıyordu. Roy çok etkilenmişti. Michael'in ismi genç gangsterlerden meşhur Kray'ler, Richardson'larla beraber anılmaya başlamıştı. Roy aynı zamanda Michael'ın onlarla arkadaşlık ettiğini de biliyordu. Zoraki bir arkadaşlık. İnsanlar bir kere tanıyınca, onu kendilerine düşman yerine arkadaş olarak seçmek zorunda olduklarını hemen anlıyordu.

Kensington Park Oteli'nin kırmızı döşenmiş sıcak atmosferine girdiler. Michael her ikisine de birer bardak sıcak viski ısmarladı, lobideki bara yerleştiler.

Michael cebinden sigara paketini aldıktan sonra paltosunu çıkarıp muntazam katlayarak bir sandalyeye yerleştirdi. Davranışlarındaki kibarlık içtendi. Roy ise paltosunu yerinden bile kalkmadan sırtından çıkarıp sandalyesinin arkasında bıraktı. Pantolon çizgisini eliyle düzelten Michael zarif bir hareketle şık koltuğun üzerine yerleşti. Sonra, büyük beyaz bir sigara tablasını rahatça ulaşabileceği bir yere çekerek sigarasını yaktı. En sonra da paketi masanın üzerinden Roy'a atıp, konuşmaya başladı.

"Bu herif ne zamandır seninle böyle konuşuyor?" Sesi sakindi.

Roy başını eğdi. "Çirkin konuştuğunu ben de biliyorum ama Michael... o ne de olsa benim kayınpederim..."

"Kim olduğu umurumda bile değil, ters bir durum var, öyle değil mi? Benim bildiğim Roy bu tarz bir konuşmayı kimseden kabul etmez. Asla." Sesini biraz alçalttı. "Söyle bakayım kardeşim, bu muameleyi kabul etmenin asıl sebebi ne?"

Barmen tam o sırada sıcak ordövr tabağını getirdi. Roy, biraz zaman kazandığına sevindi. Michael'ın delici bakışlarını üzerinde hissediyordu. Tekrar yerleştikleri vakit, anlatmaya başladı.

"Bilemiyorum, Mickey. Carla doğduğundan beri... sanki ben o evde yaşamıyormuşum gibi. Annesi ve babası ve hatta Janine bile sanki hiç evlenmemiş gibi davranıyorlar. Evde kendimi bir kiracı gibi hissediyorum. Yemeklerini yiyor, yataklarında yatıyor, ara sırada kızları ile birlikte oluyorum." Son iki senedir biriktirdiği tüm acı sonunda taşmıştı. "Yani arada sırada dediğim üç haftada bir, Janine ancak anne ve babası Bethnal Green'deki lanet anneannesini ziyarete gittikleri zaman benimle yatıyor. Bu işi annesi evdeyken yapamazmış. İhtiyar

Grierson ise bana sanki mahallenin budalasıymışım gibi davranıyor. Bak Mickey, ben kasap değilim. Etlere bakmaktan bile nefret ediyorum, dokunmaktan tiksiniyorum..." Bunları söylerken sesi titremeye başladı ve sustu.

"Anlıyorum, peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

Roy omuzlarını silkti, içkisinden bir yudum içti sonra 'bilmiyorum.' Dedi.

"Bilmiyor musun? Hepsi bu, öyle mi?' Michael sinirlenmeye başlıyordu. 'Neden ona gününü göstermiyorsun? Evlilikte kimin sözü geçer anlasın. Babasına da o lanet kasap dükkanını kıçına sokmasını söyle. Bu kızın bela olacağını biliyordum zaten, lanet olsun, ilk günden anlamıştım bunu!"

"Tamam,... tamam, Mickey. Sakin ol."

"Neden gelip benimle çalışmıyorsun? Seninle zaten bu konuyu konuşmak istiyordum.' Roy'un gözlerinde bir ümit ışığı belirdiğini gördü.

"Buna bayılırım Mickey, biliyorsun."

Michael güldü. Roy zaman zaman küçük bir çocuk gibiydi. Kardeşinin saf yüzüne baktı ve annelerine onunla ilgilendiğini söylemeye karar verdi. Onun Roy için üzüldüğünü biliyordu.

"Bu iş tamamdır o zaman." Saatine bakıp devam etti, "Bugün saat iki yirmi beşten itibaren sen de Ryan imparatorluğunun bir üyesisin." Gülüştüler. Anthony ve Geoffrey epeydir Michael için çalışıyordu. Şimdi de Roy'u işe almıştı işte.

"Maaşım ne kadar olacak, Mickey?" Roy kararsız görünüyordu.

"Ne mi olacak, harika olacak tabii."

"Sormazdım bile ama bebek filan işte biliyorsun ya..."

"Meraklanma, seni haftada otuz papelle başlataca-

ğım, bu ötekilerinkinden biraz fazla, onun için ağzını açmasan iyi olur."

Roy mutluluktan uçuyordu. Gidip Janine'i ve bebeği o evden alacak, Westbourne Park'ta bir daire tutup gerekirse Janine'i sürükleyerek o eve taşıyacaktı. Bu yeni bir başlangıç olacaktı. Mickey haklıydı. Janine belki de sahiden biraz sert muamele görmek istiyordu. Kendinden emin bir erkek. Kayınpederi de derdine yansındı, her şeye sahip olacaktı artık!

Viskisini bir yudumda içti. Sıcaklığını bütün vücudunda hissetti. Bu sıcaklığın yarısı içkiden yarısı da en sonunda hayatı için bir şeyler yapabilecek durumda olmasındandı. Janine için duyduğu kuşku yerini ümide bırakmıştı.

Michael kardeşinin yüzüne baktı ve hemen onun aklından geçenleri anladı. İçini bir tatmin hissi kapladı, barmene içkilerini yenilemesini işaret etti. İçinde, aynı Benny'ye olduğu gibi, Roy için de sevgi dolu bir yer vardı. Her iki kardeşi de kendi iyilikleri için biraz fazla yumuşaktılar. Roy'u biraz sertleştirecekti. Sonra da Balık Joe yollarından çekilir çekilmez işler sadece Ryanlar tarafından idare edilecekti.

"Haydi, Ryanların şerefine!"

"Ryanlara!"

Geoffrey ve Anthony, Penzance Gardens denilen parkın en ucunda, Princedale Yolu'nun başladığı yerde oturuyorlardı. Saat neredeyse gece iki on beş olmuştu. İkisi de soğuktan donmuştu ve ikisi de çok sinirliydi, bilhassa Geoffrey çok fena durumdaydı. Aslında birbirlerine çok benziyorlardı. Her ikisi de Ryanların siyah saçlarını ve sert çene yapısını almıştı. Anthony'nin daha çok Michael'ın erkeksi tavırlarını andırmasına karşılık Geoffrey daha yumuşak hatta biraz efemine görünüşlüydü.

İlk Anthony konuştu. Karanlıkta ani çıkan sesi Geoffrey'i yerinden zıplattı. 'Daha ne kadar bekleyeceğiz?'

"Ben nereden bileyim, kahretsin! Beni ne sanıyorsun, büyücü filan mı?"

"Amma da komik! Sinirlerime dokunduğunu biliyor musun sen?" Anthony'nin her zamanki kavgacı tavrı yine ortaya çıkıyordu. Aile içinde Anthony kendi bokuyla bile kavga çıkartabilen biri olarak tanınırdı. Uzaktan yakından saygı gösterdiği tek kişi Michael'dı.

"Bir iki salak kitap okuduğun için her şeyi bildiğini sanıyorsun."

Geoffrey gözlerini arabanın tavanına çevirdi, "Bana bir iyilik yap da Ant... bu gece sinirini yapmamız gereken işe sakla, hiç kavga havamda değilim."

Bir müddet daha sessizce oturdular. Anthony, Geoffrey kadar hazır cevap olamadığı ve hep münakaşalardan yenik çıktığı için kızgındı. Bu da onu yıldırmamıştı. Yeni bir girişim de bulundu.

'Dün gece beraber olduğun kızı gördüm. Onu bir de ben elden geçirmek isterim.' Geoffrey'nin bu söze kızacağını bilen Anthony doğrulup kavgaya hazırlandı ama Geoffrey eliyle onun ağzını kapatmakla yetindi. Dinlediler. Arabaya yaklaşan ayak sesleri vardı. Gergin ve sinirli beklediler. Anthony'nin sert hatlı yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Yumrukları direksiyona kenetlenmişti.

Onlara doğru yaklaşmakta olan adam elektrik lambasının altında duraladı. Bu, Balık Joe'ydu. Sarsak adımlarla ilerliyordu. Sarhoş olduğu belliydi. Geoffrey başını sallayınca Anthony arabayı çalıştırdı. Farları yakmamıştı. Arabayı az bir şey geri alıp Joe'nun Penzance Gardens ile Princedale Sokağı'ndaki geçide yaklaşmasını beklediler. Tam oraya ulaşınca da Anthony bütün gücü ile arabayı gazlayıp ileri atıldı.

Sarhoş aklı ile gürültüyü duyan Joe arabanın üzeri-

ne geldiğini gördü. Önce bir şey anlayamadı. Araba kendisine çarptığı anda ise kolunu kaldırıp kendini korumak ister gibi bir hareket yaptı. İri vücudu önce havalanıp sonra arabanın üzerine düştü. Başı ön cama çarparak parçalandı. Anthony ayağını frene sonuna kadar bastırdı. Araba inleyerek aniden durunca, Joe'nun vücudu kaportanın üzerinden yere düştü. Anthony hızlanmadan önce bir kere daha onun üzerinden geçti. Bütün bu operasyon üç dakikadan kısa bir sürede olup bitmişti. Gece kendine bir bardak su almak için yatağından kalkan bir kadın gürültüyü duyup sokağa fırladı. Yerde yatan Joe'nun yüzünü görür görmez haykırmaya başladı. Bundan sonra Princedale Sokağı'nın ışıkları birer birer yanmaya başladı.

Anthony ve Geoffrey arabayı Holland Park'tan Bayswater'daki Moscow Yolu'na sürdüler. Sokaklar terkedilmiş gibi sessizdi. Arabayı oraya park ettikten sonra Porchester Terrace'a yürüdüler. Anahtarları yol üzerinde bir mazgala attılar. Porchester Terrace'ta mavi renkli bir Mark 1 Zephyr'a binip, hiçbir şey olmamış gibi Lancester Sokağı'ndaki evlerine geldiler. Saat tam sabahın üçüydü.

Michael, Beauchamp Place, Knightsbridge'de özel bir kulüpte oyun oynamaktaydı. Elindeki kağıtları inceledi. Bu gece şansı iyiydi.. Elinde üç as ve iki papaz vardı. Joe bir saat önce oradan ayrılmıştı. Bayswater semtine, müşterek arkadaşları Derek O'Connorla beraber gidecekti. Eğer her şey yolunda gitmişse, Joe artık tamamen hayatından çıkmıştı. Michael'ın da mükemmel bir kanıtı vardı. Masadaki potu elli pound arttırırken kendi kendine gülümsüyordu. Eğer Geoffrey ve

Anthony bu geceki işi yüzlerine gözlerine bulaştırmışlarsa onların beyinlerini kendi elleriyle parçalayacaktı.

Sarah ön kapının büyük bir gürültüyle vurulduğunu duydu. Yatağın yanındaki saate bir göz attı. Saat sabahın beşini gösteriyordu. Uykulu uykulu yataktan kalktı. Benjamin her zamanki gibi yanında horluyordu, demek ki kapıdaki onu arayan bir polis olamazdı - eh bu da bir değişiklik sayılırdı. Esneyerek merdivenlerden inip kapıyı açtı.

Kapıda iki adam durmaktaydı. Onları hemen tanıdı.

"Michael evde mi, hayatım?"

Kafasını toparlamak için çabucak gözlerini kırpıştıran Sarah,

"İçeri girin de ben gidip odasına bakayım." dedi.

İki adam hole girdiler. Sarah yukarı çıkıp Michael'ın odasına baktı. Yatak yapıldığı gibi duruyordu. İçinde uyuyan olmamıştı. Aşağıya inmek üzereyken Geoffrey odasından çıktı.

"Aşağıda kim var anne?"

"Her zamanki polisler. Michael'ı arıyorlar. Neler oluyor gene?"

Oğullarını iyi tanıyordu ve Geoffrey'in, bir gece yarısı ziyaretçisi beklediğinden emindi.

"Hadi sen yat anne. Bu pisliği ben temizleyebilirim."

Bir kapının açıldığını duyan ana oğul dönüp baktılar. Maura Ryan, kolunda bez bebeğiyle odasından çıkıyordu. Sarah onu kucağına alırkan Geoffrey de aşağıya indi.

"Mickey evde değil."

"Peki öyleyse nerede?" Bu soruyu daha yaşlıca olan polis memuru sormuştu.

"Şehrin batı yakasında. Knightsbridge de bir klüpte. Onu neden arıyorsunuz ki?"

Bu sözlerden sonra Geoffrey adamların suratlarına doğru esnedi ve bu hareketini karnını tembel tembel kaşıyarak noktaladı. Genç polis memuru Geoffrey'nin pijamalarının pek de o kadar buruşuk olmadığını gördü. Geoffrey Ryan bu gece pek yatmışa benzemiyordu ama bütün mesele bunu ispat etmekti.

"Birkaç saat önce biri, Balık Joe'yu öldürmeye çalıştı."

Geoffrey sanki üzerine bir kova buzlu su dökülmüş gibi oldu. "Onu öldürmeye çalıştı da ne demek oluyor?"

"Aynen dediğim gibi. Mickey'in ona olan yakınlığını bildiğimiz için haber vermek istedik. Diğer polis memuru arkadaşını susturmaya çalışıyordu."

Anthony'nin tersine, Geoffrey hislerini hiç belli etmezdi. Polisin sözlerini yanlış değerlendirmiş gibi,

"Ya, evet, Mickey o adamın oğlu gibidir, bu haber onu şoke edecek. Tam tamına ne olmuş söyler misin?" Neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. İçinden her şeyin yolunda olması için dualar ediyordu. Oradan ayrıldıklarında Joe'nun ölmüş olduğundan emindi.

"Birkaç saat önce biri arabayla kasten çarparak onu öldürmek istemiş. Adam şimdi St. Charles Hastanesi'nde ölüm kalım savaşı veriyor. Hastane akrabalarını bulmamızı istedi. Biz de Michael Ryan'dan başka kimsesi olmadığına karar verdik. İki erkeğin birbirine birkaç senedir onlardan fazla yakın olması mümkün değil, ne dersin?" Polis memuru bunları söylerken kaşlarını kaldırmıştı, arkadaşı da sırıtıyordu.

Geoffrey annesinin yukarıdan seslenmesi üzerine cevap vermekten kurtuldu. Sarah kucağında Maura ile merdivenlerden inmekteydi. Polis memurunun sözlerini duymuştu.

"Sen ne demeye çalışıyorsun? Sizin çirkin yakıştırmalarınızı bilirim." Kucağındaki çocuğu omuzlarına ala-

rak serbest kalan eliyle tutmaya çalıştı. Öbür eliyle de trabzanları sımsıkı yakalamış sıkmaktaydı. "Benim Michael'ım aklı başında, tertemiz bir hayat yaşıyor. Artık evimden çıkıp giderseniz ikinize de minnettar kalacağım."

Gülümsemesini belli etmemeye çalışan Geoffrey, artık iyice ağırlaşmış olan çocuğu annesinden aldı. Maura anlayan bakışlarla tetikte, onun kollarına yerleşti. Yedi yaşında olmasına karşın polislere nasıl davranılacağını çoktan öğrenmişti. Sarah kızgın bir suratla adamları dışarı iteledi. İki adamın yanında o kadar ufak ama bir o kadar da kuvvetliydi. Geoffrey yüksek sesle gülmekten kendini alamadı.

"Aferin be anne, yaşa. İşte bu piçlere cehennem olup gitmelerini aynen böyle söylemek lazım."

Sarah ön kapıyı açarak adamları dışarı çıkardı. Burnundan soluyordu. Michael için böyle yakıştırmalar yapmaya nasıl olur da cüret ederlerdi! Bu kadar sinirlenmesinin nedeni aslında zaman zaman böyle bir olasılıktan kendisinin de şüphelenmesiydi. Kapıyı arkalarından çarptıktan sonra oğluna döndü.

"Hadi, çabuk ol, orada öyle salak salak duracağına git giyin ve Michael'ı bul."

Maura'yı yavaşça yere bırakan Geoffrey merdivenlere seğirtti. Maura da annesinin peşinden mutfağa gitti, şöminenin önündeki koltuklardan birine kıvrıldı.

"Anne, bana ayakta duran bir yumurta yapar mısın?"

Sarah başıyla evet dedikten sonra, "Eğer istediğin oysa tabii ki sana katı bir yumurta yaparım." dedi.

Aklından bütün duyduklarını çabucak tekrarlayarak çaydanlığı doldurdu. Eğer Balık Joe öldürüldüyse biri cinayetle suçlanacaktı. Ama kim? Michael mı? Bu fikri zihninden çabucak uzaklaştırdı. Oğulları için ne kadar

kötü şeyler düşünürse düşünsün emin olduğu bir tek şey vardı. Katil olamazdılar. Sadece serseri olmuşlardı. Heyecan dolu serseriler. Hiç değilse böyle olduklarını umuyordu. Çaydanlığı ocağa yerleştirdikten sonra kızına yaklaşıp onu sıkıca kucakladı.

Joe hastane yatağında yatıyordu. Hemşire Walton onun yaralar içindeki yüzüne baktı. Üzüntü ile başını salladı ve arkasında ona bakmakta olan polis memurunu gördü. Gözlerini kırpıştırıp içini çekti.

"Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?" diye sordu. Sesi çok genç olduğunu belli ediyordu.

PC Blenkinsop dar göğüs kafesini ileri doğru çıkartarak her şeyi bilen bir polis edasına bürünmeye çalıştı.

"Şaşar kalırsın, eğer bu günlerde sokaklardaki vahşeti bir görsen. Bu yatan adam sana üzerinden birkaç kez araba geçmiş zavallı bir ihtiyar gibi gelebilir ama ben onu..." göğsünü biraz daha şişirdi "...acımasız bir cani olarak görüyorum."

Hemşire Walton tam da onun istediği gibi etkilenmişti. "Anneme bunları anlatmalıyım!" diye cevap verdi.

Tam o sırada Joe inledi ve her ikisinin de dikkatini üzerine çekti. "Mickey... Mickey."

PC Blenkinsop, Joe'nun dediklerini pür dikkat yazdı sonra kalemini yalayarak bekledi.

Michael koğuşun girişindeki holde beklemekteydi. İçeride bir polis memuru olacağını biliyordu. Omuzlarını dikleştirip Joe'nun yatağına doğru ilerledi. Polisi ve hemşireyi perdelerin arasından görebiliyordu. Üzüntülü bir ifadeyle yatağın yanına geldi.

Polis memuru Blenkinsop, Hemşire Walton'ın Michael Ryan'ı görünce sergilediği beğeni reaksiyonunu

farketti ve bundan hiç hoşlanmadı. Kıskanç bir okul talebesi gibi dudaklarını sarkıttı.

Ayağa kalkıp kayar gibi Micheal'a yaklaştı. "Sen de kimsin?" diye sordu. Michael ona ilgisizce baktı sonra Joe'nun sargılı elini avucuna alıp hemşireye döndü ve gülümsedi.

"Durumu çok mu kötü?" Sesi perişan çıkıyordu. Hemşire Walton onun koyu mavi gözlerine baktı ve aniden içi acıma hissiyle doldu.

"Çok kötü. Doktor bu günü çıkarırsa şaşarım diyor." Eğer Michael'ı tanısaydı o anda gözlerinde parlayan rahatlama ışığını yakalayabilirdi.

"Hiçbir şey söyledi mi?'

Polis memuru hemen lafa karıştı ve, "İsmi... şey olan birini sayıklıyor." Defterine baktı ve "...Mickey." diye tamamladı.

Michael başını evet makamında sallayıp, "O benim işte," dedi.

Genç hemşire Michael'a bir iskemle getirdi. O da Joe'nun yanına oturup elini okşamaya başladı. Polis memuru ona bakıyordu. Demek meşhur Michael Ryan buydu. Karakola dönüp de onunla nasıl karşılaşmış olduğunu arkadaşlarına ballandırarak anlatacağını düşündükçe heyecanlanıyordu.

Hemşire Michael'a bir fincan çay getirdi, o da ona en çarpıcı gülücüklerinden biriyle teşekkür etti. Memur Blenkinsop ağlayabilirdi. Kız artık onun oradaki varlığından bile habersiz gibiydi.

Saat akşam üstü yediye gelirken Joe gözlerini açtı ve Michael'ı hemen tanıdı. Dilini çatlak dudaklarının üzerinden geçirip konuşmaya çalıştı. Michael onun gözlerinden, geçirdiği kazanın kim tarafından emredildiğini bildiğini anladı. Joe, huzursuzca başını kaldırmaya çalıştı.

"Mickey... Mickey... sen..." Sonra başı tekrar yastığa düştü ve Balık Joe öldü.

Michael, sevincinden deli gibi heyecanlanmıştı. Onun göz kapaklarını indirdi. Bu işten de sıyırmıştı işte! Sonra her zaman olduğu gibi gene içine derin bir acı çöktü. Gözlerine dolan yaşlar yanaklarına dökülmeye başladı. Kendi tuhaf anlayışına göre, ona daima iyi davranıp gerçek hayata geçmesi için pasaport vazifesi gören Joe'yu özleyecekti. Joe'ya onun için yaptıklarından dolayı hep minnettarlık duyacaktı. Evet, Balık Joe'ya şimdiye kadar kimseye yapılmamış bir uğurlama töreni yapacaktı.

PC Blenkinsop birkaç saat sonra hastanedeki mahcubiyetini unutmuş karakolun kantininde arkadaşlarına gördüklerini anlatıyordu.

"Evet, inanın bana, çok acıklı bir manzaraydı. Michael Ryan bir bebek gibi ağlıyordu. Eh, tabii öyle de olmalıydı. Ne de olsa ihtiyar onun ismini sayıklayarak öldü gitti."

Bir hafta sonra Joe'nun cenazesinde polis, bütün gangster patronlarının Michael Ryan'a saygılarını sunduklarını gördü. Artık tamamen ve su götürmez bir şekilde onlar tarafından kabül görmüştü. Hem bu gerçek, hem de Joe'nun bütün mal varlığını ona bırakmış olması Michael Ryan'ı çok mutlu bir adam yapmıştı.

Beşinci Bölüm

1960

RAHİBE Rosario Maura Ryan'ın çimdiklenmiş yüzüne bir baktı ve kalbinin sızladığını hissetti. Öğle yemeği boyunca onun diğerleri tarafından acımasızca tartaklandığına şahit olmuştu. Buna hiç şüphesiz ki, ağabeyi Benjamin'in dün okuldan atılması neden olmuştu. Rahibe anlıyordu ki artık onu koruyacak kimse olmadığı için daha önce canını yakamayanlar şimdi aradaki boşluğu doldurmaya çalışmaktaydılar. Margaret Lacey'nin sırasının üzerinden eğilerek Maura'nın uzun sarı örgülerinden birini kuvvetlice çektiğini gördü. Rahibe Rosario Margaret Lacey'yi hiç sevmiyordu. Zaten havuç kırmızısı saçları ve hain bakışlı yeşil gözleri ile Lacey'lerin hiç birini sevmezdi. Bu Margaret Lacey ise şimdiye kadar gördüğü en zor zaptedilen çocuklardan biriydi. Rahibe yerinden öyle şiddetle kalktıki oturduğu sandalye devrildi ve otuz çift göz ona çevrildi.

"Margaret Lacey, derhal buraya gel!" Sesi sınıfta yankılandı. Rengi korkudan sararan Margaret, yavaşça sırasından çıkıp sınıfın ön tarafına doğru yürüdü. Rahibe Rosario hiç şüphesiz okuldaki en sert hocalardan biriydi. Ağlayıp gözyaşı dökmenin bir faydası olmazdı. Margaret titreyerek onun önünde durdu. Hemşire Rosario elindeki cetveli kendi avcunun içine vurarak bir iki saniye çocuğa baktı. Otuz senenin tecrübesi ile bu tiple-

ri bilirdi. Pek çoğu kendilerinden çekindiklerini bildikleri kimselere sataşan korkaklar olurdu.

Rahibe, sert yapısı ve birbirine yakın koyu kahverengi gözleriyle çocuğa meydan okuyor gibiydi.

"Seni Maura Ryan'ın örgüsünü çekerken mi gördüm ben?"

Margaretin iri yeşil gözleri sanki bütün yüzünü kaplamıştı. Küçük pembe ağzı titriyordu. Gözlerinde şimdiden yaşlar belirmeye başlamıştı.

"Ha...ha...hayır, Bn. ...Yani Rahibe Ana."

Korkusundan kekelemeye başlamıştı. Bu, bazı çocukların kıkırdamasına yol açtı. Elleriyle ağızlarını kapatıyorlardı.

Margaret Lacey sınıfın azılılarındı ve çocuklar onun, bir kere bile olsa başkası tarafından ezilmesine sevinmişlerdi.

'Yani bana yalancı mı diyorsun?' Rahibenin gözleri kısılmıştı.

'Hayır, Rahibe Ana!' Kim bir rahibeye yalancı diyebilirdi ki. Bu düşünülemezdi bile. Eğer olanları bilseydi Margaret'i annesi bile öldürebilirdi. Şimdi gözleri Rahibenin elindeki cetvelin üzerinde dolaşıyordu. Cetvelin artık her saniye ellerine ve bacaklarına ineceğini anlamıştı.

Rahibe Rosario, Margaret'in huzursuzluğundan memnundu. Dilini dişlerinin üzerinden geçirip karşısında titreyen bu yaratığa baktı. Beyaz örtüsü, buruşuk, sarı renkli yüzü hariç başını tamamen örtmekteydi. Bütün bunlar siyah gözleri ile birleşince de ona takılan 'Timsah Surat' lakabına tamamen uyuyordu.

"Öyleyse... Maura Ryan'ın örgüsünü çektiğini itiraf ediyorsun demek ?"

Maura, Rahibe Rosario'nun Margaret'i tamamen demoralize edişini seyrediyor yüzü kıpkırmızı olmuş sıra-

sında rahatsız oturuyordu. Rahibenin bütün dikkatleri ona toplamasından hoşlanmamıştı. Biliyordu ki Margaret başına gelenleri birkaç katıyla sonra kendisinden çıkaracaktı.

"Evet, Hemşire... Maura'nın örgüsünü çektim." Bu sözleri ancak duyulur bir sesle söylemişti.

"Sesini yükselt, çocuk!"

"Evet Hemşire... Maura Ryan'ın örgüsünü çektim." Küçük cırtlak ses korkuyla titremekteydi. Rahibe yaptığını beğenmiş bir gülüşle sınıfa baktıktan sonra cetveli kaldırdı. Öyleyse elini uzat bakayım."

Küçük ince el öne uzatıldı. Margaret, cetvel altı kere sert bir şekilde avcuna inerken gözlerini sımsıkı kapattı. Önlemeye çalışmasına karşın sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Sanki kopmasından korkuyor gibi acıyan elini sıkıca göğsüne bastırdı ve Rahibe Rosario'nun başıyla gidebilirsin demesinden sonra sırasına doğru yürüdü. Bir yandan da sağlam elinin başparmağı ile yaralı avcunu ovup duruyordu.

Rahibe Rosario konuşmadan önce siyah boncuk gözleri ile bütün sınıfı yirmi saniye kadar taradı sonra, "Sınıfta başkalarına eziyet etmek niyetinde olanlarınız varsa bu onlara da bir ders olsun. Gelecek sefer cetvelle on iki defa elinize vurulacak ve ayinde de isimleriniz okunacaktır."

Bu sözler üzerine isimlerinin Peder McCormick tarafından ilan edileceğini duyan otuz çocuk da dehşetle bakıp kaldılar. Sandalyesini düzelten rahibe tekrar kara tahtaya dönüp yazmaya başladı.

Fırsatı yakalayan Margaret, sırasının üzerinden öne eğilip Maura'ya fısıldadı.

"Kendini ölmüş bil, Ryan. Eve gitme zamanı gelir gelmez seni öldüreceğim."

Maura gözlerini yumdu. Midesine korkudan kramp-

lar girmeye başlamıştı. Margaret Lacey'den herkes korkardı. Hatta bazı oğlanlar bile. Aslında çok ufak tefek olduğu için bu biraz tuhaftı. Ama ufak tefek de olsa dövüşmesini biliyordu ya, en önemlisi buydu. Maura sırasında arkasına dayandı ve yandaki pencereden bahçede oynayan küçüklere baktı. Oyun öğretmeni Miss Norman kimseyi cezalandırmaz hep öğrencilerine cesaret verirdi. Haziran güneşinde tozların havalanmasını seyreden Maura orada küçüklerle beraber olmak istedi. Aslında okul çıkışında kendisini kıstıracaklarından emin olduğu Margaret Lacey ve çetesinden uzak olan herhangi bir yerde olabilirdi. Neden bilinmez, geçmesini istemediğiniz zaman vakit uçup giderdi? Çıkış zili çalana kadar dakikalar hızla birbirini kovaladı.

Maura içinden Margaret'in beklemekten sıkılıp evine gitmesi için deliler gibi dua ediyordu. Duasının kabul edilmesini umarak elinden geldiği kadar yavaş hareketlerle gidip paltosunu aldı. Çok yavaş yürüyerek okul binasından çıktı, oyun sahasını geçti, bahçe kapısından Latimer Sokağı'na çıktı. Evet, tam da tahmin ettiği gibi, okul kapısının yirmi metre ilerisinde Margaret beklemekteydi. Yanında çetesinden üç kız daha vardı. Jennifer Howard, Betty Leeds ve Vanessa Rouse. Maura idam sehpasına yürüyen bir mahkum gibi onlara doğru yürümeye başladı. Sırtından boncuk boncuk terler akmaya başlamıştı. Dudaklarını ısırarak kızlara baktı.

Jennifer'la Vanessa'nın onunla alay ettiklerini gördü, içinde bir şeyler kıpırdadı. Yaşamış olduğu şu on senedir hep ağabeylerinden biri onu korumak için yanında olmuşlardı. Şimdi ilk defa kendi savaşını kendi verecekti. Evet, gerekiyorsa savaşırdı! Derin bir nefes aldı. Kalbi kulaklarını sağır edecek kadar hızlı atıyordu. O gün, orada, o saniyede bundan böyle bu durumlarda ne yapacağına karar verdi. Beklemeyecekti. Sekiz ağa-

beyi vardı ve her biri ile değişik zamanlarda dövüşmüş veya kavga etmişti. Başını dikleştirerek hızlandı. Yüzünde kötü bir ifadeyle okul çantasını savurarak onlara doğru ilerledi.

Dört kız birbirlerine baktılar. Şaşırmışlardı. Bekledikleri bu değildi. Önce onu sıkıştıracaklar, sonra da Margaret ona vuracaktı... Betty Leeds ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Huzursuzlandığı belliydi. Vanessa ve Jennifer Margaret'in arkasına doğru çekildiler. Maura tam önlerinde durdu. Okul çantasını sallamaya devam ediyordu. Yüksek sesle homurdandı.

"Evet?" Kavga ister gibi çıkan bu kelime öbür kızların nefeslerini tutmalarına neden oldu. Margaret Lacey kısa sürede toparlandı.

"Ben sana şimdi "Evet?" nasıl olurmuş gösteririm. Seni pis orospu seni! Yüzünü dağıtacağım senin!"

Kızlar rahat bir nefes aldılar. Bu, beklentilerine daha uygun bir durumdu.

"İyi o zaman, orada durup ne yapacağını anlatacağına hadi yap da görelim bakalım!"

Bütün gözler sallanmakta olan okul çantasındaydı. Margaret bir iki saniye sessiz kaldı. Ötekilerin cesaretlerini kaybettiklerini seziyordu. Eğer hemen bir şey yapmazsa onu bırakacaklardı. Sakin bir şekilde kaldırıma tükürdü.

"Canım ne zaman isterse o zaman yaparım!"

Margaret Lacey her saniye daha kararsızlaşıyordu. Maura'nın sarı saçlarını biraz çekiştirecek, yüzünü de bir iki tırmalayıp sonra da diğer kızların hayran bakışları altında yürüyüp eve çaya gidecekti. Şimdi ise ne yapması gerektiğine artık o kadar emin değildi. Sonunda dayak bile yiyebilirdi. Geciktirme taktiği uygulamaya karar verdi. Tozlu kaldırıma eğilerek ayakkabısını bağlar gibi yaptı.

Sonra hatırladığı ilk şey kaldırıma serilmiş yatıyor olduğuydu. Maura'nın okul çantası başına yandan çarpmıştı. Daha sonra kızıl örgülerinden biri öyle şiddetle çekildi ki, sanki saçları kökünden kopuyor zannetti. En sonra da dizine yediği şiddetli tekme ile bir çığlık attı. Kaldırımda serildiği yerden hayretler içinde Maura Ryan'a bakıyordu. Arkadaşları onu terkedip uzaklaşmışlardı. Maura'nın çantasının Margaret'in başına ilk inişinden sonra sıra onlara da gelir diye korkup kaçmışlardı.

Maura öylece şaşkın ayaklarının dibinde yatan Margaret'e bakıyordu. Bütün bunları kendisi yapmıştı! Margaret Lacey'i yere yıkmıştı! Sevinçten göğsü kabarıyordu. En sonunda kendini tek başına okulun en kavgacı kızı Margaret Lacey'e karşı savunmuş ve kazanmıştı. Bunu ağabeylerinden birinin yardımı olmadan becermişti!

Margaret'in yerden kalkmaya çalıştığını görünce ona acımaya başladı. İyi tarafı ağır basıyordu. Bu olanlar zaten yarın okulda çalkalanacaktı. Margaret'e yardım etmek için yavaşça elini uzattı. Küçük kız bu eli tutmadan önce Maura'ya uzun uzun ve dikkatlice baktı. Maura onun ayağa kalkmasına yardım etti ve tozdan bembeyaz olan okul üniformasını silkeledi. Bütün bunlar olurken ikisi de çok sessizdiler. Arada bir, bir iç çekişten başka ses duyulmuyordu. Maura bir ara Margaret'in dizindeki küçük şişliği gördü ve bunu yaptığına utandı. Margaret ondan ufak tefek olduğu halde onu tekmelemişti. Sessiz bir anlaşma havası içinde Latimer Sokağı'nda yürümeye başladılar, oradan Bramley Sokağı'na saptılar, sonra her ikisinin de oturduğu Lancester Sokağı'na geldiler. Önce Margaret'in evinin önünde durup birbirlerine baktılar.

Margaret yüksek sesle içini çekti ve, "İstersen bize

gel. Annem daha işten dönmez." dedi. Bu bir arkadaşlık teklifiydi. Maura önemsemez gibi omuzlarını silkti. "Olur, geleyim o zaman." dedi.

Ön kapıya varmak için merdivenleri çıktılar. Margaretlerin evi Maura'nın evinin aynıydı. Tek farkı, bu bina dairelere bölünmüştü. Margaret'in ailesi en üst katta oturuyordu. Şehrin bu büyüklükteki evleri üç kat ve bir de bodrum katından ibaretti. Buralarda en çok beş aile yaşayabiliyordu. Merdivenlerden üst kata çıkarlarken kesif bir idrar ve yemek kokusu onları sardı. Margaret'lerin dairesinde kilit yoktu. Zaten çalınacak hiçbir şeyleri olmadığı için kilide gerek de yoktu.

"Sen üstündekileri çıkar, ben biraz ekmek ve marmelat hazırlayayım."

"Oh, buna bayılırım."

Margaret çayı pişirip sandviçleri hazırlarken Maura da etrafına bakınıyordu. Oda dağınık ve pisti. Giyecekler ve gazeteler ortalığa gelişigüzel atılmıştı. Devamlı bakımlı olan kendi evinin aksine, buradaki eşyaların üzerinde hamamböcekleri geziniyordu. Maceraperest bir böcek, titreyen antenleri ile bayatlamış tereyağına doğru ilerlemekteydi. Maura'nın içi fena oldu. Son senelerde annesi kendi evlerinde, bütün böcek cinsine, tahtakurusu da dahil olmak üzere savaş açmıştı. Lancaster Sokağı'ndaki diğer ailelerin, savaş öncesinden bu yana hiçbir gelişme gösterememelerine karşın, Michael'ın öteki kardeşlerine de iş vermesi sayesinde, Maura'ların evinde şimdi para boldu. Margaret'in annesi Harlow'daki Kara Kedi sigara fabrikasında, babası ise hâlâ Lyons fırınında çalışıyordu. Maura, Margaret'in ekmek bıçağının ucu ile hamamböceğini tereyağdan uzaklaştırmasını midesi bulanarak seyretti. Böcek sırt üstü yere düşüp ayakları ile doğrulmak için çırpınmaya

başladı. Margaret burnunu kıvırıp ayağı ile böceği ezip iğrenç bir ses çıkmasına neden oldu.

"Bu lanet şeylerden nefret ediyorum."

"Ben de." Maura'nın sesi çok hafifti.

Az sonra kızlar sandviçlerini yiyip açık renk çaylarını içmeye başladılar. İkisi de okul çıkışında olanlardan bahsetmiyordu, bundan sonra da aralarında bu konu hiç açılmayacaktı. Dışarıdan duyulan kriket oyununun sesleri sıcak ve havasız odayı doldurmaktaydı. Çayı biten Maura, gitmek üzere ayağa kalktı. Margaret ona utangaç bir gülümseme ile küçük parmağını uzattı. Maura da Matgaret'in parmağını kendi küçük parmağı ile kavradı. Arkadaşlık yemini olan bu hareket erkek çocukların kan kardeşi olmak için parmaklarını kanatmasının kızlara uygulanan şekliydi. Kızlar, kan kardeşi olmak için, erkekler gibi küçük parmaklarını kesip kanlarını birbirine karıştırmıyorlardı.

Margaret Maura'yı geçirmek için merdivenlerden indi, sokağa kadar onunla birlikte geldi. Maura "Yarın sabah okula beraber gitmek için seni burada beklerim. Olur mu?" diye sorunca Margaret mutlulukla başını salladı. "Yarın sabah görüşürüz, Maura." diye cevap verdi.

"Hoşçakalın." Maura eve doğru yürümeye başladı. Kendini hafif ve mutlu hissediyordu. Kötü başlamasına karşın gün birden aydınlanmıştı.

Sokakta oynayan bir grup oğlan oyunlarını kesip ona bakmaya başladılar. Haberler duyulmuştu bile. Garry'nin arkadaşlarından biri olan Dinny O'Brien ona gülümsedi.

"Margaret Lacey'i benzettiğin doğru mu, Maws?"

Kızardığını hissederek evet diye başını salladı.

"Ama şimdi arkadaş olduk Dinny."

Bozulan Dinny, başını çevirdi. Kızlara inan olmazdı! Dinny'nin inancına göre, eğer dövüşte birini yenmişsen

artık ona becerebildiğin sürece cehennem hayatı yaşatırdın. Bir daha onunla asla arkadaş filan olmazdın.

Maura eve gitmek için hızlandı. Ön kapıdan içeri girerken annesinin sesi bomba gibi patladı.

"Maura, sen misin,?"

"Evet, anne." Mutfağa girdiğinde, Sarah elleri belinde, yüzünde şimşekler çakarak onu bekliyordu.

"Bu saate kadar nerelerdeydin, Tanrının cezası küçük yaratık? Seni merak etmekten aklımı oynatacaktım."

Maura dudaklarını ısırarak annesine baktı. Annesi onu çok az azarlardı, bu yüzden azar işittiği zaman çok üzülürdü.

"Evet, cevap ver bana, küçük şeytan!" Sarah'nın yüzü sert ve iyice asılmıştı..

"Arkadaşımın evine uğrayıp çay içtim." O güzel mavi gözleri yaşlarla dolmuş, kirpikleri ıslak ıslak parlamaktaydı. Sarah kızının yüzünün ağlamak üzere değiştiğini gördü ve kalbi sızladı. Çocuğu kollarına alıp, ona sıkı sıkı sarıldı."

"Kusura bakma hayatım, ama beni o kadar korkuttun ki. Sen eve hiç geç kalmazsın. Herkesten önce gelirsin. Çok merak ettim seni."

"Özür dilerim, anne. Bir daha olmaz, söz veriyorum." Annesine gülümsemeye çalıştı, onu merak ettirdiğine gerçekten üzülmüştü.

"Benny, Garry ve Lee'yi seni aramaya yolladım." Sanki isimlerini duyunca gelmişler gibi hızla üçü aynı anda mutfağa girdiler.

"Anne... Anne!" Hepsi bir ağızdan konuşuyordu. "Bil bakalım ne olmuş!"

"Birer birer konuşun... birer birer." Onları susturmak için ellerini havaya kaldırdı. Sonra en doğru sözlüleri olduğu için Garry'e işaret etti.

"Peki Garry, sen bana neler olduğunu anlat."

Garry gene korkmaya başlayan Maura'yı işaret etti.

"İşte o yapmış."

"O ne yapmış?"

"O tek başına çıkıp gidip Margaret Lacey'nin yüzünü dağıtmış."

Sarah'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne yapmış, ne yapmış?"

Annesinin ses tonu Maura'yı iyice korkutmuştu. Çiçekli önlüğünü çekiştirdi.

"Yapmak zorundaydım, anne. Saçımı çektiği için Rahibe Rosario onun elini cetvelledi, o da okul çıkışı buna ben sebep olduğum için beni öldürecekti." Kendisini anlaması için annesinin yüzüne yalvararak bakıyordu.

"Doğru mu duyuyorum? Sen..." Maura'yı işaret ediyordu. "...Margaret Lacey ile dövüştün." Çocuğunu göremiyormuş gibi gözlerini ovuşturdu.

Maura korkuyla saçma sapan konuşmaya başladı. "Ona okul çantamla vurdum anne ama şimdi biz onunla arkadaş olduk. Sen beni merak ettiğin zaman ben onlardaydım işte."

Sarah sersemliğini üzerinden atabilmek için başını sallıyordu. Evet, demek ki bu çocuğumu da kaybettim. Ailede bir dövüşçü daha yetişti.

"Çıkın, hadi çıkın hepiniz, gidin sokakta oynayın. Birazdan babanız gelecek, evde bir lokma yemek yok daha." Çocuklarını mutfak kapısından dışarı itti. Hepsi de kendisinden uzak dursunlar istiyordu.

Üç oğlan dışarı oynamaya koştular. Maura bir saniye durup annesine baktı. "Üzgünüm anne... gerçekten."

Sarah'nın sesi yorgundu. "Dışarı çık, Maws. Hadi hemen çık."

Maura gidince, Sarah kendine bir fincan koyu çay yaptı. İçine dört dolu kaşık şeker ve süt koyup mutfak masasına oturdu. Çayını yudumlarken, vücudu sanki sandelyede uyuşmuş kalmıştı, ama kafası çok hızlı bir şekilde çalışmaktaydı.

Leslie, yirmi yaşındaydı ve üç sene hırsızlıktan yatacaktı. Anthony, yirmi iki yaşındaydı, o da Leslie'yle beraber hapishanedeydi. Hem hırsızlık hem de adam yaralamaktan beş sene yemişti. Michael, Mafya babası gibiydi. Herkes ondan korkuyordu. Artık diğer kardeşlerini de yanına almıştı, hepsi ona çalışıyordu. Yıllarca bu düşünceleri zihninden atmaya çalışmış, oğlanlar babalarına çekmiş diye kendini kandırmıştı. Ama şimdi de bu! Tek kız evladı, gözünün bebeği, işte sokaklarda dövüşüyordu. Haksızlıktı bu. Annesi hep, "kemiklerde saklı olan kanda ortaya çıkar" derdi. Annesi haklıydı.

Evet, Sarah'nın bu günlerde parası çok, evi de çiçek gibiydi. Sıkıntılı geçen uzun yıllardan sonra oğullarının ona yağdırdığı paraları mutlulukla alıyor içten içe bildiği halde bu paraların nasıl kazanıldığını sorgulamıyordu. Ama oğlanların hayat tarzı kızını da etkileyecekse hepsini öldürebilirdi. Kendisinin sahip olamadığı her fırsatı Maura'ya verecekti. Çocuklarından hiç olmazsa bir tanesi bu hayatta iyi bir yerlere gelecek, güzel şeyler yapacaktı. Buna kararlıydı.

Bu güzel yaz akşamında sokakta oynarken, Maura bütün dikkatlerin odak noktası olmuştu.

"Harika yapmışsın, Maws." Bunu zaten kızkardeşine hayran olan Garry söylemişti.

"Ona çantamla vurdum. Bu işi çantam yapmış sayılır." Babalarının sesini duyunca hepsi o tarafa baktılar. Maura'nın gözleri parladı. Babasını karşılamak için yolun karşı tarafına koştu. Benjamin Ryan iyice zayıfla-

mıştı. Bu hemen belli oluyordu. Yüzü ve boynu kırmızıydı. Kolunun altında büyük bir kutu çerez ve içki şişesi vardı. Kutuyu Lee'ye uzatıp kızını kucağına aldı. Babaları kızına tapıyordu. Bütün oğlanlar da bunu bilip kabul etmişlerdi. Onlar da kendilerince Maura'ya karşı aynı duyguları taşıyorlardı. Maura yüzünü babasının yüzüne sürttü ve sakalının yüzünü tırmaladığını hissetti. Üzerine her zamanki gibi sinmiş olan kaliteli içki kokusunu kokladı, kendini emniyette hissederek boynuna sarıldı.

"Eh, benim en sevgili kızım bugün nasılmış bakayım?"

"İyiyim, baba. Sen bugün oyunda kazandın mı?"

Benjamin gülerek onun yanağına dokundu.

"Nasıl bildin kazandığımı?" Soruyu yarı şakalaşarak sormuştu. Cevap hazırdı. "Önce çerez ve içki almışsın, sonra da ağzın bira kokuyor."

Benjamin oğullarına dönüp tiyatrovari bir edayla, "Duydunuz değil mi beyler", dedi. "İşte tipik bir kadın davranışı. Çerezleri yer, Tizer'i içerler sonra da bunların nereden geldiğini öğrenince sızlanırlar."

Benny, bu sözlere Maura'yla birlikte güldü. Garry ve Lee ise yalandan gülümsemekle yetindiler. Babalarının işsizlik paralarını nasıl kumarda kaybedip onları aç bıraktığını henüz unutmamışlardı. Hep beraber merdivenlerden çıkıp eve girdiler.

Sarah akşam yemeğine başlamıştı. Sandalyesinde tamamen sızıp uykuya dalıncaya kadar kocası ile hiç ilgilenmedi. Sonra onu uyandırıp zorlukla yukarı taşıdı. Bu işler olurken ikisinin birbirine bağırıp çağırması çocukları hiç mi hiç rahatsız etmiyordu. Yarım saat sonra çay içmek üzere sofraya oturdular. Maura'nın keyfi gene yerindeydi. Masada oturmuş sohbet ederlerken so-

kak kapısı hızlı hızlı çalındı. Kapıyı açmaya giden Garry, yanında iki polisle geri geldi.

"Git babanı uyandır." Sarah'nın sesi çok sıkıntılı çıkmıştı.

İki polis memurundan daha yaşlıca olanı ona gülümsedi ama Sarah gözlerini kaçırıp musluğun başında işi varmış gibi yaptı. Bedenindeki bütün sinirler ayaklanmıştı. Evlerine polislerin her gelişinde içinde yaralar varmış gibi her yanı acıyordu. Maura ve Benny yemeklerine devam ettiler.

Benjamin Ryan düşük pantolon askıları yanlarından sarkarak mutfağa doğru sallanarak girdi.

"Gene evime ne halt etmeye geldiniz, ne istiyorsunuz?" dedi. Sesi tehditkârdı.

Yaşlı polis gözlerinde soran bir ifadeyle çocuklara baktı.

"Çocukları boş ver, söyleyeceklerini nasıl olsa bugün yarın öğrenir onlar. Hadi ötsene be adam, seni bütün bir gece bekleyecek halim yok benim."

"Peki öyleyse. Sana oğlun Anthony ile ilgili kötü bir haberimiz var."

"Ne olmuş benim Anthony'ime? Kaçmış mı? Öyle mi?" Sesinde bir ümit sevinci vardı.

"Hayır, öyle değil. Sana üzülerek bildiriyorum, Mr. Ryan. oğlun öldü."

"Ne... Oğluma ne oldu?" Sarah'nın eli göğsüne gitti, nefes alabilmek için gayret etti. Yüzü karardı. Lee yanına gidip onu kollarına aldı. Küçük çocuklar bembeyaz oldular ve hiç sesleri çıkmadı.

"Bu sabah Pentonville Hapishanesi'nde, duşta bıçaklanmış. Kimin yaptığını bulmak için elimizden geleni yapıyoruz."

Sarah'nın ağlaması gitgide yükseliyordu. Genç polis, büyülenmiş gibi ona bakıyordu.

"Aman Tanrım!" Benjamin içkiden bulanıklaşmış zihnini açmak için çaba gösteriyordu. "Benim Antney'imi kim öldürmek isteyebilir, onu herkes severdi..."

Genç polis gözlerini Sarah'dan ayırarak Benjamin'e döndü.

"Birileri varmış demek ki onu sevmeyen. Kimse sevdiğini bıçaklamaz."

Benjamin dönüp, saldırmak üzere bu sözleri söyleyen polise doğru atıldı. 'Seni pis küçük piç!'

Bunun üzerine öteki polis bütün formaliteyi bırakıp onları ayırmaya girişti.

'Sakin ol Benny. Brown, sen de o lanet olası aptal çeneni kapat!' Benjamin'i duvara doğru itti. 'Bak Ben, sabahtan beri Leslie'yi sorguya çekiyoruz ama dişe dokunur bir kelime bile etmiyor, bize kalırsa o kimin yaptığını biliyordur.'

Benjamin adamı itti ve, "Tabii, elbette size söylemez,o ispiyoncu değildir."

"İspiyoncu olsun olmasın, kardeşini öldüren bir adamı soruyoruz ona."

"O adam kimse cezasını ödeyecek tabii. Geldiğin için teşekkür ederim Bill, ama şimdi gidebilirsin artık. Karımla konuşmak istiyorum."

Sesi bu toplantıyı bitirdiğini vurguluyordu. İki polis memuru evden ayrıldılar. Benjamin, oğlu Lee'ye döndü.

"Batı yakasına Mickey'e git ve olanları anlat," dedi. "Ona söyle, Geoffrey ve Roy'u da hemen evde istiyorum. Kıçlarını oynatıp gelsinler, derhal!" Lee peki anlamında başını salladı. Annesine sarılmış vaziyette babasına doğru yürüdü. Benjamin karısına sarılmak isteyince, Sarah şiddetle geri çekildi.

"Bana dokunmaya kalkışma! Bütün bu olanları başımıza sen getirdin. Seni utanmaz ihtiyar piç seni!"

Maura yerinden kalkarak annesine koştu. İkisi birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Benjamin karısının bu tavrından hem korkmuş hem de sesindeki bu nefret onu çok şaşırtmıştı.

"Garry, hadi hemen fırla git, annene doktor çağır." Korkuyla fırlayan oğlan merdivenlerden üçer beşer atlayarak koştu gitti. Annesinin feryatlarını duydukça daha da hızlı koşuyordu. Gözyaşları içindeki Maura da korkudan bayılmak üzereydi. Aklı almıyordu. Anthony ölmüştü... Onunla her zaman şakalaşan, onu devamlı koruyan ağabeyi Anthony şimdi bir yerlerde ölmüş yatıyordu. Margaret Lacey'le dövüşmesi şimdi ona o kadar aptalca bir iş gibi geliyordu ki. Nedendi acaba, kötü olaylar hep en mutlu olduğunuz zamanlarda ortaya çıkardı?

Sesler, konuşmalar bütün gece devam etti. Maura uyuyamıyordu. Annesinin hafifçe horlayarak uyumakta olduğu yataktan indi. Doktor, annesine uyku ilacı vermişti. Ona iğne yapmak istemiş ama bu annesinin daha da sinirlenmesine sebep olmuştu. Onun üstünü yavaşça örten Maura sessizce odadan dışarı süzülüp aşağıya indi.

Ön odanın kapısı aralıktı, başını oraya yaklaştırdı. En büyük ağabeyi Mickey, yüzü beş karış asık, odanın içinde bir ileri bir geri yürümekteydi. İçlerinde en sevdiği ağabeyi oydu. Maura'ya göre tabii en yakışıklıları da. Oğlanların hepsi koyu renk saçlı ve koyu mavi gözlüydü ama Mickey bir harikaydı. Onda insanları -kadın ve erkek- kendisine çeken bir cazibe vardı. Maura ona tapıyordu. Onun için Mickey Tanrı gibiydi. Şu anda ise hiç tanımadığı bir Mickey'e bakıyordu. Dişleri sıkılı ve gözlerinin altında siyah gölgeler oluşmuştu. Müthiş kızmış görünüyordu.

"Yemin ederim, o piçleri öldüreceğim! Tanrım, bana yardım et, öldüreceğim onları."

"Sakin ol, Mickey. Sakin ol." Bu sözleri Geoffrey söylemişti.

"Sakin mi olayım? O piçler kardeşimizi bıçakladılar, nasıl sakin olabilirim ki?"

Geoffrey viskisinden büyük bir yudum aldı.

"Sakin ol ve yapılacak en doğru işi düşün. Onu demek istiyorum. Sakin ol ki kafanla düşün, kalbinle değil."

Michael aniden durdu ve duvarı yumrukladı.

"Keşke o piçlere taksi işini verseydim. Anthony'nin ölümünü görmektense keşke buna razı olsaydım."

Geoffrey içini çekti.

"Artık olan oldu ağabey. Şimdi neyi nasıl yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Pezevenkleri bu dünyanın yüzünden sileceğiz. Yapacağımız bu!"

"Ben de aynen böyle düşünüyordum." Bu sözleri Mickey'in yakın arkadaşı Gerry Jackson, söylemişti. Hepsi dönüp ona baktılar. Gerry hafifçe kızardı.

"Düşündüğüm şu, yani, onların Ilford'da taksi işleri var, tamam mı? High Street'te."

Bütün başlar evet anlamında sallandı.

"Evet, Cumartesi gecesi, Lee ve birkaç arkadaşı Ilford Palas'a giderler. Tamam mı? Akşam daha geç bir saatte de o Yunan Piçinin taksi durağına giderler... sanki taksi istiyormuş gibi... mesela Wansted'e. Herhangi başka bir yer de olabilir. Eğer adam oradaysa arkadaşlardan biri bize haber uçurur. Green Lanes civarında bekleriz. Tanımadıkları biri olması gerekli tabii. Haberi alınca bir kaçımız yaklaşır herifi bombalarız. Böylece derslerini almış olurlar."

Mickey başıyla onayladı.

"Evet, iyi bir plan gibi görünüyor, Gerry. Bazı kısımlarını kabul edebilirim. Yalnız, bu arada ben, Geoff ve Roy ilk şüphelenecekleri adamlar olduğumuz için aynı saatlerde biz başka bir yerde, bir olay çıkartıp dikkatleri orada üstümüze çekeriz."

"Harika! Böyle yaparız o zaman."

Bütün bu konuşulanları dinleyen Maura, çok korkmuştu. Ağabeyleri birini havaya uçurmayı planlıyorlardı. İnsanların ağabeyleri hakkında söylediklerini hatırladı. Lancaster Sokağı'nda isimleri serseriler, kontrolsuz adamlar olarak geçiyordu. Gene de insanlar onların yüzlerine gülüyordu. Özellikle de Mickey'in. İki hafta evvel bir Cumartesi günü Mickey'le Portobello yolunda yürüyorlardı. Bir ara Maura'ya meyve almak için manavın önünde durmuşlardı. Manav ısrarla Mickey'in parasını almamak için direnmişti. Şimdi insanların neden onlara böyle davrandığını anlıyordu. Böyle davranmak zorundaydılar, çünkü ağabeyleri insanları havaya uçuruyordu.

Huzursuzca, bir ayağının üzerinden ötekine abanmaya başladı. Korkuyordu. Anthony ölmüştü. Ağabeyleri de birini havaya uçuracaklardı. Kapı hızlı bir hareketle açıldı. Ağabeyi Roy karşısında duruyordu.

Roy'un yüzünün aniden bembeyaz olduğunu gördü.

"Bu da ne demek oluyor? Uyuyamadın mı yoksa sen Prenses?" Neredeyse bağırarak konuşmuştu. Onu kucağına alıp ön odaya taşıdı. Oda sigara dumanı doluydu, Maura öksürmeye başladı. Michael onu almak için kollarını uzatınca geri geri kaçıp Roy'a sarıldı. Bu gece gördüğü yeni Mickey onu korkutuyordu. Ona sevgiyle sarılıp okşayan, ona hediyeler alan ağabeyine hiç benzemiyordu... bu insanları havaya uçuran adamdı. Korkuyla Michael'in yüzüne baktı. Michael, onun bu

tavrından o kadar üzülmüştü ki neredeyse ağlamak üzereydi. Anthony'ye olanlardan sonra sinirleri zaten bozuktu. O anda Maura bunu sezdi ve Roy'un kollarından sıyrılıp ona koştu, ağlaması boğazından bir feryat gibi çıkıp duvarlarda yansıyordu.

Michael hemen onu kucağına alıp sıkıca sarıldı ve yüzünü mis gibi kokan güzel saçlarına gömdü.

"Maura şimdi hıçkırarak ağlıyordu. İç çekmelerinin arasında, Antney'in eve gelmesini istiyorum... Antney'in eve gelmesini istiyorum! Adamı havaya uçur, Mickey. O kötü adamı havaya uçur!" diye feryat ediyordu.

Maura, kendi sözlerini duyan birinin "Aman Tanrım" dediğini duydu. Michael odadaki kardeşlerine baktı, gözleri en son babasında öylece bir müddet durakladı. Hepsi şaşkınlıktan susup kaldılar.

Michael hıçkırıkları dininceye kadar ona sarılarak bekledi. Sonra yüzünü kendi yüzünden uzaklaştırıp gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Dinle Prenses. Burada bu gece işittiklerini kimseye hiçbir zaman, hiçbir şekilde anlatmamalısın. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Eğer bunları birine, hatta yakın bir arkadaşına bile söylersen, polisler gelip hepimizi götürür. Hatta babamı bile götürürler. Beni anlıyor musun?"

Maura ona ciddi bir yüzle peki anlamında başını salladı. "Hiç kimseye söylemeyeceğim, Mickey... hatta anneme bile."

Michael'ın ondan duymak istediğinin bu olduğunu iç güdüleriyle hissetmişti. Michael'ın rahatladığı gözlerinden belli oluyordu.

"Akıllı kız. Sen iyi ve akıllı bir kızsın. Hadi şimdi babamla git, seni yatağına yatırsın." Maura'yı alnından

ve yanaklarından sevecen bir şekilde öptü, sonra yere bıraktı. "İyi geceler, Prenses."

Babasının uzanan elini tutan Maura kapıya doğru yürümeye başladı, kapıda biraz duraklayıp Michael'a baktı, yüzü çok sakindi. Beyaz geceliğinin içinde bir melek görünümündeydi. Ağzını açtı ve şunları söyledi, 'Söylediklerimde samimiydim, Michael... Antney'i yok edenleri cezalandır.' Sonra döndü ve babasıyla birlikte odadan çıktı. Benjamin ona üzüntüyle baktı. İşte küçük kızı da hayatın acı gerçeklerini öğreniyordu. Keşke bunları kavramadan önce biraz daha büyüyebilseydi.

1960 yılının Temmuz ayında Anthony Ryan'ı gömdüler. Cenaze korteji Wormwood Scrubs Hapishanesi'nin önünden, Scrubs Lane'deki Saint Mary's Katolik Mezarlığı'na geldi. Tabutu arkasından beş otomobil takip etmekteydi. Bunların da arkasında akraba ve arkadaşlarını taşımakta olan iki düzine araba daha geliyordu. En arkada bir polis aracının içinde, en iyi kıyafetini giymiş ama elleri kelepçeli olarak Leslie vardı.

İlk arabada bitkin oturan Sarah kurumuş gözleri ile geçtikleri yollara bakmaktaydı. Du Cane Sokağı'ndan geçerlerken Wormwood Hapishanesi'nin kapısına baktı ve oraya, bazen kocasını bazen de büyük oğullarını ziyaret etmek için ne kadar çok gelip gittiğini düşündü. Kocası yaşadığı hayat tarzı ile, "ben bir batar bir çıkarım" diyerek gurur bile duyuyordu. Sarah onun bu sözü defalarca arkadaşlarına söylediğini duymuştu. İşte o gurur duyuyorum dediği yaşam şartları onlara bugün başlarına gelenleri hazırlamıştı. Güzel oğlu ölmüştü. Genzinden yukarı doğru sıcak gözyaşlarının yükseldiğini hissediyordu.

Onun perişan yüzünü gören Benjamin elini yavaşça kolunun üzerine koydu. Sarah bu eli şiddetle itti. Bü-

tün olanlardan onu sorumlu tutuyordu. Oğlanları kanun dışı işler yapmalarında hep babaları desteklemişti. Daha minicik birer bebekken bile onları kötü yola itmişti. Eğer bir dövüşte yenilmişlerse onları saklar sonra da işi daha iyi yapmaları için yeniden dövüşmeye yollardı.

En çok sevdiği cümle, "benim oğullarım kız çocuğu gibi yumuşak değil, kaya gibi sert adamlardır." idi. Oğullarını devamlı köpek yarışlarına, barlara, çıplak elle yapılan boks karşılaşmalarına taşımıştı. Onlara nasıl anahtarsız kilit açılır, araba çalınır, dükkanlardan mal kaldırılır... hepsini öğretmişti. Bu listenin sonu yoktu.

Şu an içinden kocasını arabanın zeminine yatırıp yüzüne vurup ezmek geliyordu. Kendi içinin sızladığı ölçüde o da acı çekmeliydi. İri yapılı, erkek adam kocası... şu an ondan nefret ediyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kendine sarıldı. Bir an bakışları tek kız evladına takıldı, sert yüzü hemen yumuşayıverdi. Sarah'nın kızı Maura'yla duyduğu gururun sınırı yoktu. Beyaza yaklaşan sarı saçları ve koyu mavi gözleri ile o harika bir şeydi. Maura, saçları şimdi örgülerinden kurtulmuş dalga dalga omuzlarında, mahzun yüzü ve kirpiklerinin ucunda parıldayan gözyaşları ile arabada öylece oturuyordu. Sarah çocuğun bütün bu olanlardan dehşete kapıldığını biliyordu. Arabanın içinde eğildi ve onun elini tuttu. Bir yandan da kızına göz kırpabilmek için kendini zorluyordu. Arabalar durdu. Herkes inip gruplaşarak sessizce beklemeye başladı.

Sarah'nın geriye kalan yedi oğlu Anthony'nin tabutunu mezarlığa taşıdılar. Duaların tümü Notting Hill'deki Katolik Kilisesi'nde okunmuştu. Geriye kalan tek iş artık oğlunu gömmeleriydi. En küçükleri olan Benny, henüz on üç yaşında olmasına karşın ağabeyleri ile birlikte tabutu mezarlığa kadar taşıdı. Michael beyazlar giymiş olan Maura'yı en öne sıraya yerleştirdi. O da

yavaş yavaş yürüyerek mezara kadar hepsine yol gösterdi. Bütün diğer işlemler de bittikten sonra, Anthony'nin amcası ihtiyar Paddy Ryan, erkek kardeşinin oğlu mezarına indirilirken gözyaşlarını tutamadı.

Arılar çiçekten çiçeğe konup bu sıcak yaz gününde kendi işlerini yapıyorlardı. Rahip son sözleri de söyledikten sonra yavaşça sustu. Polis Leslie'yi tekrar kelepçeledi. Cenazede olsun olmasın işi şansa bırakamazlardı. Maura yüzü sıkıntılı ve asık, Michael'ın elini sıkıca tutuyordu.

Leslie'nin kelepçeli olduğu polis memuru gördüklerinden şaşkındı. Kray'ler, Richardson'lar ve daha bir çok gangster son görevlerini yapmak ve saygılarını sunmak için cenazeye gelmişlerdi. Bu düpedüz Michael'a yöneltilen bir saygı gösterisiydi.

Mickey, taş gibi hareketsiz mezarın içine bakıyordu. Zihninden Anthony'nin meşe ağacından yapılmış tabutunun içini ve Anthony'nin sonsuza kadar kıpırdamadan karanlığa bakacak olan yüzünü görebiliyordu. Kontrolünü kaybedip ağlamaya başlamadan önce yumruklarını sıktı. Senelerdir ilk olarak İsa'ya, gelip kardeşinin ruhunu teslim alması için dua etti. Ona bakmasını ve onu korumasını diledi. Bildiği bütün azizlere ayrı ayrı yalvardı. Bu gün burada, her nasılsa, Tanrının varlığına inanmak onun için büyük önem taşımaktaydı.

Gözünün ucuyla yan tarafta bir kıpırdanma gördü. Başını çevirip baktı. Çok uzun boylu olduğu için kalabalığın bir baş yukarısındaydı. Sol tarafta, mezar başındaki küçük kalabalığın az ötesinde bir adam durmaktaydı. Michael dikleşti. Ondaki bu değişikliği sezen Maura başını kaldırıp ağabeyinin yüzüne baktı. Mezarlığın karşı tarafına baktığını anlayınca gözleri ile onun baktığı yöne döndü. Kalabalığın arasından Michael'ın bakmakta olduğu adamı gördü.

Adam esmerdi. Ağabeyleri gibi yalnız koyu renk saçlı değil ayrıca iyice kara suratlıydı. Siyah kıvırcık gür saçları, alnına kadar uzanan bir taç gibiydi. Maura'ya okuduğu çocuk mecmualarındaki deli profesörü hatırlattı. Güneş adamın arkasından çarpıp başındaki kel kısmın parlamasına neden oluyordu. Bu adamın, Anthony'nin ölümünden beri ağabeylerinin bahsettiği Yunanlı Stavros olduğunu sezinledi. Adam belli belirsiz sırıtmaktaydı.

Maura gözlerini adamdan ayırıp Michael'a baktı. Onun adamın yanına gideceğini anladı. Michael'ın, omuzlarını kızdığı zamanlarda yaptığı gibi kastığını gördü. Elini tutup çekiştirdi. Ağabeyi ona baktı. Bir saniye sonra her ikisi de adamın olduğu yere bakınca onun yok olduğunu gördüler ama adamın yüzü Maura'nın zihnine iyice yerleşmişti. Yüzünden süzülerek akan yaşların yanaklarından aşağı dökülüp ağzına dolduğunu hissetti. Gözyaşlarının tuzlu tadı ağzını kapladı. Uzaklardan bir yerlerden bir çığlık duydu. Bir iki saniye sonra bu sesin kendisine ait olduğunu anladı.

Michael onu kucağına alıp sıkıca sarıldı, kulağına rahatlatıcı sevgi sözcükleri söyleyip sırtını okşayarak iyice ağlayıp rahatlamasını bekledi. Bir asır gibi uzun süren dakikalardan sonra geriye sadece sessiz çocuk hıçkırıkları kalmıştı. En katı adamlar bile onun bu ağlamasından duygulanmışlardı. Çocukları seven biri olarak tanınan Reggie Kray, Michael'ın küçük kızı teselli etmesini seyrederken gözlerindeki yaşları zor zaptetmişti. Pek çok Londralı işçi ailesi gibi onlar için de aile çok önemliydi. Ne olursa olsun kendinize ait olanları korumak gerekirdi.

Bir süre sonra, hâlâ Maura'yı kucağında tutarak Michael tabutun üzerine bir avuç toprak attı. Seromoni bittikten sonra onu yavaşça yere annesinin yanına bı-

raktı. Küreği alarak kardeşinin mezarını doldurmaya başladı. Geoffrey ile Roy da ona yardım ettiler.

Lilly McNamara bütün bunlar olurken şarkı söylemekle görevlendirilmişti. Kensington ve civarında sesinin güzelliği ile tanınıyordu. Dışarıdan gören birine böyle bir merasim tuhaf gelebilirdi: siyah resmi elbiseler içinde muntazam taranmış saçları ile mezarı dolduran erkekler, çevrelerinde ise gene hepsi siyah kıyafetler giymiş bir yığın adam, süslü şapkaları ve makyajlı yüzleri ile egzotik kuşlara benzeyen bir sürü kadın durmaktaydı. Ryan'lar ve onların inanışında olan diğerleri için Anthony'ye yaptıkları bu merasim mükemmeldi. Onu son yolculuğuna harikulade bir şekilde uğurlamışlardı.

Kardeşleri oğlunu gömerken Sarah dimdik ve vakur ayakta durmuştu. Burada ağlayamazdı. Yalnız kalacağı zamanı bekliyordu. Nemli sıcak havada az önce bayılacak gibi olmuştu. Keşke şimdi bayılabilseydi.

Şarkı töreni biter bitmez, üzüntülü dostlar aileye başsağlığı dilemek için sıraya girdiler. Genç polislerden birinin gizlice sevip yüz bulamadığı Diana Dors isimli genç kız, Micheal'a uzun süre ve sıkıca sarıldı. Diana buradaki herkesin sevdiği bir insandı, kimseyi yargılamazdı. Freddie Mills ve erkek arkadaşı Michael Holiday de ayrı ayrı Michael'a sarıldılar. Freddie Mills, Michael'ın çocukluk senelerinin kahramanıydı. Michael onun sayesinde boksa merak sarmıştı. Bugün artık onunla aynı ayardaydı ve arkadaşlıkları bu atmosfer içinde sürüyordu. Anthony ölmeden birkaç gün önce Lancaster Sokağı'ndaki yarı profesyonel boks maçında beraberdiler.

Michael'ın ailenin reisi muamelesi görüp, kocasının ise ikinci planda kalması Sarah'nın gözünden kaçmadı. Doğrusu da buydu. Ailenin geçimini esas üstlenen Michael'dı. Sarah'nın her zaman rahatça harcayacak parası

olmasına dikkat ediyordu. Rahattan da fazlaydı bu miktar aslında. Oğlunun cenazesindeki kalabalık da onu şaşırtmamıştı. Violet Kray'i yıllardan beri tanırdı. Richardson'ların oğulları senelerce evine girip çıkmıştı. Gözüne ilişen genç adamların çoğu oğulları ile birlikte büyüyen çocuklardı. Her biri ufak tefek suçlar işlemişlerdi ama genelde hepsi de iyi kimselerdi.

Roy'un karısı Janine'in yüzü her zamanki gibi asıktı. Sarah bu acıklı ifadenin cenazeden değil tamamen başka bir sebepten ileri geldiğini biliyordu. Janine'le Roy'un problemleri vardı. Bundan emindi. Bu günlerde ikisi de mutlu değildi. Kızları Carla neredeyse beş yaşına girmişti. Çocuk günlerdir yıkanmamıştı. Sarah gidip Janine'le özel olarak konuşmaya karar verdi. Büyük üzüntüsüne karşın hâlâ geride kalan çocuklarıyla ilgiliydi.

En nihayet, herkes arabalara binmeye başladı. Sarah, Roy'un Janine'in elini tutmaya çalışıp kızın buna izin vermediğini gördü. Kaşları çatıldı. Sanki ailenin yeteri kadar derdi yokmuş gibi, genç karı koca önemsiz kavgalarını cenazeye taşıyorlardı.

Benny ağabeyini yutan toprak yığınına gözünü dikmiş bakmaktaydı. Benjamin, yüzü her zamankinden daha perişan onu almaya gitti. Sabahın erken saatlerinden beri içiyordu.

"Hadi gel, oğlum." Dili peltekleşmişti ama sevgi doluydu.

Sarah onlara bakıyordu. Hayatında ilk defa Benjamin'in neler hissettiğini anladı. Ne olursa olsun, Anthony onun da evladıydı. Kocasına karşı senelerdir duymadığı bir şefkat hissi benliğini sardı. Eski günlerde olduğu gibi, kocasına karşı, içinde az da olsa bir sevgi kıvılcımı yanar gibi oldu.

Bütün olanlardan onu sorumlu tutmak belki de

doğru değildi. Aile ne yaparsa yapsın sonunda çocuklar kendi bildikleri yola gidiyorlardı. Yaşadıkları çevrede çocukların suç işlemesi kaçınılmazdı. Kocasını suçlayabileceği tek şey onları bu olaylardan uzak tutmak için fazla gayret göstermemiş olmasıydı. Derin bir iç geçirdi. Bunu nasıl yapabilirdi? Hiç fırsatı olmamıştı ki.

Bütün bunlar bir saniyede aklından geçti. Etrafına bakındı. Güzelim güneş onunla dalga geçiyor gibiydi. Bu kadar genç birini gömmek için fazla güzel bir gündü. Cenazeye uygun olması için havanın yağışlı ve soğuk olması gerekmez miydi. Arabaya doğru ilerlerken kuşların hâlâ ötmekte olduklarına dikkat etti. Anthony'nin ölümünden sonra vücudu küçülmüş, üzerine ihtiyar bir kadın havası gelmişti. Oysa Sarah daha kırk dört yaşındaydı.

Eve döndüklerinde herkes içki içiyordu. Maura büyüklerin arasından kendine yol açıp ön odadaki yiyecek dolu masanın önüne yerleşti. Çok geçmeden yanına Margaret Lacey geldi. Bu, bir gün önceden planlanmıştı. Margaret o sabah annesine hasta olduğunu söylemiş o gün okula gitmemek için izin almıştı. Şimdi gayet iyiydi, güzelce giyinmiş, en iyi arkadaşının elini tutuyordu. Margaret, insanın cinayete kurban gitmiş bir ağabeyi olmasını hayal bile edemiyordu. Anne ve babası günlerdir bunu konuşmaktaydılar. Onlara göre böyle bir şeyin daha önce olmaması bir mucizeydi. Margaret, aklını kullanıp bu söylenenleri kendine saklamıştı.

Mickey yanlarına geldi, iki küçük kızı ellerinden tutup bahçeye çıkardı. Bugün Maura'dan ayrı kalmaya dayanamıyordu. O, öylesine masumdu ve Michael'a öyle güveniyordu ki. Anthony'nin ölümünden kendini suçlu hisseden Michael'ın bugün kendisini seven ve suçlamayan Maura'ya gerçekten ihtiyacı vardı. Kimse karşısına çıkıp Anthony'nin ölümüne sebep olduğunu

söylemiyordu tabii, ama herkesin aklından geçenin bu olduğunu kendi biliyordu.

Michael eski bir bahçe sandalyesine, kızlar da onun birer bacağına dayanarak yere oturmuşlardı. Daha şimdiden yarı yarıya sarhoş olmuştu. Güneş o kadar yakıcıydı ki, insan gözleri kamaşmadan gözünü açamıyordu. Çok geçmeden oturduğu yerde sızdı. Maura ve Margaret ona dayanmış olarak uzun süre orada oturdular. İki küçük kız arasında hayatları boyu sürecek bir arkadaşlığın temelleri o gün orada atıldı. Maura ve Margaret'in bu arkadaşlığı artık ancak birinin ölümüyle noktalanacaktı.

Maura o gece uyurken ilk kâbusunu gördü. Mezarlıktaki adam annesinin ekmek bıçağı ile onu kovalıyordu. Bu rüyayı belirli aralıklarla hayatının sonuna kadar görecekti.

Altıncı Bölüm

CARLA RYAN gözlerini açtı. Güneş ışıkları penceresinden içeri dolmuştu. Bir iki dakika bu ışıkların tavanda yaptığı desenlere baktı. Küçük zayıf bedeni hafifçe ürperdi. Kolunu ovaladı. Dirseğinin üzerindeki kocaman çürüğe eliyle bastırdı. Annesi dün gece onu yatağından çekip almış sonra kendi yatağına getirip fırlatıp atmıştı. Bu esnada dirseğini yatağın yanındaki küçük sehpaya çarpmıştı. Kolunun acısından bir iki saniye nefesi kesilmişti. Sonra annesi onun pembe geceliğini yukarı sıyırıp poposuna şiddetli bir tokat atmış ardından da yüzünü Carla'nınkine yaklaştırıp artık daha fazla dayanamayacağını söylemişti. Annesinin nefesi, içtiği zamanlar kötü kokuyordu.

Carla annesinin nesinden bıktığını da pek iyi anlamış değildi. Dün gece yaptığı tek şey kendisine şekerli bir sandviç hazırlamaktı. Daha önce annesine karnının acıktığını defalarca söylemiş sonunda kendi başının çaresine bakmaya karar vermişti. Herhalde onu masanın üzerine ve yerlere döktüğü şekerler bu derece kızdırmıştı.

Yatağında doğruldu, küçük bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Esnedi, kollarını kaldırınca uzun kahverengi saçları yüzüne döküldü. Kolunu oynatırken çürüyen yeri gördü. Bu seferki uzun sürecek diye düşündü. Birkaç hafta önce bacağında olan gibi. Yatağın-

dan indi, becerebildiği kadar sessiz olmaya çalışarak odayı geçip kapıyı açtı.

Kapının aralığından hole baktı. Odasının karşısında mutfak vardı. Bir iki saniye annesinin orada olup olmadığını dinledi. Hiç ses gelmiyordu. Holü geçip mutfağa girdi. Dün gece yerlere döktüğü şekerler çıplak tabanlarına batıyordu. İşte gene acıkmıştı. Karnı hep açtı. Bir hırsız gibi mutfağa sessizce süzülerek kendine margarin sürülmüş bir ekmek hazırladı.

Ayak seslerini duyduğu zaman mutfak sandalyesinin üzerindeydi. Saçları margarinin içine giriyordu. Annesinin kalktığını anlayınca donup kaldı. Kalbi minik göğsünün içinde deli gibi çarpıyordu. Dün gece olanları hatırlayınca ateşe değmiş gibi elindeki bıçağı fırlattı, sonra da margarinle yağlanmış dilimi ekmek sepetinin altına saklamağa çalıştı. Acelesinden hem yağlanmış ekmek dilimini hem de ekmeğin geri kalanını masadan yere düşürdü. Hepsi de şekerlere bulaşmıştı.

Sıkıntısından gözlerine yaşlar doldu. Arkasına dönüp bakmadan ellerini sinirli sinirli açıp kapatıyordu, annesinin arkasında olduğunu hissetmişti. Janine ona soğuk bir ifadeyle baktı. Kızının yüzü, şu andaki gibi çok korktuğu zamanlarda bile, inanılmayacak kadar güzeldi. Gözlerinin menekşe rengi ona kuvvetli bir kişilik veriyordu. Bunlar bir de kahverengi saçları ve çıkık şakak kemikleri ile birleşince minik kız minyatür bir kadına benziyordu.

Janine kızının dört yaşında bir çocuktan çok bir seks yıldızını hatırlatan şuh bir hareketle saçlarını yüzünden uzaklaştırdığını gördü. Yüzü açılınca ortaya uzun boynu ve güçlü sivri çenesi çıktı, bu onu daha da hoş yaptı.

Janine tükürür gibi kızına baktı ve dudaklarını ısırdı. Eğer konuşmazsa Carla'nın daha da sinirlenip bu

çıldırtan sessizliği bozacağını biliyordu. Küçük kızın kolundaki siyah çürüğü gördü ve gözlerinin içinde şeytani bir ışık yandı. Çocuğun kolunu kapalı tutması gerekecekti, eğer Roy bunu görürse küçük meleğinin kırbaçlandığını düşünürdü. Dişlerini sıktı, sonra çocuğun az evvelki hareketini taklit ederek kendi gür, kızıl saçlarını eliyle arkaya itti. Avının üzerine atlamaya hazırlanan vahşi bir kedi gibiydi. Carla, bedenindeki tüm sinirler gerili beklerken bir yandan da onu kolluyordu. Annesi onu taklit edip saçlarını arkasına atarken gözlerini yere indirdi. Her yaptığı annesinin sinirine dokunuyordu. Oturup kalkması, yemesi, içmesi, konuşması. Her hareketi taklit ediliyor ve annesi hep onunla dalga geçiyordu.

Keşke babası evde olsaydı. Bugünlerde o da eve çok az geliyordu. Geldiği zamanlarda da annesi onunla kavga ediyor, Carla babasının kucağına büzülüp kulaklarını elleriyle sıkıca kapatıyor, onların kavga eden seslerini duymamaya çalışıyordu. Babasını seviyor ve evde olmadığı zamanlar çok özlüyordu. Onu sağlam dalları olan ve Carla'nın üzerine tırmanmasına izin veren büyük bir ağaç olarak hayal ediyordu. Roy evdeyken onu ellerinden tutup üzerine tırmandırıyor, en tepeye kadar çıkınca da Carla sevinç çığlıkları atıyordu. Keşke babası şimdi burada olsaydı. O zaman annesi onu dövemezdi. Mutfaktaki sessiz çekişme son hadde ulaşmıştı, korkudan kekeleyerek küçük kız bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Babam nerede?" Bu kelimeleri söyler söylemez yanlış yaptığını anladı ve içinde bir şeyler kopar gibi oldu. Ne diye babasından söz etmişti sanki. Gözlerini sıkıca kapadı. İçinden belki de sesi hiç duyulmamıştır diye ümit ediyordu. Gözlerini kapatabildiği kadar sıkı kapatıp bekledi. Saçının kavranıp çekildiğini hissedince avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Acı bütün kafata-

sını kaplamıştı. Janine onu bez bir bebek gibi silkelerken bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Babanı istiyorsun öyle mi? Seni küçük şırfıntı seni! Her zamanki gibi dışarıda bir yerlerde orospularla beraberdir şimdi baban. Sen onun umurunda bile değilsin, anladın mı?"

Carla saçlarını annesinin elinden kurtarmaya çalışıyor, bir yandan ağlıyor, bir yandan da korkuyla haykırıyordu, "Anne, lütfen... lütfen... bırak saçlarımı... canımı acıtıyorsun anne!"

Sarah çığlıkları alt kattan duydu. Maura'nın elini sıkıca kavrayıp üst kata koşarak çıktı. Kapıyı yumruklayarak içeri girmeye çalıştı. Janine kapının vurulmasını ve sesleri duyunca korkudan buz gibi oldu. Carla'yı bir yana fırlatıp vahşi bir hayvan gibi gözleri ile kaçacak bir yol aradı. Mutfağın o andaki hali beyninde bir yerlere kazıldı. Carla fırlatıldığı yerde öylece kalmış ve sızlayan kafasını iki küçük elinin arasına almıştı. Büyükannesinin kapıyı kırarcasına vurması kulaklarına güzel bir melodi gibi geliyordu.

Annesinin transa girmiş gibi mutfaktan çıkışını seyretti, iki saniye sonra da kendini büyükannesinin kollarının arasında buldu. Islak yüzüne hafif öpücükler konuyor, tatlı sözler kulağına fısıldanıyor ve yavaşça sırtı okşanıyordu. Çocuk yavaş yavaş sakinleşti. Başından kopan bir tutam saç yerde durmaktaydı.

Maura bütün olanları şaşkınlıktan büyümüş gözlerle seyretti. Janine şimdi mutfak masasına oturmuş sigara içiyordu. Maura kirli ve şeker dökülmüş mutfak zeminine, her tarafa yayılmış yağlı ekmek dilimlerine, pislik içindeki masaya ve yığınlar halinde birikmiş bulaşıklara bir bir baktı. Sonra tiksinerek gözlerini bütün bunlardan uzaklaştırdı. Janine'i hiç sevmiyordu. Ağlamakta olan çocuğu kucağına alan Sarah, Maura'ya da gelmesi için

başıyla işaret ettikten sonra mutfaktan çıktı. Carla'nın odasına giren Sarah onu yavaşça yatağına koydu. Maura annesinin çocuğun bütün vücudunu ahlayıp vahlayarak baştan aşağı muayene etmesini seyretti. Sonunda, Sarah kızına döndü.

"Sen burada Carla'yla kal. Ona doğru dürüst bir şeyler bulup giydir. Sana gereksinmem olursa çağırırım... tamam mı canım?" Sesi duygu yüklüydü. Maura cevap vermeden başıyla olur işareti yaptı. Janine hâlâ mutfakta oturuyordu. İkinci sigarasını yakmıştı. Sarah dimdik onun karşısında durup sert sert baktı.

"Pekala Janine, sen en iyisi burada neler olup bittiğini bana en başından başlayıp güzelce anlat." Sesi kararlılığını gösteriyordu.

Janine başını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki bütün nefret ve saldırganlık ifadesi birden silindi, ağlamaya başladı. Acı duyuyormuş gibi sandalyesinde öne arkaya sallanarak gülümsemekle ağlamak arası bir ifadeyle oturmaya devam etti. Sarah onu uzun bir süre süzdü. Oğlunun evlenmiş olduğu o güzel, hayat dolu genç kız nereye gitmişti? Bu bakımsız pis pasaklı kadın da nereden çıkmıştı? Daha yirmi iki yaşındaydı. Pislik içindeki mutfağa baktı. Camlar o kadar kirlenmişti ki, güneş ışınları bile içeri zorlukla giriyordu. Bütün ev leş gibi kokuyordu. Janine'in annesinin kendi evinden hiç çıkmadığını duymuştu. Gelip bu evi görmediğine Sarah emindi. Eliza Grierson için her türlü kötü şeyi söyleyebilirdiniz ama Tanrı için çok temiz bir ev kadınıydı. Peki, bu kız o evde yetişip sonra nasıl bu kadar pis olabilmişti? Acaba Janine ne kadar süredir bu çocuğu dövüp duruyordu?

Sarah kendini suçladı. Buraya daha önce gelmeli, Roy'la konuşmalıydı, ama yetişkin birine de evlerinin durumunu nasıl sorardınız ? Çocukların bir kere kendi

evleri oldu mu ondan sonrası yalnız kendilerini ilgilendirirdi. Annesi hep böyle derdi. Sarah şimdi şaşkın ve üzüntülüydü. Bu işi nasıl halledeceğine karar veremiyordu. Birden Janine konuştu.

"Kimse bana böyle olacağını söylememişti." Sesi içten ve şikayet doluydu, bağırır gibi yüksek perdeden çıkıyordu. "Yemek pişirmekten nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum... temizlik yapmaktan, pislikten, çamaşır yıkamaktan, sökük dikmekten. Bu daireden nefret ediyorum, burası bana bir hapishane gibi geliyor. Bazen haftalarca kimseyi görmüyorum. O kadar yalnızım ki." Sarah dinliyordu. Janine bir nefes aldı. Sanki içinde biriktirdiği bunca korku, endişe bir anda taşmıştı. "Roy hiçbir zaman burada değil. Beni günlerce yalnız bırakıyor. Sonra Carla... o başımın belası Carla, bana hep yaptığım yanlışı hatırlatıyor. Eğer o olmasaydı ben de burada olmazdım... burada olmazdım!"

Bunları söyledikten sonra gene ağlamaya başladı. Hareket ve söylediklerinde çok samimi olduğu belliydi. Sarah ona yaklaştı. Kolunu kızın zayıf omuzlarına koymadan önce biraz tereddüt etti.

"Annenin bütün bunlardan heberi yok mu Janine, seni görmeye hiç gelmiyor mu? Ben hep seni ziyaret ettiğini sanıyordum."

Janine sinirli bir şekilde güldü.

"Yanılıyorsunuz, Bayan Ryan. İşte orada yanılıyorsunuz. Annemin... sevgili annemin benimle artık hiçbir ilişkisi yok."

"Ama neden, Janine? Neden?"

"Uzun bir hikaye. Roy'u terkeder eve dönersem Carla'yı doğurduğum ve diğer yaptıklarım için beni affedeceğini söylüyor... Bir serseri ile evlenip onları herkese karşı rezil ettiğim için. Bu yakıştırmalar bana ait değil, onun sözleri Bayan Ryan. Bazen Roy'dan çok

nefret etmeme karşın... burada gene ağlamaya başladı... onu terkedersem... bir daha hiç mutlu olamayacağımı biliyorum. Onsuz yaşayamam, Bayan Ryan! Onu o kadar çok seviyorum ki... ama bir türlü mutlu edemiyorum. Burada olduğu zamanlar kavga çıkartıp evden kaçırıyorum. Beni arzulamasını istiyorum ama o hiç istemiyor. Biliyorum, hiç istemiyor beni..."

"Hey! Janine. Senin neyin var Tanrı aşkına? Çevrene bir baksana. Bu pisliğe ev diye kimin canı gelmek ister, söyle bana. Köpeği bağlasan durmaz burada." Janine'in Roy'a olan sevgisini itiraf etmesi Sarah'yı yumuşatmıştı. Eğer bu kıza yardım ederse hem oğlunun evliliğini hem de Carla'yı kurtarabilirdi. 'Kendine bir bak Janine. Savaştan çıkmış gibi görünüyorsun. Ev işlerini hiçbir kadın sevmez ama yapılmaları gerekir. Ben senin yaşındayken beş tane çocuğum vardı ayrıca da paramız yoktu. Eğer durumunu anlayıp kabul edersen başa çıkılmayacak hiçbir zorluk yoktur." Sarah üzerindeki en iyi elbisesinin kollarını sıvamaya başladı. "Bak, sana şimdi ne yapacağımızı söyleyeyim. Önce birer fincan çay yapıp içeceğiz. Moralimiz düzelecek. Sonra bu evi seninle baştan aşağı temizleyeceğiz. İkimiz beraber köleler gibi çalışırsak ne çabuk bittiğini anlamayız bile. Ne dersin?' Janine başını salladı ama pek hevesli görünmüyordu. Başka bir yol daha denemesi lazımdı.

'Sonra sen gider o güzel saçlarını yaptırırsın ben de size yemek yaparım. Eve gelip de her şeyi yerli yerinde, tertemiz görünce Roy'un ne kadar şaşıracağını düşünebiliyor musun? Küçüğü de ben birkaç günlüğüne bizim eve götürürüm. Siz de biraz nefes alırsınız." Janine'in yüzü aydınlandı, Sarah ona gülümsedi ama içi hâlâ rahat değildi. Janine, Sarah çocuğu başından birkaç gün alacak diye sevinmişti. İçini çekti. Çocuklar büyüseler bile hâlâ sizden bir şeyler bekliyorlardı. Onlar-

dan kurtuluş hiç yoktu. Çaydanlığı ateşe koydu. Daha şimdiden yorgundu ve biliyordu ki iş bitip daire tertemiz olduğunda kendisi yorgunluktan bitmiş olacaktı. Evet, ne kadar çabuk başlarsan, o kadar çabuk bitirirsin. Annesinin bir başka sözüydü bu da. Çayı hazırladı.

Yatak odasında Maura, Carla'ya güzel bir elbise giydirmişti. Çocuğun bütün çorapları kirli olduğu için bir çift kirli çorabını ters çevirip öyle sokmuştu ayaklarına. Şimdi oldukça temiz görünüyorlardı. Annesi içeri girdiği zaman Carla'yla beraber yatağın üzerine oturmuş, ona sarılmış okşuyordu. Sarah, Maura'ya para verip çarşıdan bazı şeyler istedi, bu arada da Carla'ya ve kendisine kocaman birer dondurma almasını da tembih etti. Carla'nın az evvel yaşadıklarını ne çabuk unuttuğunu görünce şaşırmaktan kendini alamadı. Küçük kız dondurmayı duyar duymaz yatağın üzerinde sevinçle zıplamaya başlamıştı. Maura ona acıyordu. Sıska kollarındaki siyah çürükler şişmişti ve canının acıdığı belliydi. Zavallıcık gene de normal çocuklar gibi mutlu olabiliyordu. Annesinin gözlerindeki acıma ifadesini gördü, içinden Janine'e karşı büyük bir hiddet duydu. Eğer yaşı daha büyük olsaydı içeri gidip onu parçalara ayırabilirdi.

Üç saat sonra küçük apartman dairesi pırıl pırıl olmuştu. Janine, kayınvalidesinin ona kendi gençliğinde çektiklerini, ne zor bir evliliği olduğunu, insanın gençken kendine daha az güven duyduğu için işlerin daha zor geldiğini anlatması üzerine, hevese gelmişti. Ömründe ilk defa onun tarafını tutan bir kimseye rastlıyordu. Sarah bilerek ona güven aşılıyor, şu anda ona duymak istediklerini söylüyordu.

Sarah bundan sonra Janine'le daha fazla ilgilenmeye karar verdi. Hele o Eliza Grierson olacak cadalozu bir görsün ona söyleyeceklerini biliyordu. Kendini be-

ğenmiş salak kadını bir an evvel görüp ona serseri güruhunun ne olduğunu öğretecekti. Bu konuda hesap soracakları listesinde daha sonra kendi sersem oğlu geliyordu. Evlendiği kızın bu hale gelmesine sebep olmuştu, ayrıca çocuğunu da ihmal etmişti. Onun da yuvasını yapacaktı. Janine'in anlattıklarına göre canı istediği zaman eve geliyor, istemediği zaman ortalardan yok oluyordu. Hele onu bir yakalasındı.

Janine berbere gitmek üzere giyinmiş mutfağa geldi. Sarah ona gülümsedi.

"Bir resim gibi güzel oldun, hayatım. Reklamlardaki kızlara benzedin. Hadi şimdi çabucak git ben de size biraz yemek yapayım."

Janine utangaç bir tavırla Sarah'ya gülümsedi. Kendini aylardır olmadığı kadar iyi hissediyordu. "Teşekkür ederim, Bayan Ryan. Bana karşı çok iyisiniz." Sesi titriyordu.

Sarah eliyle sabırsızca bir işaret yaptı. "Sence artık bana Sarah diye hitap etme vaktin gelmedi mi? Bana teşekkür etmene gelince... ne için teşekkür ediyorsun ki? Seni çok daha önceden arayıp sormalıydım. Kendimden utanıyorum."

Janine onun yanına gitti ve yanaklarından öptü.

"Teşekkürler... Sarah." İsmini utanarak hafifçe söylemişti. Sarah ona gülümsemekle yetindi.

"Hadi şimdi güle güle. Döndüğünde seni güzel bir yemek bekliyor olacak, tamam mı?"

Sarah o gittikten sonra eliyle terini sildi. Sıcak ve nemli bir gündü. Aslında Janine'e teşekkür borçluydu. Anthony'nin ölümünden beri ilk defa bugün kendini onu düşünerek kahredecek vakti olmuyordu.

Evdekilerin onun yokluğunda ne yaptıklarını düşünerek sebzeleri hazırlamaya başladı. Tam o sırada kapı-

nın açıldığını duydu. Maura'yla Carla geldiler zannederek, 'Güzeller, buradayım." diye seslendi.

"Anne! Sen burada ne yapıyorsun?" Roy mutfak kapısında durmuş yanlış eve gelmiş gibi şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Sarah ters ters baktı, "Aman da aman, gezginci adam nihayet evine döndü demek," dedi.

Roy'un buruşuk kıyafetine, çenesindeki siyah gölgeye bakarak, "Yeni hanım arkadaşın sana pek de iyi bakamıyor anlaşılan." diye devam etti. Patates tenceresini süzgeçin içine gürültülü bir şekilde bıraktı. Roy ona hayretle baktı. Burada tuhaf bir şeyler olmaktaydı.

"Eh, artık eve geldiğine göre biraz burada kalmayı düşünüyor musun yoksa gene buralarda biraz kıvırtıp eğlencene geri mi döneceksin?", Sarah patates tenceresini sıkıca kavradı. Roy ona hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu, "Anne, sen bana şaka mı yapmaya çalışıyorsun? Janine'le çocuk neredeler?" Roy, annesinin niyetini çok geç anlamıştı. Üzerine aniden fırlatılan tencere ve patatesler ona tam göğüs hizasından çarpıp üstünü başını sırılsıklam etti.

Sarah yaş zeminde kayarak ona yaklaştı. Doğrulup suratına kuvvetlice bir tokat attı. 'Ben sana şimdi çocuk neredeyi gösteririm. O senin kızın Roy Ryan ve sen onun annesiyle evlenmek için dünyayı birbirine katmıştın. Arzularını frenleyip iradene sahip olamadığın için bizlere yaşattığın zorlukları düşünüyorum da! O zavallı kızı da kendinle beraber ne yanlış yollara düşürdün."

'Ne yaptım, ne yaptım! Bir dakika müsaade eder misin lütfen anne."

Sarah ona haykırarak cevap verdi, 'Hayır, etmem! Lanet olası! Kafasız mahluk! Seninle tanışmadan önce o kızın bütün bildiği kiliseye gitmek için giyinmekten ibaretti. Bütün bu ev işlerini tek başına yapmak için yetişti-

rilmemişti o." Apartmanı işaret etti. "Her gün sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar burada yalnız başına yavaş yavaş yalnızlıktan çıldırmış, ama senin umurunda mı? Kimseyi takar mısın sen? Oğlum olduğun için senden utanıyorum! O zavallı masum yavru da bütün bu yanlışların ceremesini çekiyor. Dempsey'le on round boks maçı yapmış gibi her yanı simsiyah çürükler içinde garibin... ve bütün bunlar senin suçun."

Roy'un ağzı bir karış açık kalmıştı. Kulaklarına inanamıyordu.

"Kapat ağzını, orada öyle geri zekalı gibi aval aval bakıp durma bana."

Roy çarçabuk ağzını kapattı. "Janine bu evde hiçbir işi yapmak istemiyor, anne."

"Kapat çeneni dedim sana! Yoksa şimdi bir tokat daha yiyeceksin. Artık benden saklanmak için fazla irileştin."

Bu söz üzerine Roy'un içinden gülmek geldi. Annesinin en aşağıdan bir baş üzerinden bakıyordu ama ona hayrandı. O hiç aşağıdan almazdı. İçine şimdi bir şüphe düşmüştü. Söyledikleri doğru olabilir miydi? Janine'i anlamayı şimdiye kadar hiç düşünmemişti bile. Sarah yavaşça eğilerek tencereyi yerden kaldırdı. Bir tarafı eğrilmişti. İçinden onu oğlunun kafasına vurmak geldi ama bunu yapmak yerine tencereyi usulca musluğun içine bıraktı. Sessizce anlaşmışlar gibi ana oğul ortalığa yayılanları toplamaya başladılar. Patatesler mutfağın dört bir yanına dağılmıştı. Etraf toplandığında Sarah Roy'u itip bir sandalyeye oturttu. Dışından her zamanki sakin Sarah gibi görünmesine karşın içinden epeyce eğleniyordu. Anthony öldüğünden bu yana hiç böyle keyiflenmemişti.

Roy'a yaptığı çaydan bir fincan verdikten sonra, 'Bu sabah buraya bazı şeylerin düzgün gitmediğinden kuş-

kulandığım için geldim. Bir terslik olduğunu cenaze merasiminde gördüm. Çocuk zavallı bir yetimi andırıyor, Janine'in mutsuzluğu ise her halinden belli oluyordu. İtiraf etmeliyim ki bunda ben de suçlu sayılırım. Daha önce gelip nasıl olduğunuza bakmalıydım, ama Janine'in annesinin kapıdan içeri adımını bile atmadığından haberim yoktu. Bu sabah buraya geldiğimde Janine çocuğun saçlarını yoluyordu."

Sarah, bunları duyunca Roy'un dudaklarının gerildiğini gördü. 'Sakın kimseyi suçlamaya kalkma bana Roy, eğer sen vazifelerini yapıp doğru dürüst bir koca olsaydın bütün bunlar olmazdı. Buraya bak genç adam, bundan böyle aklını başına alacaksın. Akşamları evine geleceksin. Gençliğimde o sanatkar geçinen kafasız babanız pek çok geceler eve gelmez beni yalnız bırakırdı. Ben onun o saatlerde zaten çok az olan paramızı sokak kadınlarıyla yediğini bilirdim. Nasıl dayandım bunlara bilmem ama oğullarım da aynı yoldan gitmeyecek, beni anlıyor musun?'

Roy annesine bakarak bir müddet düşündü. Diğer kardeşleri gibi o da annesinin babası ile pek mutlu bir hayat yaşamadığını biliyordu ama Sarah ona bunları ilk defa anlatıyordu. Nedeni de onun evliliğini kurtarmak için olmalıydı. Kendisi için söylediklerinde, az da olsa bir gerçek payı vardı. Janine'i çok kendi haline bırakmıştı. Onun Carla'yla olan ilişkilerinde sabrının bittiğini görmezden gelmişti. Bunları biraz da ne yapacağını bilmediği için yapmıştı. Annesinin gecelerini nerede geçirdiğini bu kadar isabetli bir şekilde bilmesinden de ayrıca utanmıştı. Michael, Batı Yakasında erkeklere hitap eden o hostes kulübünü açtığından beri neredeyse her gece başka bir kız seçme şansına sahip olmuştu. Eve kavga ve münakaşa etmeye gelmekten daha kolay oluyordu bu. Mutsuz bir eş ve pis bir eve gelmektense.

Janine'i hâlâ seviyordu. Ona ev tutup annesinin evinden uzaklaştırırsa iki ayağının üzerinde durması kolaylaşır diye düşünmüştü ama ne yazık ki bunun tam tersi olmuş Janine ona daha fazla yüklenmeye başlamıştı. Buna dayanamayan Roy da en kolay yolu seçmişti. Şimdi ise karşısında yalnız Janine ve Carla değil bir de annesi vardı. Ön kapının açıldığını duyunca yardım ister gibi ona baktı. Janine odaya girince Sarah ayağa kalkıp gelinine gülümsedi.

'Harika olmuşsun hayatım. Aynı bir melek gibi. Sen ne dersin Roy?' Sarah Roy'u sırtından kuvvetlice itelerken belli olmasın diye ona gülümseyerek bakıyordu. Janine ise çekinerek Roy'a gülümsedi. Mutfaktaki tansiyon elektrik akımı gibiydi. Janine sahiden de bir meleğe benziyordu. Saçları uzun boynunu ortaya çıkararak güzel yüzünün üzerinde yukarı toplanmıştı. Derin yeşil gözleri çok güzel boyanmıştı, ona her bakışında Roy'un kalbini burkan ışıltı daha da fazlalaşmıştı. Çarpıcı bir kadın, diye düşündü. Annesi haklıydı, Janine hakikaten iyi bir ailenin, nazlı yetiştirilmiş kızıydı. Daha kibar ve iyi davranılarak idare edilmesi gerekiyordu. Sandalyesinden kalktı ve ona kollarını açtı. Janine bir saniye kadar tereddüt ettikten sonra onun kollarına atıldı.

Sarah mutlulukla, onlara baktı. Şimdi artık bir tek görevi kalmıştı. Gidip Michael için Peder McCormick ile görüşecekti. Yarım saat sonra aşıkları başbaşa bırakıp Maura ve Carla'yı yanına alıp oradan ayrıldı. Saatine baktı. Acele ederse saat altıdaki vaaz biterken Peder McCormick'ı yakalayabilirdi.

Sarah elinde bir kadeh şarapla ziyaretçi bölümünde oturmuş ve Peder'e kalbindekileri açmıştı.

"Size bunları anlatmaktan utanıyorum Peder ama Michael bir kulüp daha açtı, hem bu seferki kadınlarla

ilgili bir yer," sesini kontrol edebilmek için biraz daha şarap içti. "Oraya erkekler gidiyor... şey için... Yani daha fazla detay vermeme gerek yok herhalde değil mi?"

Peder McCormick zeki gözleri ile ona baktı. Altmış yaşındaydı ve otuz senelik papazdı. Gri saçları Amerikanvari kısacık kesilmişti. Kalın grileşmiş kaşları bazılarına göre ona tam bir din adamı görünümü veriyordu. Büyük yumuşak ellerini kavuşturdu.

"Anlıyorum, anlıyorum." dedi. İrlanda'dan çıkalı kırk seneyi geçtiği halde aksanı hâlâ belli oluyordu. 'Michael'ın böyle zor bir adam olacağı çocukluğundan beri belliydi. Senin neden böyle merak ettiğini anlıyorum."

"Siz onunla bir konuşsanız diyordum, Peder..." Sesi yavaşlayarak sustu.

"Tamam Sarah, elimden geleni yapacağım. Ama senin bu Michael her zaman inatçı bir kişiliğe sahipti. İşlerine karışılmasından hoşlanmayabilir."

Sarah o gün, bu odadan çıkmadan önce oğlunun ruhunu kurtaracak bir randevu almaya kararlıydı. Başka bir yol daha denedi.

"Ah, Peder, biliyorsunuz insanlar Mickey hakkında durmadan hikayeler anlatıyor ve bu hikayeler sonunda ilavelerle tamamen değişebiliyor. Michael'a bütün gereken biraz yol göstermeniz olabilir. Sizin gibi kıymetli bir insanın nasihatlerini eminim dinleyecektir. Çocukluğunda kilise korosundayken size saygısı sonsuzdu."

Papaz kaşlarını kaldırdı. Michael korodayken kilisenin damındaki kurşunları bile çalmıştı! Gene de aklında bir plan gelişiyordu. Onu uygularsa bu zavallı kadını da rahatlatabilirdi.

"Hostes kulübü mü demiştin? Peki, dediğin gibi olsun, ona birkaç cümle söylemenin zamanı gelmiş anla-

şılan." Sarah, peder fikrini değiştirmeden hemen ayağa kalktı.

"Yarın on birde bizim eve gelebilirseniz Peder, Michael'ın orada olmasını sağlayacağım."

Tütünden sararmış dişlerini göstererek Sarah'ya gülümseyen papaz, "Sabah on birde orada olacağım. Şimdi bana öteki oğlanların nasıl olduğunu anlat bakayım. Duyduğuma göre hepsi lüks arabalar kullanıp lüks hayat yaşıyormuş. Hepsi de Michael için çalışıyor yanılmıyorsam?"

Sarah gözlerini yere indirdi.

"Evet Peder, doğru, ama siz eğer Michael'ı doğru yola çekebilirseniz öbürleri de onu takip edecektir."

"Evet Sarah haklısın, bütün ümidimiz Tanrının bize doğruyu gösterip yardım etmesidir."

Sarah ona gülümsedi. Biraz sonra oradan ayrılırken uzun zamandır bu kadar mutlu olmadığını düşünüyordu. Geçirdiği zor seneler esnasında dine olan inancı her zaman onun yardımcısı olmuştu.. Birbiri arkasına gelen sıkıntılar, parasızlık, doğumlar, çocuklarının polisle olan çatışmaları Sarah'nın kendini kiliseye daha yakın hissetmesine neden olmuştu. Benjamin hiçbir işe yaramıyordu. Ona güvendiği zamanlar hep hayal sukûtuna uğramıştı. Michael ise, Tanrı yardımcısı olsun, pek çok bakımdan iyi bir evlattı. Kardeşlerinin hepsini koruyor, Sarah'nın yeterli parası olmasını sağlıyordu. Annesine her zaman saygılı, sevecen ve iyi davranmasına karşın etraftan Michael'la ilgili ürkütücü dedikodular duyuyordu. Oğlunun kanun dışı işlere bulaştığı, hatta gangsterlerin başı olduğu gibi korkunç şeyler. Bunları düşününce içi titredi. Zaman zaman biraz hileli işlere aklı ererdi ama son zamanlarda oğulları ile ilgili duydukları onların tamamen değişik bir hayat tarzını benimsemiş olduklarını gösteriyordu. Michael'a etraflarındakilerin göster-

dikleri korkuyla karışık saygı bu dedikoduları doğruluyordu. Sarah bile gittiği her yerde neredeyse kral ailesinin bir ferdi gibi muamele görüyordu.

Michael'ın kendini ispatlama duygusunu bir dereceye kadar anlayabiliyordu. Çocukluğundan beri onu başkalarından üstün olduğuna inandırmış, güven duygusunu geliştirmişti ama iş fuhuştan para kazanmaya kadar gelip dayanınca işte Sarah orada duruyordu. Bu işlerin en bayağısından da aşağılık bir işti. Peder McCormick oğluna biraz akıl verebilir, doğru yola çekebilirse içi rahatlayacaktı. Hırsızlık da elbette çok kötüydü ama sigorta şirketleri insanların kayıplarını ödüyorlardı. Ayrıca paranın ruhu da yoktu ama genç bir kızın bilerek mahvedilmesi, bu olmayacak bir şeydi. Dünyadan Haberler'de okudukları onu iyice şoke etmişti. Gençlerin bu kadar kolay uyuşturucu bulup satın alabilmeleri, hatta alabilmek için kendilerini satmaları. Dünya nerelere gidiyordu?

Savaş senelerinde, hatta savaşı takip eden yıllarda kadınlar çocuklarını besleyebilmek için vücutlarını satmak zorunda kalmışlardı. Sarah'ya göre bu kabul edilebilirdi. Başlarında erkekleri olmayan kadınlar için çocuğunu besleyebilmek, aileni bir arada tutabilmek en önemli görevdi. Bunu sağlamak içinse her şey geçerliydi, hatta bu insanlara saygı bile duyabilirdiniz. Michael 'ın yaptığı ise iğrençti. Genç kız ve kadınların aklını çeliyor, sırtlarından bir yığın para kazanıp onlara da kendi başlarına kazanamayacakları paralar ödüyordu.

Maura'yla Carla'nın yolda, önü sıra atlaya zıplaya yürümelerine baktı. Carla'nın yanında Maura kocaman duruyordu. İyi kalpli Maura, Carla'yı kanatları altına almıştı. İnşallah Janine'le Roy kendilerine artık bir çeki düzen verirlerdi. Janine tekrar kızına sahip çıkardı. Çocuk sahibi olmak ne kadar zor bir işti! Savaş öncesi ar-

kadaşlık ettiği Musevi bir kadın ona bir gün şöyle bir söz söylemişti. 'Çocuklar küçükken annelerinin bacaklarında, büyüdükleri zaman da yüreğinde tepinirler." Ne doğru sözdü! Zavallı kadın sonra bir hava bombardımanında ölmüştü. Sarah onu sık sık düşünürdü. Savaşta bir sürü iyi insan hayatını kaybetmişti. İçini çekti. Ölecek kadar yorgundu. Şimdi eve gidince de kendi evlerini temizleyip yemek pişirmesi gerekiyordu. Gene de kendini teselli etmekten geri durmadı. Yarın sabah Peder McCormick geliyordu ya her iş elbette yoluna girecekti.

Peder McCormick karşısında oturan Michael'ı inceliyordu. Onun karşısındakine korku verecek bir tip olduğuna hiç şüphe yoktu.

Özenle kesilmiş siyah saçlarından, elde yapılmış ayakkabılarına kadar modern genç adam imajını yansıtmaktaydı. Şık moher ceketi son modaydı, pantolonuna düşen sigaranın külünü silkeleyen eli manikürlüydü. Sinek kaydı traş edilmiş yüzü asık ve kalın dudakları gerilmişti. Peder, orada oluş nedenini Michael'ın tahmin ettiğinden emindi.

Sarah çayı getirdikten sonra onları içi eşyalarla dolu salonda başbaşa bıraktı. Sarah, sanki yıllarca eşyasız kalmanın acısını çıkarmış gibiydi. Masalar, sehpalar, iskemleler ve üç büyük parçadan oluşan koltuk takımı odayı dolduruyordu. Duvarların her yanına dini resimler asılmıştı. Tüm azizler, son yemek tablosu ve İsa'nın çarmıha gerilişini gösteren tablo duvarlardan onlara bakmaktaydı. Odanın yan tarafındaki uzun sehpanın üzeri gene dini heykeller ve kucağında bebeği ile Meryem Ana'nın büyüklü küçüklü bir çok heykeli ile doluydu. Bunların en ortasına da, vücudunun her yerine

saplanmış oklarla, Aziz Sebastian'ın büyücek bir heykeli yerleştirilmişti. Peder bakışlarının en çok o heykele takıldığını farkedince gözlerini oradan uzaklaştırmaya gayret etti. Çay fincanını eline alıp Michael'a döndü.

"Burada oluş nedenimi biliyorsun sanıyorum?"

Michael derin bir nefes verip ayak ayak üstüne atmış olduğu bacaklarını indirdi. Keyifsizce bir "Evet." dedi.

Peder birbirini anlamış insanların uyumu ile, "Eh Michael, madem ki neden burada olduğumu biliyorsun o zaman benim de boşu boşuna çene patlatmamın bir anlamı yok. Ne dersin?"

"Evet, öyle." Bu cümle kabaca söylenmişti. Anlaşılan Michael'ın papazlardan ve rahibelerden çekinme yılları gerilerde kalmıştı.

Peder McCormick sandalyesinde doğruldu ve fincanını masaya bıraktı. Yüzü sertleşti. Yavaş bir tonda konuşmaya başladı. "Bugün burada oluşumun nedeni tamamen farklı bir konu. Dün annen, o iyi kadın, beni görmeye geldiğinde söylemek istedikleri beni hiç şaşırtmadı. Senin herhangi bir şekilde kanunlara aykırı davrandığını, onun üzüntüsünden ve telaşından anladım. Pek de saf sayılmam bilirsin, olayların her yöne çekilebildiğini bilirim... Ben bu gün burada seninle asıl dünya işleri hakkında konuşmak istiyorum."

Michael şüphe dolu mavi gözleriyle ona dikkatlice bakarak bekledi.

"Mesela kiliseye ufak bir bağışta bulunman beni çok memnun eder."

Michael şaşkınlıkla sandalyesinde doğrulup dimdik oturdu sonra hayretle, "Nede bulunmam dediniz?" diye yüksek sesle sordu.

Peder huzursuzlandı. "Yavaş ol bakalım, yavaş ol. Annenin ne oluyor diye yanımıza gelmesini istemezsin

herhalde! Bildiğin gibi ben yurttaşlarımı çok severim. Bugün Londra'da memleketlerinden sürülmüş bir yığın fakir İrlandalı var. Tanrı onlara acısın. Bu şanssız zavallılara yardım etmek bütün İrlandalıların vazifesidir."

"Bakın Peder, sırf ismimin Ryan olması benim İrlandalı olmamı gerektirmez."

O zamana kadar sakin davranan Peder bu cevap üzerine yumruğunu masaya öyle bir indirdi ki çay fincanları tabaklarının içinde zıpladılar.

"Buraya bak, sen şimdi beni iyi dinle, bin dokuz yüz yirmi senesinden beri Kuzeyde yaşayan bütün Katolikler yok edilmekte. Burada bir araya gelip konuşmak için bile kendilerine ait bir yerleri yok. O namussuz protestanlar bütün sürüyü idare ediyorlar. Ben IRA için para topluyorum. Bir ordumuz olursa Protestanları kendi oyunlarına getirip yenebiliriz."

Bunları anlatırken papazın gözleri parlamıştı. Michael ona delirmiş gibi baktı. Bütün Katolik çocukları gibi o da beşik yaşından bu yana hep Katolik hikayeleri dinleyerek büyümüştü. Ama Tanrı aşkına artık bin dokuz yüz atmış senesinde yaşıyorlardı. Geçmişte olanlar artık kimin umurundaydı?

Peder McCormick çayını içti. Ağzını elinin tersiyle sildikten sonra devam etti,

"Senin hakkında çok şey biliyorum, Michael Ryan. Eğer istersem öğrenemeyeceğim hiçbir şey yoktur. Buna karşılık senden bütün istediğim arada sırada kiliseye ufak bir bağış yapman. Söz ettiğim amaç için ne kadar çok insanın para verdiğini bilsen şaşarsın. Amerikalılar bar ve kiliselerinde devamlı yardım yapıyorlar. İrlanda fakir bir ülke, yapılacak her yardıma gereksinmesi var."

Michael güldü.

"Diyelim ki... ara sıra size biraz para verdim... karşılığında ne yapacaksınız?"

Papaz cübbesinin cebinden bir mendil çıkarıp alnını sildi. 'Annene senin hakkında ne duymak istiyorsa onları söylerim. Bana inanacağını biliyorsun. Ben istediğim zaman çok inandırıcı olabilirim."

Michael dudaklarını yaladı, başını salladı.

"Ya zavallı yetimlerle açlıktan ölen zenciler ne olacak?" diye sordu. Sesi kinayeli çıkmıştı.

"Elbette onlar da bundan bir parça yararlanacak. Onlara da Tanrı başka bir kapı açacaktır."

Michael bir kahkaha attı. 'Tamam o zaman, Peder. Beni ikna ettiniz. Yalnız sizi bir konuda uyarmalıyım, annemi iyi idare etmeniz gerekecek."

Peder McCormick gülümsedi. "Bunu yapacağım Michael, oğlum." dedi. Sonra derin derin iç geçirdi. "Çok kötü günlerde yaşıyoruz, bu gerçek. Para bu zor yaşamı biraz olsun kolaylaştırıyor. Bu odayı hatırlıyorum da... içinde bir yığın doyurulmsı gereken çocuktan başka hiçbir şeyi olmayan bu odayı... Eveet, artık gitmem lazım. Seninle sohbet etmek çok güzeldi, Michael. Bir iki gün içinde bağış paranla birlikte seni kiliseye bekliyorum." Elini uzattı, "sana hayır duası etmiyorum... ihtiyacın olduğunu sanmıyorum!"

Michael, Pederin arkasından baktı. Yüksek sesle güldü. İhtiyar keçi aklını oynatmıştı. Ama eğer annesinin dırdırlarını halledebilecekse, gerisi onu ilgilendirmezdi. Çay bardaklarını tepsiye koyup mutfağa götürdü. Saate bir göz attı. Bir iki saat kadar uyuyabilirse akşam için zinde ve mutlu olabilirdi. Yeni kulübü neredeyse para basıyordu. Savaş sonrasının sıkıntılı günleri geride kalmıştı, artık insanlar biraz eğlenmek istiyordu. Eğer istedikleri buysa Michael da onlara bunu en iyi şekilde verecekti!

Yedinci Bölüm

1966

"ÇOK güzel olmuşsun, Maws. Nereye böyle?" Sarah'nın sesi kinaye doluydu.

"Arkadaşlarımla Tiffany'ye gidiyorum."

"Tiffany mi? O da neresi öyle?"

Sarah'nın ses tonu iyiden iyiye sorgular gibi çıkmaya başlamıştı. Maura yerine ona Garry cevap verdi.

"İlford'da. Eski Allie Palas."

"Oraya ne yapmaya gidiyor ki? Hammersmith Palasın nesi varmış?"

Maura içini çekip saçlarını arkaya attı. "Hiçbir şeyi yok tabii, anne. Orada iş yerimden bazı kızlarla buluşup gezeceğiz, hepsi bu." Sesinin yükseldiğinin farkındaydı, kontrol etmeye çalıştı ama olmuyordu.

Sarah ellerini mutfak önlüğüne sildi sonra Maura'ya baktı; yüzü meraklandığı zamanlardaki gibi kırışmıştı. 'Eh, bana sorarsan gitmeye değmeyecek kadar uzak bir yer."

"Evet, ben de sana sormuyorum zaten, anne. Neredeyse on yedi yaşıma girdim, artık ne istersem onu yaparım."

Sarah kızına doğru bir adım attı. Garry, kolundan yavaşça kavrayarak annesini durdurmaya çalıştı.

"Buraya bak küçük hanım. Öyle kolay kolay aklına her geleni yapamazsın..."

O anda mutfağa fırtına gibi giren Micheal onun sözlerinin kesilmesine neden oldu. Annesi ile Maura arasında son zamanlarda süregelen gerginlik evde herkesin canını sıkmaya başlamıştı.

"Tanrı aşkına anne, biraz ara ver buna. Bırak kız nereye istiyorsa oraya gitsin. "Zaten..." kollarını annesinin boynuna doladı, "...zaten bu akşam Garry de o tarafa gidecek, Maura'yı motosikletiyle gideceği yere kadar o bırakır."

"En yeni kıyafetimle motosiklet arkalarında gidemem ben." Maura'nın sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu.

"Aman çok isabet, ben de zaten Palais'e kadar gitmiyordum."

"Tiffany'ye."

"İyi. Ben zaten arkadaşlarla sinemaya gideceğim."

Maura zafer kazanmış gibi gülümsedi. 'Eh, bu iş oldu o halde." Çantasını omuzuna astı. "Aman Tanrım, bu evde yaşamak Scotland Yard'da yaşamaktan beter. Neredeydin? Ne yapıyordun? Ne konuşuyordun? Seni öptü mü? Bulsam canım yanmaz ama bir erkek arkadaş edinmemin zaten imkanı yok! Kim olduğumu öğrenir öğrenmez kaçıp gidiyorlar."

"Sen Mickey Ryan'ın kızkadeşi misin? diyorlar. "Evet." diyorum. Sonra tek gördüğüm arkalarına bakmadan kaçmaları oluyor. Bu yüzden benim için meraklanmaktan vaz geçsen iyi olur anne, hiç şansım yok benim, kahretsin!"

Ceketini masasının üzerinden hışımla aldı ve bir fırtına gibi mutfaktan çıktı. Bir yandan da, "Eğer günün birinde yanıma bir refakatçi gerekirse bu ağabeylerimden biri olmayacak, anlaşıldı mı? İşte bu kadar!"

Ön kapıdan çıktıktan sonra da onu öyle bir gürültülü kapattı ki bütün söyledikleri iyice yerli yerine oturdu.

Mutfakta Sarah ve Michael şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Garry musluğa gidip ellerini yıkamaya başladı. İçinden Maura'yı alkışlıyordu.

"Duyuyor musun Michael, ne biçim konuştuğunu duydun mu şu kızın?" Sarah kulaklarına inanamamıştı.

Michael derin bir nefes aldı. "Yalnız ben değil, bütün Notting Hill duydu."

Garry ellerini havluya kuruladı, sonra ağabeyine baktı. "Ama kız bir yerde haklı, ne dersin?"

"Ne demek istiyorsun?" Michael'ın sesi soğuktu. Garry bütün cesaretini topladı.

"Yani etrafındaki herkesin ona nefes aldırtmamak için söz birliği etmiş gibi devamlı onu koruması diyorum. Ben onun yerinde olsaydım, bundan çok sıkılırdım."

"Eğer sen onun yerinde olsaydın sana da aynını yapardık. O bizim kızkardeşimiz, ondan sorumluyuz. Onu biz korumazsak kim koruyacak? Konuşmadan önce ne söyleyeceğini biraz düşünsen iyi olur, Garry. Geoff senin için doğru söylemiş demek ki. Senin kafanın içinde orijinal bir fikir olsa bile, az sonra yalnızlıktan ölebilirmiş, Geoff öyle diyor. Şu söylediğin saçmalıktan sonra ben de galiba ona hak veriyorum."

Garry'nin yüzü utançtan kıpkırmızı oldu.

"Hadi, hadi, siz ikiniz," diye Sarah lafa girdi. "Çabuk olun yoksa geç kalacaksınız." Michael her an Garry'i, söylediklerinden dolayı isyankâr bulup hırpalayabilirdi çünkü ona göre hiç kimsenin onun fikirlerini beğenmeme gibi bir hakkı yoktu.

Ceketinin cebinden bir tarak çıkartan Michael aynada saçını taradı, gözünün üzerine düşen kısmı arkaya doğru düzeltti. Sonra, tarak elinde Garry'e dönüp, "Bundan sonra, sen üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokmayacaksın kardeşim."

Annesini yavaşça alnından öpüp odadan çıktı. Garry için için köpürüyordu. Bunu hisseden Sarah ona yaklaştı.

"Sen onun tersliklerine aldırma, Garry. Kızkardeşin için söylediklerinde haklıydı. Onu hepinizin koruması lazım."

Garry annesinin kolunu itti, motosiklet kaskını aldı sonra, "Biz onu korumuyoruz anne, hepimiz onu sahiplenmeye çalışıyoruz. İkisi çok farklı şeyler."

O gittikten sonra Sarah ev işlerine devam etti ama Garry'nin söyledikleri bütün akşam aklından çıkmadı.

Maura kapıyı çarpıp evden çıktıktan sonra rahat bir nefes aldı. Her geçen gün bu ev daha iç bunaltıcı oluyordu. Margaret olmasa iyice delirebilirdi. Artık ikisi çok yakın arkadaş olmuşlardı. Aynı ofiste çalışıyor, öğle yemeklerini birlikte yiyor, Pazar günleri beraber Lane'e, Cumaları da Roman Road'a gidiyorlardı. Maura 'nın canını sıkan tek şey Dennis Dawson adındaki çocuktu. Margaret onunla bir yıldan beri geziyordu. Maura onların yakında evlenmek isteyeceklerinden korkuyor ama gene de Margaret evlense bile onunla arkadaş kalmaya devam ederler herhalde diye kendini teselli ediyordu.

Bu akşam iki kız, Dennis ve onun bir arkadaşı ile Tiffany'de buluşacaklardı. Garry'nin de oraya gideceğini duyunca ödü patlamıştı. Bir bu eksikti. Tiffany'ye gitmelerinin tek sebebi ağabeylerinden birinin orada olmayacağı ve Maura'nın rahat edeceğiydi. Ağabeylerinin onu korumak için bu kadar fazla üzerine düşmeleri ve annesinin de bunu desteklemesi çok canını sıkıyordu. Son senelerde annesi tek kız evladı diye Maura'yı ilgisiyle o kadar fazla bunaltmıştı ki, kız hiç nefes alamıyor ve gitgide annesinden uzaklaşıyordu. Eğer evlenebilseydi, hiç olmazsa kendi hayatı olur, onu devamlı takip eden gözlerden biraz uzaklaşabilirdi. Bazen kendine kü-

çük bir daire tutmayı hayal ediyor ama bunun sadece bir rüyadan öteye gidemeyeceğini biliyordu. Yalnız yaşamasına kesinlikle izin vermezlerdi.

Margaret'in evlerinin önünde beklediğini gördü ve ona elini salladı. Yanyana tuhaf bir görüntü veriyorlardı. Maura çok uzun boylu ve iri kemikliydi. Büyük göğüsleri ve iri kalçaları ile babasının şaka yollu söylediği gibi göz dolduruyordu. Uzun sarı saçları tepesinde sımsıkı topuz yapılmış, bu da onu olduğundan daha uzun gösteriyordu. Amazon kadınlarına benziyordu. Gözleri çocukluğundaki kadar derin bir maviydi, ayrıca şimdi makyaj da yaptığı için iyice iri görünüyordu. Takma kirpikleri ile etrafına çekingen bir ceylan gibi bakıyordu. Kısa elbisesi ve son moda ayakkabıları ile kıyafeti son modaydı.

Margaret ise kısa boylu sayılırdı. Turuncumsu kızıl saçları kabartılmış, kızıl renkli ruj sürmüştü. İnsana sirk palyaçolarını hatırlatıyordu. Göğsü neredeyse dümdüz, bacakları kalınca ve poposu büyüktü. Daha küçükken sokakta beraber yürüdüklerinde oğlanlar arkalarından Laurel Hardy müziğini ıslıkla çalmaya başlarlardı. Ama artık kimsenin onlara gözlerini dikip bakmasına aldırdıkları yoktu. Buna alışıktılar.

"Eh, demek yalnız çıkmayı becerdin ha?"

"Aman, hatırlatma Marge."

Margaret keçi sesine benzeyen tipik gülüşü ile kıkırdadı.

"Sen gene de el çantana bir bak, belki içinde alıcı falan vardır."

"Marge, lütfen bunun şakasını bile yapma, öyle bir şey yaparlarsa yanlarına bırakmam bunu."

Otobüs durağına doğru yürümeye başladılar.

"Dennis'in arkadaşı neye benziyormuş?"

"Dur bakayım, uzun boylu ve çok yakışıklı, yirmi dört yaşında."

"Ne iş yapıyormuş?"

Margaret başını salladı. 'Bilmem. Dennis bana sadece çok çalıştığını söyledi, bunu konuştuğumuz zaman biraz meşguldük de... işte bilirsin ya."

"Hayır, bilmem. Nereden bileyim ben. Hadi Marge, yapma da söyle Dennis bunları konuşurken neyle çok meşguldünüz öyle?. Biraz daha fazla bilgi ver bakalım."

Margaret parlak turuncu dudaklarını büzdü, 'Anlayamadım? Ne konuda bilgi vereyim sana yani?' Sesi pek saf çıkmıştı.

"Sen çok iyi bilirsin ne konuda sorduğumu, Marge. Hadi, uzatma da anlat bana. Hadi!'

"Maura Ryan! Otobüs duraklarında seks hayatımdan bahsetmemi beklemiyorsun benden herhalde!'

Maura bir kahkaha attı. "Neden olmasın? Daha önce duraklar sana hiç engel olmamıştı!"

İkisi de kıkırdayıp birbirlerini iteledi̇ler.

"Hadi, lütfen. Anlat bana." Maura ciddileşmiş, karşısındaki ufak tefek kızın yüzüne samimiyetle bakıp bekliyordu.

"Peki, peki. Sadece bir iki kere, anlarsın ya. Ama... hoşuma gitti. Güzel, biraz utandırıcı ama Dennis alışacağımı söylüyor. Diyor ki, ben... çok tabii davranıyormuşum!" En son söylediği kısmı başını gururla dikleştirerek bitirdi.

"Hey!... Seninle iftihar ediyorum, ey seks düşesi!" İkisi birden gene kıkırdadılar. Tam o esnada otobüs geldi, bindiler. Sigara içebilmek için üst kata çıktılar.

"Holborn'a iki bilet lütfen." Maura'nın sinir olduğu şeylerden biri de buydu. Bütün ağabeyleri sigara içtiği halde Mickey onu bir kere sigara içerken yakalamış, sigarayı elinden bir hışımla kapıp, bir yandan ayakkabı-

sıyla ezerken bir yandan da Maura'ya sigarayı sokak kadınları içer demişti. Bütün bunları sokakta herkesin gözü önünde yapmış, Maura oracıkta utancından öleceğini sanmıştı. Şimdi ancak onlardan iyice uzak olduğuna emin olduğu zaman sigara içebiliyordu.

Otobüsten Holborn'da indiler. Oradan trenle Mile End'e gidip sonra da başka bir trenle İlfor'da geldiler. Dokuz kırk beşte Tiffany'deydiler. Saat ondan önce Tiffany'ye sadece on pounda girilebiliyordu. Girişte doğruca tuvaletlere gidip saçlarını düzelterek makyajlarını tazelediler. Tuvaletlerden çıkıp bara girdiklerinde Maura'nın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Dennis'in yanında hayatında şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkek durmaktaydı. Maura sorar gibi Margaret'e baktı, o başıyla evet işareti yapınca o güne kadar hiç duymadığı bir mutluluk hissi bütün benliğini kapladı.

"Merhaba, hayatım." Dennis Margaret'i yanağından öptü. Sonra Maura'ya döndü.

"Maura, bu arkadaşım Terry. Terry, bu Maura."

Maura bu yabancı adamın elini utanarak sıktı. Terry Petheric çok uzun boyluydu. Birine bakmak için başını kaldırmak Maura'ya tuhaf geldi. Terry sarışındı ama gözleri açık kahverengiydi . Bir de tatlı tatlı gülümseyince Maura ona tamamen kapılmıştı.

"Bir içki ister misin?" Sesi sevecendi, Maura'nın damarlarındaki kanın akışını hızlandırmıştı.

"Lütfen." Heyecandan sesi zor çıkıyordu. "Bir viski soda içerim."

Cevabına kendi de şaşırdı. Viski soda nereden gelmişti aklına? Normal zamanda diyet bira içerdi ama bunu söyleyememişti işte. Onu çok tecrübesiz bulmasından korkmuştu.

"Buz?"

Başıyla evet dedi. Margaret ve Dennis'e de ne iste-

diklerini sorarken onu inceledi. İçkileri almak üzere bara gidince Margaret'in kulağına, 'Harika bir şey bu!' diye fısıldadı.

Terry Petheric de barda beklerken Maura'yı düşünüyordu. Bu kadar uzun boylu ve dolgun vücutlu olduğuna şaşırmış ama onu fevkalade güzel bulmuştu. Son derece seksi olmasına karşın bundan haberi bile yoktu! Kendisine doğru yürürken içinde bir şeylerin kımıldadığını duymuştu. Açılmayı bekleyen nefis bir hediye paketi gibiydi. İçkilerin parasını ödeyip ötekilerin yanına döndü.

Maura içkisini bir yudumda bitirdi. Müzik aniden çok yüksek gelmeye başladı. Bir Beatles parçası çalıyorlardı. 'Love Me Do." 'Beni sev. Sev beni' şarkısı duvarlarda yankılar yapıyordu. Maura, Terry'nin dudaklarının kıpırdadığını görüyor ama ne dediğini duyamıyordu. Gülümsedi ve onu duyamadığını işaret etti. Terry güldü, bembeyaz dişleri ortaya çıktı. Maura'nın kulağına eğilerek bağırdı: 'Bir içki daha ister misin?'

Maura bardağına baktı, boşalmış olduğunu hayretle gördü! Gülümsedi ve gene başıyla evet dedi.

İçkisini alıp geldikten sonra konuşabilmek için Terry ona iyice yakın oturdu. 'Buraya her zaman gelir misin?' diye sordu.

"Hayır. Sadece eşleşme mevsiminde gelirim." Tam bunları söylerken şarkı bitti ve sesinin yüksekliği herkesin ona bakmasına neden oldu. Terry'nin şaşkınlıktan havaya kalkan kaşları karşısında kıpkırmızı olduğunu hissetti. Bu lafı neden etmişti sanki şimdi? Margaret'in sık sık dalga geçmek için söylediği bir cümleydi bu. Şimdi Terry onu hafif bir kız sanacaktı. Kendisine çok kızıyordu. Ne kadar utandığı belli olmasın diye bütün dikkatini içkisine verdi. İçki çok güzeldi. Sanki limonata içiyor gibiydi. Hava ne kadar da ısınmıştı.

Terry ona muzipçe gülümsedi. "Bir tane daha?" Bu loş yerde bile Maura onun ne kadar şaşırdığını sesinden farkediyordu. Bir içki daha getirdi, Maura da onu hemen yudumlamaya başladı. Şimdi hafif bir parça çalıyordu. Dans edelim mi deyince, içkisini barın üzerine bıraktı dans etmeye başladılar. Gürültülü müzik sustuğu için ortalık şimdi daha sessizdi. Dans ederken konuşmaya başladılar.

Terry gülerek, 'Bir içki daha istemeyesin diye seninle dans etmek istedim." dedi.

"Her zaman bu kadar çok içmem."

"Bence de öyle. Bugün sinirli filan mısın?"

"Evet... evet, öyleyim."

Muzip bir yarım gülümseyişten sonra Terry onu kendine çekti. Maura onun kalbinin atışını göğsünün üzerinde hissetti ve içinde bu güne kadar hiç duymadığı bir özlem duydu. Gözlerini kapattı.

"Ne iş yapıyorsun, Maura?"

"Marge'la aynı yerdeyiz. Charing Cross'ta bir muhasebe firmasında daktilo olarak çalışıyoruz."

"Evet, hatırladım. Dennis söylemişti. Ben de polis memuruyum."

Terry, Maura'daki ani kasılmayı hissetti.

"Ne... ne memurusun?!" Sesi şoka uğramış gibiydi.

"Polis memuruyum. Ne var bu kadar şaşıracak bunda?" Aklı karışmıştı. Sesinden belliydi.

"Hiçbir şey yok! Şimdiye kadar bir polisle tanışmamıştım da." derken içinden de yalana bak diye geçirdi.

Terry rahatladı. "Eh, merak etme. Bu akşam vazifeli değilim. Seni tutuklamam. Yani hiç değilse bu akşam tutuklamam seni."

Maura ona gülümsemeye çalıştı. Bobby Darren en yumuşak sesiyle, 'Dream Lover, Rüyalarımdaki Aşık' şarkısını fısıldar gibi söylüyordu. Maura tekrar

Terry'nin kollarının arasına yerleşti. Dansın sonuna kadar hiç konuşmadılar. Şarkı bitip de Dennis ve Margaret'in yanına döner dönmez, Maura içki bardağını aldı ve bir dikişte bitirdi. Margaret'e işaret etti, beraberce tuvalete gittiler.

İçeri girer girmez Maura patladı. 'Aynasızın biriymiş!

"Olamaz!" Margaret'in şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

"Evet, öyleymiş, Marge. Ben şimdi ne yapacağım?"

Margaret elini dudağına götürdü. Bu problemi nasıl halledeceklerini düşünürken küçük oval yüzü allak bullak olmuştu. Maura'ya baktı, "Peki, onu beğendin mi, Maws?"

"Evet! Evet Marge. Ama o bir pislik... aman Tanrım!" Maura neredeyse ağlayacaktı.

"Beğendiysen mesele yok. Ağabeylerine söylemezsin olur biter."

"Sence gerçekten mesele yok mu? İdare edebilir miyim?"

Margaret sırıttı. "Çocuk oyuncağı." Plan aklına geldikçe gözleri parlıyordu. "Dennis ona senin ailenden henüz bahsetmemiş, bu belli. Ben onu uyarırım bundan sonra da bir şey söylemez. Terry'yi fazla görmüyor zaten. Sen sanki hiçbir şey olmamış gibi devam et. Aslında ağabeylerin bu semtte bizim oralardaki kadar tanınmıyor. Zaten onlardan da sen sorumlu değilsin."

"Hayır, değilim... biliyorum Marge ama onları tanımıyormuş gibi davranmak bana hile yapıyormuşum gibi gelecek."

Margaret gözlerini devirerek tavana bakmaya başladı. "Bak kuş beyinli, onları saklamayacaksın ki, sadece onlardan sözetmeyeceksin o kadar. İkisi farklı şeyler. Benim Peder McCormick'e günah çıkarırken yaptığım

gibi yaparsın. Ona sadece özel bir konuda günah işlediğimi söylüyorum, bütün detayları vermiyorum, olup bitiyor."

Maura hâlâ kararsızdı.

Margaret içini çekti. "Sen bilirsin, Maws. Bana sorarsan çok hoş bir çocuk, seni beğendiği de bir kilometre uzaktan belli oluyor. Hadi gel artık, bizi aramak için bir ordu polisi yola çıkarmadan önce yanlarına gidelim."

Akşamın ilerleyen saatlerinde Maura küçük bir Çin lokantasında Terry ile başbaşa oturuyordu. Margaret'in söylediklerini kafasında evirip çeviriyor, kendisi ile pazarlık edip duruyordu. Terry'nin tek suçu polis olmaktı, bu yüzden de beğendiği biriyle çıkmamak saçma olmaz mıydı? Aklını başına toplamak için gayret ediyordu. İçtiği viskilerden olacaktı. Aklı karışıktı. Herhalde sarhoştu.

"Ailen geniş mi, Maura?"

"Herkesin ki kadar, Terry. Birkaç ağabeyim var o kadar. Ya senin ailen?"

"Şimdi yalnız ben varım. Bir erkek kardeşim vardı, öldü."

Maura'nın kalbi sızladı, ona acıdı.

"Ah... Çok üzüldüm. Benim de ağabeylerimden biri öldü. Neler hissettiğini anlıyorum."

"Joey'i on iki yaşındayken kanserden kaybettik, ben o zaman on altı yaşındaydım. Ne tuhaf, onu hâlâ özlüyorum. Senin ağabeyin neden öldü?"

Maura başını eğip masa örtüsüne bakmaya başladı.

"Trafik kazası. Çok küçüktüm, pek hatırlamıyorum." İşte bir yalan daha söylemişti. Anthony'nin yüzünü hatırlamadığı bir tek gün bile geçmiyordu. Onun yüzüyle beraber de Stavros'un mezarlıkta belli belirsiz sırıtmakta olan suratı zihninde beliriveriyordu.

Ailesinde hiç kimse Anthony'nin ölümünden bu yana eskisi gibi olamamıştı. Anne ve babası sanki bir gecede ihtiyarlamış, Michael ve diğer oğlanlar daha katı, daha zalim olmuşlardı. Kendisine gelince, Anthony'yi çok özlüyordu. Bilhassa yılbaşı, noel gibi kutlamaların olduğu zamanlarda onun öldürülmüş olması ve öldürülüş şekli dünyasını karartıyordu.

Yemekleri geldi. Küçük yemek kaplarından kendilerine servis yaparlarken Maura kavalyesini inceliyordu. Terry'ye sahiden aşık olabilirdi ve bu fikir onu korkutuyordu. Dennis'le çıkıp giderek onları başbaşa bıraktığı için yarın Margaret'i öldürecekti. Şimdi istese de istemese de Terry onu evine bırakmak zorundaydı.

"Hadi yemeğini ye, Maura." Maura ona baktı ve gülümsedi. Beni beğenmemiş olsa yemeğe davet etmezdi, diye düşünüp sevindi.

"Affedersin, dalmışım."

"Maura?"

"Evet."

"Seni tekrar görebilir miyim? Asırlardan beri hiçbir kızla bu kadar iyi vakit geçirmemiştim."

Bunları söylerken gene ona, o sevecen gülümseyişi ile bakıyordu. Maura'nın eli ayağı kesilir gibi oldu. İçi ümitle doldu. Terry onu beğenmişti!

"Tabii görebilirsin. Ne zaman istersen!" Fazla mı istekli görünüyordu. Ağzına bir parça karides attı ve ısırdı. Konuşurken ısırdığı karidesin sosu Terry'nin yüzünü neredeyse yıkadı.

"Ah, affedersin!" Terry'nin yüzünü peçetesi ile silmek üzere masanın üzerine eğilince de şarabı onun kucağına devirdi. Yaptıklarından dehşete kapılıp ayağa fırladı, tam o esnada oradan geçen bir garsonla çarpışarak adamın taşıdığı kızarmış yumurtalı pirinç yemeğinin havalara uçmasına sebep oldu. Restoranın orta yerinde el-

leri ağzında ve gözlerinde yaşlarla öylece kalakaldı. Terry birden katılırcasına gülmeye başladı. Onun kahkahaları insanların bakışlarını Maura'dan çekip ona döndürdü. Öyle gülüyordu ki, neredeyse tıkanacaktı, gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü. Sonra kalkıp masaya hesap için bir avuç para bırakarak yüzü utançtan kıpkırmızı olmuş Maura'yı elinden tutup lokantadan dışarı, akşamın temiz havasına çıkardı.

"Maura, sana güvenebilir miyim? Yani arabamın lastiklerini yerlerinden oynatıp, radyosunu açarken parçalamazsın değil mi?" Bunu şaka yapmak için söylediği çok belliydi ama artık bütün olanlar Maura'ya fazla gelmişti. Viski, sıcak, Çin yemeği, utanç duygusu, en sonunda da temiz hava, her biri vazifesini yapmıştı. Kaldırımın kenarındaki su oluğuna eğilip kusmaya başladı.

O kusarken Terry onun sırtını ovuyordu. İşi bitince doğruldu ve arabaya yaslandı, temiz havayı içine çekti. Sokak lambasının ışığında alnında boncuk boncuk biriken terler parlıyordu. Rimelleri dağılmış, takma kirpiklerinden bir çıkmıştı. Terry onu yavaşça göz kapağından aldı. Ona mendilini uzatıp restorana girdi, bir bardak buzlu suyla geri geldi.

Maura orada öylece terkedilmiş gibi duruyor ve bu olanlardan sonra Terry'nin onu artık görmek bile istemeyeceğini düşünüyordu. Terry'nin pantolonundaki kırmızı şarap lekelerine baktı ve gözleri doldu. Bütün gücü ile ağlamamaya çalışıyordu.

"Şimdi daha iyi misin?" Sesi sevecendi. Ona su dolu bardağı uzattı. "Bunu iç, bak kendini çok daha iyi hissedeceksin, inan bana."

Başını salladı.

"Hadi, iç bakayım." Sesindeki kararlılık Maura'yı şaşırttı. Bardağı alıp sonuna kadar içti. Buzlu su, yanan boğazına iyi gelmişti. Terry bardağı lokantaya bırakıp

geldi, arabayı açtı, Maura'yı oturttu. Arabayı çalıştırdıktan sonra, 'İçkiyi fazla kaçırdın." dedi.

"Viski yaptı herhalde. Daha önce hiç viski içmemiştim. Çoğunlukla bira içerim."

Terry'nin profiline baktı. Güvenilir biri gibi duruyordu. Sağlam yapılıydı, yalnız görüntüsü değil karakteri de öyle gibiydi. Terry ona gülümsedi.

"Eğer sana faydası olacaksa anlatayım, bak bu herkese olur. İlk defa viskiden sarhoş olduğum günü hatırlıyorum. Annemin terliklerinin üzerine kusmuştum! Lanet olası şeyi bir daha da içmedim. Yani seni anlayan biriyle berabersin. Ben de içkiye fazla dayanıklı değilim."

Ceketinin ceplerini karıştırdı, jiklet paketini çıkarıp ona verdi, 'Al, bunu çiğne. Ağzının içini ferahlatır."

Maura sevinerek bir tane aldı.

"Seni nereye bırakmamı istersin? Notting Hill'de oturuyorsun değil mi?"

"Bramley Arms'ı biliyorsun herhalde?" Terry evet anlamında başını salladı. 'Oraya bırakabilirsin. Çok yakın oturuyorum."

"Seni evine kadar götüreyim."

"Hayır... Bramley Arms daha iyi. Babam yüzünden, anlarsın ya."

Ona baktı ve gülümsedi. 'Anladım. Eve Margaret'le dönmen lazımdı."

"Evet, babam biraz geri kafalıdır."

Bramley Arms'a gelinceye kadar oradan buradan konuştular. Buzlu su ve jiklet iyi gelmiş olmalıydı, zira Maura kendini harika hissediyordu. Ayrıca yanında oturan iri yarı adama baktıkça daha da mutlu oluyordu. Terry arabayı durdurunca dönüp Maura'ya baktı.

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

"Ne zaman istersen."

Onun bu kadar istekli olmasına güldü. Düşünüyormuş gibi başını bir yana eğdi, bir gözünü kapatıp o tatlı gülümseyişi ile Maura'ya baktı. 'Yarın pazar. Pazartesi akşamına ne dersin? Seni yedi buçuk civarında buradan alırım, uygun mu?'

"Olur." Sonra Maura'yı kollarının arasına alıp öptü. Daha sonra da parmağını şakadan yüzüne doğru sallayıp, "Artık viski içmek yok." dedi.

Maura gülerek arabadan indi.

"Görüşmek üzere, Maura."

"Güle güle." Arabanın arkasından baktı. Onu tekrar görmek istemişti! Mutluluktan yıldızlarla pırıl pırıl parlamakta olan gökyüzüne uçabilirdi. Saat geceyarısı ikiydi. Eve doğru, sanki bulutların üzerinde gibi yürüdü. Evet, onu tekrar görmek istemişti! Ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu!

Mutluluğunu gölgeleyen tek bir düşüncesi vardı, Mickey. Bu düşünceyi hemen aklından sildi. Margaret'in dediği gibi, bilmedikleri şeyler insanları rahatsız etmezdi. Zaten Mickey ve öteki oğlanlar kötü kişiler değildi, sadece birazcık kanunları çiğniyorlardı.

Anahtarı ön kapının kilidine sokarken içeriden gelen gürültüyü duydu. Mutfağa girdiğinde Benny tam Garry'nin yüzüne yumruk atmak üzereydi. Hemen aralarına girip durdu.

"Ne oluyor, söyler misiniz?"

"Çekil önümden, Maws. O hayvanı öldüreceğim."

"Sakin ol lütfen, Benny. Ne yaptı?"

"Sakin mi olayım, deli misin sen kızım, sevgilimi ayarladı pis rezil, adam olmaz köpek herif, sen çekil aradan!"

Garry, Maura'yı itip kardeşine baktı, 'O senin pilicin değil bir kere, enayi, bana kendisi söyledi, sana tahammül bile edemiyormuş, öyle dedi."

Bu söz üzerine Benny, Garry'nin üzerine atıldı, tam dövüşürlerken içeriye anne ve babası girdiler. Onların arkasından Leslie ve en arkadan Lee geldi ve onları ayırdı.

"Ne lanet olasıca şeyler dönüyor gene burada, bu dövüş neden?"

Benjamin'in sesi, yarı sarhoş olduğu zamanlardaki gibi gene çatallı çıkıyordu.

"Bu hırsız herif benim kızımı çaldı, olan bu."

"Son kez söylüyorum sana Benny, o senin kızın filan değil."

Leslie Garry'yi mutfağın öbür ucuna öyle bir itti ki, oğlan şöminenin önüne kadar neredeyse uçtu ve oraya yığılıp kaldı. Sonra yavaş yavaş doğruldu. Leslie ona işaret ederek,

"Kızın adı ne?" diye sordu.

"Mandy Watkins."

Leslie ve Lee birbirlerine bakıp güldüler. "Bletchedon Sokağı'nda oturan Mandy mi bu?"

Benny ve Gary isteksizce evet anlamında başlarını salladılar. Ağabeylerinin bildiği bir şey vardı ama ne.

"Les, bu kız ne yapıyor dersin? Ryan ailesi ile ilgili inceleme mi yoksa ha?" Lee ve Leslie kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Bu da ne demek oluyor?" Bu soru beş karış suratı ile Benny'den gelmişti."

"Hem ben hem Leslie onunla beraber olduk. Sonra da Geoffrey. Hatta Leslie'yle ben aynı zamanda onunla çıktık. Şırfıntının tekidir o."

"Yalan söylüyorsun... Yalan bu!" Garry, Leslie'ye doğru atıldı ama Leslie onun kollarını yakalayıp alışık bir tarzda arkasında sıkıca düğümledi.

"Onunla yatmadık mı biz Lee? Söylesene şunlara."

Lee gülerek başını salladı, sonra masadan bir sigara

alıp yaktı. "Hepimizle yatıp kalktığına yemin bile ederim. Nişan tahtası gibi herkese hedef olmuştur o kız."

"Bu kadar yeter!" Sarah'nın sesi mutfak duvarlarında yankılandı. "Bu tarz konuşmanızı istemiyorum. Bunu kabul edemem. Bana saygınız yoksa kızkardeşinizden utanın."

Oğlanlar mahçup olmuş gibi görünüyorlardı.

Leslie konuştu, "Affedersin, anne. Hata ettik."

"Çay isteyen var mı?" Maura havayı değiştirmek istedi. Oğlanların hepsi evet dedi; anne ve babaları ise yataklarına geri döndüler. Maura çaydanlığı ateşe koydu.

"Dışarıda iyi vakit geçirdin mi bu akşam, Maura?"

"Evet, fena değildi, sanırım iyiydi, Garry."

Çayı hazırlarken Maura bir yandan da kardeşlerinin Mandy için söylediklerini düşündü. Mandy'yi bütün hayatı boyunca tanıyordu. Gazeteler istedikleri kadar altmışlı yılların ne kadar ileri olduğunu yazsınlar, bu ileri görüşlülük Maura yaşındaki kızların kıyafetlerinden öteye gidemiyordu. Eğer ağabeyleri onun bir erkekle beraber olduğunu değil bilmek, bundan şüphe bile etseler, kıyametin son günü kopardı. Onların çaylarını masaya bıraktı, Benny ve Garry yeniden sıkı fıkı olmuşlardı bile. Maura hepsini öpüp, çayını aldı, yukarıya çıktı. Uykuya dalmadan önce son düşündüğü oğlanların onun bir polisle çıktığını bilseler ne yapacakları oldu. Umurunda bile değildi. Pazartesiyi iple çekiyordu!'

Sekizinci Bölüm

MARGARET ve Maura, Maura'nın odasında tırnaklarını boyuyorlardı. Bir sistem geliştirmişler, Maura'nın Terry ile buluşacağı akşamlar Margaret onlara geliyor, beraber çıkıyorlarmış gibi hazırlanıyorlardı. Aslında her ikisi de kendi erkek arkadaşlarıyla buluşuyordu. Maura tam beş aydır Terry'yle çıkıyordu ve mucizevi bir şekilde bunu bugüne kadar gizleyebilmişti. Bazen üzerine müthiş bir korku çöküyor, ateşle oynadığını biliyor ama kendine engel olamıyordu. Terry'ye fena halde tutulmuştu.

"Bu günlerde Den'le aranız nasıl, Marge?'

"Harika!. Çok yakında nişanlanıyoruz."

Maura'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Şaka yapıyorsun!"

"Oh, hayır, yapmıyorum! O kadar iyi anlaşıyoruz ki. Onun işi çok iyi, benim ki de fena sayılmaz. Küçük bir ev almak için deposito parası biriktirmeyi düşünüyoruz."

"Bu fikir Maura'ya da cazip gelmişti."

"Marge, ne güzel, iyi şanslar diliyorum sana. Dennis hoş biri, seni de çok sevdiği belli oluyor."

"Evet, sanırım öyle." Margaret utanmıştı.

"Terry ile sen nasılsınız? Henüz şey... yapmadınız mı?"

"Hayır! Tabii ki yapmadık." Maura'nın sesi çok şaşırmış gibi çıkmıştı. Hatta kendi kulaklarına bile öyle

gelmişti. Sana saygısızlık etmek istemiyorum Marge, ama ben o işi evlendiğim zamana saklıyorum." Bunları söylerken ne kadar yalancı olduğunu düşünmeden edemedi. Hayatta en çok istediği şey aslında buydu.

Margaret güldü. "Beni kandıramazsın Maws. Sen aslında ağabeylerinden korkuyorsun. 1966 senesindeyiz, Tanrı aşkına. Kendini evliliğe saklıyormuş, sanki anneannem konuşuyor."

Maura duymazlıktan gelerek gözlerini rimellemeye devam etti. 'Önümde o işi yapmak için bütün bir hayat var nasılsa."

"Sen öyle zannet! Hiç de öyle değil işte. Kırk yaşında hâlâ bunları yaptığını bir gözünün önüne getirsene." İkisi de bu lafa çok güldü. Kırk yaş onlar için çok yaşlıydı.

"Dediklerini düşünürüm, Marge. Artık bu konuyu bırakabilir miyiz?"

"Bana kalırsa sen konuyu bırakacağına, bu gece çamaşırlarını evde bırak ve bu işi hallet."

"Marge!" Bu sefer Maura'nın sesi neşesini kaybetmişti ve bayağı kızmış görünüyordu.

"Tamam, tamam, kızma hemen. Özür dilerim."

"Tabii ki kızarım, sen aklını bu işle bozmuşsun."

Margaret saatine baktı ve yataktan atladı.

"Hadi Maws, çabuk ol artık. Saat neredeyse yediyi çeyrek geçmiş."

Kızlar mantolarını giydiler. Ekim ayındaydılar, geceleri çok soğuk oluyordu. Koşarak merdivenlerden indiler. Michael ve Geoffrey holdeydi. Goeffrey onlara bir ıslık çaldı. "İkiniz de harika görünüyorsunuz. Şanslı oğlanlar kimmiş bakalım?" Maura korkudan ölecek gibi oldu.

Mickey, Margaret'e baktı ve çenesini okşadı. "Ufak

tefek olabilirsin ama Marge, doğru bölgelerin güzel gelişmiş."

Sarah'nın sesi Margaret'i cevap vermekten kurtardı. "Zavallı kızı rahat bırakır mısın? Sana bazen neler oluyor anlamıyorum Michael, kızcağızın utandığını göremiyor musun?"

Michael, Margaret'i kucaklayıp sarıldı. "Sadece ona şaka yapmak istediğimi Margaret biliyor, anne. Değil mi Margie?" Margaret mahçup mahçup gülümsedi ve başıyla evet dedi. Michael onu yavaşça yere bırakıp Maura'ya döndü.

"Evet sen, Prenses, harikulade güzel görünüyorsun! Ama gene de keşke biraz daha az makyaj yapsaydın."

Maura gözlerini tavana çevirdi. 'Herkes böyle makyaj yapıyor artık, Michael. Şimdi moda böyle." Sesi, Michael'la konuşurken her zaman olduğu gibi şikayet eder gibi çıkıyordu.

'Bence bu ona çok yakışıyor." Bunu tam o sırada eve giren Garry söylemişti. 'Çok fıstık olmuşsun, hayatım."

'Teşekkürler, Gal." Maura ona minnetle bakıyordu. Onun kendi hayatını yaşamasına izin veren tek ağabeyi Garry'ydi. O da Michael için çalışıyordu ama öteki ağabeyleri gibi onun her dediğine körü körüne evet demezdi. Michael buna kızar gibi görünüyorsa da Maura onun aslında Garry'i bu yüzden takdir ettiğini seziyordu. Geoffrey, Garry'nin koltuğunun altındaki kitapları kapıp aldı. Ailede kitap okuyanlar yalnız Garry ve Geoffrey'di. İkisinin ortak tarafı edebiyata olan düşkünlükleriydi. Diğerleri bu konuda onlarla dalga geçerlerdi ama iyi niyetle.

Michael en kibar sesini kullanarak, 'Bu hafta neler okunuyor bakalım?' diye sordu. Bir müddet daha bu kitap okumak şakası devam etti sonra Maura, 'Hadi Mar-

ge, bu konu daha fazla uzamadan gitmemiz gerek," dedi.

"Eh, güzeller, ne tarafa gidiyorsanız biz sizi bırakalım."

"Şey... Holborn'a giden treni yakalayacağız, o kadar."

"Hadi öyleyse, gelin sizi biz bırakırız. Hadi Geoff, yola koyulalım."

Canları sıkılan Maura ve Margaret bakıştılar.

"Buna gerek yok Mickey. Siz zahmet etmeyin.

Michael "Ne zahmeti canım. Hadi görüşürüz." Dedikten sonra annesini yanaklarından öptü. Yanından geçerken şakadan Garry'nin koluna yumruk atarmış gibi yaptı. "Sonra görüşürüz, kitap kurtları." dedi.

Margaret ve Maura Mercedes arabanın arka koltuğunda çok sessiz oturuyorlardı. Maura içindeki paniğe engel olmaya çalışıyordu. Terry'yle Holborn'da buluşacaklardı. Ağabeylerinin onu görmemeleri için dua etmeye başlamıştı. Terry, görüp yanlarına gelirse, onları tanıştırması gerekirdi ki, bunun düşüncesi bile kriz geçirmesi için yeterliydi.

Michael'ın 280 spor arabası Lancester Road'dan Bramley Sokağı'na döndü. Hava kararmıştı. Köşeyi dönerlerken bir polis arabası önlerine geçti, sonra ani bir fren yapıp durdu. Michael ve Geoffrey arabanın onları beklemekte olduğunu hemen anladılar. Bir polis memuru Michael'a yolun kenarına çekip durmasını işaret etti. Yüzü sinirden kararan Michael arabayı park etti.

Sivil giyinmiş bir polis arabadan çıkıp, yavaş yavaş yanlarına geldi. Arabanın ön camındaki vergi puluna baktıktan sonra Michael'a camı indirmesini işaret etti. "Trafik sigortası, lütfen." Michael çoktan sigorta belgesini eline almıştı.

Memur, alıp inceledi.

"Vay, vay, vay! Bir Ryan'ın bütün işlemleri tam yapılmış bir Mercedes kullandığını göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Evet, memur bey. Yaşadıkça insanlar her şeyi görüyorlar işte. Hadi şimdi bas git."

"Konuşma tarzın hiç de nazik değil, Mickey. Üniformalı memurla biraz daha kibar konuşmalısın." Adamın sesindeki kinaye rahatsız ediciydi. "Anlaşılan Batı yakasında muhabbet tellallığı iyi para getiriyor. Arka koltuktakiler kim? Yeni kızların mı yoksa?"

Michael'ın arabadan aniden fırlamasıyla polis olduğu yerde sıçradı. Geoffrey ceketinden çekerek onu tekrar arabanın içine çekmeye çalışıyordu. Polisin ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Mickey'in meşhur sinirini yerinden oynatıp onu resmi olarak mıhlamak istiyorlardı.

"Arka koltukta oturan kızkardeşimdir, geri zekalı herif!"

Arabadan bu sefer iki üniformalı polis memuru çıkıp amirlerinin yanına geldiler. Geoffrey de yatıştırmak için arabadan inip Michael'ın önüne geçerek durdu. Eğer Mickey burada kendini kaybedip yanlış bir hareket yaparsa, bir sürü şahit onu görebilirdi.

Michael, Geoffrey'i itti. "Kimse ailem için bu tarzda konuşup sonra da benden yakasını sıyıramaz, anlaşıldı mı?" diye bağırdı.

İki üniformalı amirlerini korumak için önüne geçip durdular. İkisinin de ödü patlamıştı. Demek duydukları doğruydu: adam resmen manyaktı. Ona 'Kızgın Mickey' diyorlardı. Kray'ler yakalandıktan sonra, Mickey Ryan bir numara olmuştu. Kray'lerin ve Richardson'ların tersine Mickey Ryan bir tilki kadar kurnazdı.

"Demek arabadaki kızkardeşin, öyle mi? Özür dilerim Michael. Yanlışlık yapmak pek zor değil ama senin kızlara ayıracak vaktin olmadığını bilmem gerekirdi."

Tekrar sataşmaya başlıyordu işte. Michael'ın alnındaki damarların şiştiğini gördü ve istemeden de olsa ona acıdı. Geoffrey durumu düzeltmeye çalıştı. Mickey'i kolundan yakalayıp çekti. 'Seni kızdırmaya çalışıyorlar. Aldırma onlara. Eğer istedikleri gibi yanlış bir şey yaparsan seni hemen zımbalarlar. Haberin olsun."

Michael'ın nefes alması normale dönmeye başlamıştı. Geoffrey polis memuruna döndü. 'Buraya bakın, siz ne yapmaya çalışıyorsunuz, istediğiniz nedir?'

Adam onun söylediklerini duymamış gibi hâlâ Michael'la konuşup onu sinirlendirmeye çalışıyordu.

Michael ona döndü, "Neden evine gitmiyorsun? Bu iki ufaklığı da al evine git, hadi. Yatma vaktiniz çoktan geçti." Bu sözler üzerine iki polis memuru biraz toparlandılar. Michael artık iyice sakinleşmişti. Maura arabadan inip onun yanına geldi.

"Ağabeylerim ve ben artık gidebilir miyiz, lütfen?"

Üniformalılar onu yukarıdan aşağı süzdüler. Biri gülümsedi.

"Sen kime sırıtıyorsun öyle?' Michael'ın sesi çok sertti. Üniformalı ne yapacağını şaşırdı, hem Michael'a cevap vermek istemiyor hem de korktuğu anlaşılacak diye çekiniyordu. Amirinin lafa girmesiyle cevap vermekten kurtuldu.

"Kızkardeşin çok hoş bir hanım, Michael." Biraz acıyarak Maura'ya gülümsedi. Ayaklarına gözü ilişti. Amma da büyük ayakları vardı. Şakalaşarak Maura'ya, "Ayakların o ayakkabıları doldurabiliyor mu?" diye sordu. Maura da ona gençliğinin verdiği umursamazlıkla üniformalı polislerin şapkalarını göstererek, "Ya onların akılları," dedi, "Ya onların akılları şapkalarını doldurabiliyor mu?"

Hepsi hayretle ona baktılar. Michael ve Geoffrey

kendilerini tutamayıp gülerken Maura'nın tam yerinde patlattığı espriye de hayran kaldılar.

"Evet, Mr. Murphy, biz artık gidebilir miyiz? Yoksa soracak başka sorularınız da var mı? Yalnız şunu da bilin ki, sizin olmasa bile bizim yapacak işlerimiz var." Bu çıkışına herkes kadar Maura kendi de şaştı. Ama artık sabrı kalmamıştı. Bu adama böyle terbiyesizce konuşma hakkını kim veriyordu! Terry'nin böyle iş görmediğine son kuruşuna kadar bahse girebilirdi. Dönüp arabaya girdi. Margaret'in yanına oturdu. Heyecanı tükendiği için şimdi oturduğu yerde titriyordu.

Polisin "Seni nasılsa ele geçireceğim, Ryan," dediğini duydu.

Michael sakin sakin güldü. "Evet Murphy, elbette geçireceksin," dedi.

Daha fazla bir şey söylemeye gerek görmeyen Michael ve Geoffrey Mercedes'e bindiler. Üç polis onlara bakıyordu. Murphy yenildiği zamanlar geri çekilmeyi bilirdi. Bu da o zamanlardan biriydi. Maura Ryan'ı araştırmaya karar verdi. Henüz çok genç bir kızdı ama ağabeyleri gibi serseri ruhluydu. Onu rezil etmişti, bunu kimsenin yanına bırakamazdı. Üniformalılar polis kantininde bu gece olanları kendi uslüpları ile anlatınca herkesin maskarası olacaktı.

Arabada üçü de Maura'yı tebrik ediyorlardı.

"Maura, nasıl cesaret edebildin?' Margaret'in sesi hayranlık doluydu.

Michael, "Onun bir Ryan olduğunu unutma, Margie. Bu gece bunu ispatladı! Gülmekten altıma yapacaktım. Murphy'nin suratı nasıldı ama!" Sana bir şey söyleyeyim mi, Geoff. O piçi bir gün haklayacağım. Yemin ederim bunu yapacağım. Benimle çok uğraşıyor," dedi. Bir yandan da hâlâ gülüyordu.

"Sen de çok çabuk sinirleniyorsun, Michael. Bize

dokunamazlar, hiç bir şey ispatlayamazlar. Geoff son iki kelimeyi bastırarak söylemişti.

Margaret hâlâ titreyen sesi ile, "Bir ara hepimizi tutuklayacaklar zannettim." dedi.

"Seni nezarethanede görür gibiyim, Marge, o heyula yapılı gardiyanlar senin gibi minicik birine ne bayılırlar ama."

"Ay! Michael , söyleme lütfen! Elini ağzına kapattı.

"Dalga geçme kızla, Mickey. Marge, Michael sana şaka yapıyor canım. Bizi ne diye tutuklasınlar ki?'

"Murphy öyle boş boş konuşur her zaman. O kendini bile tutuklayamaz."

Holborn'a gelinceye kadar şakalaşıp gülüştüler. Maura, Terry'nin oralarda olmaması için dua edip duruyordu. Duaları kabul edilmiş olmalı ki, kızları Holborn'da indirir indirmez Michael gaza bastı ve Geoffla beraber uzaklaşıp gittiler.

"Maura , ne kadar korktuğumu tahmin edemezsin, bir ara işimiz bitik sandım."

"Ben de. Mickey ağabeyim olduğu halde, sinirlendiği zaman ondan benim bile ödüm patlıyor."

"Sence Mickey'de biraz anormallik yok mu Maws? Yani bir dakika önce kızgınlıktan ağzından neredeyse köpükler saçıyor, bir dakika sonra... gülüp şakalaşıyor." Michael'ın çabuk değişen karakteri Margaret'i tedirgin ediyordu. Maura huzursuzlandı.

"Hayır Marge, bence gayet normal."

"Onu tenkit etmiyorum, Maws..."

"Seni ne çok seviyor, Marge. Ne zaman bize gelsen sana iyi davranıyor, kendini, evindeymiş gibi hissetmen için elinden geleni yapıyor. Mickey'nin hiçbir şeyi yok. O sadece... sadece aşırı duyarlı biri."

Maura da içinden Margaret'in Mickey hakkında söylediklerine katılıyordu ama bunu hiçbir zaman kim-

seye itiraf etmek istemiyordu. Maura, arzuladığından daha fazla ağabeylerine benziyordu. Aile fertleri arasında yabancıların anlayamayacağı kadar sıkı bir bağ vardı.

Margaret havayı yumuşatmaya çalışarak, "Özür dilerim, Maws." dedi. "Düşünebiliyor musun, ihtiyar polis bizi o biçim kızlar sandı."

Maura kıkırdadı. "Salak şey!"

Dennis gelinceye kadar istasyonun dışında beklediler. Margaret, sonra onunla gidince Maura yalnız kalıp olanları bir daha düşünmek fırsatı buldu. Bu gece kendisi hakkında yeni bir şey daha öğrenmişti. Söylediği şeyleri önceden kararlaştırmamıştı. Sözler birden ağzından çıkıveriyordu. Omuzlarını silkti ve mantosuna daha bir sıkı sarındı. Hava soğuyordu. Terry'nin ona doğru geldiğini gördü ve gülümsedi. Onun yaklaştığını her gördüğünde göğsünün içinde kabaran heyecan gene nefessiz bırakmaya başlamıştı. Ona doğru koştu ve kendisini öpmesini bekledi.

"Merhaba Prenses! Maura, bu söz üzerine Terry'nin kollarında donup kaldı ve geri çekildi.

"Terry, bana bir iyilik yap ve bir daha bu isimle hitap etme lütfen."

Sesi buz gibiydi. Terry onun bu tutumuna inanamadı.

"Özür dilerim, Maura. Ben..." lafın sonunu getiremedi, sustu ve kollarını çaresizce iki yana açtı. Maura onun çok şaşırdığını görebiliyordu.

"Bak, önemli değil. Sadece o sıfattan nefret ediyorum. Hepsi bu!" Sesi yükseliyordu.

"Tamam, sinirlenme!" Onun da sıkıldığı belli oluyordu.

"Terry." İsmini tatlı bir şekilde fısıldayıp koluna girdi.

"Ne?" Sesi tatsız ve kırgındı. Bu gece Maura'yı gör-

mek için ne kadar sabırsızlanmıştı. Sonra daha buluşalı iki saniye geçmeden Maura'nın kavga çıkarttığına inanamıyordu.

"Özür dilerim, Terry." Sesi çok tatlıydı.

Terry biraz rahatladı. "Hadi unutalım bunu, Batı yakasında güzel bir lokantada ikimiz için yer ayırttım." Maura'nın yüzü gene asılmıştı. Peki, ya şimdi ne oluyordu bu kıza?

Maura çok çaresizdi, hep iki arada kalıyordu. Terry ile istediği gibi batı yakasına gidemezdi. Ya Mickey onları görürse ne olacaktı? Veya öteki ağabeylerinden biri. Ya da onlar için çalışan bütün diğer adamlar. Hepsi onu tanıyordu. Michael, lokantada onları görürse ona merhaba demeye yanlarına gelebilirdi! Düşüncesi bile bayılacak gibi olmasına neden oluyordu.

"İyi misin? Birden sarardın da." Terry'nin sesinden Maura için endişelendiği belli oluyordu. Maura ise panik içinde bir bahane bulmaya çalışıyordu.

"Havadan olmalı. Sabahtan beri hiçbir şey de yemedim. Buralarda bir yerlerde yiyemez miyiz?' Saçma sapan konuştuğunu biliyordu ama batı yakasına gidemezdi.

"Maura, ama ben orada özel bir yer ayırttım. Bu gece kutlama yapacağız."

"Ne kutlaması?"

"Boş ver, şimdi olmaz. Lokantaya gidince söyleyeceğim."

Tanrım, lütfen bana yardımcı ol. Maura içinden böyle dua ediyordu.

"Lütfen bu civarda kalalım... lütfen. Batı'ya kadar gitmeyi hiç istemiyorum." Sesi çok ısrarcıydı. Terry gülmekten kendini alamadı. Ne kızdı ama! Bir araya gelir gelmez, insanın başının etini yemeye başlıyordu. Şimdi

de batı yakasındaki pahalı lokantaya gitmek istemediğini söylüyordu. Başını salladı.

"Tamam, tamam, her zamanki gibi gene sen kazandın. Nereye gidelim?"

Maura onun koluna girdi. İçindeki korku tamamen kaybolmuştu. Yirmi dakika sonra lokantada oturmuş Retsina içiyorlardı.

"Evet, söyle bakalım. Neyi kutluyoruz?"

"İşimde güzel bir transfer aldım. Altı ay önce müracaat etmiştim. Bugün kabul edildiğimi bildirdiler. Önümüzdeki aydan itibaren Vine Sokağı'nda çalışmaya başlıyorum. Onun için bu gece Batı'ya gitmek istemiştim. Nasıl bir havası var, görürdük." Maura'ya gülümseyerek bakıyordu.

Maura da ona gülümsedi. Yüzündeki kaslar kendiliklerinden hareket ediyordu. "Yani, tam olarak ne yapacaksın o bölgede?"

"Anlatması biraz zor doğrusunu istersen. O bölgede çok fazla kanundışı kumar oynatılıyor, bu her zaman böyleydi. Sonra hap satışları ve kadın ticareti de oralarda çok fazla."

Garson yemeklerini getirip önlerine bıraktı.

"Ayrıca o hostes kulübü denilen yerlerde şirketler, senin tabirinle gangster çeteleri, kanun dışı bir yığın işler yapıyorlar. Silah, şantaj... ne ararsan, liste sonsuz, işte ben de onlarla uğraşıp yok etmeye çalışan ekibin ufak bir parçası oluyorum artık."

"Anlıyorum." Maura lokmasını yutmanın bu kadar zor olacağını bilmiyordu.

"Aslında anlayamazsın hayatım, ama boş ver sen bunları, meraklanma. Yoksa sen de bugüne kadar gizli kalmış bir suçlu olmayasın sakın?' Maura da onunla birlikte bu esprilere nasıl güldüğüne şaşıyordu. Tam da midesinde düğüm üzerine düğüm atılırken.

"Yeni görevine kadeh kaldırmaya ne dersin?"

"İşte buna içeriz, değil mi Maura?"

Kadehlerini tokuşturdular sonra Terry gene anlatmaya devam etti.

"Bilsen ne kadar heyecan verici. Oralardaki bazı kulüp sahibi adamların, senin veya benim su içmemiz kadar normal bir şeymiş gibi adam öldürebilmelerine inanabilir misin?"

Maura gözlerini şarap kadehine dikti. Aslında neden bu kadar meraklanıyordu ki. Michael bu tip işlere bulaşmazdı. Hap satışları? Asla!

Gene de kafasının içinde arkalarda ufacık bir yerde bir şey onu rahatsız edip duruyor. Michael'ın, Anthony'nin ölümünden sonra taksi durağını nasıl havaya uçurduğunu hatırlatıyordu. Küçük bir ses kulağına sanki, "Şimdi hepsi Michael'a çalışıyor artık," diye fısıldıyordu.

Kararlı bir şekilde bu aklındakileri bir kenara itip Terry'nin anlattıklarını dinlemeye gayret etti. Daha sonra lokantadan çıktıklarında üzerine bir ürperme geldi. Terry onu kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Seni istiyorum, Maura."

"Ben de seni istiyorum, Terry." Bu cevap onu da şaşırtmıştı, zira doğruydu. Bu dakikada Terry'yi dünyada hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.

"Sahi mi söylüyorsun?"

"Evet... sahi söylüyorum."

"Ah Maura, bunu söylemeni o kadar çok arzu ediyordum ki." Elini sıkıca tuttu ve onu arabaya götürdü.

"Hadi gel, fikrini değiştirmeden gidelim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Gidince anlarsın."

Bütün vücudunu kaplayan aşk beklentisinin heyecanını duyuyordu. Bu beklenti, aklından, Terry, kendisi

ve birbirlerine olan gereksinmeleri dışında her şeyi silmişti.

Arabaya girince Terry onu uzun uzun öptü. Cebinden bir anahtar bulup ona gösterdi.

"Bunu görüyor musun?" Maura başıyla evet dedi. 'İşte bu gördüğün İslington'da güzel bir dairenin anahtarı. Orayı bugün tuttum. Bunun için değil Maura, bana inan lütfen. Yeni iş yerime yakın olduğu için. İçinde yalnızca bir yatak ve kamp sobası var, ama orası bizim evimiz olabilir... eğer istediğin gerçekten buysa."

Maura onu yalnızca bu söyledikleri için bile sevebilirdi. Terry onu hiçbir şeye zorlamıyordu.

"İslington'daki dairene gerçekten gitmek istiyorum, Terry."

Onu bir kere daha öptü sonra arabayı çalıştırdı. Bu gece şanslı gecesiydi.

Yolda, Terry arabayı durdurdu ve bir şişe şarap aldı. Terry, evde şişeyi açıp ona bir bardak şarap getirinceye kadar Maura iki kişilik büyük yatağın bir kenarına ilişip çekingen ve ürkek onu bekledi. Yatak odasının güzel minik çerçeveli, "Bay Window" denilen pencereleri vardı. Grantbridge Sokağı'na bakıyordu. Bu saatte bile oldukları yere pikap ve radyolardan müzik sesleri ulaşıyordu. Arada yüksek sesle atılan bir kahkaha veya bağırış kulaklarına geliyordu. Odada ışık yoktu. Sadece ayışığı ve sokak lambasının aydınlığı içeri sızıyordu. Maura mutluydu. Bardağı aldı. Şarabını içip bitirdi, bardağı yatağın yanına yere bıraktı. Terry mutfağa giderken bir yandan da onunla konuşuyordu.

"Şimdi pek bir şeye benzemiyor ama sen burayı bir de ben döşeyince gör. Hey! Bak ne söyleyeceğim, sen de bana yardım edersin, değil mi? Seninle Camden Market'e gider mobilya seçeriz." Elinde şarap şişesiyle yatak odasına geldi. 'Evet, ne dersin bu fikrime?'

Maura da onun bu hevesine birazcık kendini kaptırmıştı. "Buna bayılırım."

Maura'nın bardağını yeniden doldurup ona uzattı.

"Bak Maura, benimle yatmak zorunda değilsin, beni anlıyorsun değil mi?' Sesi adeta onu okşuyor gibiydi. 'Hazır değilim buna diyorsan seni anlarım."

Maura başını kaldırıp ona baktı. Yarı aydınlıkta küçük bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu. Parmağı ile onun yüzünün çizgilerine dokundu.

"Eminim bundan, Terry," dedi. "Hatta hiçbir şeyden olmadığım kadar çok eminim."

Yatağa onun yanına oturdu ve onu yavaşça öptü. "Peki öyleyse, emin olduğuna göre sorun yok."

Ayağa kalkıp gömleğini çıkardı. Maura büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Hareket ettikçe göğüs ve kollarındaki adeleler belirginleşiyordu. Bütün vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Derin bir nefes aldı ve o da paltosunu çıkarıp bıraktı. Oda pek de sıcak olmadığı için kolları ürperdi. Elbisesi önden düğmeliydi, düğmeleri çözmeye başladı.Terry'nin gözlerini üzerinde hissedince birden utandı. Şimdiye kadar, doktorlar da dahil olmak üzere bir erkeğin karşısında hiç soyunmamıştı. En sonuncu düğmeye geldi. Bütün cesaretini toplayıp onu da çözdü, elbiseyi omuzlarından indirip yere bıraktı.

Terry onu seyrediyordu. Boğazı kurumuş ve nefesi sıklaşmıştı. Orada, ay ışığında iç çamaşırlarıyla öylece dururken harikulade görünüyordu. Kocaman göğüsleri vardı. Sutyenin yanlarından taşıyor, olgun kavunlara benziyorlardı. Bu kadar şanslı bir adam olduğuna inanamıyordu. Bu şimdiye kadar hayallerinde yaşattığı fantezilerin aniden gerçekleşmesi gibi bir şeydi. Gözlerini onun göğüslerinden bacaklarına kaydırdı. Belinin inceliğine inanamadı. Titian'ın şehvetli kadın tablolarına benziyordu. Sertleştiğini hissetti.

Pantolonunu da çıkarıp onun yanına geldi. Kollarını arkasına dolayarak sutyenini çözdü. Şimdi büyük göğüsleri iyice ortaya çıkmıştı. Sutyeni yere düşünce Maura gayri ihtiyari kollarını önünde kavuşturmaya çalıştı ama Terry onu kollarından tutup bunu yapmasına engel oldu, sonra Maura'nın vücuduna bakıp inledi.

'Oh, Maura. Çok güzelsin... o kadar güzelsin ki!'

Dudaklarını göğsüne bastırdı. Maura yerinden sıçradı. Hem dayanılmz güzellikte bir zevk dalgası bütün benliğini sarmış hem de içinde odadan kaçmak isteği belirmişti. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, nefes alışları değişmişti. Terry göğüslerini birbirine bastırıyor, Maura'nın içine nefis duygular yayarak, uçlarını yalayıp öpüyordu. Onu yavaşça yatağın üzerine çekti. Kolları ve bacakları birbirine dolanarak beraberce yatağın üzerine düştüler.

"Seni seviyorum. Maura. Tanrım. Seni çok seviyorum."

Bu sözü bir daha hiç söylemese bile, şu anda onu söyleyiş biçimi Maura'ya ömrünün sonuna kadar yetecek nitelikteydi. Parmaklarıyla üzerindeki en son çamaşırı da çıkarmak üzere iki yanından kavradığını anlayınca gözlerini sıkıca kapadı. Nihayet oluyordu işte. Erkekle kadın arasındaki o gizemli sır sonunda Maura için de çözülmek üzereydi. İçinde fırtınalar eserken dudaklarını ısırdı. Normal utanma hissi bu duyduğu yeni, büyük ve harika duyguyu boş yere bastırmaya çalışıyordu.

Farkında bile olmadan bacaklarını iki yana açtı. Terry'nin dili bacaklarının iç kısımlarında gezinmeye başlayınca yüksek sesle inledi. Terry yavaşça parmağını onun içine soktu. Maura sulu bir şeftali gibiydi.

Terry heyecandan sarhoş olmuş alev alev yanıyordu. İlk seferinde Maura'nın bu derece vahşi olacağı kimin aklına gelirdi? Olgun bir kadın gibi hareket edişi,

kendini ona açışı, evet, sanki tecrübeli bir kadın gibiydi. Onun her şeyine aşıktı - görünüşüne, hareketlerine - her şeyine. En fazla da kokusunu seviyordu.

Maura, Terry'nin kollarının üzerinde doğrulduğunu farketti. Gözlerini açtı, dirseklerinin üzerine abanıp kendini geri çekmeye çalıştıysa da çok geç kalmıştı. Terry takıldığı bir engeli iterken içini yırtan bir acı duydu. Sonra tekrar Terry onun üzerine kapandığında zevkten bayılıyorum zannetti. Terry'nin her ileri geri gidişinde o da onu karşılamak istercesine vücudunu öne arkaya hareket ettiriyor, bu her ikisinin de aynı duyguları ölesiye yaşamalarına neden oluyordu. Sonra karnının aşağılarında bir yerlerde müthiş bir sarsıntı duydu. Bu sarsıntı yavaş yavaş yukarılara çıkmaya başladı, en sonunda Terry göğüslerini öperken, ikisi de kontrollerini tamamen kaybettiler. Maura ufak bir çığlık attı. Onları çepeçevre sarmalayan bu duygu denizinde sanki bilinçleri yok olmuş gibiydi. Maura, bağırarak inlediğini biliyor ama aldırmıyordu. Bu harika bir duyguydu, vazgeçilemeyecek kadar harika. Bacaklarını Terry'nin kalçalarına sımsıkı sarıp onu kendine daha da fazla yaklaştırmaya çalıştığını farketti.

Terry ona büyülenmiş gibi bakmaktaydı. Ter içinde kalmış vücutları, birbirinin göğsünde atan kalpleri ile bir zaman öylece yattılar. Terry onu hafif hafif öpüyordu. Yüzünü, boynunu minik, yumuşak öpücüklere boğmuştu. Bir ara Maura'nın boynunu yaladı. Tuzlu terinin tadına baktı.

"Bu inanılmaz bir şeydi Maura."

Gene utanmaya başlayan Maura, sessizce onun altında yatıyordu.

"Maura, benim ilk olmama izin verdiğin için sana teşekkür ederim. Eğer kararı ben vereceksem, son sev-

gilin de ben olmak isterim. Benim tek sevgilim sensin artık. Bundan sonra da her zaman sevgilim olacaksın."

Onu tekrar öptü ve sessizce ağladığını görünce şaşırdı. Hemen meraklanarak sordu, "Canını çok yakmadım değil mi,"

"Hayır, hayır, hiç canımı yakmadın. Mutluluktan ağlıyorum. Hepsi bu."

Onu kollarına aldı, sımsıkı tuttu. Önceleri kimseye bağlanmamak için kendine söz vermişti ama şu anda Maura'dan ayrılmak yerine kendi boğazını kesmesi daha kolay olurdu.

Sevişmekle aydınlığa çıkan gerçekleri daha iyi algılama duygusu şimdi Maura'yı da sarmıştı. Aşkın insanlara verdiği sonsuzu görebilme bilinciydi bu. Bütün köprülerini yıktığını anlıyordu. Hayatındaki diğer insanların tümü geri plana itilmiş, Maura artık tamamen, şu an onunla yatmakta olan bu adama ait olmuştu. Bir yandan da kendi hisleri ne olursa olsun ailesinin onun hayatında ikinci sırayı almak istemeyeceğinden emindi. Buna izin vermezlerdi. Terry'nin polis memuru olması Michael'ın ona karşı olması için yeterli bir nedendi. Maura'nın bir polisle ilişkisi olmasını kabul etmeyecekti. Hatta bunu kendisine yapılmış bir düşmanlık olarak değerlendirecekti.

Terry'nin ellerinin bütün vücudunda gezindiğini, göğüslerini omuzlarını okşadığını ve bunun ne kadar tabii ve güzel olduğunun farkına vardı. Artık bundan kurtuluşları yoktu. Maura bunu biliyordu. Gözlerini kapattı, Tanrıya onlara acıması için yalvardı. İçine düştükleri bu çaresiz durumdan onları kurtaracak bir yol göstermesi için dua etti. Beraber olmaları ve hiç ayrılmak zorunda kalmamaları için bütün kalbiyle ondan izin istedi. Dua ederken bile, ta derinlerde bir yerlerde, bunların olamayacağının bilincindeydi. Gene de gençliğin

verdiği bir hoşgörü ile belki herhangi bir yerde, herhangi bir şekilde onların derdine bir çare bulunur diye kendini ikna etti.

Sonunda, bir defa daha Terry ona bütün düşüncelerini unutturdu. Vücutlarını aydınlatan ayışığının altında tekrar seviştiler. Sevişmenin güzelliği ve kuvveti her ikisini de şaşırtıyordu.

Maura bu dakikada hissettiklerini şimdiye kadar hayal bile edememişti. Evet, gerçekten bütün köprüleri yıkmıştı ama bunu yaparken mutluluktan uçuyordu.

Dokuzuncu Bölüm

BENJAMİN RYAN, karısını yolunun üzerinden iteledi. Gene her zaman olduğu gibi sarhoştu. Ama bu günkü durumu biraz değişikti. Bugün aynı zamanda kızgın ve saldırgandı.

Sarah onu üzülerek seyretti. Anthony öldüğünden beri kocası bu krizleri geçiriyordu. Şiş yüzünün her tarafında kırmızı damarlar oluşmuştu. Çocuklarının hepsinin gözlerine benzeyen güzel gözlerinin koyu mavi rengi solmuştu. Eski bir fotoğraf gibi görünüyordu. Durumu feciydi. Bir zamanlar simsiyah olan saçları şimdi yağlı gri bir renkte yüzüne dökülmüştü. Teni de grileşmiş, iri cüssesinden geriye yalnızca kocaman göbeği kalmıştı. Yatak odasında sendeleyerek Sarah'ya yaklaştı. Sarah yıllar boyu alıştığı gibi elleriyle yüzünü korumaya çalıştı. Görünüşe bakılırsa iyi siper alması gerekiyordu.

"Biraz para istiyorum. Sar... bak seni uyarıyorum."

Nefesi ekşimişti. Sarah yüzünü öteki tarafa döndürmeye çalıştı. Bunun üzerine eliyle karısının çenesini tutup yüzünü kendisine çevirdi. Sararmış dişlerini göstererek sırıttı. "Ne oluyor sana? Bu günlerde benden ne kaçıyorsun böyle?" Çenesini sıkarak yüzünü iyice acıttı. "Hah! İşte böyle güzelim... benden korkacaksın, eğer biriktirdiğin o paraların bir kısmını bana vermezsen seni

bu odanın içinde sürükleyerek döverim. Şimdi, söyle bakalım paralar nerede?"

Sarah bütün gücü ile ondan kurtulmaya çalışıyordu. Tam bu sırada Benjamin sağ kolunu geri çekip onun midesine kuvvetli bir yumruk indirdi. Öyle hızlı vurmuştu ki Sarah dizlerinin üzerine yıkıldı, kaldı.

Bunun üzerine, Sarah'yı saçlarından yakalayıp tekrar kendine çevirdi. 'Bu daha başlangıç,' dedi.

Acıyan karnını kolu ile ovuşturmaya çalışan Sarah, kendini çok fena hissediyordu. Sonra bütün gücünü toplayıp kocasına kötü kötü baktı ve ona tükürdü.

Benjamin, "Seni ihtiyar, lanet olası koca karı! Seni bunun için öldüreceğim." İlk yumruğu Sarah'nın bileğine geldi ve onun acıyla bir çığlık atmasına neden oldu. Çığlık duyulunca yukarılarda bir yerde bir oda kapısının açıldığını, sonra da Sarah ona vurmaya devam eden Benjamin'in üzerinden birileri tarafından uzaklaştırıldığını farketti.

Lee, içinde şimdiye kadar duymadığı derecede bir hiddet duyuyordu. Babasının indirdiği darbelerden korunmak için yere çömelen annesinin halini görünce kendini kaybetmişti. Babasına tekmeler atıyor onu yumrukluyordu. Babası olan bu adamı şu an rahatlıkla öldürebilirdi. Garry, onu güçlükle durdurabildi. Yatağın üzerine itip oturttu. Genç adamın nefes alışı bile bir tuhaf olmuştu. Babasına vururken sarfettiği güç onu halsiz bırakmıştı. Annesinin kolunu boynuna sardığını farketti. Onun ev işlerinden nasırlaşmış elini sıkıca tuttu. Kendi eli ise kanamaktaydı.

Benjamin, hiçbir şeyin farkında olmayacak kadar sarhoştu. Yatak odasının ortasında gözleri Meryem Ana'nın duvardaki resmine bakıyormuş gibi hareketsiz yatıyordu. Ağzında kan tadı vardı. Dilini ağzının içinde gezdirdi ve dökülen dişlerinden sağlam kalan bir tanesi-

nin daha sallanmakta olduğunu farketti. Garry, babasına nefret ve acıma hisleri birbirine karışmış olarak baktı. Yaşlı adamın yüzü bütün yaşadıklarını, mağlubiyetler, sıkıntılar, aşağılanmalar aksettiren bir kitap gibiydi. Ama bu kitabı okumak isteyen yoktu. Kendi oğulları bile onu sevmiyor ancak babaları olduğu için mecburen saygı gösteriyorlardı. Garry içini çekti. Annesine baktı.

'Tut da onu kaldırıp yatağa yatıralım, oğlum. Uyumak ona iyi gelir, en zor anları böylece atlatmış olur." Sarah'nın sesi bomboştu. Oğlanlar büyümeden evvel, pek çok kere dayak yemiş ama sonra tecrübeleri ona dayağa katlanacağına ona istediği parayı vermenin daha kolay olduğunu öğretmişti.

Garry'nin çocukluğundan beri ailenin mucidi olması, sonunda bir fayda sağlamıştı. Annesinin çığlığını duyduğu zaman odasında bir araba bombası yapmaktaydı. Yatağının üzerinden gözlüklerini alıp tekrar gözüne taktı. Bunu Michael için yapıyordu. Her şeyde olduğu gibi Michael, Garry'nin bu merakını da kendisine faydalı olacak şekilde değerlendirmişti. Garry, molotof kokteyllerinden saatli bombalara kadar onun ihtiyacı olan her şeyi yapabiliyordu. Michael gibi o da bir pisikopattı. Beyninde hiç tam siyah veya tam beyaz yoktu. Yalnızca gri renk hakimdi ona, istediği yöne çekebileceği gri renk. Annesinin ve kardeşlerinin bilmediği bir yönü daha vardı. Karşısına çıkacak hiçbir zorluğu tanımazdı. Hiç kimse veya hiçbir şey onu yolundan çeviremezdi. Kızkardeşi Maura'dan başka kimseye karşı gerçek duygular beslemiyordu. Derin bir aşk, derin hisler gibi duygulara yabancıydı. Eğer bir kız arkadaşı olursa, kızı kendi malı olarak görür, hemen kıskanç ve karamsar olurdu. Kızlar bunu Garry onları çok sevdiği için yapıyor sanırlar ama Garry aynı duyguları arabası veya

pikabı için de duyardı. Onlar onundu. O bıkıncaya kadar.

Yatak odasının kapısı açıldı, Lee içeri girdi. "Şimdi Mickey telefon etti. Bu akşam hepimiz kulüpte onunla buluşacağız. Dokuz buçuk gibi, tamam mı?"

"Tamam, Lee. Teşekkürler." Garry yaptığı işe devam etti. Lee odadan çıktı. Az evvel babaları ile olan tatsız hadise unutulmuştu. Ryan'ların anlayışına göre eğer bir konudan hiç bahsetmezsen onu olmamış farzedebilirsin. Benjamin uyanıp içkinin tesirinden kurtulup da yeniden aralarına karışınca gene her zaman olduğu gibi tuhaf bir sevgi anlayışı ile kabul görecekti.

Mickey, Geoffrey ve Roy, Dean Sokağı'ndaki kulübün üst katındaki ofislerinde oturuyorlardı. Her üçü de her zamanki siyah takım elbise, bembeyaz gömlek, ince beyaz kravattan oluşan kıyafetleri içindeydi. Bu, üniformalarıydı. Michael'ın kravatında ötekilerde olmayan, yanlamasına gri bir çizgi vardı. Bu onu biraz farklı kılıyordu. Bir sigara yaktı, dumanı gürültülü bir şekilde üfledi.

"Peki, anlat öyleyse, daha neler buldun?' Geoffrey'e bakıyordu.

"Çok şey. Bu ihtiyar Hanley biraz renkli, başlangıçta erkekler tarafından pohpohlanmaktan hoşlanıyor. Ara sıra eteklikli birilerine de hayır demiyor. Anlayacağınız, eski aynasızın pahalı eğlence anlayışı var. Kocaları suç işleyip de hapishaneye düşen hanımları teselli etmeye bayılıyor."

Mickey güldü. "Karşılığında ne istediğini biliyoruz elbette."

"Tamamen öyle. Şimdi bize üç yüz papel kadar borcu var. Güney Londra'daki dükkanlarımızda epeyce müşterek bahis oynadı. Oradaki çocuklara ona istediği kadar avans vermelerini özellikle hatırlattım. Şimdi tam

istediğimiz gibi elimizin altında. Kıçından yakalanmış vaziyette."

"Temiz iş yapmışsın, Geoff. Gelecek hafta gelip beni görmesi için ayarla onu."

"Seninle görüştürmeden önce ona buradaki kızlardan biriyle bedava bir gece geçirteyim mi? Kızı da ona balta edersek, sen kötü haberi verdiğin zamana kadar iyice yumuşamış olur."

"Evet, tam tamına böyle yapacağız Roy. Bu günlerde böyle başı eğik polis bulmak biraz zor. Aradığımız adam istediğimiz işleri tam anlamıyla yapabilecek kapasitede olmalı. Bunun bütün öteki pisliklere de lafı geçiyor. Hanley, Vine Sokağı'na bakıyor yanılmıyorsam. Değil mi? Onu bir güzel eğiteceğiz, inşallah."

Geoffrey ve Roy, evet anlamında başlarını salladılar.

"Şimdi gelelim borç para verme işine. Bugün bir ziyaretçim vardı... İhtiyar Moses Mabele'yi hatırlıyor musunuz?'

Roy başını salladı. "Bizim sokakta oturan Hintli adam değil mi?"

"İşte o. Karısı Verbeena annemin arkadaşıydı. Ara sıra ona para yardımı yapardı. İhtiyar Moses de doklarda çalışırdı."

"Evet. Ne olmuş onlara?' Geoffrey'in sesi meraklanmış gibiydi.

"Evet, işte şimdi onlar Plaistow yoluna taşındılar. Oradaki malikanelerden birine yerleştiler - Hani Doğuda, Hindistan doklarındaki gemilere bakarken... kısacası bizim Moses birden bir çiçek gibi açtı..."

"İyi hoş da bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Evet, eğer dinlersen var tabii, dinle bak Roy. Evet, ne diyordum?"

"Moses çiçek gibi açmış diyordun."

"Teşekkürler, Geoffrey. Moses biraz fazlaca açılmış, karısı Verbeena da onun sıkıntı çekmesini istememiş olacak gidip bizim tefecilerin birinden bir miktar para almış. Bilin bakalım kimden?"

Geoffrey homurdandı. "George Denellan deme sakın!"

'Ta kendisi. Uzun hikayeyi kısa kesersek, kadın parayı ödeyemeyince bizim salak Georgie Bey kadına gözdağı vermek üzere haberciler yollamış..."

"Şaka mı yapıyorsun!"

"Keşke şaka yapıyor olsaydım, Roy. Olanlardan sonra kadıncağıza hem biraz para yollayıp gönlünü aldım hem de esas borcunun silindiğini söyledim. Şimdi ikinizden istediğim gidip Denellan'ı görün. Ona birkaç kuralı tekrar hatırlatın. Gözdağı vermeye adam yolladığı kişi yaşlı bir hanımefendi, Tanrı aşkına! Karşılığında hiç değilse kırık bir kol istiyorum. Benimle çalıştığını öğrenir böylece, başkası ile değil. Tatlı yaşlı teyzelerimizi kayışla dövdürtmeyiz biz. Daha doğrusu en önce, yaşlı teyzelerimize borç para vermeyiz, tamam mı? Bizlerden birine danışmadan olmaz bu. Bu günlerde pek çok şeyi söylemeden yapıyor, bundan rahatsız oluyorum, beni sinirlendiriyor."

"Ben gider onu hallederim, Michael . Denellan'ı hiç sevmiyorum zaten."

"Tamam o zaman Roy. Sen onu yola getir. Bizim için ne kötü bir reklam Tanrım. Yaşlı hanımları dövmek!"

Bu söz üzerine hep birden gülüştüler.

Geoffrey kalktı ve hepsine birer içki koydu. "Şu Smithson'dan ne haber, Mickey?"

Michael bardağı ondan aldı, brandysini yudumladı. 'Bizim Garry ona küçük bir sürpriz hediye paketi hazırladı. Hafta sonu eline geçer sanırım."

"Onu tamamen ortadan kaldırıyorsun o zaman."

"Evet, bunu yapmak hoşuma gitmiyor ama hırsız herif kendi kaşındı buna." Parmağı ile havada bir işaret yaptı ve, "Beni aldatan kimsenin yanına yaptıklarını bırakamam, hem diğerlerine de ders olur bu."

"Aşağı yukarı ne kadar egavlamış senden?"

"İki binden fazla."

"Vay canına, o kadar ha!" Roy hafif bir ıslık çaldı. 'Yaptıkları beni fazla şaşırtmıyor aslında Mickey, asıl bütün bu dalaverelerden sonra bir de orada burada herkese Richardson'larla nasıl çalıştığını anlatıp övünüyormuş. Buna şaşıyorum."

"Boş ver, bana ondan bahsetme, nasılsa artık tarih oldu sayılır."

Bir iki dakika kadar sessizce oturdular sonra Geoffrey sandalyesinden kalkarak, "Öbür grubu içeri alayım mı? Bakalım onların adamları neler yapıyor?"

"Al. Dur bir dakika, saat kaç?'

"On bir otuz beş."

"Sizinle bir teklik bahse girerim ki şu anda Benny iç salonda oturmuş strip tease'ciyi seyrediyordur. Kız işe on bir buçukta başlıyor."

Hepsi güldü.

"Seks için deli oluyor herif. Kızların gelip gelmediklerini kontrol etmemiz artık çok kolay. Benny hepsini tanıyor!"

Geoffrey gülerek, merdivenlerden inip kulübün fuayesine girdi.

Kapı görevlisi, Garry Jackson başıyla ona selam verdi. "Bu gece epeyce kalabalığımız var, çoğu da Amerikalı. Bu civarda bir yerde gene fuar var anlaşılan."

"Çok para desene."

Garry başını salladı. "Sokaklar bol parası olanlarla

dolup taşıyor, bir iki tanesini soyarlar artık bu gece, ne dersin?"

"Gayet normal. Eğer modası geçmeden şu paraları sarfedelim diyorlarsa, eh birileri de onların hakkını vermeli."

Geoffrey, biraz daha sohbet ettikten sonra esas kulüp kısmına geçti. Salon sigara dumanı ve ucuz parfüm kokuyordu. Bar kısmında her iki duvar boyunca oturacak yerler vardı. Bunlar baştan aşağı koyu kırmızı kadife kaplıydı. Değişik tip, renk ve biçimli bir yığın güzel kadın ve kız buralarda yayılıp oturmuşlardı. Kulübe girenler, bu kısımdaki kızları görüp, mal seçer gibi seçiyor sonra beğendikleri kızı alıp masalarına gidiyorlardı. Ev sahibesi vazifesini yapan bu kadın ve kızlar sadece pahalı şampanya ısmarlatırlar, sonra da karşılarındaki adama göstermeden kadehlerini halıya boşaltırlardı. Her yirmi dakikada bir sahneye yeni bir strip-teaseci çıktığı için bu iş hiç de zor olmazdı. Şu anda sahnede otuz yaşlarında, uzun boylu, yarı çıplak bir sarışın 'Güzel Flamingo' müziği ile dansetmekteydi. Arkaya doğru o kadar fazla eğilmişti ki, neredeyse saçları yerlere değiyordu. Anlamlı çapkın bir bakışla kalçalarını biraz oynatıp sonra parmaklarıyla minik bikinisini iki yanından tutup indirdi.

Geoffrey gülümsedi. Evet, tahmin ettikleri gibi Benny orada, sandalyesinin ucuna ilişmiş, dili bir karış dışarıda ipnotize olmuş gibi kızı seyrediyordu. Bikiniyi tamamen çıkartan kız dimdik durup seyircilere baktı. Saçının sarı beyaz renkte olmasına karşın diğer tüyleri siyahtı. Kollarını havaya kaldırarak, minik göğüslerinin üzerindeki püsküllleri döndürmeye başladı.

Müzik sona erince bir kenara attığı giysilerini umursamaz bir tavırla toplayıp, sahneden ayrıldı. Bu akşam sona ermeden daha altı yedi kulüpte soyunacaktı.

Benny'nin yanından geçerken onun kızın kalçalarını okşadığını gören Geoffrey kızın ona, "Biraz daha büyüyene kadar bekle, küçük oğlan!" dediğini duydu.

Benny memnun gülüyordu. Geoffrey seslendi, yanına geldiği zaman yusyuvarlak yüzü gülmekten kırışmıştı.

"Denemekten hiç vazgeçmiyorsun, değil mi Ben?"

Benny sırıttı. "İhtiyar Orospu" suratı muşmulaya dönmüş. Söylüyorum ama anlamıyor, onunla evlenmek değil, bir kerecik yatmak istiyorum."

"Eh, anladığım kadarıyla o seninle yatmak istemiyor."

Benny parmaklarıyla burnuna vurup gülerek göz kırptı. "İsteyecek, onu bıktırana kadar uğraşırsam sonunda bana evet diyecek."

Geoffrey gülerek, "Eğer dikkat etmezsen kendini zamansız yorarsın, haberin olsun. Ötekiler nerede?"

"Bardalar."

"Hadi sen yukarı çık, edepsiz adam. Mickey bekliyor. Ben de onları bardan alıp getireyim."

Dans pistini yürüyerek geçti. Duvarlarda değişik pozlarda, soyunan bir yığın büyük boy strip teaseci fotoğrafı vardı. Geoffrey, yolunun üzerinde bir masada iki kadınla oturan başı açık bir adamın yanında durdu. Kızlara gülümseyip adamın elini sıktı.

"Her şey yolunda mı, efendim?" Sesi çok nazikti.

Ufak tefek adam, pahalı takma dişlerini göstererek sırıttı.

"Çok iyi, oğlum, her şey çok iyi! Bu iki bayan beraber olmak isteyeceklerimin en iyileri." Sesinde Güneyli aksanı vardı. Kızlar kıkırdadılar. Geoffrey kızlardan birinin biraz sarhoş olduğuna dikkat etti.

'Memnun olduğunuza sevindim, efendim. Misafirlerimizin iyi vakit geçirmelerini isteriz." Adama başıyla

selam verip masadan uzaklaştı. Etrafta olanları dikkatle izliyordu. Hosteslerden biri, adı Shirelee olan genç bir kız, başını yanındaki adamın kucağına gömmüştü. Geoffrey sinirlenerek homurdandı, sonra dans pistinin nihayetindeki perdeyi kenara çekerek arka taraftaki bara girdi.

Oradaki işleri de kontrol ettikten sonra Garry ve Lee'ye yukarı Michael'ın odasına gelmelerini söyledi. Yolunun üzerinde Denise'e rastladı, ona Shirelee'nin masada adama yaptıklarını söyleyip ya bu tür şeylere engel olmasını veya hep birlikte defolup gitmelerini söyledi. Kulübün adını kötüye çıkaracak hiçbir şeye müsaade edemezlerdi. Denise süslü püslü, yaşlanmaya yüz tutmuş çaçaron bir kadındı. Doğru dürüst cevap veremeden Geoffrey odadan fırtına gibi çıkıp gitti. Tombul omuzlarını silkeleyen Denise arkasından ona küfür etti. Konuşmalarını duyan kızlardan biri, 'Ne oluyor orada, yaramazlık mı yaptın yoksa sen?' diye takıldı. Ötekiler bu espriyi pek komik bulup gülüştüler. Denise kırık dişlerini gösterip, dudaklarını uzatarak konuştu, "Siz gidin de kendi kıçınızla alay edin."

Kız yüzünü buruşturdu, "Ne kadar temiz bir ağzı var bu orospunun, öyle değil mi kızlar?" diye sordu. Hep birden gülüştüler.

Denise, Sobranie marka sigarasını tabladan alıp bir nefes çekti, dumanını onlara doğru üfledi.

O Allahın belası, lanet Shirelee'i öldürecekti.

Detektif Murphy arabasındaydı, Putney'deki evine gidiyordu. Maura Ryan'la karşılaştığından bu yana onunla ilgili biraz araştırma yapmıştı. Öğrendikleri fena değildi. Kız bir melek kadar temizdi, kötü hiçbir işe bulaşmamıştı yalnız ufacık bir kusuru vardı. Bu kusuru

dedektif hemen öğrenivermiş ve çok sevinmişti. Yarın sabah genç polis memurlarından biri bir şok yaşayacaktı. Kendi kendine gülümsedi. Genç Petherick'i ayrıca severdi de! Islıkla bir melodi çalmaya başladı. Maura Ryan'a unutamayacağı bir ders verecekti. Nefret ettiği tek şey varsa o da kendisine cevap vermek cüretinde bulunan kadınlardı.

Maura yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. Terry onu seyrederek bir zaman daha yattı. Maura şimdiye kadar tanıdığı en seksi kızdı. Çekiciliği de, kendisinin bunun hiç mi hiç farkında olmamasıydı. Yatağın ucuna oturup çoraplarını düzeltmeye başladı. Terry onu yatağa devirerek tekrar öpmeye başladı.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa senin göğüslerin daha da mı büyüdü?"

Maura kendini kurtardı. "Çok ayıp, yapma lütfen!" Dedi. Dudaklarını büktü, "Hadi, Tel, kalk da giyin, daha beni eve bırakman lazım."

Terry yataktan çıkıp tembel tembel gerindi. "Keşke eve gitmek zorunda olmasaydın." Sesi aynı bir çocuk gibiydi.

"Ama zorundayım. Hem de hemen. Onun için çabuk ol." Bir yastık alıp ona fırlattı. O da yakalayıp geri attı. Bunun bir yastık kavgasına dönüşeceğini biliyorlardı. Beş dakika sonra yarı çıplak, nefeslerinin normale dönmesini bekleyerek yatıyorlardı.

"Seni seviyorum, Terry." Maura 'nın sesi fısıldar gibiydi.

"Ben de seni seviyorum Maura. Düşündüğünden daha çok."

Maura ona gülümsedi. İnşallah onu sevdiğini söylerken doğru söylüyordu, çünkü yarın hamile olup olmadığını öğrenecekti. Dudaklarını ısırdı. Korkunç şeyler olacaktı, bunu ta içinde hissediyordu.

Michael, Lee ile yalnız görüşmek istemişti. İşte onun karşısında duruyordu ve korkudan yüzü beyazlamıştı. Kendi bildiği kadarı ile yanlış bir şey yapmamıştı.

"Bu gün ihtiyarı dövdüğün doğru mu Lee?"

Lee gürültülü bir şekilde yutkundu.

"Annemi dövüyordu."

Her zamanki aydınlık gülüşlerinden biri Michael'ın yüzünü canlandırdı. "İyi etmişsin, Lee. Aferin! Bunu daima hatırla... Kadınları hep korumalıyız. Kim tarafından olursa olsun onların incinmemesi gerekir, buna çok dikkat etmelisin. Seninle iftihar ediyorum. Lee."

Lee rahat bir nefes aldı.

"İhtiyar adama yarın birkaç papel toslarım. Lokum gibi olur. Hadi artık eve git sen."

Lee, içinden şarkılar söyleyerek sevinçle ofisten ayrıldı. Kulağına 'Jailhouse Rock' şarkısının nağmeleri geldi ve alelacele kulübe yöneldi. Bu parçayla strip-tease yapan iri yarı kız bir amazona benziyordu. Esmer tenli, simsiyah saçlıydı. Kahverengi gözlere ve Lee'nin ömründe şimdiye kadar gördüğü en büyük göğüslere sahipti. Lee, salona girip Benny'nin yanına oturdu. Düşünceli bir kardeş olarak Benny ona yanında yer de ayırmıştı!

Onuncu Bölüm

"YARDIMCI Dedektif Petheric, büyük patron seni görmek istiyor." Terry'ye bu haberi getiren polis memuru pis pis sırıtıyordu. Masasının üzerinden çavuş Jones'a bakarak gözleriyle bir de işaret yaptı. Çavuş Jones bundan hiç memnun olmadığı gibi üzüntülü bir şekilde bakıp ona başını salladı.

"Bu yaptığının gizli kalacağını sandıysan çok yanılmışsın, evlat." dedi.

Terry ona anlamayan bir ifadeyle baktı. "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. Sesi çok samimiydi.

Jones önündeki kağıtlara bakıyormuş gibi yaptı ve, 'Hadi bir an önce gir içeri evlat, dedektif bekletilmekten hiç hoşlanmaz."

Terry ayağa kalktı. Kendisine haberi getiren polis yanındaki arkadaşlarına bir şeyler anlatıp sırıtmaya devam ediyordu. Terry'nin içinden bir ses bu sırıtışın sebebinin kendisi ile ilgili olduğunu söylüyordu. Acaba ne yanlış yaptım diye kafasını çatlatırcasına düşündü. Bildiği kadarıyla yazıp verdiği raporların hiç birinde yanlış bir şey olamazdı. Dedektifin onu odasına çağırıp azarlaması için herhangi bir neden olduğunu sanmıyordu. Kalabalık ofisten dedektifin camlı bölmeyle ayrılan odasına gitmek üzere hızla geçti ve kapıyı tıklattı.

Dedektif eliyle Terry'e gir işareti yaparken bir yandan da DI Dobin'le konuşuyordu. Terry odaya girdi ve

kapıyı dikkatlice kapattı. O girince iki adam konuşmalarını kestiler, dedektif ona oturmasını söyledi. Sonra her ikisi birden ifadesiz suratlarla onu incelemeye başladılar. Terry dedektifin karşısına oturdu. Vücudunun her yanından terler boşandığını hissediyordu. Avuçlarındaki teri pantolonuna sildi. Bildiği kadarıyla yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Gene de zihninden ne yapmış olabileceğini araştırırken baş dedektif konuştu.

"Evet, Petheric. Bu boku nasıl temizleyeceğini bize anlat bakalım."

Sesi çok sertti. Terry daha önce hiç böyle fırça yememişti. Hatta bir keresinde bir suçlunun araba plakasını yanlış yazıp polisleri saygı değer bir hakimin arabasına ceza kesmeye yönelttiği zaman bile.

Boğazını temizledi. 'Özür dilerim efendim, ama neden bahsettiğinizi anlayamıyorum."

"Doğru, olanlar anlaşılır gibi değil zaten, genç adam."

Terry amirine baktı. Adamları tarafından pek sevilmemesine karşın saygı gören biriydi. Terry'ye göre de önemli olan buydu. Baş Dedektif Harris birliğini bir ordu gibi yönetirdi. Lancers'da Albay olarak görev yapmıştı. Uzun bıyıkları ona 'Uçan Subay' lakabının takılmasına neden olmuştu. Renkli kıyafetler giymeyi seven şişman, çok iri yarı bir adamdı. Bunların yanı sıra kurnaz, hatta biraz da fazla açıkgözdü.

"Çok özür dilerim efendim ama hakikaten neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Dedektif kırmızı şişko suratında boş bir ifadeyle DI Dobin'e baktı.

"Duyuyor musun, Dobin? Bu genç dalavereci bir de benden özür diliyor."

Dobin başını salladı. Ona göre dedektif boktan bir herifti. Ona hiç de hak vermiyordu ama patron o oldu-

ğuna göre onaylamaya mecburdu. Oğlana acıyordu. Murphy'nin her zamanki küçük pisliklerinden birine yakalanmıştı. Kantindeki dedikodulara göre Maura Ryan'la işi pişirmişlerdi. Ötekilerle beraber buna kendi de gülmüştü. Şimdi ise anlaşılan Murphy biraz daha fazla araştırma yapmış, Petheric'in kızla olan yakınlığını öğrenmişti. Yani, zavallı oğlan Murphy'nin kurbanlık koyunu oluyordu.

Sivil polislerden pek çoğunun suçlu yakınları olan kadın ve kızlarla ilişkisi olurdu. Buna engel olunamazdı. Hele de suçlu yakını kadın veya kız güzelse. Genellikle de güzel olurlardı.

"Kız arkadaşınla sıkça görüşüyor musun, Petheric?" Dedektifin sesi kinaye doluydu.

"Onu dün akşam gördüm, efendim." Dobin gözlerini kapattı. Daha fazla bakamayacaktı. Dedektif ellerini kavuşturup masasının üzerine dayandı.

"Bu Bayan Ryan'ı ne zamandır görüyorsun?" "Ryan' ismini bastırarak söylemesi aniden Terry'nin kendini kötü hissetmesine neden oldu. Aklı ona "hayır, olamaz" diye haykırıyordu ama korkutucu gerçeği kendi de anlamaya başlamıştı.

Ryan... Ryan... Ryan... sesleri kafasının içinde dehşet saçarak dolaşmaya başlamıştı.

Dudaklarını yaladı.

"Onu dokuz aydır görüyorum, efendim."

"Dokuz ay ha! Ne heyecan verici. Seni anne, babasını ve de ağabeylerini tanıştırmak için evine götürmüştür herhalde. En fazla de ağabeyi Michael... kimbilir seni ne çok sevmiştir, değil mi?"

"Hayır, efendim. Beni evine hiç götürmedi." Adamlara artık düşmanca bakıyordu. Kafası iyice karışmıştı. Amirleri onu çoktan aralarında mahkeme edip, mahkum etmişlerdi anlaşılan. Buna tepesi attı, çok kızmıştı.

Terry'nin sesi yüksek perdeden çıkınca dedektif de sesini birkaç oktav yükselterek, "Evet, bu iş buraya kadar, şimdi bak genç adam, vermek zorunda olduğun bir karar var. Bu kızın ailesi bugüne kadar, sadece aile fertleri olarak kanlı Big Ben'den daha fazla suç işlediler. Bunu biliyorsun değil mi?"

"HAYIR! Hayır efendim... bilmiyordum."

Dedektif son cümlelerini artık avaz avaz bağırarak söylüyordu. Terry ve Dobin dışarıdaki herkesin susup onları dinlediğini farkettiler.

"Beni uyutacağını sanma delikanlı. Sen daha babanın gözünde ufak bir noktacık iken ben dedektiflik yapıyordum!" Olaylar artık Terry'nin kabul edebileceğinden çok ileriye gitmişti. Öğrendiği şeyin ciddiyeti, bütün meslektaşlarının bu konuşmayı duyuyor olması onun da tepesini attırdı. Ayağa kalkarak avuçlarını amirinin masasına dayadı ve o da dedektifin suratına haykırdı.

"Seni uyutmaya çalışmıyorum. Pislikler kolay kolay uyutulmazlar, bunu biliyorum. Eminim sen de biliyorsundur. Anladığım kadarı ile sen zaten her şeyi biliyorsun. Maura Ryan'a gelince, onunla çıkmadan önce Interpol'den araştırma yapmak hiç aklıma gelmedi. Kabul edersin ki buradaki adamların gezip tozduğu kızların hepsini araştırmak zorunda kalsaydık, suçluların peşinde koşmak için pek vaktimiz kalmazdı. Sana bir şey daha söyleyeyim. Maura Ryan, aklı başında, kanunlara saygılı bir genç kızdır ve bana bugüne kadar ailesinden hiç söz etmedi. Neden söz etmediğini de kahretsin, şimdi çok iyi anlıyorum!"

Dudaklarının kenarlarında tükürükler birikmişti. Asık bir suratla ayakta amirine öylece baktı. Uzaklarda bir yerlerden bir alkış sesi duydu. Bunun ortağı Jones olduğunu tahmin etti. Doğru tahmin etmişti. Anlaşılan

bu münakaşayı bütün ofis duymuştu. Kalbi sıkıştı. Mesleğini bir anda yok etmişti, bunca yıl emek verdiği mesleğini. İçinden kafasını adamın masasının üzerine defalarca vurmak gibi delice bir istek duydu.

DI Dobin gülmemek için kendini zor tutuyordu. Keşke oğlanı alkışlayabilecek kadar cesareti olsaydı. Bu salak pezevenk herife artık birinin dersini verme zamanı gelmişti. Sonra, herkesi şaşırtan bir şey oldu. Dedektif güldü. Güldüğü zaman uzun bıyıkları yukarı gözkapaklarına doğru yaklaşır gibi oluyordu. Adam resmen gülüyordu, hem de muntazam minik dişlerini göstererek.

"Güzel oğlum! Bu kadar kızman bana senin hiçbir suçun olmadığını gösteriyor. Biliyorsun ki istediğimiz son şey, başı suçlular karşısında eğik bir polis memurudur. Onların varlığını elbette hepimiz biliyoruz ama Tanrıya hep dua ediyorum benim birliğim de böylesi olmasın. Anlaşıldı, sen onlardan değilsin."

Yerine oturdu, ellerini kavuşturup dirseklerini koltuğunun kollarına dayadı. Konuşmasına devam etmeden önce bir müddet Terry'ye baktı. Sonra ciddi ve sakin bir tonda konuşmaya başladı.

"Sana teklifim şu, şimdi ya bu kızı seçersin yahut polis teşkilatını. Bunun böyle olması gerektiğini sen de biliyorsun sanırım. Adamlarımdan birinin Londra'nın şimdiye kadar rastladığı en kötü gangsterin kızkardeşiyle gezip dolaşmasına izin veremem. Bu seni olduğu kadar bütün teşkilatı da töhmet altında bırakır. Bunu idrak edeceğinden eminim."

Terry'nin bütün kavga isteği sönmüş, yenildiğini anlamıştı. Sandalyesine yığıldı. Anladım anlamında başını salladı. Dobin'in ona uzattığı sigarayı minnetle alıp titreyen parmaklarıyla cebinden arayıp bulduğu kibritle yaktı.

Dobin ilk olarak lafa karıştı. Kalın sesi yavaş çıkıyordu. 'Kız arkadaşın sana hiç işin hakkında sorular sordu mu, Terry?'

"Hiçbir zaman efendim. Aslında işimden bahsetmemden nefret ediyordu. Nedenini şimdi anlıyorum. Her şey yerli yerine oturuyor. Neden onu hiç evinden almamı istemediği... neden ona evine telefon edemediğimi... oh, bunun gibi daha birçok şey."

Şef ona acıyordu. 'Evet, oğlum. Seçimini yapman için sana yirmi dört saat süre veriyorum. Bizimle kalmak isteyeceğini ümit ederim." Toplantının bittiğini göstermek istercesine elini uzattı. Terry iki adamın da ellerini sıktıktan sonra dedektifin ofisinden çıktı. Esas kısımda çalışanların gürültüsü tekrar başladı. Arkadaşlarından bazıları ona gülümseyip sırtını okşadılar. Onu ilk çağırmaya gelen Lomax pis pis sırıtıp, göz kırptı. Terry hepsini görmezden gelip masasına gitti. Ceketini aldı.

"Ben eve gidiyorum, Jonesy. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Tabii eve git arkadaşım, yarın gelirsin. Sana ültimatom verdi, değil mi?"

"Öyle." Terry'nin sesi yılgın çıkıyordu. Düşünmek için zamana gereksinmesi vardı. Hem de buradan uzakta bir yerde.

"Belki bir faydası olur diye söylüyorum. Sen polis mesleğinde ilerleyebilecek kapasitedesin. Harika iş geleceğini bir kısa etek için fırlatıp atma sakın. Onlar buna değmezler." Jones'un karısı da, pek çok polis eşi gibi yalnızlıktan bunalanlar grubuna dahildi. Kendine para getirecek ilave bazı şeyler bulmuştu. İtiraf etmese de Jonesy hâlâ karısını seviyordu.

"Teşekkürler. Bana güvendiğin için. Tanrı bilir ya güzel bir iki söz duymaya şu an çok gereksinmem var."

"Murphy denilen herif patrona söylemeden evvel konuyu herkese yaymış. O piçi hiçbir zaman midem almadı zaten. Bir zamanlar hakkında bir dedikodu yayılmıştı... birkaç yıl önce... bir tren soygununa karışmış... aleyhinde delil bulunamadı, temize çıktı ama bunu yutması da epey zor oldu onun için. Her neyse. Bu Maura Ryan nasıl bir şey?'

"Tanıyabileceğin en tatlı ve iyi kızlardan biri diyebilirim. O serseri güruhu ile ne alakası var, bir türlü aklım almıyor."

"Eh, ne derler bilirsin. Arkadaşlarını seçebilirsin ama aileni seçmek mümkün değildir. Bu lafı söyleyen akılsız da herhalde hiç polis teşkilatında çalışmadı."

Terry gülümsemeye çalıştı. "Yarın görüşürüz." Ceketini sırtına geçirip binadan çıktı. Arabasına bindi, hareket etmeden önce on dakika öylece oturdu. Zihninde bir tek soru çığlık çığlığa dolaşıyordu: Neden?

Margaret ve Maura küçük eczaneye girdiler. Bugün ikisi de işe gitmemiş, bütün sabahı başı boş gezerek, dükkanlara girip çıkarak geçirmişlerdi. Cesaretlerini toplayıp da eczaneye girmek için yirmi dakika kapıda oyalanmaları gerekmişti. Nihayet içerisi tamamen boşalmıştı. Maura, kendisini avaz avaz bağıracak kadar kötü hissediyordu. Tezgahın arkasında Asyalı bir adam duruyordu.

"Ben... ben yaptırdığım testin neticesini almaya gelmiştim de."

Ufak tefek adam sarı dişlerini göstererek gülümsedi.

"Elbette, madam, isminiz neydi?' Pakistanlılara has içten gelen bir kibarlıkla konuşuyordu.

"Bayan... Bayan Ryan."

Adam ona gülümsedi. Tabii bu ülkede hepsi evli

bayanlardı. Hatta evli olmayanlar da öyleydi. İçeriye gitti, bu sabah gelen bütün test neticelerine baktı. Dükkana geri dönüp Maura'ya acıyarak baktıktan sonra, 'Size sevinerek müjdeliyorum, test neticeleriniz olumlu çıktı." dedi. Bu, kadınların pek azının duymak istediği standard bir cevaptı. 'Üç aylık hamilesiniz."

Maura'nın yüzü allak bullak oldu. Normal şartlar altında olsa Margaret'le, bu adamın konuşma tarzına alay edip gülerlerdi. Ama şu anda artık bundan böyle hiç gülüp gülmeyeceğini bile bilmiyordu. Başı, içi sıcak hava ile dolduruluyormuş gibiydi. Kendini çok fena hissetmeye başlamıştı. Ortalık ne kadar ısınmıştı. Bu sıcaklık sırtından ve ensesinden başına yayılıyordu. Nefes alması zorlaşmıştı. Elini boynuna götürüp buluzunun yakasını gevşetmeye çalıştı... Bayılıp taş zemine düşerken duyduğu tek ses Marge'ın uzaklardan gelen çığlığı olmuştu.

"Aman Tanrım! Lanet olası şok haber onu öldürdü. Düşüp öldü. Tanrım!"

Maura, eczane'nin arkasında bir kanepede gözlerini açtı. Derin bir nefes aldıktan sonra karşısında duran bu iki minicik insanın nasıl becerip de onu buraya taşıyabildiklerine hayret etti.

"Oh, Maws, ödümü patlattın... beni öyle korkuttun ki... seni öldü sandım."

Küçük eczacı ona, yanında duran bir fincan sıcak şekerli çayı işaret etti. "Hadi, Madam, içmeye çalışın onu, size iyi gelecektir, şoka karşı çok etkilidir. Kendinizi daha iyi hissedersiniz. Bana sorarsanız çok büyük bir şoktu sizinki." Bütün bunları tam bir Asyalı aksanı ile söylemişti. İki kıza da yakından baktı.

Maura küçük kanepede doğrulup çayı aldı. Elbisesi yukarılara sıyrılmıştı. Eczacı bacaklarına bakıyordu.

Aceleyle eteklerini indirmeye çalıştı, bunu yapmak isterken de çayı döktü.

"Sizin durumunuzdaki ladylere yardım eden bir arkadaşım var... başlarına geleni annelerine ve de babalarına söyleyemeyen ladylere yardımcı olan bir arkadaş. Onun adını ve adresini yazıp size vereceğim. Ona sizi Bay Patel'in gönderdiğini söylersiniz. Size sadece seksen beş pounda patlar. Bu çok ucuz bir fiyattır Madam."

Bunları söyledikten sonra aceleyle eczanenin ön kısmına geçti. Kızlar onun arkasından bakakaldılar.

Biraz sonra elinde bir kağıtla geri geldi. "Bu adam çok ama çok iyidir Madam. İnanın gerçekten çok iyidir."

Maura kağıdı aldı, başka ne yapacağını bilemediği için çantasına koydu.

"Gel, Maws, artık gitsek iyi olacak." Margaret onun koluna girdi, küçük adama teşekkür edip eczaneden ayrıldılar. Margaret konuşmaya başlamadan önce bir zaman sessizce yürüdüler. "O sıska salağın seni o kanepeye taşımak için ne hallere girdiğini görecektin... Eğer o an seni o derece merak ediyor olmasaydım gülmekten donuma kaçırırdım!"

Maura, Margaret'in anlattığı sahneyi kafasında canlandırınca gülmeye başladı, az sonra ikisi de gülmekten katılıyorlardı. Gelip geçenler onlara bakıyor ve güzel bir espriye güldüklerini zannediyorlardı. Maura'nın gülmesi sonuna doğru bir parça isteri krizine dönüşmeye başladı. Sonra da birbirlerine abanıp güldüler. En sonunda Maura hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ben şimdi ne yapacağım, Marge?"

Margaret onu ufak bir kahvehaneye sokup bir masaya oturttu. Hayattan yılmış, şişman garson kadından

masalarına kahve getirmesini isteyip arkadaşının yanına geldi. O oturur oturmaz Maura sorusunu tekrarladı.

"Ben şimdi ne yapacağım, ne halt edeceğim Marge, lütfen söyler misin? Bu iş duyulursa cinayet bile işlenir."

"Yapabileceğin fazla bir şey yok, Maws. Herkese anlatmaktan başka tabii. İnsanlar çok tuhaftır. Gina Blenkinsop'ı hatırlar mısın? O da kulüpte tanıştığı hayırsız birinden çocuk sahibi oldu. Şimdi anne ve babası torunlarına neredeyse tapıyorlar."

Maura birden sinirlendi. "Ya, demek öyle ha? Ben Mickey'i çocuğun vaftiz töreninde görebiliyorum zaten... Londra'daki bütün gangsterler kilisenin bir tarafında, öbür tarafta da Vine Sokağı'nın polis teşkilatı. Aklını kullan biraz Marge. Bu çocuk, sinegogda nasıl domuz eti yenmiyorsa, bizimkiler tarafından da öyle kabul görmez."

Garson kadın kahvelerini getirip masaya bıraktı. Kahve tabak ve bardaklarını önlerine yerleştirirken kızlar sessizce oturdular. O gider gitmez Margaret bir deneme daha yaptı. 'Neden doğum hapı kullanmadığını sahiden çok merak ediyorum."

Maura kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı gürültüyle tabağın içine bıraktı.

"Saçmalama lütfen, lanet olsun! Nasıl gider de Dr. O'Reilly'den kontrol hapı isteyebilirdim ben Tanrı aşkına! Hemen gider anneme yetiştirirdi."

Margaret öfkesini kontrol altına aldı. Maura gene kızgınlık krizlerinden birini geçiriyordu işte ama ona hak vermek de lazımdı, eğer kendisi de aynı durumda olsa ondan farklı olamazdı şu an. Derin bir nefes aldı, yutkunup sustu.

Sonra daha sakin bir sesle devam etti, "Sana Hampstead'de benim gittiğim doktora gitmeni söyle-

miştim. Ondan alabilirdin. O adam insana zayıflama hapları bile verir... ne istersen verir, parasını ödediğin takdirde tabii."

Maura gözlerini devirdi sonra Margaret'e kötü kötü baktı. Kilo konusu onu hep rahatsız ederdi. 'Sen komik filan mı olduğunu sanıyorsun, ha?'

'Tabii ki değil, Maura. Zaten bu ara senin zayıflama hapı alman zaman ve para ziyanından başka bir işe yaramaz, değil mi?

Bunları söyledikten sonra anlamlı bir bakışla Maura'nın karnına baktı. O bakış Maura'ya gene gerçekleri hatırlattı, sızlanmağa başladı. "Ah, Marge, ne yapacağım ben şimdi?" Sesi yalvarır gibi çıkıyordu. Yumuşamıştı. Ellerini karnının üzerine koydu. Orada küçük bir hayat vardı şimdi. Kalbinin derinlerinde bir yerde buna seviniyordu galiba. Çocukları çok severdi. Ağabeyinin kızı Carla sanki küçük kızkardeşi gibiydi. Onun kendi evlerinde geçirdiği zaman hep hoşuna gitmişti. Maura, Janine'in tek evladına pek de o kadar düşkün olmadığını biliyordu ama bu hiçbir zaman problem olmamıştı. Maura ve diğer ağabeyleri çocuğu sahiplenmişlerdi. Şimdi kendi karnında bir bebek büyümekteydi ama onun hiçbir zaman istenmeyeceğini, hatta ondan nefret edeceklerini biliyordu. Çünkü onun babası bir polis memuruydu. Onu en çok korkutan bu duruma Terry'nin değil Mickey'in nasıl bakacağıydı. Karşısındaki en kara bulut buydu. Terry'yi sadece kızkardeşi ile yattığı için bile öldürebilirdi, hele bir de Terry'nin polis olduğunu öğrenince... korkudan midesi bulanmaya başladı. Önce Terry'yi öldürürdü. Sonra da onu. Evet, aynen bu sırayla. Bunu kendisine karşı çıkmak için yapılmış bir manevra olarak alırdı. Ağabeyinin hayalini görmemek için gözlerini sıkıca kapattı.

"Bak ne yapacağımı sana anlatayım, Marge.

Terry'ye gidip her şeyi anlatacağım. Bebeği... ağabeylerimi... her şeyi. Beni seviyor. Sevdiğini biliyorum. Beraberce başka bir yere gideriz. Benim yanımda olacağını biliyorum. Olmak zorunda!' Sesi panik içindeydi. Margaret, Maura'nın uzaklara gitmek fikrine onu mu yoksa kendini mi ikna etmek için bu kadar gayret gösterdiğini merak etti.

"İnşallah, Terry dediğin gibi senin yanında olur, Maws." Sesi biraz güvensiz çıkmıştı.

Maura ağlamaklı bir sesle, 'Oh, lütfen beni ümitsizliğe düşürme Marge! Zaten yeteri kadar sıkıntım var."

Margaret elini masanın üzerinden uzatıp Maura'nın elini sımsıkı tutup sıktı ve en iyi arkadaşına gülümsedi. Okul dışında yaptıkları kavgadan sonra çok yol katetmişlerdi. Keşke o da Maura kadar Terry Petheric'e güvenebilseydi. Onu sevmiyor değildi, ama her nedense Maura'nın yanında olabileceğinden o kadar da emin olamıyordu. Margaret çok zeki olmayabilirdi ama Terry'nin mesleğindeki birinin Ryan'lar gibi bir aile istemeyeceğini anlamayacak kadar da aptal değildi. Çarçabuk bir dua edip Maura'nın çok kötü durumlara düşmemesi için yalvardı. İçinden bir ses ise onun çoktan kötü durumlarda olduğunu söylüyordu.

Terry, İslington'daki evindeydi. Üzerinde oturmakta olduğu koltuğu Maura ona hediye almıştı. Koltuğu gördükleri gün Camden pazarında geziyorlardı. Geniş, yeşil deri kaplanmış bir koltuktu bu. İkisi de aynı anda onu beğendiler. Bir kanepe alacaklarına tek kişilik bu koltukta kucak kucağa oturmanın daha iyi olacağına beraberce karar verdiler. Sonra da gerçekten bunu defalarca yaptılar. Koltuğu alırken onu istedikleri fiyata indirene kadar satıcıyla gülüp şakalaşarak pazarlık ettiler. Altı

pound gibi harika bir fiyata nefis bir aşk koltukları olmuştu. Maura, yeşil ve mavi karışımı brokar bir kumaş alıp pencerelere perdeler dikmişti. Terry Maura'yı onları dikerken seyredip bu kız doğuştan ev kadını diye düşündüğünü hatırladı.

Beraber oldukları aylar boyunca, her geçen gün, ona daha fazla aşık oluyordu. Gülüşü, dolgun vücudu, bacakları ve inanılmaz güzellikteki göğüsleri... Şimdi bu aşkın kuvvetini tartmak durumunda kalmıştı. İçinden ufak bir ses, eğer onu yeteri kadar sevseydi, işini hemen orada o anda bırakıp gideceğini fısıldayıp duruyordu... Evet, onu korumuştu ama patronuna işini alıp da neresine sokması lazım geldiğini söyleyecek kadar değil, mantığı, Maura'yı gerçekten çok ama çok sevseydi, bunun böyle olması lazım geldiğini söylüyordu.

Kalktı, camın önüne gitti. Dışarısı soğuktu, küçük bir oğlan tek başına top oynuyordu. Birden döndü, yatak odasına gitti. Yatağa baktı. Maura orada ona gerçekten teslim olmuştu. Sevgisinin kuvveti Terry'yi zaman zaman şaşırtacak derecelere varmıştı. Kendini her önüne gelene kolayca verebilecek tipte bir kız değildi, bunu biliyordu. Acaba bunun için mi kendini karaktersiz biri gibi hissediyordu? Terry, içinden Maura'nın sevgisi ile rekabet edecek hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Tekrar küçük oturma odasına döndü ve eve gelirken aldığı Teacher's şişesini açtı. Sıkı bir içkiye ihtiyacı vardı. Kendine bolca Scotch doldurdu. Düşüncelerini uyuşturmak için buna gereksinmesi vardı. Kendini yokladı. Neye karar vereceğini düşündü, aslında kararını vermişti, ama farkında değildi.

İçkisinden kocaman bir yudum aldı. Boğazını yakarak inen içki onu biraz rahatlattı. Hayatı boyunca istediği tek şey vardı: Polis olmak. Yalnız bu düşünce ile uzun ve zorlu bir eğitim devresi geçirmişti. Şimdi sev-

diği işiyle, sevdiği kadın arasında bir seçim yapması gerekiyordu. Kadın kaybetmişti. Bunu kendine itiraf etmesi lazımdı... Aman Tanrım! diye düşündü.

Maura, Michael Ryan'ın değil de başka birinin kızkardeşi olsaydı... Michael'ın ismi bile kalbini hoplatmaya yetmişti. Viskisinden büyük bir yudum daha içip koltukta arkasına yaslandı. Michael Ryan ve kardeşlerini tanımayan yoktu. Hatta bazı dedikodulara göre yalnız hap ve kadın satmak değil silah kaçakçılığı yaptıkları bile söyleniyordu. Hatta ufak silahların yanı sıra büyük çaplı tüfek, roket atarlar ve buna benzer İngiliz ordusunun küçümsemeyeceği tip silahlar. Hey Tanrım, nasıl olmuştu da kendi de bütün bunlara şahsen karışmıştı! Terlemeye başladı. Karşısında Michael Ryan'ın tek ve sevgili kızkardeşine kazık atmak gibi de bir güçlük vardı. Elindeki bardağı alnına sürüp serinlemeğe çalıştı. Karşısındaki işin büyüklüğü yavaş yavaş kafasına dank etmeye başlıyordu.

Bütün gün Maura'yı düşünüp endişelenmişti... Onun tepkisini. Onu fazla kırmadan nasıl bırakacağını. Bunların endişesi yalnız Maura'yı düşünmesine neden olmuştu. Şimdi ise aklı tamamen onun ağabeyi ile doluydu. Yüzündeki dayanılmaz sıcaklığı gidermek için soğuk bardağı tekrar tekrar yüzüne sürüp durdu.

Koltukta arkasına dayandı. Odadaki her şey onunla alay eder gibiydi. Köşede duran televizyon bile. Bütün benliği ile bir kere daha korkunç duygulara kapıldı. Michael Ryan kızkardeşinin bir polisle beraberliğini hoş karşılamazdı. Bunun için bahse girebilirdi.

Tekrar gözlerini kapattı. Zihninde Michael'ın karşısında durduğunu canlandırdı. Michael ona zarar vermek istiyordu. Aniden donup kaldı. Kapıda bir anahtar sesi duymuştu. Bütün vücudu kasıldı. Michael Ryan'ın evine girdiğini görebiliyordu. Koltukta paralize olmuş

gibi kıpırdayamadan oturuyordu. Bardağı tutan elleri sıkılmaktan bembeyaz olmuştu. Kapının her zaman olduğu gibi gıcırdayarak açıldığını duydu. Bütün sinirleri ayaklanmıştı. Ömründe ilk defa korku neymiş anladı. Adeta korkunun kokusunu duydu. Michael Ryan anahtarı Maura'dan almış olabilirdi. Belki ortalarda gezerken birileri onları görüp Michael'a haber vermişti. Burun deliklerinden doğru kendi ter kokusunu duyuyordu. Aklından geçen binbir tane olanak onu nefessiz bıraktı, başı dönüyordu...

Michael'ın ağır adımlarını duymayı beklerken Maura'nın topuklu ayakkabılarının eski muşamba üzerinde çıkardığı tanıdık sesi duydu. Bez bir bebek gibi koltuğa yığılıp kaldı. Soğuk bir ter önce alnından kaşlarına daha sonra da yanaklarından aşağı su gibi aktı. Fenalık geçiriyor gibiydi, hatta neredeyse kendini kaybediyordu. Gelen Maura'ydı... Maura... İsim, başının içinde çocukların klaydeskop oyunu gibi delice dönüp duruyordu. Maura oturma odasına girdi ve ona gülümsedi.

"Terry, sen iyi misin? Hayalet görmüş gibi bakıyorsun, neyin var?"

Yerinden zorlukla kalktı. Bardağını kahve masasının üzerine bırakarak Maura'ya doğru yaklaştı. Maura bu sırada anahtarını tekrar çantasına koyuyordu. Ona doğru uzandı, anahtarı alıp pantolonunun cebine attı. Maura şaşırmıştı, ona dikkatle baktı.

"Bunu neden yaptın?" Büyük parlak gözlerinde bir korku ifadesi belirdi. Terry ona gülümsemeye çalıştı ama sadece yüzünü buruşturur gibi bir hareket yapmayı becerdi.

Maura'ya bakınca onun güzel yüzünü değil, Michael Ryan'ı görüyordu. Çok kızgın bir Michael Ryan'dı görebildiği.

"Hayatım, sanırım biz bu işi biraz fazla ciddiye al-

dık." Sözleri kendi kulağına bile çok acımasız geldi. "Bir müddet buna ara versek diyorum. İkimiz de daha çok genciz..." Sesi yavaşladı ve sustu. Kendini öyle berbat hissediyordu ki onun yüzüne bile bakamadı. Maura ayakta yıldırım çarpmış gibi kalakalmıştı.

"Affedersin, anlayamadım?" Sesi çok yavaştı, incinmişti.

Terry bir türlü becerip de ona bakamıyordu. Pencereye doğru yürüdü.

"Gayet basit aslında, Maura... şu ara ciddi olmak istemiyorum. Özgür olmak, başka kadınlarla da çıkmak istiyorum. Daha kimseye bağlanmaya hazır değilim."

"Anladım." Sesi katıydı. Gururu üstün gelmişti. "Peki, bu dünyayı sarsacak kararını ne zaman aldığını sorabilir miyim sana? Demek yalnızca ben, senin sevgilim olduğunu sanıyordum... veya erkek arkadaşım, eğer bu ismi tercih edersen. Şimdi ise senin için arada bir yattığın herhangi bir kadından farkım olmadığını öğrenmiş bulunuyorum." Odayı fırtına gibi geçip onun yanına gitti bütün gücüyle çekip kendisine bakmasını sağladıktan sonra, "Sana bir şey söyleyeyim mi, Terry... lanet olası Terry Petheric! Seni... başka kadınlarla da çıkmak istiyormuş!... Ben... ben...

Sözlerinin tam burasında kendini tuttu. Nasıl olur da ona bebekten söz edebilirdi? Gözlerini odada dolaştırıp bir çıkış yolu aradı. Her şey ters gidiyordu. Buraya gelirken kafasında hazırladığı bütün sözler aklından uçup gitmişti. Zihninde çizdiği manzaralar, Terry'nin bebek haberini duyar duymaz onu kollarına alıp artık ne olursa olsun, her zaman beraber olacaklarını fısıldadığı hayaller, hepsi yağmurda tebeşirle yapılmış sokak resimleri gibi eriyip kayboldu. Terry onu bırakıyordu. Fırlatıp atıyordu. Terry onunla bir parça iyi vakit geçirmiş ama artık Maura tarih olmuştu.

Öfkesi başladığı kadar çabuk yatıştı. Tırnakları ile onun yüzünü parçalamak arzusu diğer bütün rüya ve ümitleri ile birlikte eriyip yok oldu. Gözlerine şimdi tuzlu yaşlar doluyordu. Buna izin veremezdi. Eğer gidecekse gururu ile gidecekti. Odaya göz gezdirdi. Bu odada, karnında taşıdığı minik canlının var olmasına neden olan o kadar güzel anlar yaşamıştı ki. Bunu ona söylemeli miydi? Suratına bu hakikati haykırsa mıydı? Onun bu mesuliyeti taşımasını sağlayabilirdi. Aklında sözler şekillenirken bile bunları ona hiçbir zaman söylemeyeceğini biliyordu. Ona bebekten asla bahsetmeyecekti. Ona bebek zoruyla sahip olmak hiç olmamaktan çok daha kötüydü. Yılgın, yere eğildi çantasını aldı. Onu düşürdüğünü farketmemişti bile. Gitmek üzere döndü, Terry'nin sesi onu durdurdu.

"Lütfen bana inan, Maws. Gerçekten çok üzgünüm."

Sesi o kadar samimi çıkmıştı ki, Maura acıyla güldü. Samimi numarasını çok iyi beceriyordu. Dün gece de yatakta onu sevdiğini söylediği zamanda sesi çok samimiydi. Yalancı, iki yüzlü piç!

Ona bakmadan, "Terry." dedi.

"Evet?" Kalbi acıyla dopdoluydu. Daha ne olduğunu anlayamadan Maura bütün nefretini ve gücünü toparlayıp Terry'ye döndü, hızla üzerine çullandı. Tırnaklarının altında derisinin yırtıldığını hissetti. Kendi duyduğu acı kadar ona da fiziki acı vermek harika olmuştu. Saldırı başladığı gibi aniden sona erdi. Enerjisi anında bitti.

'Cehennemin dibine kadar yolun var, Petheric!' Terry'nin ellerini yüzüne götürdüğünü gördü. Yanağındaki dört derin çizgi aynı anda kanamaya başlamıştı. Ona gülümsedi. Şeytani bir gülümsemeydi bu. Sonra parmağını ona doğru salladı. Uzun parlak kırmızı ojeli

tırnakları Terry'nin gözlerini kırpıştırmasına neden oldu.

"Sana bunları söyleyeceğim aklıma bile gelmezdi. Sen, pis, kokuşmuş bir domuzsun. Bana sahip oldun ve beni kandırdın. Sana güvenmiştim, Terry." Sesi titredi. "Ama sana şimdi bir şey söyleyeceğim, beni isteyeceğin, bana gereksinmen olacak öyle bir an gelecek ki işte sen o zaman bu günü yaşadığına bin pişman olacaksın. Çünkü yüz yaşına da gelsen, seni benim kadar sevecek başka birini asla bulamayacaksın."

Bunları söyledikten sonra hızla arkasını döndü, kapıyı çarparak Terry'nin dairesinden ayrıldı.

Terry onun gidişini seyretti. Kalbinin derinlerinde söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Ona yaptıklarını Maura hiç de hak etmiyordu. Çok daha iyisine layıktı. Maura onun ilk aşkıydı. Sevdiği tek kadındı. Bir iki basit kelimeyle onu mahvetmişti. Ağlamakta olduğunu farkedince hiç şaşırmadı. Gözyaşları yüzündeki çizikleri yakıyordu. Maura'nın hayatını mahvetmekle kalmayıp kendi hayatını da mahvettiğini dehşetle anlıyordu. Gömleğine kan damlalarının düşüp kumaşın üzerinde yayıldığını gördü.

Birden onu bırakamayacağını anladı. Pencereye koştu. Perdeyi açıp sokağa baktı. Maura başı paltosunun içine gömülmüş yolun karşı tarafında yürüyordu. Terry, onun da ağladığını çok iyi biliyordu. Eskimiş pencere kilidini uğraşarak açtı, camdan sarktı ve en yüksek sesiyle arkasından seslendi.

"Maura... Maura... geri dön!"

Rüzgârda sesi ona ulaştı.

Terry, onun kendisini duyabildiğinden emindi, iyice hızlanmadan önce bir an durakladığını gördü. Sonra beyaz-sarı saçlarla süslü başını paltosunun yakasının altına daha da fazla saklayarak yürümeye devam etti.

Terry, o köşeyi dönene kadar kulaklarında trafiğin müthiş uğultusu yankılar yaparak arkasından baktı.

Başını içeri çekip camı kapattı. Bir zamanlar ona sevimli görünen küçük oda şimdi yabancı ve bomboş görünüyordu. Odanın her köşesi Maura Ryan'dı... Onun girip çıktığını, perdeleri asışını, sandviç hazırlamasını, özel koltuklarında büzülüp onunla beraber oturduklarını görüyordu. Parfümünün kokusunu, yalnız onun vücuduna özel kokuyu duyabiliyordu. Maura etrafındaki her şeye sinmişti. Her yerdeydi. Koltuğa oturdu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde sızdığı zaman koltukta oturmuş hâlâ Maura'yı düşünmekteydi. Viski şişesini tamamen bitirmişti.

Maura perişandı. Eğer ona birileri Terry'nin kendisini öylece fırlatıp atacağını söyleseydi buna gülerdi. 'Başka kadınlarla olmak istiyorum." Aklında sadece bu sözler vardı. Tekrar tekrar bunları duyuyordu. Hayatının sonuna kadar da bu sözleri duyacaktı. Söylediği veya söyleyeceği başka hiçbir şey onu bu kadar yaralamazdı. Hatta senden nefret ediyorum bile deseydi ona bu kadar acı vermezdi. Peki, başka kadınlarla olsundu! Dilerim o başka kadınlardan korkunç hastalıklar kapardı.

Angel'ı geçip Pentonville Sokağı'na doğru yöneldi. Gerçek olan hâlâ hamile olmasıydı... İçinden gidip kendini denize atmak geldi, bu fikri hemen aklından uzaklaştırdı. Hava kararıyordu ama ne yapacağına karar veremeden gelişi güzel yürümeye devam ediyordu. Etrafında çiftler vardı. Elele tutuşmuşlar, gülüyo , öpüşüyorlardı. Ellerini sıkı sıkı ceplerine soktu, bacaklarının onu gitmek istedikleri yere götürmesine izin verdi. Terry'nin yüzü taptaze aklına kazınmış gibiydi. Yumuşaklığı, sevgi dolu davranışları, bütün bunlar soğuk havada onu ısıtan hatıralardı.

Neden sonra kendini King Cross İstasyonu'nda bulunca bu kadar fazla yürümüş olduğuna şaştı. Oradan geçmekte olan bir taksiyi durdurup bindi. Şoföre onu Notting Hill'e götürmesini söyledi. Arkasına yaslanıp arabanın camından bir filim gibi yanından geçen manzaraya boş bakışlarla bakarak oturdu. Yanağından yalnızca bir damla gözyaşı yavaşça dökülünce onu sabırsızca eliyle sildi. Ağlamasını bitirmişti. Şimdi düşünmesi gereken daha önemli işleri vardı.

Taksi şoförü omzunun üzerinden geriye dönerek,

"Notting Hill'in hangi tarafına gitmek istiyorsun, canım?" diye mutlu bir sesle sordu.

"Lancester Sokağı'na, lütfen." Henüz eve gitmeyecekti. Margaret'lere gidiyordu. Margaret ne yapması lazım geldiğini bilirdi. Başını cama dayayıp nefesi ile buğulanmasını seyretti. Kendini öyle yalnız, öyle korkmuş hissediyordu ki. Kızgınlık ve yılgınlık... gözyaşlarını durdurmaya gayret ederken alt dudağı titremeye başladı. Onu o kadar çok seviyordu ki!

'İyi misin, canım?' Şoförün sesi endişeli çıkmıştı.

Oturduğu yerde doğruldu, adamın onu aynadan gördüğünü anladı. Çocuksu bir gülümseyişle ona baktı, "Aslına bakarsanız, hiç iyi değilim." dedi.

Adamın iyi ifadeli yuvarlak bir yüzü vardı. "Dinle beni küçük kız, eğer seni bu kadar üzen bir erkek arkadaş sorunuysa sakın şunu unutma, biz erkekler buna değmeyiz inan!" Kendi esprisine kendi de çok güldü.

Maura tekrar camdan dışarı baktı, sonra elinden geldiğince gülümsemeye gayret ederek, 'Ah! Bilmez miyim?' dedi.

On birinci Bölüm

MICHAEL RYAN Kingly Caddesi'ndeki Valbonne gece kulübünde erkek arkadaşı Jonny Fenwick'le karşılıklı içki içiyordu. Michael Ryan'ın erkeklerden hoşlandığı artık bilinen bir gerçekti. Tabii hiç kimse bunu onun yüzüne karşı söyleyemiyordu. Bunun bilinmesi aslında ona bir şey kaybettirmiyor aksine gangster imajına pek çok şey kazandırıyordu. Bu tip adamların tabiatında zalim bir yön olduğu bilindiği için, onunla iyi geçinmek insanların daha fazla işine geliyordu. Michael'ın arkadaşlarını olduğu kadar düşmanlarını da şaşırtan bir yönü daha vardı. Arada sırada kadınlarla da yatıp kalkardı. Bu da değişken karakterini çok güzel ispatlıyordu. Arkadaşları da sevgilileri gibi, aynı işleme tabi tutulurdu. Her an Michael tarafından terk edilebilirlerdi. Kısaca söylemek gerekirse canı neyi ne zaman yapmak isterse, Michael onu o zaman yapar, kiminle, ne süre dost olmak isterse o kadar süre olurdu.

Bu sıralar Micheal'ı etkileyen Jonny Fenwick'in gençliğiydi. Jonny, gür, sarı, kıvırcık saçlı güzel bir oğlandı. Büyük ve birbirinden ayrı gri gözleri vardı. Mickey ona bir apartman dairesi tutmuş, bir de aylık bağlamıştı. Şimdi ismi Jonny Ryan'dı. Michael onu ruhu ve vücudu da dahil olmak üzere her şeyiyle satın almıştı. Jonny de buna bayılıyor, her yerde Michael'la görün-

mek ona gurur veriyordu. Bu günlerde Michael'ın kızkardeşi ile ilgili bir dedikodu duymuş bunu Michael'a iletip iletmemekte zorlanıyor, söylentiler doğru değilse Michael'ın hışmına uğramaktan korkuyordu. Bu akşam Michael hayatından memnundu. Şakalar, espriler yapıyor, gülüyordu. Bildiklerini ona bu gece söyleyip onu kızdırma riskini göze almaya karar verdi. Ayrıca, Michael'ı, ona barda baygın baygın bakmakta olan Tommy şırfıntısından da uzaklaştırabilmek için güzel fırsattı. Michael'ın kolunu yavaşça dürttü.

"Ne var, canım?" sesi sıcaktı.

"Konu bir parça özel, Mickey. Bu gün bir şeyler duydum ama... burada anlatmak istemiyorum." Anlamlı bir şekilde dudaklarını büzüp Tommy'ye baktı. Michael başını salladı.

"Gel o zaman şuraya oturalım."

İçkileri aldı ve Jonny'yi gözlerden uzak, konuştuklarını kimsenin duymayacağı bir masaya götürdü. Jonny oturup ayak ayak üstüne attı, ellerini de bacaklarına dayadı sonra tiyatrovari bir edayla Michael'a doğru eğildi.

"Konu ailenden biriyle ilgili ama önce bana, duyduğun zaman delirip buralarda canavarlaşmayacağına söz vereceksin."

Micheal'ın gözleri biraz kısıldı. "Kendimi kontrol edeceğim, tamam, hadi bana şimdi ne olduğunu anlat."

Jonny bir kadın edasıyla saçlarını yüzünden arkaya savurup, "Söz vermeni bekliyorum, Micheal." dedi.

Micheal dişlerini gıcırdattı. "Fazla şıllıklık etme Jonny, hadi hemen yumurtla bakalım. Bütün gece seni bekleyemem."

Jonny huzursuzca dudaklarını yaladı. Artık ona söylemekle doğru yapıp yapmadığından pek emin değildi. Micheal kızkardeşini Meryem Ana'yla kraliçe karı-

şımı bir kişi olarak görürdü. Her iki durumda da erkeklerin yanaşmaması lazım gelen biriydi.

"Dedikodu kızkardeşinle ilgili... Maura kendine bir erkek arkadaş bulmuş."

Michael rahatladı. "Hepsi bu muydu? Kimmiş bu erkek arkadaş peki?"

Jonny bu soruya cevap vermeden önce önündeki cin tonikten bir yudum içti.

"Vine Sokağı'na bakan polislerden biri."

Micheal aniden otobüs çarpmışa döndü.

"Kim dedin sen!"

"Sesini yükseltme. Bütün dünyanın öğrenmesini mi istiyorsun. Genç dedektiflerden biri işte. Kensington'daki arkadaşım Küçük Mo'yu hatırlıyor musun? Hani Kensington'lu şişko ibne." Micheal evet anlamında başını salladı. "Evet, işte onun Vine Sokağı'nda birtakım arkadaşları varmış, bana sorarsan arkadaş dedikleri aslında onun müşterisidir ya, her neyse, işte onların birinden duymuş. Aynı sokağa bakan Murphy adında yaşlı polis şefi... işte o herif bugün oğlanın ayağını kaydırmış. Patronuna... senin kızkardeşinle çıktığını fitnelemiş... Her ne halse Küçük Mo bana telefon etti. Ben de iyi bir çocuk olduğum için bunları senin de bilmende fayda gördüm."

Micheal artık Jonny'ye görmeden bakıyordu. Yüzü hiddetten kapkara olmuştu. Namussuz numaracı orospu! Michael'ın burnunun dibinde bir pislike düşüp kalkıyordu demek? İçinden Maura'yı derhal bulup boynunu kırmak geliyordu.

"Buraya bak, hemen bu Küçük Mo'yu ara ve bana müşterilerinin kim olduğunu öğren. İsimlerini, rütbelerini, işlerini. Eğer bir numara yapmaya kalkarsa boynunu kıracağımı da söylemeyi unutma."

Jonny olur gibilerden başını salladı. "Tamam, Mickey. Sabahleyin ilk iş dediğini yaparım."

Michael korkunç bir öfkenin pençesindeydi. Maura bugüne kadar eve kimseyi getirmemişti. Şimdi nedenini anlıyordu. Elbette getiremezdi. Öyle değil mi? Tabii ya! Suçlulardan oluşan ailesinin arasına bir aynasızı getirmeyecek kadar aklı çalışıyordu. Şu anda istese kulüpten çıkar, onu bulur ve aynı bir böcek gibi ezebilirdi.

"Buraya bak, Jon, benim şimdi kulübe gitmem lazım. Daha sonra görüşürüz."

Jonny en güzel gülümsemesi ile Micheal'a baktı. Ona çok kötü bir haber vermişti ve hıncını kendisinden çıkarmasından korkuyordu. En tatlı sesiyle ona,

"Peki, Mickey, olur aşkım." dedi ve gözlerini bir kadın kadar güzel süzerek ona baktı. Micheal birden olağan duygu değişikliklerinden birini yaşadı ve gülmeye başladı. Oğlanın aklından geçenleri anlamış bu da çok komiğine gitmişti. Ona doğru parmağını salladı. "Biliyorsun değil mi bu akşam uslu durursan senin için iyi olur."

Bu söz üzerine Jonny en ciddi tavrını takınıp, "Başka şansım var mı ki?" diye sordu.

Micheal sevgiyle onun omuzunu okşayıp kulüpten ayrıldı.

Dean Sokağı'na doğru giderken yolda Jonny'nin söylediklerini bir defa daha düşündü. Pembe Pisi Kulübü'nün önünden geçerken kulübün kapıcısı onu selamladı, Michael da ona keyifsizce el salladı. Onun karanlık suratı ve hiddetli adımlarla yürümesi Soho civarında alışılagelmiş bir manzaraydı. Diğer karanlık işler çeviren patronlar gibi muhafızlarla çevrili olmasına gerek yoktu. İri yarı cüssesi ve her zaman silahlı gezdiğinin bilinmesi, olabilecek saldırılardan onu koruyordu. Micheal, Batı yakasının Baron'u olarak işi devraldıktan sonra bir tek

saldırıya bile uğramamıştı. Bu gece de kulübüne giderken sokak kadınları, kadın satıcıları ve diğerleri onu saygıyla selamladılar. Eğer Maura bir pislikle kırıştırıyorsa onu öldürecekti. On yedi yaşından beri dişleri ve tırnakları ile elde ettiklerini, küçük kız kardeşi bir aynasızla gezip onu rezil etsin diye kazanmamıştı. Kızgınlıkla dişlerini gıcırdattı. Ona bir ilaheymiş gibi davranmıştı, istese, dünyayı bile onun ayaklarının altına serebilirdi. Ancak bu herifle beraber olmasına izin veremezdi. Asla! Bu aynasız hakkında her şeyi öğrenecek sonra da bu bilgileri onun münasip bir yerlerine sokacaktı. Saat tam onu çeyrek geçe Le Buxom'dan içeri fırtına gibi girdi.

Kulüp daha yeni yeni dolmaya başlıyordu. Birkaç kişi içkilerini içmeye başlamıştı. Bunlar hafta sonu savaşçılarıydı - bu takma ad memurlar, bankada çalışanlar gibi az para kazandıkları halde bir kısmını biriktirerek ayda bir defa da olsa Batı yakasına içki, seks ve heyecan bulmaya gelenler için kullanılırdı. Tecrübeli bir kulüp personeli onları daha bir mil öteden, üstlerinden düşen elbiseleri, Freeman, Hardy ve Willis marka ayakkabılarından tanırdı. Kolay bir iş olacağını bildikleri için bunlara daha çok yaşlıca kadınlar rağbet ederdi. Bu adamlar karılarından ve polislerden çok korktukları için sorun çıkarmazlardı. Pek az kabalaşırlardı. Paraları yetişsin diye gayret içinde olduklarından kolayca her kadını beğenirlerdi. Kulüp personeli tarafından sevilmeyen tek yönleri ise, son strip-teaseci de gidene kadar, yani bütün gece boyunca, tek şişe içkiyle idare etmeleriydi.

Micheal, içeri girince kulübe şöyle bir göz gezdirdi. Masalardan birinde yanında lakabı Pisi pisi olan genç kadınlardan biriyle oturmakta olan Benny'yi gördü. Micheal bütün kızgınlığına karşın gene güldü. Benny bu işten hiç bıkmıyordu. Kulübe ne zaman yeni bir kız

gelse Benny hemen onun tadına bakmak için orada hazır oluyordu. Rakip kulüplerin ağzında sakız olmuş bir espri vardı, o da eğer Benny olmasa Le Buxom kulübünün yıllar önce iflas edeceğiydi. Micheal, daha sonra kızların müşterileri beklediği kısma bakıp başıyla onları selamladıktan sonra üst kata çıktı.

Geoffrey, Leslie ve Garry daha önce gelmişler, içkilerini içmeye başlamışlardı. Onlara da merhaba dedikten sonra kendine büyük bir bardak Brandy doldurdu. Masasına oturup doğrudan doğruya Garry'ye baktı. Maura'nın nerede olduğunu bilen biri varsa o da ancak Garry olabilirdi.

"Maura'nın erkek arkadaşı olup olmadığını biliyor musun?"

Garry hayretle ağabeyinin yüzüne baktı. "Hayır, ama varsa bile bundan bize ne?"

Micheal yerinden o kadar hızlı fırladı ki yanından geçerken kazara çarptığı Leslie sandalyesinden uçtu. Garry'nin yakasına yapışarak onu oturduğu yerden kaldırıp ayağa dikti.

"Bundan bize ne ha!... demek bundan bize ne... sen böyle derken ben bu akşam sokak dedikodularından kardeşimizin epeydir bir pislikle beraber olduğunu öğrendim!" Garry'yi sert bir hareketle koltuğuna geri itti. Hiddeti gittikçe artıyordu. Hemen adam gibi bir cevap alamazsa fena patlayabilirdi.

Leslie, zorlukla nefes alabilen Garry'ye baktı... Mickey piçlik ediyordu. Kimsenin ona karşı gelemediği bir gerçekti. İşin tek sahibiydi. Aslında Mickey bu işin kendisiydi.

"Bunları kimden duydun, Mick?" Geoffrey beceriksizce havayı yumuşatmaya çalışıyordu. "Önemli olan kimden duyduğum değil artık öğrenmiş olmamız. Lanet

olası! İkinizden - Leslie ve Garry 'ye işaret etti - bu işin doğru olup olmadığını öğrenmenizi istiyorum."

Geoffrey bir deneme daha yaptı. "Yani, o zaman bu duydukların belki de... gerçek olmayabilir mi? Yani demek istiyorum ki..."

Micheal'ın suratı daha da karardı ve avazı çıktığı kadar kardeşinin suratına haykırdı.

"Tanrı aşkı için Geoffrey... işin doğruluğunu kontrol etmek için resmi belgelere ihtiyacım yok. Bütün istediğim gerçek olup olmadığını kontrol etmeniz! Haydi basın gidin, size ne diyorsam onu yapın!"

Leslie ve Garry fırlayıp odadan çıktılar. Micheal krize girdiği zaman onunla fazla münakaşa etmeye gelmezdi.

Onlar çıkınca Geoffrey kendine bir brandy doldurdu. O da Micheal'ı kızdırmamak için artık sesini çıkarmamaya karar verdi.

Micheal kendi içkisinden bir yudum aldı sonra Geoffrey'e dönüp sordu. "Evet, sen ne diyorsun bu olanlara Geoffrey?" Sesi nihayet tekrar normale dönmüştü.

"Kimden duydun?"

"Jonny söyledi. Yeni duymuş." Sesi bıkkın çıkıyordu.

"O zaman doğru olmayabilir... Bizim kızkardeşimiz, bizim Maura'mız bize böyle bir şey yapmaz." Sesi kendinden çok emindi. Jonny'yi zaten hiç sevmezdi. Micheal'ın homoseksüel olmasından, ona söylemeye cesaret edemese de, hiç hoşlanmıyordu.

Micheal onun aklından geçenleri kelimesi kelimesine doğru tahmin etti.

"Jonny'yi hiç sevmediğini biliyorum. Önemi yok, ama sana bir şey söyleyeyim, şunu kafana iyi sok-Jonny'nin pek çok yanlışı olabilir ama asla yalan söylemez... Ayrıca senin aklına gelmeyen bir şey daha

var... pek çok kimse bizim bir kızkardeşimiz olduğundan bile habersiz."

Geoffrey, bütün bu mantık silsilesini anlamaya çalışırken Micheal masasında oturmuş tırnaklarını kemirmekteydi. Geoffrey eski tecrübelerinden Micheal'ın bu pozda saatlerce oturabileceğini biliyordu. İçini çekti sonra kendine bir içki daha doldurdu. Maura'nın iyiliği için duyduklarının doğru olmamasına dua ediyordu.

Aşağıda, Leslie ve Garry olanları Benny'ye de anlattılar. Benny hâlâ Pisipisi denilen kız ile oturuyordu ama keyfi kaçmıştı. Onun ilgisinin azaldığını farkeden kız dudaklarını bükerek uzanıp onun bacağına dokundu. Benny, kıza dönüp en sert yürekleri bile yumuşatacak ustaca bir gülümseyişle ona baktı.

"Pisi pisi." Sesi okşar gibiydi.

"Efendim?" Benny'nin gözlerinin içine baktı. Orada kendini görüyordu."

"Gidelim mi?"

"Hadi." Beraberce ayağa kalktılar. Benny, Micheal onu da bir işlere koşmadan önce buradan çıkmak, uzaklaşmak istiyordu. En büyük ağabeyi için her şeyi yapmaya hazırdı ama iş tek kızkardeşi aleyhinde bir araştırmaya gelip dayanınca, durum değişirdi. Eşyalarını çarçabuk toparlayıp kulüpten ayrıldılar. Dışarı çıkınca Benny bir taksi çevirdi, Pisipisi'yi de elinden tutup arabaya bindi. Geceyi geçirebilecekleri bir otel vardı, oraya gitmeden önce eve telefon edip kızkardeşini uyarmayı düşündü. Sonra bu fikri aklından sildi. Bu işe hiçbir yerinden karışmak istemiyordu.

Taksinin arka koltuğunda kız ona iyice sokulup sarmaş dolaş oturduklarında Benny'nin aklından ilk olarak bu kafayla önündeki işi becerip beceremeyeceği endişesi geçti.

Kendini öyle kötü hissediyordu ki, şu anda ona ancak bir vinç yardımcı olabilirdi.

Garry ve Leslie arabadan indiler. Bir polis memurunu daha göreceklerdi. Son iki saattir buraya ikinci gelişleriydi. İlk sefer görüştükleri polis genç biriydi. O da bu işe neredeyse onlar kadar fazla şaşırmıştı. Maura'nın becerdiği bu antikalık her neyse daha hiçbir şey öğrenememişlerdi. Ona yirmi papel verip sağda solda fazla konuşmadan kulaklarını açık tutmasını tembihlemişlerdi. Şimdi görecekleri ise Notting Dale Polis Karakolu'ndan bir çavuştu. Beş yıldan beri Ryan'ların maaş ödedikleri bir adamdı. Evet, işte artık kazandığı paraları hak etmesinin zamanı gelmişti.

Kapıyı çaldılar. Saat gece yarısını geçmişti. Küçük ev sessiz ve karanlıktı. Az sonra yukarı katta bir ışık yandı ve Çavuş Potter dağınık saçlı kafasıyla camdan aşağı baktı.

"Bu saatte kim var orada, kahretsin!"

Miyop gözleri ile aşağıdakileri çıkarmaya çalışıyordu.

"Ben Leslie Ryan. Seninle görüşmek istiyorum, Çavuş." Leslie'nin sesi tiyatrovariydi. Fısıldayarak konuşmuştu.

Yaşlı adam ağzının içinde bir şeyler homurdanarak camdan başını çekti. Leslie'yle Garry onun merdivenlerden inen ayak seslerini duydular. Holün ışığı yandı sonra da kapı açıldı.

"Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz siz? Gecenin bu saatinde böyle buraya geliyorsunuz?"

Garry ve Leslie hole girdiler.

"Sana soracak birkaç sorumuz var."

Yaşlı adam onlara kötü kötü baktı. Kendisine ne soracaklarını tahmin edebiliyordu. "Sorular sakın kızkardeşinizle ilgili olmasın?"

"Haklısın, çavuş. Onun hakkında bütün bildiklerini anlat bakalım." Garry'nin tehditkar sesi çavuşa kimlerle konuşmakta olduğunu birden hatırlattı. Adam konuşmadan önce dudaklarını yaladı.

Kendini temize çıkartmaya gayret eden bir sesle konuşmaya başladı. "Bakın, bir dakika beni dinleyin şimdi... Bu konu hakkında ben de bugüne kadar hiçbir şey bilmiyordum. Buna yemin edebilirim. Vine Sokağında görevli bir arkadaşım, inanın bugün telefon etti. Oradaki sivil memurlardan birinin işinden atılma raddelerine geldiğini anlattı... şey yüzünden... kızkardeşinizle arkadaşlık etmesi yani... yüzünden..."

Sigaradan sararmış parmakları ile sabahlığının bağcıkları ile oynuyordu. Leslie ve Garry sessizce onu süzmekteydiler.

Adam saçmalamağa başladı. "Valla çocuklar, inanın bana, doğruyu söylüyorum. Bunun ilginizi çekeceğini hiç düşünmedim...Yani demek istiyorum ki sizlerin bunu bildiğinizi zannettim." Artık ne diyeceğini bilemiyor ve bunalıyordu.

"Herifin adı ne?"

"Beni arayan adamın adı mı yoksa kızkardeşinizin sevgilisinin mi?"

Garry gözlerini sabırsız bir edayla kapadı. Yavaş bir sesle ve teker teker konuşarak tekrar sormaya başladı.

"Sana telefon eden adam kimdi?"

"Ah, o şey... o eski bir arkadaşımdı."

"Buraya bak!" Garry adamı iterek sendelemesine neden oldu. "Sadece ismini sordum sana, herifin bütün hayat hikayesini değil! Şimdi söyle. Kimdi o?"

Yaşlı adam geri geri giderken merdivenlere takıldı ve alt basamaklara kıç üstü oturdu. Bir müddet karşısındaki oğlanlara aval aval baktı. Yukarıda karısının yataktan kalktığını duyuyordu. Az sonra kadının geniz-

den gelen cırtlak sesi duyulmaya başladı. "Aşağıda kim var, Albert? Sanki bir fil sürüsü geziniyor gibi sesler duyuyorum buradan."

Adam homurdandı. Bir bu eksikti, karısı uyanmış ve hiç duymaması lazım gelen işlere karışmak üzere harekete geçmişti.

"Kimse değil, sevgilim. Polisle ilgili bir iş. Sen uyumana devam et."

"Onlara pis ayaklarını temiz evimden çekmelerini söyle o zaman. Gezinip durmasınlar oralarda."

"Peki, söylerim."

Leslie tam gülmek üzereydi ki kendini tutarak tekrar sordu.

"Bilgiyi kimden aldığını söyle."

"Jones diye biri... Vine Sokağı'nda çalışan polislerden."

"Güvenilir biri midir bu Jones?"

"Evet, artık az rastlanan dürüst adamlardan biridir. Eğer o söylüyorsa haber mutlaka doğrudur."

Garry, "Hayret, bu, polis teşkilatında pek rastlanmayan bir durum. Ben oraya kabul edilmek için yalan söyleme konusunda üniversite bitirmeniz gerekiyor sanıyordum."

Albert dişlerini sıktı. Her ne kadar dalavereli işler yapıyorsa da gene teşkilata ait bir polis olmaktan gurur duyardı. Bu sözler sinirine dokunmuştu.

"Kızkardeşimle görüşmekte olan herifin adı ne?"

"Petheric. Dedektif Terence Petheric."

"Bütün öğrenmek istediğimiz buydu. Artık muşmula karının koynuna geri dönebilirsin."

Evden ayrılmadan önce, Leslie yaşlı polisin eline on pound sıkıştırdı.

"Dinle çavuş. Adamın adresini de istiyoruz. Eğer hemen bulabilirsen seni memnun ederiz. Tamam mı?"

"Tamam, evlat." Artık aralarındaki gerginlik yumuşamıştı. Bu para işine yarayabilirdi. Zaten kendisi söylemese de adamlar adresi nasıl olsa bulacaklardı. Hazır fırsat çıkmışken cebini biraz doldursa fena olmazdı. 'Kulaklarımı açık tutarım, merak etmeyin."

"Yukarıdan karısının tekrar seslendiğini duydu.

"Al...bert!" Şarkı söyler gibi ortalığı öyle bir çınlatıyordu ki sesi üç mil uzaktan duyulabilirdi.

"Artık kapa çeneni, aptal kocakarı!"

Karısı, suratında ponds kremi maskesi, duyduklarına inanmayan bir ifadeyle yatakta oturmuş ona bakıyordu.

Garry ve Leslie tekrar Dean Sokağı'na gittiler. Saat gecenin biri olmuştu. Kulübe varmaları bir buçuğu buldu. Ve balon tam saat bir kırkta uçuruldu.

Maura yatakta hâlâ uyanık yatıyordu. Saat neredeyse sabahın iki buçuğu olmuştu ama dokuzda yattığından bu yana uyanıktı, bir türlü uyku tutturamıyordu. Kafasında yığınla tatsız düşünce birbirini kovalıyor, o da her birine çözüm arıyordu. Henüz kendine bir çıkış yolu bulmuş değildi. Çünkü çıkış yolu yoktu. Her şeyi Margaret'e de anlatmış, ne yazık ki o da Maura'nın derdine bir çare bulamamıştı. Öyle bir dertti ki bu her geçen saniye Maura'nın gözünde biraz daha büyümekteydi.

Evet, apaçık bir çıkmazdaydı. Olanları ailesine anlatırsa bebeğinin babası için bir felaket olurdu bu. Hele kendisini terkettiğini söylerse... Hayır, Terry onu ne çok incitmiş olursa olsun onun ağabeyileri tarafından öldürülünceye kadar dövülmesini istemiyordu. Ellerini karnında gezdirdi. Orada minicik bir insan vardı. Maura tarafından dünyaya getirilmek için bekleyen yepye-

ni bir hayat. Yatakta bir kere daha döndü. Battaniye ve çarşaflar her yerine dolanmıştı.

Nasıl olmuştu da Terry onu bu şekilde bırakabilmişti? Hâlâ bunun şokunu yaşıyordu. Bebek haberini duyduğu zaman mutluluktan havalara uçacağını sanmıştı. Maura'yı kucaklayacak, bol bol öperek bütün korku ve kuşkularını silip atacaktı. Bunu defalarca gözlerinin önünde canlandırmıştı. Onu ne kadar çok sevdiğini söyleyecek, uzaklara ağabeylerinin olmadığı bir yerlere gidip evleneceklerdi. Bu İskoçya veya herhangi başka bir yer olabilirdi. Şimdi yatakta karanlıkta düşündükçe bunların yalnız çocukça birtakım fanteziler olduğunu anlıyordu. Terry'nin ona eski arabasına olduğundan fazla gereksinmesi yoktu demek ki. Eskidiği zaman atıp bir yenisini alabileceği arabasından farksızdı.

Gözlerini yakan gözyaşları tekrar gözpınarlarını doldurmuştu. Evet, bu çocuktan onun hiç haberi olmayacaktı. Kendini küçültemezdi. Terry onu istemediğine göre, onun çocuğunu da istemezdi nasılsa. Peki, ya bebeği ne yapacaktı? Kendini bekar bir anne olarak göremiyordu. Eğer bir başkası olsaydı ağabeyleri hemen oğlanın evini sarar, gözdağı verirler, en kısa zamanda düğün hazırlıkları yapılırdı. Kendi durumunda ise bu o kadar kolay değildi. Terry onunla evlenmek isteseydi bile Michael bu evliliğe engel olmak için dünyayı başlarına yıkardı.

Gene ter içinde kalmıştı. Battaniyeyi üzerinden attı. Kısa naylon geceliği içinde hissettiğinden fazla seksi duruyordu. Güzel uzun bacakları battaniyenin üzerine çapraz uzanmış kolları ile göğüslerini sarmıştı. Yatmadan önce fırçaladığı uzun saçları başının etrafında bir hale görünümü yaratıyor ve Maura bir meleğe benziyordu.

Yastığın üzerinde başını sağdan sola çevirip duru-

yordu. Bütün bu düşünceler olmadan da hamilelik zor bir işti. Bu başına gelenler neydi böyle!

Başını penceresine dönüp sokak lambalarının aydınlattığı ışığa bakarak dua etmeye başladı. Baş ucunda asılı duran İsa tablosu senelerdir onu koruyordu. Dua ederken dışarıdan yaklaşan bir araba sesi duydu. Sonra farların ışıkları tavanında parladı ve söndü. Tahmin ettiği gibi gelenler ağabeyleriydi. Eve girdiklerini duydu ve dua etmeye devam etti.

Yukarı çıkıyorlardı. Ayakkabılarından çıkan gürültüyü duyabiliyordu. "Tanrım, bütün varlıklara hayat bahşeden sensin ve senin oğlun olan İsa..."

Yatak odasının kapısı hızla açıldı, sonra da açılan lamba odayı aydınlattı. Maura yatakta doğruldu, parlak ışıktan gözlerini korumak için eliyle yüzüne siper yaptı. Michael ve Geoffrey yatağının ayak ucunda cehennem zebanileri gibi durmuş bakıyorlardı.

Maura onlara ters ters bakıp, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Ben de şimdi sana aynı şeyi soracaktım."

"Ne dediğini anlayamadım. Michael. Hiçbir şey yapmadım ben." Maura'nın sesi şimdi korku doluydu.

Bir adımda odayı geçip yatağın yanına gelen Michael onu saçlarından yakalayıp, "Seni lanet olası yalancı karı! Bir pislikle düşüp kalkmaya utanmıyor musun sen ha!"

"Hayır Mickey... yemin ederim!" Korkuyla haykırıyordu.

"Bana yalan atma, seni pis..."

Yüzünü Maura'nın yüzüne iyice yaklaştırdı. Michael ona haykırırken Maura onun nefesini suratında hissediyordu, "Sevgiline bu gün sıkı bir ültimatom verildi, Maura. Ya çıktığın kız, yahut işin, birini seç denildi ona! Anladığıma göre de işi ağır bastı."

Maura'nın başı dönmeye başladı. Terry'nin onu neden bıraktığı şimdi anlaşılıyordu! Anahtarını ondan bu sebepten almıştı. Sonunda Maura'nın kim olduğunu öğrenmişti!

"Bugün onu baş komiserin odasına çağırmışlar. Senin ailenin ne mal olduğunu anlatmışlar. Salaklığın yüzünden bütün emniyetin benimle alay edip dalga geçmesine sebep oldun. Bunun için seni öldürebilirim, lanet olası!'

Maura onu dinlemiyordu. Bütün düşünebildiği onu görmeye gittiğinde Terry'nin onun kim olduğunu öğrenmiş olduğuydu. Aralarındaki uçurumun tek nedeni Ryan ismiydi. İçinde çok derinlerde bir yerde Terry'ye karşı bir nefret tohumu atılıyordu. İstemediği kendisi değil ailesiydi. Ayrılığın kendi hatası olmadığını bilmek Maura'yı memnun edecek yerde daha da fazla kızdırmıştı. Korkak bir piçti o. Evet, pis, korkak bir piç...

Onu neden bıraktığını bile söylemeye cesaret edememişti. Ağabeylerinden korkuyorum diyeceğine başka kızlarla tanışmak istiyorum demişti. Maura'yı perişan etmiş ama nedenini ondan saklamayı tercih etmişti. Açıkça doğruyu söyleme yürekliliğini bile gösterememişti. İşte bu adamın çocuğunu karnında taşıyordu. Sözde aşklarının meyvesini. Terry Petheric yanılıp da şu an bu odaya girse Michael'ın burada olmasına hiç gerek kalmadan onu kendi küçük parçalara ayırabilirdi. Bay Korkak ölü bir adam olurdu. Öldürenler de ağabeyleri değil Maura'nın kendisi olurdu.

Micheal ve Geoffrey ona bakakalmışlardı. Yüzündeki değişik ifadelere bir anlam veremeden öylece onu seyrediyorlardı.

"Beni rahat bırak, sana söylüyorum!" Avazı çıktığı kadar bağırarak Michael'a bunları söyledi. Terry'nin yaptıklarına o kadar fazla kızmıştı ki, artık kimseden

korkusu kalmamıştı. Michael yumruğunu kaldırdı. Tam Maura'ya vurmak üzereyken Sarah odaya girdi.

"Ay ay, ay! Ne yapıyorsunuz burada? Lanet olası sokağı olduğu gibi ayağa mı kaldırmak istiyorsunuz?" Karşısında gördüğü manzara üzerine oğlunun yanına koşup ayaklarının üzerinde yükselerek onu saçlarından yakaladı ve bir köpek gibi sarsaladı.

"Kızkardeşine zinhar elini kaldırmayasın, seni akılsız piç seni! Çabuk bırak onun saçlarını yoksa hepsi elinde kalacak." Bir yandan bunları söylerken bir yandan da Micheal'ın göğsünü yumrukluyordu. Micheal annesine olan duygularını bir kere daha ispatladı ve Maura'ya vurmayıp onu yatağın üstüne itmekle yetindi.

"Anne, sen gidip yat, bırak da bu işi ben halledeyim."

"Hayır, lanet olsun! Hiçbir yere gitmiyorum!" Arkasından odaya giren kocasına döndü, 'Söyle ona kızı rahat bıraksın." Kızını kollarının arasına alıp ona sıkı sıkı sarıldı.

Benjamin, her zaman olduğu gibi gene yarı sarhoştu. Etrafındakilere ayrı ayrı bakıyor ama durumu pek kavrayamıyordu. Sonunda karısına elini sallayarak, "Mickey'i rahat bırak. O ne yaptığını bilir." dedi.

Bunun üzerine Sarah artık sinirlerine hakim olamadı.

"Doğru Ben, hadi gene her zaman yaptığın gibi bu problemi de başka birine aktar bakalım. Bu sefer oğluna aktar. Seni sarhoş piç herif! Git gözüm görmesin seni!'

Bunları söyledikten sonra Mickey'e döndü.

"Şimdi bana burada neler olduğunu anlat bakayım. Baban senden korkabilir ama ben korkmuyorum. Kendi bedenimden çıkan bir şeyden hiçbir zaman korkmayacağımı iyice öğren. Hadi çabuk ol, bekliyorum. Neler oluyor?"

Onun yerine annesine Geoffrey cevap verdi. "Kızın bir aynasızla birlikteymiş."

Sessizliğin içinde duyulan tek ses Maura'dan gelen bir hıçkırık oldu. Sarah sevgiyle kızının saçlarını okşadı ve yatağının kenarına oturdu.

"Ee... ne olmuş, ne var bunda, hepinizi niçin bu kadar ilgilendiriyor bu? Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Önemli kişiler mi? Siz beş para etmezsiniz, beni duyuyor musun, siz hiçbir şeysiniz, hiçbir şey! Dışarıda sert erkekler olabilirsiniz, ama burada..." eliyle odayı işaret etti. "...Burada sadece benim oğullarımsınız. Hepsi bu. Günün birinde kendi kız kardeşinize el kaldıracağınız aklıma bile gelmezdi."

Sarah özellikle bu şekilde konuşuyordu. Onların aslında herkes tarafından korkulan kişiler olduğunu biliyordu. Kömürlükte saklı silahlar buluyor ve mahkeme salonunda oğullarının yanında oturuyordu. Gazetelerde bile onlarla ilgili haberlere rastlıyor ve yazılanları okudukça canı sıkılıyordu. Soho'daki hostes kulüpleri ile ilgili makaleleri daha birkaç hafta evvel okumuştu. Bu kulüplerden bir tanesi de karşısında oturan şu iri yapılı yakışıklı oğluna aitti. Her geçen gün, onu eskisi gibi sevebilmesi için daha fazla gayret göstermesi gereken, ilk doğurduğu oğluna. Bunlar yetişmiyormuş gibi şimdi de biricik kızına, tek gururu ve mutluluğu olan varlığa kendi çatısının altında saldırıyorlardı. Tek suçu da bir polis memuruyla, yani aklı başında namuslu bir adamla olan beraberliğiydi. Ne yazıktır ki, kızının aşk hayatının bir sonu olmayacağını Sarah da biliyordu.

Maura'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne baktı. "Anlattıkları doğru mu, Maws?" diye sordu.

Maura annesine yalan söyleyemeyeceği için başıyla onu onayladı.

Konuya ilgisi biraz artan Benjamin, "Aman Tanrım!" diyebildi.

Sarah kuduz bir köpek gibi hemen onun üzerine atılmaya hazırlandı.

"Sana, kızımızın namuslu bir adamla olan ilgisine karşı kullandığın o "Aman Tanrım!" lafı nasıl olurmuş gösteririm şimdi. Aranızda büyüdüğü halde onun nasıl olup da bir sokak kadını olmadığına şaşıyorum zaten. Hepiniz kadın satıcılarısınız! Hepiniz." Sesi ağlamaklıydı. "Sokakta herkes sizin ne mal olduğunuzu bildiği için artık başım yukarıda yürüyemiyorum... Herkes oğullarımın şanlı şöhretli pezevenkler olduğunu biliyor." Micheal'a döndü. "Evet oğlum, dua ediyorum ki yaptıklarının cezasını bu dünyada çekersin. Mahvettiğin masum hayatların ve benim Anthony'min ölümünün cezasını çekersin inşallah. Anthony seninle çalışmasaydı şimdi burada yanımda olurdu."

'Erkeklerle ilişkin olduğunu da biliyorum, Micheal Ryan! Ve duyduğuma göre bu tip adamlar analarına karşı çok iyi ve sevecen olurlarmış. İşte artık beni, bu evden bir daha dönmemek üzere çıkıp giderek mutlu edebilirsin. Otuz bir yaşında olduğuna göre zaten evden ayrılma yaşın çoktan geldi. Git ve bundan sonra erkek arkadaşınla beraber otur, giderken yanında o küçük soytarıyı da götür. Geoffrey'e parmağıyla işaret ederek, 'Evet, senden bahsediyorum. Sen daima onun ayak izlerini takip ettin. Onun yaptığı her kötü işi sen de yaptın. Evet, onu bu gece de takip edebilirsin. Hadi şimdi defolun bakalım. Her ikiniz de."

Michael, gözlerini açmış hayretler içinde annesine bakakalmıştı. Annesine tapardı, hayatı boyunca annesi için yaşamış denilebilirdi. Eğer annesi ona sırtını dönerse hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Annesine doğru bir adım attı. Sesi titriyordu.

"Anne? Lütfen yapma anne... senden ayrılmak istemiyorum."

Sarah onun sözünü kesti. "İkimizden meydana gelen şu güzelliğe bir bak Benjamin, zalim, sadist ama bir ana kuzusu, inanılmaz." Kolları ile ona yaklaşmaya çalışan Michael'ı uzaklaştırmaya çalıştı. "Karşımdan çekil Mickey. Midemi bulandırıyorsun. Vahşetini bu evin dışında sürdürdüğün sürece görmezden gelebiliyordum ama benim çatım altında kendi öz kardeşine saldırdın... henüz bir yetişkin bile olmayan birine üstelik. Sen artık benim için yoksun. Hadi, hadi gidin artık."

Ona arkasını döndü ve Maura'yı göğsüne bastırdı. Michael dehşet içinde orada bekledi. Goeffrey ona yaklaşıp hafifçe kolundan tuttu ve odadan dışarı çıkarmaya çalıştı. İkisi de annelerine bir yabancıya bakar gibi şaşkınlık içinde bakan babalarına bakmadılar. Benjamin evli oldukları yıllar boyunca Sarah'nın hiç bu kadar uzun konuştuğunu duymamıştı. Ön kapının kapandığını duydu. Bakışlarını yavaşça karısından uzaklaştırıp yatak odasına döndü.

Maura ve Sarah birlikte ağlamaya başladılar.

"Ah, anne... zavallı Mickey!" Bütün olanlardan sonra Maura hâlâ kalbinde Michael'e acıyacak sevgiyi bulabilmişti. Michael'ın hayatındaki en önemli şeyin, anneleri olduğunu o da biliyordu. Annesinin Michael'a bütün söyledikleri ve onun da bu söylenenleri sessizce dinleyip kabullenmesi odada bulunanlara pek çok şeyi bir kere daha açıklamıştı. Annesinin yerinde başka biri olsaydı çoktan ölmüştü.

Sarah, "Ona acımana değmez Maura." dedi. "O vahşi bir hayvan oldu. Hele bir erkekle olan ilişkisi beni resmen hasta ediyor." Oğullarının Maura'yı idareleri altına almak istemelerine önceleri karışmıyordu. Şimdi ise Garry'ye hak veriyordu. İşte neticesi bu olmuştu. Kızı

kendine namuslu bir adam bulmuştu, sırf bu yüzden oğlanlar bu ilişkiyi bozmak istiyorlardı.

En yumuşak sesiyle, "Peki canım, kim bu şanslı adam?"

Maura burnunu çekti, elinin tersiyle gözlerini sildi. 'İşin en acıklı tarafı da işte bu, anne. Bu günden itibaren artık onu görmeyeceğim. Beni terketti."

Sarah içinden gülümsedi. "Dinle çocuğum, daha bir sürü erkek tanıyacak ve onları sevdiğini sanacaksın. Bu, insan tabiatıdır, büyümenin bir parçasıdır. Benim yaptığım hatayı yapıp ilk karşına çıkan adamla evlenme zaten. Ben hayatım boyunca babanla evlendiğime pişman oldum. Sen kendine düzgün bir işi olan doğru dürüst bir adam bul. Mickey ve ötekileri ben hallederim."

Maura şimdi iyice ağlamaya başlamıştı. "Anlamıyorsun anne. Terry... benim sevdiğimden iyice emin olduğum birisi. Bugün o beni terkettiği zaman ölmek istedim."

Sarah bu sefer gerçekten gülümsedi. Maura o kadar genç ve saftı ki! 'O acılar çabucak geçer Maura, birkaç ay sonra bir başkası için aynı hisleri duyar, sevdiğimden iyice emin olduğum adam bu dersin."

Sarah'nın sakin ve her şeyi bilir tavrı birden Maura'yı sinirlendirdi. Dirseğinin üzerinde doğrularak öteki eliyle karnının üzerini işaret etti, "Birkaç ay sonra karnım bu kadar olacak!"

Maura nihayet bu sözleri ile annesini etkileyeceğini sanıyordu. Ama onun yüzünde beliren şok ifadesini görünce ne diyeceğini iyice şaşırdı.

"Hayır, Maws, olamaz! Asla. Michael yoksa seni onun için mi...?"

Maura kendini yeniden yastıkların üzerine bıraktı. "Hayır, anne. Onun haberi yok. Ben de daha bugün öğrendim. Ona anlatacaktım... Terry'ye her şeyi anlata-

caktım. Bebeği, Mickey'i... ama daha ben hiç birine fırsat bulamadan o beni bıraktığını söyledi. Bir tek kişiye bağlanmak istemediğini, başka kadınlar da tanımak istediğini anlattı." Maura'nın yüzü trajedilerde kullanılan maskelere benzemişti, ağlayarak, "Ah, anne! Ben ne yapacağım!" diyebildi.

Sarah çok şaşırmıştı. Yatağın kenarına oturup kızına bakmaya başladı. Başının içinde 'hamile' kelimesi yankılanıp duruyordu. İçi katılıyor gibi oldu. Kendi on beş yaşında hamile kalmıştı. Babası, Benjamin'in evine gidip ona gününü göstereceğini söylemiş, sonra da en kısa zamanda düğünleri ayarlanmıştı. Karanlık bir arka bahçede yalan yanlış yapılmış bir seks denemesi bütün hayatını mahvetmeye yetmişti. Hayır, kendi kızının başına bunlar gelmeyecekti. Yemin ediyordu! Tek kızı hayatına doğru dürüst başlamak şansına kavuşacaktı. Bunu Sarah sağlayacaktı. Hemen bir karara vardı ve 'Derhal ondan kurtulacaksın." dedi.

"Ne?!" Maura kulaklarına inanamamıştı.

"Ondan kurtulacaksın dedim!"

"Ama, anne!" Maura'nın sesi şaşkındı. "Bunu yapamam. Bu günahtır."

Sarah'nın ince dudakları bir çizgi haline geldi.

"Ne yazık ki bunun günah olduğunu dizlerin tavana bakarken düşünememişsin. O da bunun kadar günahtır! Evet, ben kararımı verdim. Çocuğun mutlaka halledilmesi gerek." Kızının üzgün yüzünü görünce sesi biraz yumuşadı.

"İnan bana, Maws, bundan dolayı bir gün bana teşekkür edeceksin. Bunun Michael'la olan ilişkilerinde yaratacağı problemleri düşünebiliyor musun? Kızkardeşi bir polis tarafından hamile bırakılmış - ayrıca da adam onu terketmiş. İşte sana bir cinayet nedeni."

Maura içinin katılaştığını, artık hiçbir hissi kalmadı-

ğını farketti. "Beni onun için terketti işte, anne. Ben bir Ryan olduğum için. Bana bunu kendisi söylemedi bile - Mickey'den öğrendim. Mickey her şeyi, beni bırakma sebebini bile benden önce öğrenmiş."

Sarah, Maura'yı alnından yavaşça öptü. Kendini aniden yaşlı ve yorgun hissetmeye başlamıştı. "Hadi canım şimdi uyu artık. Planımızı yarın sabah beraber yaparız."

Annesi onu yatırıp odadan çıktıktan sonra Maura yattığı yerde işlerinin ne kadar ters gittiğini düşündü. Hamile olması yetmiyormuş gibi şimdi bir de onun yüzünden Michael'la Geoffrey evden atılmıştı. Hiçbir işe yaramayan gözyaşlarının yüzüncü defa yanaklarından süzüldüğünü farketti. Artık hiç uyuyamayacağını düşünürken uyuyakaldı. Bu sefer de uykusunda eski kâbusunu görmeye başladı...

On ikinci Bölüm

MAURA ve annesi, sonunda küçük Asyalı eczacı tarafından Maura'ya verilen adresi kullanmaya karar verdiler. Yaşlı Jenkins Ana bu ameliyatı yapabilirdi ama temizliğe önem vermemesi ve ağzını sıkı tutamayacağını bilmeleri, ona baş vurmamaları için iki geçerli neden oldu. Kürtaj hastanelerde de yapılıyordu ama Ryan'ların tanınmış bir aile olması bu olasılığı ortadan kaldırmıştı. Böylece sonunda üç buçuk aylık hamile, Maura ile annesi Peckham'daki küçük daireye gittiler. Mr. Pathel yüksek apartmanlardan birinin onuncu katında yaşıyordu. Asansörle uzun uzun yukarılara çıktıktan sonra Sarah daha önce de işleri ayarlamak için gelmiş olduğu kapıyı tekrar çaldı.

Notting Hill'den buraya gelinceye kadar her ikisi de sessizliği tercih etmişler hiç konuşmamışlardı. Maura neredeyse bayılacak gibi oluyordu. Bir yanı bu işe razı olurken bir yanı da bütün bu olanlara isyan eder gibiydi. Bu işten vaz geçerse Mickey'in bebeği öğrenince neler yapabileceğini, cinayet bile işlemesinin mümkün olduğunu düşünüyor hemen aklı başına geliyordu.

Kapıyı Asyalı bir kadın açtı. Kanarya sarısı bir Sari giyiyor ve İngilizce bilmemesinin eksikliğini gidermek için olsa gerek durmadan gülüyordu. Maura ve Sarah da ona birer kukla gibi başlarını salladılar.

Kadın onları hol gibi bir yere buyur etti. Maura ha-

yatında bu kadar gözalıcı rengi bir arada hiç görmemişti. Akla gelebilecek her tonda yeşil, mavi, kırmızı renkte eşya odayı doldurmaktaydı. Duvarlara da parlak renkli halılar asılmıştı. Maura annesiyle gözgöze gelince gülmemek için kendini zor tuttu. Hangisinin daha sinirli olduğu belli değildi.

Ufak tefek kılıksız Asyalı bir adam içeri girdi. Bozuk bir İngilizceyle, 'Nasılsınız, Madamlar?' diye hatırlarını sordu. Ellerini sıktıktan sonra gülümsedi ve o garip kukla oyunu yeniden başladı. 'Lütfen beni takip edersenız?' diyerek onlara yolu gösterdi. Küçük bir kapıdan geçerek bir mutfağa girdiler.

Mutfak bayatlamış kimyonun yanısıra Maura'nın pek de iyi ayırt edemediği başka bir şey daha kokuyordu. Kan kokusu olabilirdi bu, ama pek de emin değildi. Her neyse bu koku genzini yaktı ve onu çok rahatsız etti. Mutfak küçüktü, tam orta yerinde büyük formika kaplı bir masa duruyordu. Ortasında siyah bir desen olan sarı-bej renkli bir masaydı bu. Maura korku dolu gözlerle masaya baktı. Sağ tarafında çalışma kısmı ve üzerinde de paslanmaz çelik aletler vardı. Maura terlemeğe başlamıştı. Annesinin paltosunu çıkarmasına yardım ettiğini farkedince kollarını çekip paltoyu ona bıraktı.

"Lütfen, mesanenizin boş olduğundan emin olur musunuz?"

"Ah... ben... evet boş." Maura korkuyla kekeliyordu.

"Çok iyi. Lütfen çamaşırlarınızı çıkarıp masaya yatar mısınız?"

"Ne? Burada mı yapacaksınız?"

Adam şaşırmış gibi Maura'ya baktı. "Evet, tabii burada yapacağım."

"Hadi Maws, uzatma da çıkar üstündekileri."

Maura utançtan yüzü yanarak soyundu. Annesinin yardımı ile masaya tırmandı. Masanın bir an için altında çökecekmiş hissine kapıldı. Gözlerini kapattı. Tavanda çıplak bir ampul asılıydı. Üzerinde yemek buğusu ile yapışmış sinek pislikleri görünüyordu. Gözlerini tekrar kapattı. Buraya gelmek için aklını kaybetmiş olmalıydı.

"Anne... anne! Fikrimi değiştirdim ben." Sesi telaşlıydı.

"Tamam canım... tamam. Sakin ol. Şimdi bitecek."

Maura zorlukla doğrulmaya çalıştı ama Sarah onu tekrar yatmaya zorladı.

"Tanrı aşkına, Maura. Lütfen doğru durur musun?"

Yeniden çocuk olmuştu, sanki dişçide veya doktor muayenehanesindeydiler ama bu sefer dişine dolgu yaptırmak veya yarasına bir iki dikiş attırmak için değil doğmamış çocuğunu kesip öldürtmek için buradaydılar.

"Parayı, lütfen." Asyalı küçük adam elini açmış bekliyordu.

Sarah çantasından bir zarf çıkarıp ona uzattı. Adam zarfı yırtarak açtı ve paraları saydı. Sonra tekrar zarfa sokup hırkasının cebine yerleştirdi.

Onu seyreden Sarah, tırnaklarının kirli olduğuna dikkat etti. Sonra gözlerini kızına çevirmeye zorladı kendini. Maura şimdi masanın kenarlarına sıkı sıkıya tutunmuştu. Uzun saçları masanın öteki ucundan sarkmış neredeyse yere değiyordu.

Mr. Patel karısına gülerek baktı. Bu salak kız fikrini değiştirse bile o parasını almıştı.

"Bileklerini birleştirip bacaklarını yanlara düşür."

Maura kendisine söylenileni yaptı. İyice korkmaya başlamıştı. Mr. Patel masanın ucunda durup bir müddet ona baktı. Terliyordu. Avuçları terlemişti, onları ceketine sildi. Elini ona doğru uzattı. Maura onun dudaklarını yaladığını gördü ve midesi bulanarak başını yana

çevirdi. Adam aletlerdan birini alıp Maura'nın içine soktu. Maura vücudunda aletin soğukluğunu hissetti ve kendini kastı.

"Gevşeyin, Madam. Şimdi bitiyor."

Çelik alet rahim ağzını zorladığı zaman duyduğu acı yakıcıydı. Sonra alet içeri girerken nefes alamadığını sandı. Adam en son olarak elinde küret denilen acayip halkalı uzun bir aletle rahim içini kazımaya başladı.

Sarah kızının hayvan böğürmesini andıran seslerini içi sızlayarak dinlerken bir yandan da alnında biriken boncuk gibi terlere bakıyordu. Adam hızlı bir şekilde onun vücudunun en içlerine kadar kazımaya çalışıyordu. Maura'nın can havliyle doğrulmaya çalışması üzerine adamın kendi lisanında anlaşılmaz bir şeyler söylediğini duydu.

"Anne, Oh!... lütfen, dayanamıyorum. Acıya dayanamıyorum." Sonra kapana sıkışmış bir köpek gibi haykırmaya başladı. Kadın elini onun ağzına kapatmaya çalıştı. Gözlerinden akan yaşlar kulaklarına doluyordu. Adam şimdi daha fazla bastırarak kazımaya devam etti. Sarah ve Asyalı kadın Maura'yı omuzlarından bastırarak masadan düşmesini engellemeye çalıştılar. Sarah sanki bir kabus yaşıyor gibiydi. Bir kabusun içinde esir olmuştu sanki.

"Gevşe Maws, sadece... gevşe." Yandaki dairede birisi çığlıkları duymamak için radyosunu sonuna kadar açtı. 'Elini tutmak istiyorum' şarkısının nağmeleri küçük mutfağı doldurdu.

Maura bacaklarını kapatmak isteyince Mr. Patel ona omuzlarıyla engel olmaya çalıştı ve, "Allah aşkına, doğru dur be kadın." dedi.

"Anne... durdur onu anne... dayanamıyorum. Lütfen!"

Maura çiş ettiğini anladı. Sanki içinde bir balon pat-

lamış gibiydi. Sonra sidik ve kanın sıcaklığını duydu. Adam aletleri onun içinden çıkardı, gene kendi lisanında karısına bağırdı. Bayan Patel musluğa gitti, oradaki taslardan birinin içindeki kirli fincanları boşaltıp tası masaya getirdi. Sonra ikisi beraber Maura'nın tasın üzerine yerleşmesini sağladılar.

Maura bir kütlenin yavaşça vücudundan ayrıldığını hissetti. Terden sırılsıklam olmuş saçlarının arasından aşağı baktı ve bir bebek gördü. Aşağı yukarı on santim kadardı. Turuncu bulaşık tasının dibinde kanlı suyun içinde duruyordu. Her tarafı tamdı. Maura'nın omuzları kontrolsüzce titremeye başladı. İçinden bir isteri krizinin yükselmeye başladığını hissediyordu. Bu onun bebeğiydi. Daha fazla ağlamaya başladı. İsterik bir tonda çok yüksek perdeden bir ağlamaydı bu.

Burnundan akan sulu sümükler uzun çizgiler halinde tasın içine dökülüp oradaki kanlı suyla karışıyordu. Bacaklarının her iki iç tarafına kan bulaşmıştı. Maura bayıldı. Masanın üzerinde öne kapaklanmasıyla birlikte tas devrildi ve içindekilerle birlikte bütün yapışkan sıvı mutfak zeminine yayıldı. Sarah minik bebeğe, kendi torununa baktı, suçluluk ve utanç duygusu benliğini kapladı. Bu duygu bacaklarında başlayıp yukarılara tırmanarak kalbine kadar ulaştı. Ne yapmıştı? Tanrım, böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti?

Bayan Patel kolundan tutmuş onu çekiştiriyordu. Kendine gelip gözlerini yerdeki minik cesetten uzaklaştırdı, ortalığın temizlenmesinde karı kocaya yardım etmeye girişti.

Maura uyandığı zaman giydirilmiş olduğunu hissetti. Bacaklarının arasına kalın bir bez parçası konulmuştu. Kendini feci hissediyordu. Yabancı bir odada yabancı bir yatakta yattığını farketti. Şaşkınlıkla etrafına bakınırken nerede olduğunu hatırladı. Yaşadıklarını, soğuk

aletlerin içini kazıdığını hatırlayınca tekrar paniğe kapılır gibi oldu. Bebeği gözlerinin önüne gelince yine ağlamaya başladı.

Sarah kızının uyandığını duyunca odaya girdi. Kalbi kan ağlayarak onu kollarının arasına aldı. Şimdi bağlı olduğu kilisenin neden kürtajı yasakladığını anlıyordu ve bu işin neden günah olduğunu da. Korkunç bir suçun yardakçısı olmuştu. Bütün bu acıyı ve ıstırabı kızının başına kendi getirmişti. Eğildi ve Maura'nın başını sevgiyle öptü.

"Hepsi geçti hayatım, hepsi geçti." diyerek kızının doğrulup oturmasına yardımcı oldu.

"Oh, anne, kendimi çok kötü hissediyorum."

Maura'ya sanki midesi yırtılıp parçalanmış gibi geliyordu. Anestezi veya onun gibi hiçbir önlem alınmadan kürtaj olmuştu. Şu an belki ikisi de bunu bilmiyorlardı ama artık Maura eski genç kızlık haline hiçbir zaman dönemeyecekti.

Yarım saat sonra Notting Hill'e giden taksideydiler. Konuşmadan evlerine geldiler. Maura neden sonra yatağına yatıp dinlenmeye başlayınca annesine baktı ve "Keşke onu aldırmayacak kadar cesaret sahibi olsaydım, anne." dedi. Sesi çatallaşmıştı daha fazla konuşamadı başını yastığa gömerek ağlamaya başladı.

Sarah yavaşça odayı terketti. Kızının yüzüne bakamıyordu. Merdivenlerden inip ön odaya girdi. Kendine büyük bir bardak viski doldurdu. Bu günün ağırlığını kolay kolay unutamayacaktı.

Sarah ertesi sabaha kadar kızının neden o kadar rahat ve uzun süre uyuduğunu anlayamadı. Sabah odasına girip de Maura'yı uyandıramayınca battaniyesini biraz açtı. Önce Maura'nın renginin beyazlığı dikkatini çekti. Battaniyeyi tamamen çekip aldığında ise Maura'nın belinden aşağısını koyu kırmızı bir kan gölünün

kapladığını gördü. Yatak ve çarşaflar tamamen kan içindeydi. Maura Ryan neredeyse vücudundaki bütün kanı kaybetmişti.

Sarah'nın feryatları arkadaşı Pat Johnstone'u koşarak onların evine getirmiş, Pat manzarayı görür görmez telefona sarılmış ve ambülans çağırmıştı. Ambülansı çağırdıktan sonra başka ne yapması gerektiğini bilememiş ve Michael'a telefon etmişti. Şimdi ise arkadaşının elini tutmuş hastanede oturuyorlardı.

Sarah perişan halde ameliyatın bitmesini bekliyordu. Ölünceye dek kızını St. Charles Hastanesi'ne bebeğini doğurmaya değil, Peckham'daki küçük apartman dairesine onu yok etmeye götürdüğüne bin kere pişman olacaktı.

Sarah kapının açıldığını duyup başını kaldırdı ve operatörün kanlı önlüğü ve beyazlamış yüzüyle ona doğru geldiğini gördü. Korkunç bir iki saniye kadar kızının öldüğünü düşündü. Sonra doktor konuştu.

"Bayan Ryan, kızınız tehlikeyi atlattı." dedi.

Sarah kendi sesini duydu. Doktor'a, "Tanrım, şükürler olsun. Yarabbim, sana çok teşekkür ederim" diyordu.

"Şükretmek için henüz bu kadar acele etmeyin Bayan Ryan. Kızınız feci şekilde hırpalanmış. Yumurtalıklarını almak zorunda kaldık. Enfeksiyon yerleşmişti ve onunla savaşacak gücü maalesef yoktu. Kızınızı ameliyat eden her kimse onu idama mahkum etmek gerekir. Aslında bu geçirdiklerinden sonra ölebilirdi, ama o şanslıymış, bu olmadı. Artık hiçbir zaman bir bebek sahibi olamayacak... Henüz kendine gelmedi. Demin de söylediğim gibi en kötü kısmı atlattı. Çocuğu olamayacağı gerçeğini ruhen nasıl karşılar, tabii onu bilemem."

"Teşekkür ederim doktor. Teşekkür ederim." Sarah'nın sesi kısık ve utanç doluydu. Doktorun kürtajı

yapan kişinin adresini istemesi üzerine hiç itiraz etmeden çantasından buruşturulmuş adresi çıkarıp ona verdi.

Sarah, Pat'le beraber Maura'yı görmek için yoğun bakım ünitesine gittiğinde Michael oradaydı. Hastaneye henüz gelmişti. Sarah onu görünce bütün söylediklerini unutup onun açık kollarının arasına koştu. Micheal, gözlerinde yaşlarla annesini bağrına bastırdı. Hastanedeki görevliler bu iri yarı yakışıklı adamın annesini teselli etmesini yaşlı gözlerle seyrederken Terry Petheric aynı anda kiralık iki goril tarafından acımasızca dövülmekteydi. Bu dayaktan sonra hastaneden çıkması için en az üç ay, işe dönmesi için ise en azından bir sene geçmesi gerekecekti.

Michael annesini oturtup hemşirelerin getirdiği çayı eline verdikten sonra onun gözlerini mendiliyle kuruladı. Bu işler bittikten sonra Maura'yı görmeye gitti. Maura'nın ne kadar zayıflayıp bir gece içinde kaç yaş birden çöktüğünü görünce bütün bunların kendisi yüzünden olduğunu anladı ve bundan böyle Maura'nın her ne olursa olsun, her ne yaparsa yapsın, daima yanında olmaya, ona kendi hayatı pahasına, hiç bir şekilde üzüntü çektirmemeye yemin etti.

Bir hafta sonra polis, doktor Bernard Frobisher'e, onlara verdiği adresin üç gün evvel bombalandığını haber verdi. Kat sakinlerinden Bay Ahman Patel, karısı ve büyük kızları ölmüşlerdi. Polis bunun bir ırkçılık meselesi olduğunu sanıyordu. Dr. Frobisher kendi fikirlerini kendisine saklamak akıllılığını gösterdi. Kendini ve ailesini sıkıntıya sokmaya niyeti yoktu. Hele bir arka sokak kürtajcısı için buna hiç değmezdi.

On üçüncü Bölüm

MAURA hastaneden çıkalı altı hafta olmuştu ve bütün aile onun tamamen değiştiğinde hemfikirdi. O kadar çok zayıflamıştı ki, Benny ona "fasülye sırığı" diye bir isim bile takmıştı. Uzun boyu ve incecik vücudu ile zarif bir model'e benziyordu. Göğüsleri dışında tabii. Bütün vücudu gibi onlar da biraz ufalmıştı. Gene de vücudunun üst kısmı eskiden olduğu gibi alt kısmına nispetle iriydi. Maura, Benny'nin şakalarına gülüyordu ama bu zarifliğe erişebilmek için çok ağır bir bedel ödediğini biliyordu.

Terry'nin sıkıntılar içinde olmasını diliyor, kimselerin yüzüne bakamayacağı kadar fazla hırpalanmış olduğunu ümit ediyordu. Duaları hep bu yöndeydi. Michael evden gittiği gün diğerlerinin de kaderi çizilmiş oldu. Geoffrey, Leslie, Lee ve Garry hepsi de evden ayrılmıştı. Yalnız Benny ve kendisi evde yaşamaya devam ediyordu. Lee ve Garry, Edgware Sokağı'nda bir evi paylaşıyorlardı. Geoffrey kendisine Michael'ın Knightsbridge'deki evine yakın bir daire satın almıştı. Artık ev sessizdi. Çocukluklarında sabahtan akşama kadar duyulan gürültüler artık duyulmaz olmuştu. Maura, tuhaftır ama, zaman zaman o günlerin şamatasını arıyordu.

Kapısının yavaşça vurulması ile daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Michael elinde kocaman bir kutu çikolata ile karşı-

sındaydı. Hiç şüphesiz gerçekten çok yakışıklı bir adamdı. Ona sevgiyle baktı.

"Bana durmadan çikolata alıyorsun, Mickey ama ben onları yemiyorum."

"Doğru, sen yemiyorsun ama ben yiyorum." Sonra kendini aniden gülerek yerlere attı. Dizlerinin üzerinde bir şövalye gibi çöküp çikolata kutusunu nazik bir edayla Maura'ya uzattı.

Maura kahkahalara boğuldu.

"Aferin sana, ben senin için bu kadar yerleri öpeyim, sen de böyle gül benimle alay et!"

Sonra tekrar topuklarının üzerine çömelip Maura'ya baktı. Ardından tatlı bir sesle sordu,

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Maura içini çekti. 'İyiyim, ama eğer herkes bana durmadan bu soruyu sormasa daha iyi olacağım, tek istediğim bütün olanları unutabilmek." Koltuğuna gömüldü, yüzü tekrar eski mahzun ifadesine büründü. Michael'a bir müddet dikkatle baktı sonra, "Mickey, aslında senden istediğim bir şey var benim."

"Söyle Prenses, ne istiyorsan söyle. Hemen yapayım."

"Doğru mu söylüyorsun Mickey? Her ne istersem yapacak mısın?"

Michael elini kalbinin üzerine götürdü. "Sana söz veriyorum. Ne istersen yapacağım." dedi.

Maura koltuğunda öne doğruldu ve ona gülümsedi. "Senden bana bir iş vermeni istiyorum!"

Michael'ın yüzü aniden değişti, 'O konuyu pek bilemiyorum, Maws."

"Söz verdin, Mickey." Sesi etkiliyici ve çok bilmişti. "Bana ne istersem yerine getireceğine söz verdin Michael. Ne istersem!"

"Evet verdim ama böyle bir şey isteyeceğin hiç aklıma gelmedi."

"Bak, Michael. Uzun zamandır bu konuyu düşünüyorum." Sesi şimdi ikna edici bir tona bürünmüştü. "...Dondurma ve sandviç işlerini ben üstlenmek istiyorum."

"Sen mi?" Sesinden duyduklarına inanamadığı açıkça belli oluyordu.

"Neden olmasın, küçükken bile becerdiğim bir konu bu."

Onu sandalyesinde arkaya itti. "Anlamıyorsun, Prenses." dedi.

Maura tekrar öne doğru geldi ve çaresiz bir sesle, "Bak Mickey, hem de çok iyi anlıyorum. Yanıldığın nokta da işte bu. İşlerin nasıl döndüğünü çok iyi biliyorum. Lanet olası, bunu bir çocuk bile yapabilir ama sen bende bazı vasıflar yok sanıyorsun, yanılıyorsun Michael, çünkü bende bu iş için gerekli vasıfların hepsi fazlasıyla var. Bütün hayatımı sizin planlarınızı dinlemekle geçirdim. Şimdi bütün öğrendiklerimi değerlendirebilirim. Tabii sen bana bu şansı verirsen."

"Bak Maws, bu iş bir erkek için bile tehlikeli, nerede kaldı ki bir kadın..."

"Biliyorum Michael, ama ben senin kızkardeşinim, kulübündeki hostesler gibi birkaç kuruş kazanabilmek için ortaya düşmüş salak bir piliç değilim. Bana bu işte bir şans verirsen ben onu çok yukarılara çıkarabilirim. İnsanlar bana önceleri senin kardeşin olduğum için değer verirler ama bir iki ay içinde kendim için de saygı göreceğime inanabilirsin."

"Ama sen beni anlamıyorsun, Maws..." Maura, Michael'ın yumuşadığını seziyordu, bunu sonuna kadar kullanmaya karar verdi.

"Sana yemin ederim ki Michael, benimle gurur du-

yacaksın. İşlerini şimdiye kadar kimsenin yapamadığı kadar iyi yürüteceğim."

Kızkardeşinin gözlerinin parladığını, yüzünün ümit ve bekleyiş dolu olduğunu gören Michael, ona daha fazla itiraz edemedi. Çektiği bütün acılar, kalp kırıklığı ve diğer yaşadıklarından sonra, bu iş onu memnun edecekse, buna hayır diyemezdi.

"Pekala. Sen kazandın."

Maura kendisini her ikisini de yere düşürecek kadar büyük bir sevinçle onun kollarına attı, sonra bir güzel öptü.

"Oh, Mickey, teşekkürler! Senin için bir köle gibi çalışacağım, söz veriyorum. Beni işe aldığına pişman olmayacaksın."

Artık dondurma ve sandviç işleri benim diye düşünüyordu. Eğer o kendini beğenmiş Terry Petheric suçluların peşindeyse, gelsin de onu yakalasındı bakalım!"

"Göreceksin Michael. Seni bunu yaptığına hiç bir zaman pişman etmeyeceğim."

Michael hiçbir zaman pişman olmadı.

Maura onlara ait vasıtaların park ettiği Yard'ı geçerek erkeklerin toplu halde beklediği kısma doğru yürüdü. Hepsi ona bakıyordu. Kimisi düşmanca kimisi de merakla bakmaktaydı. Artık onların patronu olmuştu. Yeni uygulamanın ne olacağını kestirmeye çalışıyorlardı. Hepsi de onun Michael Ryan'ın kızkardeşi ve sadece on yedi yaşında olduğunu da biliyordu. Pek çoğu Maura'nın yapısına hayret etmişti. Oradaki adamların hemen hepsinden uzun boyluydu. Heyecanını arkadaşlık kisvesinin arkasına saklamak istediği için onlara gülümsedi.

"Evet, sanırım beni tanıyorsunuz, ben de bir iki hafta içinde hepinizi tanıyacağımı ümit ediyorum. Bu işte yeniyim, bana vermek istediğiniz her türlü arkadaş-

ça nasihata açık olduğumu bilmenizi istiyorum. Vurgulamak istediğim tek konu ise... günün sonunda geçerli olan yalnızca benim kararımdır. Şimdi Beyler, aranızda bunu kabul etmekte zorlanacaklar varsa rotalarını bitirdikten sonra beni görebilirler. Tamam mı?"

Adamların yüzlerini birer birer taradı, normal görünüyorlardı. Başlangıç için fena değil diye düşündü.

Sonra, "şimdi lütfen bütün haberciler bir tarafa ayrılsın. Sürücüleri ve satıcıları da görmek istiyorum." Gruptaki bütün genç adamlar aynı tarafa toplandılar. Haberciler polisi kontrol etmekle görevli olan gençlerdi. Dondurma karavanlarına yakın yerlerde mevzilenir, yaya gezen polisleri ve panda arabalıları kollarlardı. Bunlar aynı zamanda rakip satıcıları da kontrol ederler, ona göre işin beyni olan sürücülere haber uçururlardı. Polis kordonunun sıkı olduğu bölgelerde gezginci bir dondurma karavanının, haberciyi de arkasına alarak, bulunduğu mahalden uzaklaştığı sıkça görülen bir manzaraydı. Özellikle Westminster, Meclis binaları, Knightsbridge, Harrods'ın dış kapılarının civarı, Baker Sokağı ve Madame Tussaud's gibi turist yönünden zengin bölgelerde sürücüler ve görevliler sessizce beklerdi. Bunlar habercilerini kendileri kiralardı. Ryan'lar sadece bunlara para öderdi. Kendilerini ispatlayabilenlere yeni yerler tahsis edilir, hep bir arada geçinip giderlerdi. Yakalanıp Bow Sokağı'ndaki mahkemeye çıkarlarsa uydurma isimler verirler, Michael da onların kefaletini öderdi. Bu anlaşma herkesin işine geliyordu. En fazla yaz mevsimi olmak üzere bütün sene çok iyi para kazanırlardı.

Maura öksürüp boğazını temizledi. 'Sanırım bu gün eski rotayı devam ettireceğiz. Ben diğer işlere bakıp sonra gene sizlerle beraber olacağım." Tekrar gülümsedi. "Umarım işleri öğreninceye kadar bana dayanabilirsiniz."

Adamlar onu başlarıyla onayladılar. Tanıdıkları yerde çalışacaklarını öğrenmek onları rahatlatmıştı. Pek çoğu işlerini avuçlarının içi gibi bilirdi. Her sokağın, her çıkmazın ve her kaçış yolunun ustası olmuşlardı.

"Hadi bakalım, iyi şanslar. Sıkışırsanız beni arayın. Burada yoksam haber bırakın, beni bulurlar."

Arkasını döndü ve ofis olarak kullanacağı karavana doğru yürüdü. Michael pencereden onu seyrediyordu. Adamlara hitap edişini duymuş ve etkilenmişti. Galiba işi sahiden kıvırabilecekti. Adamlar gezici dondurma arabalarına bindiler. Pek çoğu suskundu. Şimdiye kadar bir kadın patronla hiç çalışmamışlardı. Yaşamlarını devamlı suç işleyerek sürdürürlerdi. Araba çalar, çek karnesi yürütür, hırsızlık yaparlardı. Onlara göre bu bir erkek dünyasıydı. Bu işlere bir kadının girmesi çoğunu şoke etmişti ama Michael Ryan'ın kızkardeşi olduğu için onunla bir müddet deneme kabilinden çalışacaklardı. Eğer işe yaramaz ise, ki yaramayacağından emindiler, o zaman Michael gibi işini her şeyden önde tutan biri, onu nasıl olsa başlarından alır, onlar da eskisi gibi işlerine devam ederlerdi.

Maura karavana girince Michael gülerek ona çok iyi olduğunu söyledi. Adamların en alt tabakadan ama çok çalışkan olduklarını vurguladı. 'Maura, lütfen onlarla beraberken çok dikkatli ol. Onları devamlı kontrol altında tutman gerekecek. Eğer elini öperlerse mutlaka parmaklarını say. Eğer yılışmaya kalkarlarsa bana haber ver. Pek çoğu iki kuruş fazla para kazanmak uğruna ninelerini sokaklarda satmaktan çekinmezler. Nasıl devam etmek istiyorsan işe ilk günden öyle başla. Onlardan daha güçlü olduğunu ve hayat boyu sürecek arkadaşlıkların olduğunu göster. En ufak bir zayıf tarafını bulurlarsa seni o anda... açıkça söylemek lazım gelirse, o anda hallederler.

"Söylediklerini hatırlarım Mickey. Şu defterleri bir görmek istiyorum."

"Defterleri kendin bulup incele Maws, ben o konularda sıfırımdır. Benny'ye bu sabah kıçını kaldırıp buraya gelmesini söylemiştim. O sana bugüne kadar neler yaptığını anlatır. Ben ondan toplam hesapları alırım, gerisine karışmam.

"Tamam, Benny neredeyse gelir. Sorarım."

"Öyle yap. Ha, son bir şey daha söyleyeceğim sana Maura. Masanın çekmecesinde sağ tarafta bir tabanca var."

"Tabanca mı?"

"Evet, tabanca. Sana bunun tehlikeli bir iş olduğunu söylemiştim. Sen gene de meraklanma. En iyi adamlarımdan biri dışarıda gözcülük yapıyor. O buradayken seni hiç kimse rahatsız edemez. Ama her ihtimale karşı silah dediğim yerde. Eğer tanımadığın bir pislik gelir de araştırma yapmaya kalkışırsa onlara gelecek ayın sonuna kadar paralarının ödenmiş olduğunu söylersin. Seni burada görünce denemeye kalkabilirler. Sen sakın silahı yok etmeye kalkma. Tamam mı?'

Maura başını salladı. Canının sıkıldığı belliydi. Michael güldü, "Hâlâ işi becereceğinden emin misin?"

Yerinden doğrulan Maura, 'Elbette eminim, hem de çok eminim! Artık kahveni içecek misin, söyle bakayım."

Kahveyi yapmaya giderken başından büyük işlere girişiği fikrine kapıldıysa da bu düşünceyi derhal aklından uzaklaştırdı. Ryan'ların dünyasına girmişti. Bundan sonra mesleği kötü işler ve kötü adamlardı, canilikti. Maura bir kere işe koyulunca ağabeyi Michael'ın adı bile anılmaz olacaktı!

Danny Forster iki senedir habercilik yapıyordu. İskoçyalı insan azmanı, Büyük Bill McEwan için çalışıyor-

du. Baker metro durağının önünde durmuş devriye gezen polislerle panda polis arabalarını kolluyordu. Güzel bir ilkbahar günüydü. Turistler sürüler halinde gezmeye başlamışlardı. İlerden kendisine doğru gelmekte olan yabancı bir gezginci karavan gördü. Üzerinde Milano Biraderler Dondurma yazıyordu. Kaşları çatıldı. Karavan bir iki dakika sonra servis yapabilecek hale gelmişti. Hızlı adımlarla önünden geçti. İçerde dört kişi vardı. Etrafta haberci görememişti. Ağır adımlarla Madam Tussaud's Mumyalar Müzesi'ne yürüyüp İskoçyalı'ya gördüklerini anlattı.

Büyük Bill McEwan sessiz sakin karakterli biri değildi. Hatta bir keresinde bir yargıç onu 'Sokaklarda masum insanlarla birlikte olmaması gereken çok iğrenç bir varlık' olarak nitelemişti. Büyük Bill bunu kendine iltifat olarak kabullenmişti. Kendini zaten normal insanlardan farklı görürdü bu yüzden de yargıç gibi iyi tahsil görmüş birinin de bu farkı görüp belirtmesi ona yapılmış büyük bir iltifattı. Kocaman bedeniyle dondurma karavanının içinden zorlukla çıkarak rakip karavana yaklaştı. Arabadakilerin tavırlarından onlarca bilinmekte olduğunu sezdi.

"Burası benim bölgem. Şimdi derhal defolup gitmenizi istiyorum. Hemen!" O konuşurken pantolunun üzerinden fırlayan kocaman göbeği titriyordu.

Çok yakışıklı bir İtalyan, muntazam dişlerini göstererek gülümsedi.

"Bizim çalışma iznimiz var. Yasalara göre burada çalışabiliriz. Bana kalırsa belki de siz... nasıl denir?... yanlışsınız. Yanlış yerdesiniz."

Büyük Bill adama domuza benzeyen küçük gözleri ile baktı. İtalyanın belki de hiçbir şeyden haberi yoktu. "Dondurma" işinde onu herkes tanırdı. Londra'nın "Kı-

lıç" denilen en iyi bölgesinde çalışmaya bu yüzden hak kazanmıştı.

"S..tirip gidecek misin yoksa gitmeyecek misin?" Sesi herhangi bir münakaşaya yer vermeyecek kadar kararlıydı. Onları dinlemek için şimdiden bir kalabalık oluşmuştu bile. Turistler ve Londralılar bir kavga olacağını anlamışlar sonuçta kimin zafer kazanacağını görmek için bekliyorlardı.

"Hayır..."

İtalya'nın daha cümlesini bitirmesine fırsat kalmadan, Büyük Bill arkasını dönüp yürümeye başladı. Koca cüssesini, her iki yanında parlak pembe sarı renkler üzerine yeşil harflerle "Dingle Dell's Dondurma" yazılı kendi karavanına yerleştirdi. Servis yapan adamına haber bile vermeden arabayı çalıştırdı. Geri vitese takıp park yerinden çıktı. Zavallı adam olacakları bildiği için hemen elektrik ocaklarının üzerinde ısınan sandviç soslarının kapaklarını kapattı. Dondurma vanalarını ve gazı söndürdü. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu.

Büyük Bill dondurma karavanını dosdoğru Milano Biraderlerin üzerine sürdü. Onun ne yapmak istediğini anlayan dört adam yerlerinde sıkıca tutunup beklediler. Büyük Bill onlara öyle şiddetli çarptı ki, arkasında duran mısır gevrekleri kutusu uçarak geldi ve olduğu gibi Büyük Bill'in pantolonuna döküldü.

Arabayı tekrar geri vitese alıp gene biraz geri geri gittikten sonra hızla öne atılıp İtalyanların karavanına bir daha tosladı. Adamlar tutunabilecekleri her şeye sarılıp canlarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Sonra arabasını şoför mahallindeki pencereye yanaştırıp, "Yarın bütün silahlarımla gelip sizi buradan sürmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu size tek ve son ihtarımdır." diye dört adama avazı çıktığı kadar haykırdı.

Sonra gayet sakin arabasını sürerek uzaklaştı. 1967

senesinin meşhur Sandviç ve Dondurma Savaşları böylece başlamış oldu.

Maura, Büyük Bill'in bütün anlattıklarını dinledi. Bir iki haftadır tamamen benimsemeye çalıştığı işini tam anlamıyla yapmaktaydı. 'Dondurmacı'ların dünyasını iyice anlamaya başlamıştı.

"Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun hanımefendi?"

Maura içini çekti. İnsan azmanı ona bir kere daha 'hanımefendi' derse boğazını sıkabilirdi.

"Bak, Bill, nasıl bir yol tutacağıma daha tam olarak karar vermedim ama sana yirmi dört saat içinde işi düzelteceğime söz veriyorum."

"Öyle de yaparsan iyi olur hanımefendi, zira bugün çok fazla para kaybettim.

Maura onun sözünü keserek, "Bunun farkındayım, Bill. Şimdi sen hemen evine yollan ve bu işi bana bırak." Gitmek üzere arkasını dönen Bill'i tekrar seslenerek durdurdu.

"Bir şey daha var. İsmim Maura veya Bayan Ryan'dır. Hangisini istersen kullanabilirsin ama lütfen bana hanımefendi deme." Buz gibi bir gülümseyişle ona baktı.

"Tamam, hanımefendi oldu. Hangisini kullanacağıma karar verince sana haber veririm."

Maura zihnine Büyük Bill için bir eksi puan yazdı.

Yalnız kalınca anlatılanları değerlendirdi. Bu beklediği fırsattı. Eğer bunu kendi başına, ağabeylerinden yardım almaksızın halledebilirse, işi başarmış sayılırdı. Yardımcısı Tony Dooley'i yanına çağırdı. Adam Dede ismini taşıyan zenci bir İrlandalıydı. Batı Hindistanlı bir karısı vardı. Maura planını anlatırken Tony karşısında ayakta duruyordu. Bitirince adam hafifçe gülümsedi.

Maura çekmeceden tabancayı alıp sırt çantasına koydu. Gidip Milano Biraderlerle görüşmek zamanı gelmişti.

George Milano, karşısındaki genç kızı tepeden tırnağa süzdü. Rahat bir ifadeyle bütün vücudunda gözlerini gezdirdi. Güzel memeleri olduğuna karar verdi. Michael Ryan'ın böyle bir hata yapması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Michael'ı katı bir işadamı olarak kabul etmiş ona her zaman saygı duymuştu. Ama bu yaptığı! Küçük kız kardeşine dondurma ve sandviç işini verdiğinin duyulmasıyla bütün sokak birbirine girmişti. İşte şimdi bu küçük kızkardeş onun ofisinde oturmuş kendisine tehditler yağdırıyordu. Gülünecek bir durumdu. Ona gülümsedi.

"Dinle, Bayan Ryan. Bugün buraya benimle görüşmeye gelmeni takdir ediyorum ama korkarım sadece vaktini ziyan ediyorsun. Bütün o karavanlar için benim resmi iznim var. Sana tavsiyem sen şimdi git büyük ağabeyini gör... yoksa işlerin geri kalan kısmını da annene mi devretti?' Çok alaycı bir sesle konuşuyor, Maura'nın sinirlerini bozuyordu.

"Yani benim anlatacaklarımı dinlemeyeceksin, öyle mi?" Maura'nın sesi yumuşaktı. Milano sinir edici gülümsemesini değiştirmeden hayır anlamında başını salladı. Maura kalktı. Adam bacaklarına bakıyordu.

"Peki öyleyse, Bay Milano. O zaman başka tür bir anlaşmaya varmak zorundayız demektir."

Başı havada ve Tony Dooley peşinde, Maura ofisten çıktı. Milano ilk savaşı kazanmış olabilirdi ama asıl savaşı o kazanmaya kararlıydı. Aldgate East'teki Milano Biraderler Ofisinden çıkıp Brixton'a Tony Dooley'in erkek kardeşlerinden biri ile görüşmeye gitti. İki saat sonra oradan ayrıldığında yüzü gülüyordu.

Karavana dönünce Michael'den bir telefon aldı. Her şeyin kontrol altında olduğuna dair ona teminat verdi.

Bütün yapması gerekenin beklemek olduğunu söyledi. Tony ona bir fincan kahve yaptı sonra beraberce oturup beklemeye başladılar. Bütün gün değişik bölgelerdeki adamlarından, yerlerinin başkaları tarafından kapıldığını söyleyen telefonlar geldi. Maura da hepsine evlerine gidip ertesi gün gelmelerini bildirdi.

Michael, Geoffrey'in sinirli olduğunun farkındaydı. "Bunların hepsiyle o tek başına uğraşamaz!"

"Nasıl halledeceğini görmek için beklemeliyiz Geoff. Bence Maura bize bir sürpriz yapabilir."

"Ya başına bir şey gelirse? Bunu hiç düşündün mü?"

Michael güldü. 'Gelmez. Niçin Tony Dooley'i onun yanına verdim sanıyorsun? Onu rahat bırakalım Geoff. İşleri karıştırırsa o zaman yardımcı oluruz. Ama işi hallederse o zaman da vazgeçilmez bir parçamız olduğunu ispatlamış olur. Hadi şimdi unutalım bunu."

Sessizce oturmaya devam ettiler. Michael, Maura'nın kendisini hayal kırıklığına uğratmaması için dua ediyordu. Çevredekilerin kızkardeşinin 'dondurma' işinin başına getirilmesiyle ilgili olarak neler düşündüğünü biliyordu. Bunun yalnız rakipleri değil, kendisine çalışan adamları arasında da gülme konusu olduğunun bilincindeydi. Tabii bunu açıkca kimse yüzüne karşı söyleyemezdi ama bu adamların dünyasında kadınlar ya eş ya da metres olurlardı. Bu dünyada iş yapan kadınlar sadece vücutlarını satanlardı, onların da çoğu zaman arkalarında bir muhabbet tellalı veya bir erkek arkadaşı vardı. Şu yirmi dört saat içinde pek çok şey Maura'nın başarısına bağlıydı. İnşallah ona olduğundan fazla güvenmemişti.

George Milano kırk beş yaşındaydı. Karısı da yirmi iki. Karısı Palermo'dan iki yıl önce gelmişti. Düğünlerine bir hafta kala. Genç karısı ona iki yıl içinde iki erkek

evlat vermişti, şu anda da muhteşem yatak odalarında hiç kıpırdamadan onun altında yatmaktaydı. Milano, ahlaya poflaya onunla sevişmeye çalışırken yatağın yanındaki telefon çaldı. George saate bir göz attı. Sabahın ikisiydi. Hiç istifini bozmadan telefona cevap verdi. Bir yandan da onunla sevişmeye devam ediyordu. Karısı pek ilgilenmeden onun yüzüne baktı. Eğer kıpırdamadan yatarsa kocasının işinin daha çabuk bittiğini çoktan öğrenmişti. Her ne kadar üstündeki bu yaşlı, şişko adam için hiçbir şey hissetmiyorsa da, gene de onunla sevişirken bir yandan da telefonla konuşuyor olması kadınlık gururunu incitiyordu.

"Evet?" Adamın sesi kısık ve nefes nefeseydi.

"George Milano'yla mı görüşüyorum?" Maura Ryan'ın sesiydi bu! O kadar şaşırmıştı ki yaptığı işte teklemişti.

"Ne istiyorsun?"

"Beş dakika önce sana ait avlunun havaya uçurulduğunu bilmek istersin diye düşündüm. Uçurulduğu zaman ben de oradaydım." Sonra telefon ölü gibi sustu. Goerge'un seks kudreti de telefonla birlikte öldü. Genç karısının üzerinde ağzı açık, telefon hâlâ elinde yatıp kaldı.

Magdalena Milano uzun zarif kollarını kurtardı, sonra parmağı ile kocasının çenesini alttan itip ağzını kapattı. Her gece başına gelen tecavüzlere katlanıyordu, bunu kabul etmişti ama onun takma dişleriyle sarı dilini seyretmek zorunda değildi.

Bu hareket Milano'yu tekrar hayata döndürdü. Yataktan dışarı fırladı. Koskocaman göbeği neredeyse bacaklarına kadar her yerini örtüyordu. İtalyanca küfürler savurarak giyinmeye başladı. Magdalena yan tarafa dönüp gözlerini kapattı. Telefonun öteki ucundan kocasının seks iştahını böyle çarçabuk kesmesine neden olan

her kimse ona minnettardı. Beş dakika sonra Milano evi terkettiğinde Magdalena çoktan uykuya dalmıştı.

Aldgate East'teki park yerine geldiği zaman yangının en kötü kısmı geçmişti. Bir polis arabası gözüne ilişti ve doğru arabanın yanında duran polise gitti.

"Bu işi kimin yaptığını biliyorum! Ryan'lar yaptı bunu! Bana telefon edip haber..." Sesi yavaşladı, sustu. Polis arabasının içinde oturan Maura Ryan'dı.

Maura ona saf saf baktı. "Anlayamadım?" dedi.

George Milano, ancak o anda neyle karşı karşıya olduğunun bilincine vardı. Ryan'ların Londra'daki pozisyonunu gaspetmek isteyen birinin cesedi ancak Thames Nehrinde yüzerdi. İki polis memurunun güldüğünü duydu. Sırıtan bu yüzlerden ayrılıp bir zamanlar kendi avlusu olan park yerine gitti. Hemen hemen bütün karavanları zarar görmüştü. Maura adamın paltosunun altından bile omuzlarının çöktüğünü farkedince bir an ona acır gibi oldu. Onun işini mahvetmişti. Sonra birden katılaştı. Eğer o yapmasaydı adam onları mahvedecekti. Polis arabasından indi. Ağabeyi bu semtteki bütün polis memurlarının patronuydu, hepsi ondan maaş alıyordu. George Milano'nun yanına gitti, elini onun omzuna koydu.

"Seni uyarmaya çalışmıştım, Bay Milano."

Görünür görünmez bir şekilde başını salladı. 'Biliyorum."

"Bu gece burada olanlar için değil ama işin bu duruma gelmesine üzgünüm."

"Milano tekrar başını salladı. Maura ondan ayrılıp Tony Dooley'le arabasına binip kendi park yerlerinin olduğu avluya gitti. Bütün gece orada bekleyecek, eğer karşı bir olay olursa Tony Dooley ve iki arkadaşının yardımı ile kendi halledecekti.

Tony sabah beş buçukta Daily Mirror gazetesini alıp

geldi. Milano'ların avlusundaki bombalama olayı orta sayfayı tamamen kaplıyordu. Polis bunun başka bir İtalyan ailenin işi olduğuna inanıyordu. Londra'daki bütün dondurma işlerini İtalyanlar yapardı. Hikaye Milano'nun babasının onsekizinci asrın sonlarında nasıl küçük bir dondurma satıcısıyken bugün bu kadar zengin bir dondurma filosuna sahip olduğunu anlatarak bitiyordu.

Maura, Tony ve diğer adamlar gülmeye başladılar. İşi başarmışlardı!

Saat dokuz on beşte Michael, George Milano'dan bir telefon aldı.

"Evet, ben Michael Ryan."

"Merhaba, Michael. Ben George... George Milano. Nasılsın?"

"Ben iyiyim Georgie. Senin için aynını söylemek güç galiba, öyle değil mi?"

"Bak Michael, kızkardeşinin senin koruman altında olduğundan haberim yoktu..." Sesi yılgın çıkıyordu. Michael onun sözünü kesti.

"Kızkardeşim tabii ki benim korumam altında Georgie, ama yalnız bunu benden istediği zamanlarda. Dün gece bu küçük işi yapanlar ona çalışıyorlar, Georgie, bana değil. Sakinleştirmen gereken kişi de ben değilim. Kızkardeşimdir."

Karşıdan hiç cevap gelmedi.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Georgie. İnsan hep kazdığı kuyuya kendi düşer. Sokak dedikodularını da biliyorum. Kızkardeşime dondurma işini verdiğim için bana deli diyorlardı. Ama hiç de öyle olmadı, değil mi? Bütün işlerinizin içine okudu. Pazarlık etmen gerekiyorsa, onu aramalısın."

Telefonu yerine bıraktıktan sonra yüksek sesle gül-

dü. Geoffrey'e baktı. Masasının üzerindeki gazeteyi işaret ederek. "Ne kızmış ama değil mi?" dedi.

Aynı sabah saat altı buçukta Maura'nın adamları işe geldi. Onu içtenlikle selamladılar. Saygılarının yanı sıra onların arkadaşlıklarını da kazanmıştı. Bu da Maura için bir ödül gibi kıymetliydi. Onların dondurma karavanlarını yükleyip yola çıkma hazırlıklarını seyrederken Maura yaptıkları için büyük bir gurur duydu. Park yerinden hep birlikte çıkarlarken sanki anlaşmış gibi dondurmacı melodilerini çalmaya başladılar. "Dingly Dell" melodisi çocukluk yıllarının en gözde şarkılarından biriydi.

Maura çıkan gürültüyü biraz azaltabilmek için elleriyle kulaklarını kapatırken bir yandan da yüksek sesle gülüyordu. Bütün gün bu melodiyi mırıldanıp durdu. Bu, hayatında bir dönüm noktasıydı. On sekiz ay sonra Londra'daki bütün işleri o yönetiyordu. Arkadaş canlısı yaradılışı ve arkasındaki acımasız güçle Maura Ryan yolunu belirlemiş, ilerleyip gidiyordu.

İkinci Kitap

Pecunia non olet
(Paranın kokusu yoktur) -
İmparator Vespasian, MS9-79

Yunanlılardan hediye getirdikleri zaman bile korkarım - Virgil 70-19MS

On dördüncü Bölüm

1975

ROY, Dagenham'daki Lotus Evi Restoran'a girdi. Saat sabahın üç buçuğuydu. 1 Aralık 1975. Restoranın bir köşesindeki Küçük Bar'a yürüyüp eliyle tezgaha vurdu. Canı sıkıldı. Mr. Wong her zaman orada olur, ona bir kadeh içki ikram eder sonra da parasını verirdi. Roy'un eli istemeden ceketinin iç cebine tabancasını sakladığı kısma gitti. Boşta olan eliyle bir kere daha tezgahı yumrukladı.

"Kimse yok mu?"

Loş odadan iki kişinin ona doğru yaklaştığını hissetti. Onlara bakmak için döndü.

"Bay Ryan? Siz Bay Roy Ryan mısınız?" Kısa boylu yılışık bir adam ona sırıtarak bakıyordu - Yağlı suratındaki gülümsemenin eğretiliği odanın loşluğuna rağmen belliydi. Daha yakınına gelirse Roy onun sarmısak kokulu nefesini duyacağından emindi. Eliyle tabancasını sıkıca kavradı. 'Bu akşam silahınıza hiç gereksinmeniz olmayacak, Bay Ryan. Size çok iyi davranmaya kararlıyım. Çok arkadaşça da diyebiliriz. Ben epey cömert bir adamım, inanın."

Arkasında duran iri yapılı, kaslı genç adama elini şıklattı.

"Dimitri, Bay Ryan'la bana bir içki hazırla." Genç

adam bara doğru giderken, öteki Roy'a oturacak bir yer gösterdi.

"Sen kimsin?" Roy'un sesi dikkatli ve kontrollüydü.

"Ben Bay Dopolis'im. Bu isme gülmek istiyorsan, gülebilirsin." Roy'un gülmesi için biraz bekledi ama Roy onun bu esprisini duymazdan geldi. "Genelde, siz İngilizler bu adı duyunca kahkahadan kırılırsınız da." diyerek omuzlarını silkti. "Maalesef babamın da, ondan önce onun babasının da adı buydu." Tekrar gülümsedi. 'Ben değiştiremezdim elbette." Sanki eskiden beri arkadaşmışlar gibi sohbet eder havasında konuşuyordu.

"Bak, Dopolpolis veya ismin her neyse, benden ne istiyorsun ve benim kim olduğumu nereden biliyorsun?'

Bay Dopolis üzüntüyle başını salladı.

"Ah siz genç adamlar! Her zaman aceleniz vardır sizin!"

Elini tekrar şıklattı, oğlan bu sefer içkilerini getirdi.

"Lütfen, Bay Ryan. Oturun ve benimle bir içki için."

Roy adamın karşısına oturdu. Yakınına gelince ilk tahmininde yanılmadığını anladı. Dopolis sahiden sarmısak kokuyordu.

"Viskini iç, Bay Ryan. Seninle küçük bir sohbet yapacağız."

Dimitri ikisinin arasında durdu. Roy onun silah taşıdığına dikkat etti. Gözü alışık olmayan biri bunu anlayamazdı. Ayrıca bu sıradan bir tabanca değildi. Görünüşe göre genç Dimitri deri kıyafetinin içinde kısa namlulu bir tüfek taşıyordu.

Roy kaçma şansının ne olduğunu anlamak için kapıya bir göz attı. Mr. Dopolis yüksek sesle gülünce Roy tekrar ona baktı.

"Ne düşündüğünü biliyorum, genç adam. Merak

etme, söyleyeceklerimi dinledikten sonra buradan rahatça çıkıp gidebilirsin. Silahına gereksinmen olmayacak. Hiç değilse bu gece olmayacak."

Roy sandalyesinde rahatça arkasına dayandı ve Dimitri'nin getirip önüne koyduğu Chivas Regal'den büyük bir yudum içti. Kendisinin Britanya'nın en akıllı adamı olmadığını biliyordu. Roy hiçbir zaman kendini büyük görmemişti ama bazı işlerde çok iyiydi. Hostes kulüplerinin idaresi, müşterek bahisçiler gibi. Silahlı soygunlarda da hep en ön sıralarda olurdu. Roy ağır kanlıydı. Şimdi Lotus Evi'nde olmasının nedeni de zaten buydu. Koruma Kiralarını topluyordu. Bilmediği tek şey ise Dopolis onu bu gece sırf bu özellikleri için seçmişti. Michael Ryan'a bir haber göndermek istiyordu. Roy da çok iyi bir haberci olurdu.

"Ağabeyine benden bir mesaj götürmeni istiyorum, Roy. Sana Roy diyebilir miyim?" Sorusuna hiç cevap beklemeden her şey yolundaymış gibi devam etti. "Michael'a diyeceksin ki, Batı yakasını senelerdir çok iyi idare etmesine karşın bazı kimseler... nasıl anlatayım... onun yavaş yavaş Doğu Londra ve Essex'in bazı kısımlarını da idaresi altına almasından... birtakım insanlar pek memnun değil!"

Büyük bir anlaşmazlıktan bahseder gibi güldü. "Restoranların 'kira'larını toplamanın yanı sıra pubların ve kulüplerin de 'kira'larını o alıyor. Bütün taksi sisteminin sahibi o. Hatta bütün Dondurma ve Sandviç işlerinde de tek isim onunki. Şimdi sana soruyorum, bu hakkaniyete sığar mı? Arkadaşlarım ve ben bizlere pastadan ne kaldığını doğrusu merak ediyoruz. Biz de hayatımızı kazanmak istiyoruz. Hepimiz kuvvetlerimizi birleştirmiş durumdayız. Bize para kazanmak için bırakılan tek yol uyuşturucu."

Şimdi sesini çok alçaltmış ve samimileştirmişti. Roy

sanki en iyi ve eski arkadaşıydı da ona gizli sırlarını anlatıyordu. "Ağabeyine bu konuştuklarımızı anlat. Ona benim ve diğerlerinin kuvvetlerimizi birleştirdiğimizi söyle. Eğer gerekirse onunla savaşacağımızı da ilave et. Ona bütün Doğu Yakası'nı istediğimizi söyle. Pubları, lokantaları ve kulüpleri. Her şeyi. O da Batı Yakası, Kuzey Londra ve Suyun Güneyi ile idare etsin. Herhalde bunlar ona yeterli olur. Onun bölgelerindeki işlerine karışmayacağımıza dair benim özel olarak söz verdiğimi de söyle."

Roy gülmekten kırılıyordu. Orada öylece oturmuş bağırarak gülüyor ve katılmaktan konuşamıyordu. Bu adam bir çeşit deli olmalıydı. Doğu Yakası'nda iş yapabilen herkes zaten Michael'a bağlıydı. Bütün işler ondan soruluyor, tüfekler konuşuyor ve gitgide bu işler büyüyordu. Oysa şimdi bu küçük Yunanlı Michael'a gözdağı veren bu haberi ondan iletmesini istiyordu. Tekrar gülmeye başladı. Genç adamı, tüfeğini, korkusunu yani karşısında oturan bu deli adam hariç her şeyi unutmuştu.

Dopolis ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Gülebilirsin, Mr. Ryan, ama korkarım ki ben ve arkadaşlarım bu konuda çok ciddiyiz. Yakında bunu sen de anlayacaksın."

Roy, gözlerini mendili ile kuruladı. "Dinle akılsız, Mickey senin de dediğin gibi doğu yakasını gerçekten eline geçirmiş bulunuyor. Bu pislik işleri alabilmek için biz çok savaştık ve savaşları alnımızın teriyle kazandık."

Küçük adam sandalyesinde dikleşti. "Ağabeyin - işaret parmağını Roy'a doğru salladı - Kuzenim Stavros'a ait bir taksi filosunu bombaladı. Ölen ağabeyinin cenaze merasiminden iki gün sonra kuzenim hayat boyu sakat kalmaya mahkum edildi. O kadar kötü sakatlandı ki, ordularını kontrol edemez oldu." Dopolis'in

yüzü sinirden kıpkırmızı olmuş, dudağının kenarlarında tükürükler birikmişti.

Roy bağırarak onun sözünü kesti.

"Ordularmış! Hangi ordulardan bahsediyorsun sen? O daha bir kum kamyonunu bile yönetemez. Kardeşimi öldürttü o benim!" Artık Roy da sinirlenmeye başlamıştı. Geriye kalan bütün korkusu da Dopolis'in söylediklerinden sonra dağılmıştı. Anthony'nin ölümü bütün Ryan'lar için hâlâ kanayan bir yaraydı.

Dopolis sükunetini korumaya çalıştı. Gülümsedi. "Sizin bu meşhur İrlandalı siniriniz... yakında bir gün sizin mahvolmanıza işte bu sinir sebep olacak. Unutma - sinirli olduğun zaman doğru dürüst düşünemezsin. Michael kuzenimle bir anlaşma yapmalıydı. Her iki tarafı da tatmin edecek bir anlaşma. Eğer yapsaydı bugün kardeşin hayatta olurdu."

"Boş laf!" Roy ayağa kalktı. "Sana bir şey söyleyeyim mi, Bay Oppodopolis veya ismin her ne boksa... Mickey senin kulaklarını koparıp münasip bir yerine sokacak. Hem de bunu gülerek yapacak. Onun için kendine bir iyilik yap ve defol buradan. Ben meşgul bir adamım."

Dimitri'yi iterek yolunu açtı. "Silahşörüne gelince, onu kullanacaksan şimdi kullan. Orada geri zekalı gibi deminden beri dikilip duruyor, seni koca..."

Oğlan, başını hayır yapma anlamında sallayan Dopolis'e baktı. Roy servis kapısından restoranın mutfağına doğru yürüdü.

Bay Wong mutfakta kızı ve karısı ile oturmaktaydı, her ikisi de korkudan ona sarılmışlardı. Oğlu babasının arkasında ayaktaydı. Yüzünde, yeni olduğu belli olan çürük ve bereler vardı. Hepsi de Roy'a ağlamaklı yüzlerle bakıyordu. Bu manzarayı görünce Roy'un bütün siniri tepesine fırlamıştı. Silahını çekerek gerisin geriye

fırtına gibi restorana daldı. Bu insanlar "Korunma" parası ödüyorlardı. En azından onları korumak şu anda Roy'un göreviydi. Restoran boştu. Mutfağa geri döndü.

"Neler oldu?"

Anne ve kızı kendi lisanlarında olmak üzere dördü birden anlatmağa başladılar. Roy ellerini kulaklarına götürerek "Susun!" diye bağırdı. Hepsi aynı anda konuşmayı kestiler. Roy, anlaşılır derecede İngilizce konuşabilen oğlana dönüp, 'Hap Ki, neler olduğunu bana sen anlat."

"Anlatayım Bay Ryan. Adam sana hazırladığımız parayı aldı. Gelecekte, dedi, parayı bize ödeyeceksin. Anladın mı sersem! dedi. Ben ona biz Bay Ryan'a öderiz dedim. Biz her vakit Bay Ryan'a ödüyoruz. Sonra başka şey söylemediler. Eğer parayı vermezsek haftaya restoranı yakacaklarını söylediler. Biz gene vermedik. Babam onlara Bay Ryan iyi arkadaş bizi korur dedi... saldırıp benim yüzüme vurmaya başladılar." Şişmiş olan gözünü işaret etti. "Sonra babam parayı verdi. Artık sana para kalmadı."

Roy başını salladı. 'Parayı boş verin şimdi. Ben her zamanki gibi gene hafta sonunda geleceğim, eğer ben gelmeden sizi görmeye gelirlerse bana bu numaraya telefon edin. Sakın merak etmeyin. Bir iki güne kadar bu işi hallederiz." Silahını tekrar yerine koydu. Masadan yavaşça bir peçete alıp Dopolis'in kullandığı bardağı içine sardı. "Şimdi bakalım Met'deki arkadaşlarımız bize ne derece yakınlarmış görelim." diye düşündü.

Restorandan çıkıp arabasına gitti. Doberman cinsi köpeği Tessa, arka koltukta uyuyordu. Roy kapıyı açınça harekete geçip havlayıp hırlamaya başladı. Roy sakinleştirinceye kadar onunla konuştu. Köpek aşağı yukarı on altı bin poundun üzerinde uyuyordu. Tessa yeniden yerine yerleşirken Roy kendi kendine gülümsedi.

Michael bu parayı dünyada başkalarına bırakmazdı. Hele, Anthony'yi öldürtmüş olan Stavros'un bir akrabasına hiç bırakmazdı. Roy arabayı çalıştırdı. Bu Dopolis herhalde kafayı yemişti.

Michael Ryan, sinirli olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi ofisinde aşağı yukarı gidip geliyordu. Sigarasından derin bir nefes çekip gürültülü bir şekilde üfledi.

"Tanıdık bir yüz müydü? Etrafta daha önce hiç görmüş müydün?

Roy başını salladı.

"Hayır, daha önce hiç görmedim. Ufarak teferek bir piçti. İri yarı olan piç kurusu Dimitri kısa namlulu tüfek taşıyordu, bundan eminim. Ben gitmeden Wong'un kirasını aldıklarına göre orada özellikle beni bekliyorlardı.

"Stavros hakkında tam olarak ne dedi?"

"Sadece onun kuzeni olduğunu, bizim onu bombaladığımızı ve o yaralıyken..." Hikayenin bu kısmında Roy gene gülmeye başladı. "...Yaralıyken "ordularını" kontrol edemediğini. Ordularını, lafa bak! Sonra Londra'nın tamamını ele geçirmekten sözetti. Aman Mickey, sana söylüyorum, adam delinin biri işte."

Michael parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu, duvara yaslandı.

"Özür dilerim, Roy. Hadi sen eve git şimdi. Janine'e söyle sancıları başlar başlamaz annemi aramayı unutmasın. Zira yaşlı kraliçe bu bebeği gözlerini dört açmış bekliyor."

Roy güldü.

"Aldıkları bebek eşyalarını, beşiği, bezleri, havluları bir görsen şaşarsın."

Michael gülümsedi. "Bayılacaksın ona, küçük kardeş az bekle. Bebek doğduğu zaman Carla eve dönecek mi?"

Roy'un yüzü birden asıldı.

"Sanmıyorum, Mickey. Maura'nın evi okula daha yakın falan filan..."

Tatsız bir sessizlik oldu. Janine'in kızının yakınında olmasına dayanamadığını hepsi biliyordu. Carla, devamlı anneannesi ile Maura halası arasında gidip geliyordu. Geoffrey yüksek sesle öksürdü.

"Tamam arkadaşım, sonra görüşürüz. Janine'e bizden selam söyle."

"Söylerim. Geoff." Gitmek üzere kalktı. Michael masasından bir kutu aldı ve Roy'a verdi.

"Son bir şey daha. Lütfen bunu geçerken Black Tony'nin evine bırakır mısın? Para torbası olduğunu söyle ve en geç Cumartesi istediğimi de ilave et."

Roy paketi aldı.

"Tamam, sonra görüşürüz."

O çıkınca Geoffrey iki brandi doldurdu. Birini Michael'a verip masanın karşısındaki koltuğa oturdu. Michael brandiyi bardağının içinde döndürerek oturuyordu.

"Evet, peki Michael. Ne düşünüyorsun? Başımızda bir bela mı var sence?"

Mickey brandisinden bir yudum aldı. "Hem de en kötüsünden."

Brendinin geri kalan kısmını bir dikişte bitirip ayağa kalktı. "Kalk eve gidelim, Geoffrey, aklım çok karışık. Böyle olduğum zaman doğru dürüst basmıyor. Geoffrey de içkisini başına dikti. O paltosunu giyene kadar Michael çoktan elektrikleri kapatmış ve merdivenlerden iniyordu. Kulübün dışına çıkınca serin gece havasını içlerine çekerek bir müddet kaldırımda durdular. Michael arabasına binmeden önce eliyle Geoffrey'in omzunu okşadı.

Geoffrey, Michael'in Mercedesinin uzaklaşmasını seyrederken bir tuhaflık olduğu hissine kapıldı. Kendi

arabasını parkettiği yere doğru ilerledi. Michael'ın bu işi bir de Maura'ya danışmak istediğini seziyor ve bu da onu kızdırıyordu. Son birkaç senedir Maura hızla yukarılara yükselmiş ve şimdi, daha yirmi beş yaşında olmasına karşın, neredeyse Michael'la beraber şirketi yönetir olmuştu. Onun sağ koluydu. Michael bunu herkese ilan etmekten de zevk duyuyordu. Açıkça onun fikirlerine karşı gelebilen tek insan Maura'ydı. Sadece bu gerçek bile yalnız öbür ağabeylerinin değil, tüm çalışanların da Maura'ya saygı duymasına yeterliydi. Bu arada, polis tarafından on sekiz aydır hâlâ çözülemeyen bir banka soygununu da o planlamıştı. Geoffrey artık ondan nefret etmeye başlamıştı. Tanrının cezası Maura, harikalar kraliçesi... Asrın Kadını. Arabasını açtı, bindi, bir iki dakika geceyi seyrederek oturdu. Bütün hayatını Michael'a adamıştı ama her geçen gün daha iyi anlıyordu ki Michael'ın artık ona gereksinmesi yoktu. Bu korkutucu bir düşünceydi. Michael olmadan Geoffrey bir hiçti, bunu biliyordu. Arabayı çalıştırdı, radyosunu açtı. Carpenters'ın müziği arabayı doldurdu. Geoffrey kendi kendine gülümsedi. Maura da diğer kadınlar gibiydi. Onlara fazladan bir ip verirsen sonunda onunla kendilerini asarlardı. Nasılsa yanlış bir iş yapacak, ve Michael'ın gözünden düşecekti. Geoffrey'nin yapması gereken tek şey beklemekti.

Michael, kulüpten doğruca Rainham Essex'te Maura'nın evine gelmişti. Bu gece olanlar hakkında onun fikrini almak istiyordu. Milyon sene de geçse Maura'da onda olmayan bir yetenek vardı. Doğuştan dalavereciydi, pratik zekası kuvvetliydi. İyi hesap yapabiliyordu. Hislerini hiçbir zaman işiyle karıştırmazdı. Michael bu yönünü takdir ederdi. Onun sinirlendiği durumlarda, Maura sakin bir şekilde krizi atlatabilirdi. En çok kullandığı söz, "Kafanla düşün, kalbinle değil." sözüydü.

Eve baktı. Karanlıktı. Arabasından indi. Maura bu evi satın aldığı zaman ona gülmüştü. Koskocaman, Gregoriyan tipi eski püskü bir evdi. Şimdi bir sene sonra ise ev çok güzel olmuştu. Yeni pencereler kapılar taktırtmış garaj olarak kullandığı nefis bir ön kısım ilave ettirmişti. Evi neredeyse yok pahasına almıştı, şimdi satmaya kalksa ödediğinin birkaç katı ederdi. Michael'a göre bu da Maura'nın zekice planlarından biriydi. Maura görüp de beğenmeden önce evin bu şekle geleceği Michael'ın aklından bile geçmemişti.

Araba yolunu geçip çift kapılı giriş kısmına doğru ilerledi. Zili çaldı. Bir dakika sonra yatak kıyafetleri içinde Carla kapıyı açtı. Michael'ı görünce parıldayan yüzüyle gülümsedi.

"Merhaba Mickey Amca. Maura halam giyiniyor." Michael şakadan onun arkasına bir tane vurdu. 'Dikkat et Carla, Maws ona hala dediğini duymasın. Derini yüzer haberin olsun." Beraberce salona girdiler.

"Merak etme, duymaz." Sesi bu oyundan ne kadar memnun olduğunu belli ediyordu.

Carla, aslında, onlar için bir eğlence kaynağıydı. Çok güzel taklit yapıyor ve insanları güldürebiliyordu. Annesinin ona bu kadar az zaman ayırmasına Michael hep hayret ediyordu. Ne var ki, annesinin yerini onlar kat kat dolduruyorlardı.

"Sana bir fincan çay yapayım mı?"

"Evet canım, benim güzel kızım."

Odadan çıkarken onun arkasından baktı. Yirmi yaşında güzel bir kızdı. Saçları hâlâ kızıl kahverengiydi. Yüzündeki çiller de duruyordu ama artık annesinden aldığı zarafet iyice belli oluyordu. Hızlı adımlarla bir kedi gibi yürüyor, kısa geceliğinin altından inanılmayacak kadar uzun bacakları görünüyordu. Michael, Chesterfield koltuğa oturdu ve Maura'yı beklemeye başladı. Sa-

lona girdiği zaman Maura hiç uyumamış gibi görünüyordu. Altın renkli saçları şimdi kısa kesilmiş ve dağınık bırakılmıştı. Dolgun göğüslerini ancak örtebilen pembe ipek bir sabahlık ve topuklu terlikler giyiyordu. Ağabeyine gülümsedi.

"Seni sabah karanlığı buraya getiren ne olsa gerek?" diye sordu.

"Bir problem çıktı, Maws."

"O kadarını tahmin ediyorum. Ah, Carla çayı getiriyor!"

Tepsiyi ondan alıp Eski İngiliz modeli Edwardian sehpanın üzerine, kanepenin sol tarafına yerleştirdi. O servis yaparken Carla hiç durmadan gevezelik ediyordu. Michael, gülerek onun nereden icat ettiği anlaşılmayan sorularına cevap yetiştirmeye çalışıyordu. Arkasına yaslandı. Rahatlamıştı.

Maura çok zevkliydi. Odaya pembe ve şeftali rengi hakimdi. Halılarla perdeler koyu bordoydu. Sıcak bir odaydı. Pahalı mobilyalarla dolu olmasına karşın içinde yaşanıldığı belli oluyordu. Kütüphanede her türlü kitap, sehpaların üzerinde ise birçok mecmua vardı. Dickens ve Trollope, Harold Robbins ve Len Deighton'la sırt sırta raflarda durmaktaydı. Hayatındaki diğer şeyler gibi Maura'nın kitap zevki de en yüksek kalitedendi.

Carla, amcasının onları sabahın köründe evlerine gelip yataklarından kaldırmasına hiç şaşırmamıştı. Bu da hayatlarındaki bütün diğer beklenilmeyen olaylar gibi normaldi. Onlarla yaşamak istiyorsa bütün bunlara uyması gerekiyordu.

Michael ve Maura, Carla'nın onlarla gevezelik etmesine izin verdiler. Carla'ya hepsi aşıktı. Annesi tarafından dışlanmış ve Sarah'ya devredilmişti ama diğerleri ona öyle kol kanat gerip benimsemişlerdi ki, Carla ailenin maskotu olarak mutlu yaşıyordu. Hepsi kendi ça-

pında annesinin ona yaptıklarını unutturmaya çalışıyordu ama Michael öyle sanıyordu ki Maura'nın sevgisi ötekilerin hepsinden biraz daha derindi. Carla onun aldırmak zorunda kaldığı bebeği gibiydi. Carla'nın kolej masrafını karşılıyor, düzgün kıyafetlerden küçük bir arabaya kadar onun her şeyinin olmasına özen gösteriyordu.

Carla, son erkek arkadaşını da anlatmayı bitirince, XVI Louis tarzı şöminenin üzerinde duran antika saate bir göz attı. 'Ah, olamaz, saat yedi olmuş! Artık hazırlanmaya başlasam iyi olacak. Sekizde evden çıkmam lazım!' diyerek uzun bacaklarının üzerinde saçlarını savurarak koşup gitti. Michael güldü.

"İyi bir çocuk bu, Maws." Maura'nın Carla'dan sadece beş yaş büyük olması kimsenin dikkatini çekmiyor, sanki Maura büyük bir kadın, Carla ise hep bir çocuk olarak algılanıyordu. Maura, Michael'ın gözünde önceleri bir kızkardeş sonra da hayatının en önemli kişisi olmuştu. İkisinin arası bir yaşı sanki hiç olmamış, genç kızlıktan kadınlığa geçiş dönemini hiç yaşamamıştı. Maura bir gecede kadın olmuş sonra da hep öyle kalmıştı. Maura Ryan on yedisinden beri tecrübeli bir kadın olgunluğundaydı.

"Evet, Mickey. Carla iyi bir çocuk. Annesine gittiği zamanlar onu çok arıyorum."

"Eminim öyledir. Senin bu koskocaman evinde bir can yoldaşı."

Maura güldü. "Evimi karıştırma sen şimdi gene, kendin alamadın diye kıskanıyorsun. Evet Michael. Bana anlatacakların nedir? Neler oldu?"

Michael ona her şeyi anlattı. Maura koltukta onun yanına kıvrılıp sözünü hiç kesmeden Michael'ı sonuna kadar dinledi. Bu arada zincirleme sigara içiyordu. Michael bitirdiği zaman gülümseyerek,

"Demek Stavros'un kuzeniymiş ha, öyle mi?" diye sordu.

Michael da gülümsedi.

"Evet, o piç şişkonun yanına bırakamayız *bunu*. Para istiyorsa savaşması gerekir."

Michael ona gülerek baktı. Maura duymak istediklerini söylemişti.

"Ben de aynen böyle düşünüyorum! Dinle, Maws, söylediklerimi iyice düşünmeni istiyorum. Bir *iki fikir* üret sonra kulüpte buluşalım. Şimdi artık eve gitmeliyim yoksa Jonny beni birinin kapattığını sanacak. Sonra görüşürüz."

"Peki, Mickey. Roy'un getirdiği bardağı ne yapayım? Parmak izi için Met'e yollayayım mı? Belki bir isim... bir adres filan bulurlar."

Michael elini alnına vurdu. "Tanrı cezasını versin, Maws. O iş tamamen aklımdan çıkmıştı. Bardağı kulüpte unuttum."

"Ziyanı yok, Mick. Hadi sen artık eve git ve biraz uyu. Ben onu hallederim."

Michael gidince Maura mutfağa gidip kendine çay ve tost hazırladı. Micheal'ın söylediklerini ne kadar düşünürse o kadar imkansız buluyordu. Kim bölgesini yeniden ele geçirmek için on beş sene beklerdi? Bu herif belki sahiden Stavros'un kuzeni olabilirdi ama hikayesi pek doğruya benzemiyordu.

Carla fırtına gibi mutfağa girip Maura'nın tabağından bir dilim tost aldı. 'Bu gece geç geleceğim, Maws. Tamam mı?'

"Tamam, hayatım. Dikkatli sür."

"Peki."

Sonra gitti. Her zamanki gibi o gidince ev Maura'ya bomboş geldi. Evi sanki Carla canlandırıyordu. Maura gene Michael'ın anlattıkları aklında duş yapmaya gitti. Önünde zorlu bir gün vardı.

On beşinci Bölüm

MAURA saat on buçukta Le Buxom'a girdi. Hostes kızlar her zamanki gibi onu gördüklerine memnun oldular. Ama orada çalışan adamlardan bazıları ona pek iyi gözle bakmıyordu. Pek çoğuna göre o katı kalpli bir kadındı ama gerçekte işleri icabı bu adamlardan birine kötü bir şey olsa, eşlerine gerekli yardımı gene Maura yapıyor onların sıkıntı çekmemelerini sağlıyordu. Kendisi hakkında söylenenleri yarı yarıya seziyor ve öyle kalmasını istiyordu. Gösterdikleri saygıları yetiyordu. Sevgilerine gereksinmesi yoktu. Katı kalpli bir kadın olarak tanınmaktan memnundu. Bu görünüm ona ve yaptığı işe uygundu. Hosteslerin kendisini sevmemelerini ise bir türlü sağlayamıyordu. Onu çok seviyorlardı. Noel zamanı çocuğu olan kızların mutlaka kabarık prim almasına dikkat ediyordu. Bazı kızlar gayret edip müşterilerin, normalin üç katı fiyatla sigara almalarını, fazla içki içmelerini sağlıyorlar o zaman da Maura, kızların müşterilere ödettikleri fatura bedelinden pay almalarını garanti ediyordu. Bazen müşteri otele gitmeyen kızın parasını vermek istemiyor ve problem çıkarıyordu. Bu gibi hallerde kulüp kızları koruyacağına dair garanti vermişti. Bu yüzden barın arkasına çekilip parayı ödeyene kadar tehdit edilip hırpalanan çok müşteri oluyordu.

Bütün bunların neticesi olarak, Le Buxom kızlar için çalışılacak iyi bir yer olarak isim yapmıştı. Maura'nın

onları bu şekilde koruması kendilerine bir koruyucu bulmalarına da gerek bırakmıyordu. Bunun için de kızlar onu hem sayıp hem de seviyorlardı. Göz ve kulaklarını hep açık tutuyor, en ufak bir şey duydukları zaman kendiliklerinden gelip Maura'ya haber veriyorlardı. Maura'nın bir şartı da erkeklerden hastalık kapmamalarıydı. İçki, uyuşturucu kullanır ve bu çeşit hastalık kaparlarsa işlerine derhal son veriliyordu. Parayla fuhuş yapan ve bu tip alışkanlıkları olan sokak kadınlarının kulüpte yeri yoktu. Maura onların şiddet taraflısı, saldırgan ve vahşi olduklarını gözlemlemişti. Devamlı birbirleriyle dövüşür ama aralarından birini gerektiğinde polisten korumak için yeminli gibi davranırlardı. Birbirlerine ve yeni gelen genç kadınlara düşman olur, dedikodu yapar ve bir diğerinin kuyusunu kazarlardı. Birbirlerinin müşterisini çalmaktan, kızınca gammazlamaktan velhasıl akla gelebilecek her türlü kötülükten kaçınmak mümkün olamazdı. Bütün bu tatsızlıklardan biraz olsun uzak durabilmek için Maura'nın bu önlemleri alması şarttı.

Maura devamlı onları kontrol ediyordu. Bütün kulüplerde "as kızlar" adı altında, yaşça daha büyük, kaya kadar sert ve feleğin çemberinden geçmiş hayat kadınları çalışırdı. Bunlar hostes kızları bir düzen altında tutmak ve müşteri ile olan ilişkilerinde aracılık yapmak için işe alınırdı. Bazı kulüplerde bu as kızlara bir "içki" ikram edilir o da onu ikram eden hostesi kayırırdı. (Kulüp düzenine göre ilk işi en erken gelen kızın alması gerekirken tabii ikram yapan hostes en cömert müşterinin masasına oturtulurdu.) Bunlar da çoğu zaman görgülü ve şişirilmiş faturaları ödemekten çekinmeyen Arap veya Çinli müşterilerdi. İkram edilen "içki" de, aslında, o masaya hostes için bırakılan paranın belirli bir yüzdesiydi.

Bu düzen Maura'nın kulübünde yavaş yavaş bırakılmış, hostes kızlar da para ödemekten kurtuldukları için Maura'ya minnettar kalmışlardı. Maura'nın kulübünde hostes olarak çalışmak için müracaatta bulunmuş bir yığın kız vardı. Maura kulübünü de, aynı taksi filoları ve sandviç büfelerinde olduğu gibi, dürüst ve mertçe idare etmekteydi. Her zaman polise yardımcı oluyor, suç işlemiyordu. Şimdiye kadar trafik suçundan bile yargılanmamıştı. Maura, artık Terry Petheric'in tanıdığı o saf genç kız değildi. Kimseden korkusu yoktu. Ne sert suratlı fahişeler, ne lezbiyenler, ne de zorba sokak kadınları artık onu korkutmuyordu. Soho'nun sokaklarında pervasızca dolaşıp duruyordu.

Bu akşam eski hosteslerden biri bebeğini kulübe getirmiş, diğerleri de başına üşüşmüşlerdi. Çocuk içten sevgi ve okşamalarla sarılıp sarmalanırken müşteriler masalarda yalnız başlarına oturuyorlardı. Kızlardan Jenny Randle, geçen sene evlenmek için kulüpten ayrılmıştı. Jenny, kulübün devamlı müşterilerinden biriyle, Chiswickli bir bankacıyla evlenmişti. Çok mutlu olduğu parıldayan yüzünden belli oluyordu. Maura bebeği kucağına alıp Johnson bebek pudrası ve bebek kokusunu içine çekti. Bebek beyaz bir şala sarılmış, tek görünen yeri pembe ve hâlâ biraz kırışık olan minik kalp biçimi yüzüydü. Gözlerini açtı. Minicik ağzını yusyuvarlak bir "O" şekline sokarak bir güzel esnedi. Maura artık alışık olduğu bebek özlemi duygusunun yeniden kabardığını hissetti ve gözlerinin dolu dolu olduğunu utanarak farketti. Hosteslerin önünde olmasını istediği en son şeydi bu. Yumuşak kalpli olduğunun bir ispatı.

"Ah, Jenny, çok güzel...Harika."

"Teşekkür ederim, Bayan Ryan. Öyle mutluyum ki."

Michael merdivenlerden inip kulübe girdi. Bütün

görebildiği süslü püslü yirmi küsur kadının bekleme salonunun girişinde birikmiş konuşup durduğuydu.

"Ne oluyor burada bakayım? Lanet olası bir işçi sendikası toplantısı mı?" Sesinden kızdığı anlaşılıyordu. Onu duyan kızlar Maura'nın çevresinden çekildiler. Michael, onu orada öyle, üzerinde yüz-poundluk kıyafeti ve kucağında bir bebekle görünce şaşırıp kaldı! Yüzüne bakınca gözlerindeki bebek özlemini, hostesler gibi o da gördü ve ona kızamadı. Maura kızlara sanki değerli iş elemanları gibi davranıyor, bu da bazen Michael'ı kızdırıyordu. Maura, onların aptal kavgalarını dinler, sıkıntıda oldukları zaman yardım eder, kürtajlarının sağlıklı bir şekilde yapılmasını ayarlar, eğer sıkışıklarsa, bebek bakıcılarının parasını bile öderdi. Bunların işlerin kolayca yürümesinde çok faydalı olduğunu kabul ediyordu ama gene de burası pis işlerin döndüğü bir yerdi. Hey tanrım, diye düşündü. Kadına, tıpkı doğum yapmış bir sekreterin gelip iş arkadaşlarına bebeğini gösteriyormuş muamelesi yapılıyordu. Michael'a göre bu piliç ne yapmış olursa olsun gene de eski bir maldı. Böyle giderse yakında burada çocuklarına doğum günü partileri de verirlerdi.

"Jenny'nin bebeği, Michael. Ne güzel, değil mi?"

Bütün hostesler nefeslerini tutmuş onun ne tepki göstereceğini bekliyorlardı. Maura ona gözleri ile kızların önünde bir tatsızlık çıkarmaması için yalvaran bir bakış yolladı. Michael kendi kendine gülümsedi. Amma da cesur bir kızdı bu! Londra'nın en korkulan adamı Michael Ryan'dan eski bir bar kadınının bebeği için şamata yapmasını ancak Maura isteyebilirdi. Başlarındaki manyak Yunanlı belası yetmiyormuş gibi Maura ondan bir de eski bir hayat kadınının bebeğine sevecen bir amca gibi davranmasını bekliyordu. Cüzdanını çıkardı, oradan birkaç onluk alarak Jenny'ye verdi. Bütün ka-

dınların yüreğini eriten o nefis gülümsemesiyle onları şereflendirdi.

"Bebeğe bizim tarafımızdan bir hediye al bununla, Jenny." dedi.

Jenny, verilen parayı alıp ona gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Bay Ryan. Alacağım."

Michael, utandığını hissederek kadınları battaniyesinin altındaki minik insan müsveddesi ile başbaşa bırakıp odasına çıktı.

Birbirlerine gülümseyen hosteslere bakıp Maura da onlara güldü. Böyle zamanlarda onun gibi bir koruyucuları olduğu için şanslı olduklarını biliyorlardı. Onlara sokak kadınları gibi değil normal insanlar gibi davranıyordu. Hayatlarını kazanmak için vücutlarını satsalar bile, ki bu onları diğer kadınların gözünde hemen ikinci sınıf vatandaş yapıyordu, Maura onların kendilerini çalışarak para kazanan dürüst kızlar olarak hissetmelerini sağlıyordu.

Minik bebeği Jenny'ye verip açık altın sarısı ipek ceketinin eteğini düzeltti.

"O bir pırlanta, Jenny. Çok şanslı bir kızsın." Sonra diğerlerine döndü. "Haydi işinize, hepiniz." Sesini değiştirerek, "Masalarda yalnızlıktan sıkılmış bir sürü müşteri görüyorum. Haydi işlerinize!"

Adamları masalarda yalnız bırakan kızlar tekrar onların yanına döndüler. Jenny'nin bebeği her gece aynı işleri yapmaktan sıkılan kızlara güzel bir değişiklik olmuştu.

Maura, müşterisi gelmeyen kızları hâlâ bebeğin başında ahlayıp oflayarak bırakıp Michael'ın arkasından yukarı çıktı. Ofisine girince parmağını dudaklarına götürüp güldü.

"Bir kelime bile istemiyorum, Michael Ryan!"

Michael masasında oturmuş, asık bir suratla ona bakıyordu.

"Ee, Maws programda bundan sonra neler var bakalım? Milli sigorta poliçeleri mi satacağız yoksa bebeklere hediye partileri mi düzenleyeceğiz?"

"Oh, kapa çeneni, seni yaşlı kurt! Unuttuğun bir şey var, aşağıdaki o beğenmediğin kadınlar..."güzel manikürlü parmağı ile aşağı katı işaret etti '...bize dünyanın parasını kazandırıyorlar. Jenny, Batı Yakası'nın en iyi hosteslerinden biriydi. Bu kulübe binlerce lira kazandırdı." Maura gülerek devam etti, "Ayrıca bize getirdiği o saygıdeğer müşterileri de unutma. Onu New Rockingham Kulübü'nden ayartıp getirdiğimiz zaman... yanında onları da getirip bize yeni müşteri kazandırmış oldu. Anladın mı şimdi?" Ona şımarık bir edayla dilini çıkardı.

Michael ellerini gür siyah saçlarının arasından geçirdi. Gözlerinde kurnaz bir ışık yanıp söndü. "Hazır aklıma gelmişken, dün akşam olanlar hakkında ne diyorsun, bir fikir üretecek vaktin oldu mu? Yoksa fakirlere yardım için Routen House'da çalışmaya mı gittin?'

Maura ağabeyinin arkasına geçip kollarını onun boynuna doladı. Old Spice traş losyonunun kokusunu içine çekerek onu hafifçe yanağından öptü.

"Kızdığın zaman sana bayılıyorum, Mickey. Routen House seneler önce kapatıldı. Artık orada kimseye yardım edilmiyor. Şimdi onun yerine "Kurtuluş Ordusu" denilen Salvation Army var.

Michael onun ellerini tutup sıktı. Güldü. 'Her şeye bir cevap bulursun, değil mi? Carla da aynı senin gibi. Ailede birden fazla akıllı kadın biraz çok değil mi?'

Maura onun yanından ayrılıp kendine içki koydu. Şu anda bir içki iyi gelecekti. Jenny'nin bebeğini kucağında tutmak kendine itiraf etmekten korktuğundan

fazla sinirlerini bozmuştu. Onu göğsüne bastırırken içinde sanki bir tepenin üzerinden hızla araba ile geçiyormuş gibi bir duygu belirmişti. Başı dönmüş, midesi bulanmıştı. Kendine ait bir çocuğu olması için neler vermezdi ki! Viskisini yudumladı.

"Evet, artık işimize dönelim, Prenses. Dün akşam olanlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Maura ağabeyinin karşısındaki koltuğa rahatça oturdu. İpeğe bürünmüş bacaklarını üst-üste attı. Sağ kolunu masaya yaslayıp, gözlerini Michael'a dikti.

"Anladığım kadarıyla herif bölgeleri ayırmamızı istiyor. Aslına bakarsan biz de bütün pastalardan pay istiyoruz. Herif bunda haklı. Ben kadehi bu sabah parmak işiyle uğraşan çocuklara gönderdim." Başını salladı ve konuşmayı sürdürdü. "Mickey, biliyor musun, bu adamlara da çok şaşıyorum. En ufak bir işleri düştüğünde veya kız bulma konusunda senden her türlü yardımı alıyor, ama sen onlardan bir şey istedin mi yaptığın iyiliğin karşılığını vermemek için yan çiziyorlar. Bu sabah bir ikisine yol verdim. Sonuçları bu gece geç vakit herhalde alırız.. Düşündüm de Mickey, şu Dopolis denilen adam harekete geçene kadar, ya da biz onun hakkında bir şeyler bulana dek, pek yapabileceğimiz birşey yok."

"Koruma ücretlerine gelince, Wong'un restoranının Roy'un son durağı olduğunu garanti biliyorlardı. Yani koca oğlanın elinden kirayı almak sadece bir işaretti. Gözdağı vermek istediler. Roy'un arabasında on altı bin papelden fazla para vardı, Dopolis isteseydi, Tessa arabada olsun olmasın bu parayı alabilirdi. Roy'un dediği gibi hele genç herifin kısa namlulu tüfeği de varsa bunu yapmak işten bile değildi." Maura bunu düşününce titredi ve devam etti. "Ne bulurlarsa alıp giderlerdi, öyle değil mi? Yok, en iyisi biz Dopolis bizi arayana kadar

bekleyelim. Ondan önce harekete geçersek, eminim herifin ekmeğine yağ sürmüş oluruz. Stavros'un kuzeni olması işi biraz karıştırıyor gerçi... Bize böyle bir madik atmaya da kim cesaret edebilir bilemiyorum?' Boş ver anlamında elini salladı. 'Evet, bekleyelim bakalım. Ben bu konuda yılmış değilim. Eh, şimdi artık biraz da Essex'teki evler hakkında konuşalım. O konuda sen birşeyler düşündün mü?'

Michael başını eğdi. "Buna değer diyorsan sen bilirsin."

Maura'nın Dopolis hakkında söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Aklı yatar gibiydi.

"Mesele şu ki Mickey bunların hepsi yıkımlar üstüne yapılacak binalar. Benim de elimde NHBC ev yapımcıları diye küçük bir firma var. Onlar bu işe bayılırlar. Köşeleri döneriz Mickey. Kuşkusuz köşe oluruz. Bu günlerde en geçerli iş gayrımenkul işi."

"Eski limanda aldığın yıkıntılar gibi desene!"

Maura hoşgörüyle gülümsedi.

"Beni verem edeceksin Maura. Bir yığın eski püskü depo ve işçi evi almayı düşünemiyorum!.."

"O işçi evleri bir gün bir servet olacak. Bunu bir kenara yaz."

"Aaa, tabii tabii. İnsanlar ön odalarında teneke küvetleri olan yıkıntılarda yaşamaya bayılacaklar. Onları senden satın almak için kapında kuyruk olacaklar."

Maura gülerek arkaya yaslandı. Kürtajdan sonra verdiği kiloları geri almamıştı. İncecik vücudu sarı ipekli döpiyesi ve uyumlu buluz ve ayakkabılarıyla moda dergilerinden fırlamış gibiydi. Yeni yıkanmış beyaza yakın sarı saçları platin bir hale gibi yüzünü çevreliyordu. Pırıltılı mavi gözleri uzman elinden çıkmış gibi boyalıydı. Michael onun ne kadar hoş bir kadın olduğunu düşündü. Buna karşın o genç polisten ayrıldığından beri hiç

erkek arkadaşı olmamıştı. Michael'a göre Maura polise hâlâ ilgi duyuyordu. Ne var ki onunla bu konuya giremezdi. İkisi, akla gelebilecek her konuyu konuşurlardı ama Terry Petheric'i asla.

"Nellie Teyze'nin evini anımsıyor musun, Mickey? Ben çocukken orada kalmaya bayılırdım. Bir yılbaşı annem birkaç gün kalayım diye beni onlara bırakmıştı." Maura, ayrıntıları anımsarken başını geriye atıp gözlerini kapattı. "Yedi ya da sekiz yaşımdaydım. Saat yeni yılı haber verirken Bertie amca ön kapıyı açtı. sisli bir geceydi. Birden bütün gemiler düdük çalmaya başladı. Sanki hepsi öndeki küçük odaya doluşacak gibiydiler. Sesleri kulağımı sağır edebilirdi. Bertie Amca, uyuyabilmem için beni sımsıkı kucaklamıştı. O küçük evi ne çok severdim."

Michael gülerek ona baktı. "Yeter Maws, beni ağlatacaksın."

"Kaba ruhlu adam! Sende duygudan eser yok. Sorunun da burada. Yalnız şunu bil ki o eski yerler birkaç yıl içinde ulusal borca eş değerde olacaklar. Oralarda marina yapılacağı falan söyleniyor."

"Eski limanda mı?" Michael'in sesi kuşku doluydu.

"Eski limanda ya!"

"Yine de benim aklım kesmiyor bunu."

"Sana söylüyorum Mickey. Gelecekte servet sahibi olmanın yolu mülk edinmekten geçer. Ucuza mülk edinirsin. Pahalanıncaya kadar da beklersin."

"Şu anda Londra'da o kadar inşaat var ki yakında burada başka boş arazi kalmayacak. Wapping, Woolwick, Thames Nehri çevresi." Gülümsedi. "Sadece bekle ve gör."

"Bilmiyor musun Maws?"

"Hayır, neyi?"

"Öyle cinsin ki, erkek olsan dünyayı ele geçirirdin." Sesinde içten bir hayranlık vardı.

"Seni ve Londra'yı ele geçirdim ya, bu kadarı bana yeter."

"Ben ne zaman senin olacağım, canım."

Michael'in sesi yumuşaktı. Maura ona gülümsedi. Mickey var oldukça ne bir sevgili isterdi ne de koca. Onun koyu mavi gözlerine bakınca, yıllar boyu ne kadar değişmiş olduğunu fark etti. Kırk yaşına gelmişti. Biraz kilolanmıştı ama hâlâ yakışıklıydı. Girdiği her yerde, kadın ya da erkek herkesin ilgisini çekiyordu. Koyu renkli saçları ağarmaya başlamıştı. Orta yaşın habercisi vücut hatlarına rağmen, çıkık elmacık kemikleri ve derin çukurlara yerleşmiş gözleri gençliğinin izlerini taşıyordu. Çoğu yakışıklı erkek gibi, ona da yaşı yakışıyordu. Kadınlar, fizikleri elverdiğince genç görünmeye çalışırlar. Michael gibi erkeklerse yaşlarını istenen bir özellikmiş gibi göze görünür biçimde taşırlar. Maura birer kadeh viski hazırladı.

"Unutmadan söyleyeyim Mickey. Bugün Mahoney'i gördüm. Bir miktar eşya daha istiyor, özellikle M16 tüfeklerden. Peder Mc Cormick'in onları her zamanki gibi Eire'ye göndereceğini söyledi. Nasıl bilmiyorum. Belki tekneyle gönderir. Ay sonunda talimat istiyor. Peşin ödeme yaparsa mümkün olduğunu söyledim. Onlarla iş yapmaktan hiç hoşlanmıyorum. Ama dediğin gibi, biz yapmasak, başkaları yapacak."

Michael başını salladı. Peder Mc Cormick'ın, yıllar önce Sarah'nın oturma odasında açıkladığı tahminleri çok doğru çıkmıştı. Şimdilerde İrlanda Cumhuriyetçi Ordusu operasyonlarının pek çok yönü ile ilgilenmekteydiler. İlgilendikleri alan yalnızca silah temini değildi. Güvenli evler buluyor, mümkün olduğunda askerleri için güvenli temas sağlıyorlardı.

"Ne kadar harcamaya hazır olduklarını biliyor musun?"

"Çok. Araplar kendi aralarında savaşmaya başladıklarından bu yana *Libya'daki silah kaynağı kurumuş.* Amerika'dan gelen para ise astronomik boyutlarda. Bu parayı yeterli bir hızla harcayamıyorlar. Bu durumda ben Dixon ile temasa geçeyim mi?"

Michael iç geçirdi. "Ha öyle ya, Çizmeburun Billy'yi de aracı yap bari. Hiç birinizin onlarla görünmesini istemiyorum."

"Ben hallederim. Sen gün boyunca uyuklarken, ben bir yandan aylık hesapları inceliyor, bir yandan da parmak izi memurlarını kovalıyordum. Kulübün işleri yolunda gidiyor. Noel yaklaştığına göre sandviççiler küçük bir servet sağlıyor olmalılar. Özellikle de yeni aldığımız bölgelerde."

"Onları aldın öyleyse?"

"Elbette!" Sesinde umursamazlık vardı. "Her şey usulünce yapıldı."

"Ne var ki görüşmeye gittiğinizde, Roy elinde baltasıyla gelmişti."

Maura dudak büktü.

"Eh, sanırım bunun da yararı oldu. Onlara çok iyi fiyat verdim, Mickey. Soğuk hava ve kucak dolusu Noel hediyesi sayesinde taksi ücretleri de patlama yapıyor. Kısacası hayat güzel. Şu Yunanlıyı da ayarladık mı keyfimize diyecek olmaz.

"Bütün bunları benim için ayarlamana çok teşekkür ederim, Maws. Aile haberleri nasıl?"

Maura kaşlarını çattı. "Pek iyi değil. Benny ve Garry

şehrin bütün barlarına, kulüplerine dalmışlar. Seninle benim için ağızlarına geleni söylüyorlarmış."

"Bizim Garry böyle şey yapmaz Maws!"

"Evet ama bu gerçek. Çalışmıyorlardı. Sammy Goldbaum ikisini de günlerdir görmediğini söyledi. İşleri kendi başına yapıyormuş. Bu yüzden ona bir içki ısmarlamalıyız. Belki bir de Noel hediyesi göndermeliyiz."

Michael masayı yumrukladı.

"Evet, öyle yap. Ne güzel değil mi? İki paralık serseri benim işimi yürütsün, dünyanın parasını verdiğim kendi kardeşlerim de dalga geçsinler. Artık yetti. Paçalarını sıvamazlarsa kıç üstü oturacaklar. Ekibimde asalak adam istemiyorum."

"Anlıyorum Mickey. Geoffrey'in onlarla konuşmasını sağlarım. Sen çocuklardan bugün haber aldın mı?"

"Hayır, neden?"

"Hiç. Ben de daha tırnaklarının ucunu bile görmedim de."

"Eve takma kafayı, Maws."

"Öyle ama bir sersemlik var üstümde. Sabahın altısında uyandırıldığım için olsa gerek."

Michael güldü."

"Ben Met'den gelecek herifi burada bekleyeceğim. Dediğim gibi Dopolis harekete geçmeden ya da onun hakkında daha çok bilgi edinmeden hiçbir şey yapamayız. Neye girdiğimizi iyice bilmeliyiz."

Maura masanın çevresinden dolanıp Michael'in alnına bir öpücük daha kondurdu. "Yarın görüşürüz Mickey. İyi geceler."

"İyi geceler, Prenses."

Maura ondan ayrılıp, arabasına doğru yürüdü. Carla'yı evde bulmayı umuyordu. Onun hakkında endişeliydi. Özellikle Janine'in bir bebek daha beklemesinden sonra, endişeleri artmıştı. Gerçi Carla yaklaşan doğumla ilgili olarak mutlu görünüyordu ama Maura bebek nedeni ile onun ana-babasının hayatının daha da dışına itilmesinden korkuyordu. Maura'nın Dopolis'le olan sorun hakkında bir takım planlar düşünüp geliştirememesi de bu endişeler yüzündendi.. Onun gerçekten tehlikeli bir adam olduğunu daha bir süre keşfedemeyecekti.

On altıncı Bölüm

BENNY mutfak masasında muhteşem bir kahvaltıya gömülmüştü. Annesinden her gün ısrarla iki yumurta, beş dilim domuz pastırması, çikolatalı puding, mantar ve üç büyük sosis hazırlamasını istiyordu. Bunları beş dilim kızarmış ekmekle birlikte mideye indiriyor, üstüne de bir çaydanlık çay yuvarlıyordu. Son lokma ile tabağını iyice sıyırdıktan sonra, midesini iki eliyle ovuşturup, arkaya yaslandı.

"Harikasın Muvver."

Sarah güldü. Evden henüz ayrılmayan tek çocuğu Benny idi. Sarah bu ayrılık gününün de gelip çatmasından pek korkuyordu.

Boş tabağı alıp eviyenin içine koyarken, "Bütün bunları nerene sığdırıyorsun anlamıyorum" dedi.

"Ben de yavaş yavaş yola koyulayım Bahis bürosuna gidip teknę yarışını göstermem gerekiyor." Sesi endişeliydi. Sarah yüzünü ona çevirdi. Benny onun bebeğiydi. Bütün kusurlarının farkındaydı ama yine de onu seviyordu.

"Ne Michael ne de Maura senin böyle kaytarmana göz yummaz, biliyorsun." Kızından söz ederken Sarah'nın sesi sertleşti. Maura'nın Michael ile birlikte iş yapmasına bir türlü alışamamıştı. Buna dile getirebildiğinden çok daha fazla sıkılıyordu. Sarah'ya göre, kadınlar evlenir ve çocuk yetiştirirlerdi. Maura'nın bunu ya-

pamayacağını biliyordu. Ama hiç olmazsa erkeklerin dünyası denilen bir yere güvenmemeli, o dünyada yaşamamalıydı. Hiçbir kadın bunu yapmamalıydı. Soho'daki karanlık yaşam ve hostes kulüpleri dünyanın en alçak, ayak takımı ile dolu yeriydi.

Benny, Benson and Hedges marka sigarası eşliğinde çayını bitirdi. Mutfak saati sekiz buçuğu gösteriyordu.

"Ben çıkıyorum Muvver, akşam altı gibi görüşürüz." Masadan kalkıp annesini yanağından öptü. Sarah gülümseyerek her gün söylediği sözleri yineledi.

"Dikkatli ol Benny. Michael'imiz ne derse yap."

"Görüşürüz." Benny çıktı. Sarah mutfak işlerine döndü. Sabah uyandığından beri yan tarafında bir ağrı hissetmekteydi. Ellerini kurulayınca radyoyu açtı: Biraz sonra Jimmy Young başlayacaktı. Günlük işlerine başladı. Saat ona doğru Janine gelecek ve birlikte Noel kutlamalarını planlayacaklardı.

Artık Janine'e kızı, Maura'ya da uzak bir hısımmış gibi bakıyordu. Ne herhangi birine ne de kendine bugünlerde Maura'dan hiç de hoşlanmadığını itiraf edebilirdi. Bu duyguyu utanç verici buluyordu Carla'nın onunla yaşamasından da hoşlanmıyordu. Keşke Janine ile Carla arasında bir yakınlaşma sağlayabilseydi. Ama Janine'in kendi çocuğunu hiçbir zaman sevmeyeceğini çoktan kabul etmişti. Değil sevmek, onunla aynı odada olmaya bile katlanamıyordu.

İç geçirdi. Çocuklar ayak bağıydı. Onları severdiniz. Ne var ki hiçbir zaman hayatınızdan çıkaramazdınız. Nerede olurlarsa olsunlar, zamanınız ve enerjiniz üzerinde talepleri olurdu. Yakında yeni bir bebeğin dünyaya geleceği düşüncesiyle kendini teselliye çalıştı. Diğer erkeklerin onu babaanne yapmalarını beklese düş kırıklığına uğrayacaktı. Kimsenin yerleşik bir düzen kurmaya niyeti yoktu. Michael ise belli nedenlerle çoluk çocu-

ğa karışamazdı, bir erkekle birlikte yaşıyordu. Gözlerini kapattı. Bir ürperti geçirdi. Geoffrey ve diğer erkek çocuklarıysa bir kadından diğerine koşmaktaydılar. Janine'e gelince, işte otuz yaşında bir çocuk daha doğuracaktı. Gerçi olanak bulunmuş olsa o da herhalde bu çocuktan kurtulmayı isterdi.

Sarah ıslak bir bezle mutfak masasını sildi. Benjamin yataktan çıkmadan işleri yoluna koymak istiyordu. O da bir başka çeşitti. Daha elli dokuzunda, doksan yaşındaymış gibi davranıyordu. Bramley Arms'ın açılma saatine kadar evde ayak altında dolaşır dururdu. Sarah temizliği sürdürdü. Günün, hiç beklemediği bir soruna gebe olduğundan haberi bile yoktu.

Saat onbirde Michael ve Maure Le Buxom'daki küçük ofislerindeydiler. Batı Merkez Bölgesi Karakolu, kadehi bir gece önce göndermişti. Üzerindeki parmak izleri polisçe tanınmıyordu. Fail her kimdiyse sabıka kaydı yoktu. Maura ve Michael, Dopolis'in kim olduğunu ve ne yaptığını keşfetmeye eskisinden daha yakın değildiler.

"Adamlarımızı sokağa döktük ama bu Dopolis'i tanıyan yok, Maura. Yaşlı Wong'un yerinde ne olduğunu düşündükçe aklım daha çok karışıyor."

Bu sırada telefon çaldı ve Maura telefonu açtı. Michael bir sigara yaktı. Olanlarda bir gariplik vardı ve o, düğümü çözemiyordu. Bunları tanıyan birileri olmalıydı. Kimse ortalıkta tanınmaz bir varlık olarak dolaşamazdı. Yine de bu Dopolis sanki gökyüzünden inmiş gibiydi.

Maura telefonu kapatınca Michael'e baktı. "Şu ipsiz Benny yine kayıplar listesine karışmış. İşe gelmemiş."

Michael homurdandı.

"Ya Garry? O boy göstermiş mi?"

"Şaşarsın ama evet! Ve Sammy Goldbaum'un söyle-

diğine göre Garry, Benny'nin gelmemesine çok şaşırmış."

"Benny'i tanıdığım kadarıyla, yeni bir piliç bulmuştur ve ondan ayrılamıyordur. Bu hafta namussuzun parasını vermeyeceğim. Bakalım o zaman, kadınlarla işi nereye vardıracak? Canımı sıkıyor ama beni güldürüyor da. Yeni bir av için millerce yol gidebilir. Tam bir kurt. Kadın kokusunu on mil uzaktan duyar."

"Evet seks ve tıkınmak onun temel uğraşları.. Şaka bir yana Michael, bu kez onun dersini alması gerekiyor. Yirmi dokuz yaşına geldi, hâlâ kıçının havasında geziyor. Onunla konuşmalısın. Seni dinler."

"İyi ya, kürkçü dükkânına döndüğünde konuşurum. Şimdi, ben eve kaçmadan, başka bir şey var mı?"

Maura başıyla "Hayır" anlamında yanıtladı. "Esas işi dün yaptım. Bu arada, Geoffrey nerede. Onu hiç görmedim."

Michael alt dudağını ısırdı. Maura bunu görünce arkasına yaslandı ve, "Yine mi?" diye bağırdı. Sıkılmış görünüyordu.

"Korkarım ki öyle, Maws. Sana çok fazla zaman ayırdığımı düşünüyor. Onunla bu sabah yine tartıştık."

Maura bir sigara yaktı. Dumanı iyice içine çektikten sonra, "Bu kez konu ne?" diye sordu.

"Taksi işini senin yapman gerektiğini söylüyor, kendisinin değil."

Maura baca gibi tütmeyi sürdürerek kardeşine baktı. Geoffrey artık sinirine dokunmaya başlamıştı. Yapılan bir işe katıldığı, her işten haberli kılındığı ve Michael'dan sonraki ilk erkek olarak tanındığı halde, Maura'ya uzak ve soğuk duruyordu. Sanki Maura oralarda dalga geçilmekten başka işe yaramazmış gibi bir tavır içindeydi. Maura önceleri bu durumu kabullenmişti. Ama şimdi, sekiz yıl sonra Geoffrey sinirine dokunu-

yordu. Maura'nın bu işte vazgeçilmez bir öğe olduğunu Geoffrey'in anlaması olanaksız görünüyordu. Onların az çok meşru görünmelerini sağlayan Maura'ydı. Bunun için elinden geleni yapıyordu. Ne var ki Geoffrey her katkıya tabanca sıkardı. Maura ona bir iş söylediğinde, tebessüm eder, başıyla onaylar, sonra gidip söylenenin tam tersini yapardı. Ancak Geoffrey'in kavrayamadığı bir gerçek vardı. Artık Michael'a da onun bu halinden gına gelmişti.

"Bak Mickey, onunla konuşamaz mısın?" Sesi umutsuzdu. "Biliyorum, kendini dışarıda bırakılmış hissediyor. Ama bana karşı çalışacağına, benimle birlikte çalışsa. Kendime sakladığım bir sır vardı ama artık sana da söyleyeceğim. Dosyaları karıştırıyor, biliyor musun?"

Michael'in kaşları yukarı kalktı. Maura ise gülerek, "İnanılır gibi değil!" dedi. "Gece yarısı buraya gelip benim yaptığım işleri didikliyor."

Michael gülümsedi. "Kimi zaman bana da hiçbir şey hazırlamadan pikniğe geldiği duygusunu yaşatıyor. Ama yine de bir iyilik yap ve bunları unut gitsin. İkimizin dalaşması olmadan da şu ara başımda yeterince dert var."

"Ama onunla konuşacaksın değil mi?

"Evet, evet, evet!" Ayağa kalktı. Canı sıkılmıştı. "O ve Benny varken bir iş yapabilmemiz şaşılacak şey değil mi?"

"Ben kaçıyorum Prenses. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, yok."

"O halde, görüşürüz." Maura'yı yanağından öpüp, paltosunu giydi.

"Görüşürüz Mickey."

Maura kalemini çiğneyerek masada oturmayı sürdürdü. Dışarıdaki yoğun trafiğin sesi içeri kadar geliyordu. İçe işleyen soğuğa rağmen odanın içi çok sıcaktı.

Süet ayakkabılarını çıkarıp, ayaklarını birbirine sürttü. Açık yeşil tayyörü ve beyaz ipek bluzuyla çok genç ve bakımlı görünüyordu. Bir büro elemanı gibiydi. İnsanlar onun Maura Ryan olduğunu öğrenince hep şaşırırlardı. Adı her zaman kendisinden önde giderdi. Onu duyanlar her ne kadar uzun boyu ve dolgun göğüslerinden haberli de olsalar, görüntüsüne hazırlıksız yakalanmışlardı. Sonunda o sevimli yüzün ardında, her duyduğunu kavrayıp değerlendirebilecek, çözümleyici bir zekanın varlığını farkederlerdi. Maura, bir süre Geoffrey'i düşünerek oturmayı sürdürdü. Onunla çalışabilmek için çok çaba göstermişti. Ama Geoffrey buna yanaşmıyordu. Telefonun sesi düşüncelerini böldü.

"Alo!"

"Alo. Maws!" Margaret'in genizden gelen sesini hemen almıştı.

"Selam Marge! Ben de bu akşam seni arayacaktım. Çocuklardan n'aber?"

"İyiler. Noel'i bekliyorlar. İkizler Nativity oyununu aldılar. Senin gelip onları bunun içinde görmeni istiyorlar. Gelebilir misin?"

"Elbette! İki elim kanda olsa bunu kaçırmam. Carla'yı da getiririm. Okulu tatile girecek nasıl olsa. Denis bebek nasıl?"

Marge homurdandı. "İyi! Şimdi parkının içinde. Ama biraz önce bir rulo kâğıdı tuvalete attı. Bu çocuk, kızlara hiç benzemiyor. İki göz insana yetmiyor bunun yaptıklarını görmek için."

İkisi de güldüler.

"Hepsini görmeliyim. Özledim."

"Gelip onları şımartma. Kızlar, çizmelerine büyük gelmeye başladılar."

Maura alaycı bir sesle, "Marge, kızlar asla çizmeleri

için fazla büyük olamazlar," dedi. "Sen başka ev buldun mu?"

"Evet. Hem de üç tane. Biri Shoebury'de, iki tanesi de Southend'de."

"Harika! Sana gelince onlara da bakarım."

"Senin ev nasıl gidiyor?"

"Tamamlandı. Den'le birlikte bir akşam yemeğe gelin. Evi çok beğeneceksiniz."

"Eminim çok güzeldir. Şanslısın Maws."

Maura hemen savunmaya geçti. "Öyle deme Marge. Bunları sağlamak için deliler gibi çalıştığımı biliyorsun."

"Onu demek istemedim. Şanslısın diyorum, çünkü iyi bir işin, güzel bir evin ve dolgun bir banka hesabın var. Özellikle de banka hesabın. Den ile ben parayı neredeyse kazanmadan önce harcıyoruz." Margaret gülüyordu.

"Dinle Marge. İyi bir adam ve birkaç çocuk için her şeyimi verebilirdim."

"Biliyorum Maws. Umarım o da olur."

"Margie, aslına bakarsan benim yaşımdaki erkekler yerleşip, çoluk çocuğa karışmak istiyorlar. Ama ben kimseye bunu veremem. Birine uyum sağladığımı düşünebiliyor musun? Yok, yok. Benimle olacak adam iş çevirip, ticaret yapmalı."

"Evet, sen gerçekten o yönde yeteneklisin."

"Gittiği kadar gider. Şimdi kapatmam gerek. Geleceğim zaman seni ararım, tamam mı?"

"Tamam, görüşürüz."

Maura telefonu kapatınca bir sigara daha yaktı. Küçük Denis'in oyunları aklına geldi ve güldü. Gerçekten bu çocuk bir harikaydı...

Geoffrey odaya daldı.

"Mickey nerede?"

"Biraz önce gitti. Ne oldu?"

"Manor Park'taki taksi durağına telefon geldi. Biri, bizim bütün duraklara bomba koyulduğunu söylüyor. Oraya buraya telefon ettim. Her yeri temizlettim. Şoförleri evlerine gönderdim."

"Ne yaptım dedin?" Sigarasını bastırıp söndürdü. "Bir başbelasının telefonu yüzünden her şeyi dağıttın, desene."

Geoffrey'in tepesi attı.

"Baş belası ya... Dopolis adında bir başbelası. Bu yalnızca başlangıç. Adam savaş istiyor."

Maura iskemlenin arkasına dayanmış, inanmaz bir yüzle ona bakıyordu. Bir süre boş boş baktıktan sonra, eyleme geçti. "Bütün çocukları Wapping'deki depomda topla. Mickey ile benim orada olacağımızı söyle onlara."

Geoffrey dudak bükerek karşı çıktı. "Ben sizin haberciniz değilim."

Maura gözlerini yumup, dişlerinin arasından konuştu. "Sersem bir Yunanlı ile başımız yeterince dertteyken, kendi aramızda kavga etmeye hiç gerek yok. Şimdi dediğimi yapacak mısın... lütfen?"

Geoffrey topuklarının üstünde dönüp, kendini dışarı attı. Maura ise hemen telefona döndü ve Mickey'i aradı.

"Sen misin Jonny?"

"A, selam Maura. Mickey evde de..."

"Çeneni kapat ve beni dinle. Her an eve gelebilir. Ona benim de oraya geleceğimi söyle. Hemen geliyorum. Michael ve benden başka kimseye kapıyı açma. Anladın mı?"

Sesindeki telaş kendini ifade etmesine yetmişti.

"Ne oluyor?"

Maura telefonu hızla kapattı. Bir de bu küçük salağı teselli edecek hali yoktu. Kulak zarlarında atmakta olan yüreğini denetlemek için derin bir nefes aldı. Bir endişe

bulutu tüm gövdesini kaplamak üzereydi. Ayakkabılarını giyip, hemen bürodan çıktı.

Michael ile Maura saat on birde kulübe gittiler. Dondurucu bir soğuk vardı ve yerler ince bir kar tabakasıyla örtülmüştü. Kulübe girdiklerinde sıcak hava yüzlerine çarptı. Islanmış paltolarını Gerry Jackson aldı.

"Ne berbat hava, değil mi?"

Michael başıyla onayladı. "Benny'den haber var mı?" Toplantıya Benny dışında herkes gelmişti. Üstelik onun nerede olduğunu da kimse bilmiyordu.

Gerry Jackson, yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle "Sizin Benny'yi tanıdığım kadarıyla," dedi, "yaşlı bir piliçle bir yerlere kapanmıştı."

"Olabilir Gerry. Geoff buraya gelince söyle, doğru yanımıza gelsin. Hosteslerin birini de resepsiyona koy." Michael, Gerry'ye küçük yeşil bir adres defteri verdi. "Bütün bu numaraları arasınlar. Eğer izini bulurlarsa, onları göreceğim, tamam mı?"

Gerry adres defterini aldı. "Tamam. Yukarıya kahve göndereyim mi?"

Maura ellerini ovuşturarak, "Harika olur," dedi. "Anne ve oğlanlar nasıllar?"

Gerry koyun gibi bir bakışla "Yine hamile" diye yanıt verdi.

"Duymuştum. Sanırım o da annem gibi olacak. Daha bir süre kız beklemeyin."

"Aman, öyle söyleme Maura. Zaten beş oğlumuz var."

"O zaman iyi bir Katolik ile evlenmeyecektin."

Maura yukarıdaki odalara doğru yürüyen Michael'i izledi. Tam odaya girerken telefon çaldı. Maura arayanın Benny olduğunu umarak açtı.

"Michael Ryan ile görüşebilir miyim, lütfen?"

"Kim arıyor?"

"Erkek kardeşiyle ilgili olduğunu söyleyin."

Maura telefonu Michael'e verdi. Kendisi de yavaşça iç hattı açtı. Konuşan bir erkekti.

"Bay Ryan. Şu anda bir kardeşiniz eksik herhalde, değil mi?"

Maura, Michael'in hareketsiz yüzüne baktı ve gözleri ile ona sakin kalmasını telkin etmeye çalıştı.

"Ben kardeş falan kaybetmiş değilim... Bay Dopolis. Bay Dopolis'le konuşuyorum değil mi?"

Adam incelikle güldü. "Ne kadar zekisiniz Bay Ryan."

"Eh, bu boktan keşif için de fazla dehaya gerek yok, değil mi?"

"Sesinizden endişeli olduğunuz anlaşılıyor. Ne zaman köşeye sıkışsanız, İngilizceniz pis sözcüklere kayıyor çünkü. Ama size söz veriyorum. Benimle kaldığı sürece kardeşinize hiçbir zarar gelmeyecek."

Sözler içtenlikle söyleniyordu, ancak içeriğinde bir tehdit vardı.

"Bakın Bay Dopolis. Kardeşimden ne istiyorsunuz? Kiraların, ücretlerin onunla hiç ilgisi yok."

"Bunu anlıyorum Bay Ryan. Biz onu sizinle pazarlık etmek için kullanmak niyetindeyiz. Bildiğim kadarıyla siz... nasıl söylesem... heyecanlı bir tipsiniz. Anlamanızı istiyorum ki, biz iş yapmayı kastediyoruz. Bomba tehdidinin balon olduğunu herhalde anlamışsınızdır. Yalnızca gücümü göstermek istedim size. Örneğin, bugün depoda toplantı yaptığınızı biliyorum. Yaptığınız her şeyi biliyorum." Sesinde kendini beğenmişlik vardı. Durumdan memnun olduğu belli oluyordu. "Belki yarın sizin depoda buluşabiliriz."

Maura ve Michael şaşkınlık içindeydiler. Adam bu bilgiyi nereden almış olabilirdi?

"Ne zaman buluşmak istiyorsun?"

"Yarın altı buçukta. Hava kararınca iyidir. Ayrıca teklifimi iyice düşünmek için zamanın olur. Bir kez daha söylüyorum Bay Ryan. Ben görüşmelere açığım. Lehime sonuçlanması şartıyla tabii."

"Peki, şartların nedir?" Michael öfkesini zor kontrol ediyordu.

"İlk olarak Londra'nın doğu yakasını kendim ve ailem için istiyorum. Orada birkaç meşru işimiz var, ama bu bize yetmez. Öyle küçük balıklarla mutlu olamıyoruz. Oradaki işlerimiz için size yarım milyon pound öderiz. Sanırım bu da makul bir teklif." Biraz bekleyip, konuşmayı sürdürdü.

"İkinci olarak, bir çete savaşı çıkmayacağına söz vermenizi istiyorum. Günün bu saatinde ve bu yaşta saçma olur değil mi? Aklı başında insanlarız. Son olarak da şunu söyleyeyim. Asla ve hiçbir zaman Batı Yakasında bir eylemimiz olmayacak. Bu konuda size söz veririm. Orası tümüyle sizin alanınız olur."

Michael, duyduklarından hiç de hoşlanmadığını belli eden bir sesle, "Fazla bir şey istemiyorsun değil mi?" diye sordu.

Adamın sesi soğuklaştı.

"Ben hakkım olanı istiyorum Bay Ryan. Kuzenim Stavros sizinle anlaşacak ama o zamanlar genç ve dik kafalıydınız. İşleri görüşecek kadar aklınızı kullanamadınız. Yazık oldu. Benim kuzenim sakat kaldı, sizin kardeşiniz öldü. Bunların bir daha olmasını istemiyorum. Ama şimdiden söylüyorum. Gerekirse kavga ederim. Erkek kardeşinizi rehin aldım. Amacım size her şeyden haberli olduğumu kanıtlamaktı. Kızkardeşiniz dahil her birinizi armut gibi toplayabilirdim. Böylece Doğu ya da Batı'ya da el koyardım. Ama ben öyle hırslı değilim. Hiç kimse her şeye sahip olamaz. Bu yalnızca kıskançlık ve haset yaratır."

Michael adamı büyülenmiş gibi dinliyordu. Gözlerinde bir öfke nöbetinin yaklaştığını belli eden pırıltı vardı.

"İyi bari Bay Dopolis. Böylece hiç olmazsa yalnız tansiyonumu yükseltmiş oluyorsun. Eğer kardeşime bir şey olursa, ister bilerek ister kazayla olsun, bunu ödetirim. Bunun bir vaad olduğuna güvenebilirsin arkadaş."

"Ona hiçbir şey olmaz. Tabii dediklerimi yaparsanız. Yarın altı buçukta görüşürüz."

Telefon kapandı. Michael ile Maura kulaklıkları yerine koyarken, içeriye, elinde kahve tepsisiyle Gerry Jackson geldi.

"Bir haber var mı Mickey?"

"Bennyy'i aramak için telefon eden hostese söyle, gerek kalmadı. Onu bulduk."

"Nerede?"

Michael'in yanıtlamasına fırsat vermeden Maura konuştu.

"Sonra sana anlatırız Gerry, oldu mu? Şimdi kusura bakmazsan Michael ile yalnız konuşmak istiyorum."

Gerry, biraz kırgın, tepsiyi masaya koydu ve dışarı çıktı. Michael'in canı sıkılmıştı.

"Bir dakika Maws. Gerry aileden biri gibidir. Onu böyle dışlayamazsın."

Maura masaya yaklaşıp kahveyi fincanlara boşalttı. "Mickey, şu Dopolis denilen herif bugün her birimizin nerede olduğunu bildiğini söyledi, değil mi? Her birimizi tek tek toplayabileceğini de söyledi. Bu sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?" Sesi sıkıntılıydı.

"Belli ki firmadan birisi su sızdırıyor."

"Aynen öyle."

Michael masaya fincanları yerinde hoplatan bir yumruk attı.

"Dinle Maura. Gerry kendi boğazını keser de yine bana oyun oynamaz. Sen aklını kaçırmışsın."

Maura da masanın kendi tarafını yumrukladı.

"Bak Mickey, seninle tartışmak istemiyorum. Bütün düşündüğüm Benny'imizin birilerinin elinde ve tehlikede olduğu bir durumda ben riske girmem. Bu işi hiç su sızdırmadan görmeliyiz."

Michael iç geçirip, eliyle saçını düzeltti. Birden yaşlanmış görünüyordu.

"Belki de haklısın Maws."

Maura ona yaklaşıp sarıldı. "Bu üçkâğıtçıları kendi kazdıkları kuyuya düşüreceğiz. Sokaktaki bütün alıcılarımız elbet bir şeyler ortaya çıkaracak. Her zaman böyle olur."

"Ya adamın kendi deyimiyle şartları?"

"Ne olmuş?"

"Yani, ne yapacağız?"

"Onunla işbirliği yaparız Mickey. Aslına bakarsan, Doğu Yakasını ona bırakırsak umrumda olmaz, Londra'da imar bir başladı mı iş kuruş hesabı gibi kalacak."

Michael yumruklarını sıktı. "Tersane bölgesi, tersanedeki arsalar, otur, kalk aynı şey. Kardeşin haydutların elinde, sen hâlâ ne diyorsun. Bu düşünce senin kanserin, kızım."

Maura donakaldı. Michael'in yüzüne baktı. Gördüğü şey onu ürküttü. Michael, Dopolis'ten gerçekten korkmuştu.

Yeniden öfke doldu. Bu kez, aylardır içinde tuttuklarını ona söyleyecekti.

"Sen burnunun ötesini göremiyor musun? Bazan beni çok şaşırtıyorsun. Biz kağıt milyonerleriyiz. Onun da parasını alalım ve Benny'yi kurtaralım. Batı yakasına sahip olan, her şeye sahip demektir. Bu her zaman böyle olmuştur. Bırak, sersem herif doğuyu alsın, o kadar

istiyorsa. Nasıl olsa bize çalışıyor olacak. Düşünsene, inşaatlar başlayınca güle oynaya bankanın yolunu tutarız. Meşru olarak."

"Ben o kadar emin değilim."

Maura yumruklarını sıktı. Bu Tanrı'nın bir lütfuydu ama Michael göremiyordu. Kendisi Doğu Yakasını zaten kiraya vermek istiyordu. Oradan kurtulmak... İşte şimdi harika bir fırsat çıkmıştı.

"Mickey, lüks katlar, marina falan hakkında bütün o söylenenler doğru. Bazı insanların oradan yer aldıklarını biliyorum. Projeye fon temini için yıllardır para biriktiriyorlar. Ömür boyu serseri mi kalmak istiyorsun Tanrı aşkına. İstiyor musun? Cevap ver bana!" Onu göğsünden itti.

Michael elini tutarak Maura'yı kendinden uzaklaştırdı. "Neden olmasın. İkimiz de fena gitmiyoruz."

Maura'nın gözünde yaşlar vardı. Michael bir görebilse, bir anlayabilseydi. "Hayatını bu işe gömmek istiyorsun, öyle mi? Bu bizim için bir varolma fırsatı. Paramızı harcamak için meşru bir yol. Sen ve ben gibi insanların eski tersane bölgesinde yaşaması düşünülemez, biliyorum. Biz savaş sonrasının yıkıntılarında büyüdük. Tobacco Road, Isle of Dogs gibi yerlerde. Bizim gibiler için, adresinde West One yoksa başarmış sayılmazsın. Ama her şey değişiyor, Mickey... Ülkede bir yeniden inşa etme çılgınlığı yaşanıyor. Nereye baksan konut projeleri yükseliyor. Bütün millet ev sahibi olacak, görmüyor musun? Çok yakında eski liman arsaları dışında arsa kalmayacak. İşte ben de buna katılmak istiyorum. Bunu ve Batı Yakasını istiyorum." Sesi titredi. Gururu engellemese gözlerinden yaşlar akacaktı.

Michael ikisine de büyük birer brandi hazırladı. Kadehi Maura'ya uzatırken başını salladı. "Pekiyi Maws, sen kazandın. Yarım milyonu alacağım. Benny eve dön-

düğünde şu liman arsalarıyla ilgili düşüncelerini dinlerim. Umarım Dopolis Benyy'i hırpalamamıştır. Yoksa kendisi için kötü olacak... Dediğin gibi, dolaylı yoldan nasıl olsa Dopolis de bizim için çalışıyor olacak?"

Maura kadehini masaya bırakıp Michael'in boynuna sarıldı.

"Ah Mickey... canım benim! İnan bana pişman olmayacaksın. Şimdi avukatımızı arayıp, şu Yunanlı piçlerle görüşülecek anlaşmayı hazırlamasını söyleyeceğim. Onlara gösteririz. Bekle, gör. Ryan adı İngiltere'de boylu boyunca bilinecek. Wimpey's gibi!"

Michael ona güldü.

"Fitzpatrick's gibi de şuna da hiç olmazsa biraz İrlandalı havası olsun."

Maura birkaç dans figürüyle mutluluğunu belirtti. Michael ona gülümsedi. Haklıydı Doğu Yakasını bırakmaları uygun olacaktı. Bennyy'i salimen geri almalıydı. Babası her zaman her iki yakaya birden sahip olmanın zorluğunu anlatırdı. Kray'lerin başına gelenler de bu yüzdendi. Doğu'yu Dopolis'e verecekti. Önce parasını alacak, sonra yüz bini erkek kardeşi için geri verecekti. Dopolis böylece Ryan'lara çalıştığı gerçeğini üzülerek öğrenecekti.

Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Birden zihninde bir şimşek çaktı. Bugünkü toplantıyı bilen tek yabancı Jonny idi. Erkek arkadaşı ile bu konuyu konuşmak için aklına not düştü. Nasıl olsa ondan gına gelmişti. Bu vesileyle onu başından atacak gayreti bulabileceğini hissetti.

Michael içkisini bitirdi. İkisi de planlarını yaptılar. Geoffrey içeri geldiğinde heyecan sona ermişti. Geoffrey yine geç kaldığını anladı.

Aşağıda Roy, Leslie, Lee ve Gerry soyunan kızları izlemekteydiler. Yukarıya çağrıldıklarında kardeşlerinin

izinin bulunduğunu öğrendiler. Başta Gerry olmak üzere hepsi sevindi. Michael onlara talimat verirken, asıl derdin daha yeni başladığından haberleri yoktu. Oysa öyle olaylar sıraya giriyordu ki, dünyaları da darmadağın olacaktı.

On yedinci Bölüm

BENNY adamın odaya girişini izledi. Daha önce yemek getiren adam da buydu. Tepki almak umuduyla acı acı gülümsedi. Kaçırılışı sırasında iki diş yitirmiş ve mor bir göz kazanmıştı. Adamın da bir gözü mordu. Böylece adil bir durum olduğunu düşündü. Adam Benny'nin gülümsemesini görmezden geldi. Boş tabakla bardağı aldı. Sonra Benny'nin sağ elini yatağa tutturan kelepçe sağlam duruyor mu diye baktı. Odadan çıkarken kapıyı çarptı.

Benny yatakta rahatlamaya çalıştı. Sağ omuzundaki kaslar feci şekilde ağrımaktaydı. Yirmi dört saattir bu odada olduğunu düşündü. Yatağın yanındaki kapta duran idrarın kokusu burnuna geliyordu. Zaten ancak çömelip kaba işeyecek kadar hareket edebiliyordu. Henüz barsaklarını boşaltmasına izin çıkmamıştı. Sonunda herhalde gözlemciler önünde altına yapacaktı. Serbest eliyle omzunu ovuşturdu.

İçinde bulunduğu odanın bir büro olduğundan emindi. Burası bir ev olamazdı. Gözündeki şişliğe dokundu ve inledi. Ama iyi oyun çıkarmıştı. Ani bastırmış olmasalar, onları, ellerini kullanmadan bile yenerdi. Şimdiyse, bütün yapacağı beklemekti. Michael ile bir anlaşma yapılana kadar rehin tutulacağını söylemişlerdi. Bu konuda endişeli değildi. Dirisinin, ölüsünden daha çok işe yarayacağını biliyordu. Ancak, eve gitmediğinde

annesi endişelenecekti. Birilerinin ona uygun bir açıklama yapacağını umut ediyordu.

Yatağa biraz daha yerleşmeye çalıştı. Yuvarlak, çocuksu yüzü yara bere içindeydi. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Keşke yıkanmama izin verseler diye düşündü. Kendini pis hissetmekten nefret ediyordu. Pisti, kokuyordu ve ıslaktı. Odanın bir köşesindeki parafin ocağı da yapışkan bir sıcaklık ve hasta edici bir koku çıkarmaktaydı.

Eve gider gitmez onu yakalayan adamların adlarını öğrenecek ve hepsinin hakkından gelecekti. Burası berbat bir ahırdı. Köpeği Driver'i bile böyle koşullarda bırakmayacağını düşündü.

Tehlikede olduğu ya da buradan canlı çıkamayacağı gibi düşünceler Benny'nin aklına bile gelmiyordu.

Maura ile Michael altıyı çeyrek geçe depoya girdiler. Geoffrey, Roy ve Leslie oradaydılar. Garry ile Lee altıyı yirmi geçe geldiler. Geoffrey birkaç ışık yakmıştı ama uzaktan depo boş gibi görünüyordu. Dopolis, beraberinde iri-yarı iki adamla saat altı otuz beşte depoya geldi.

Michael bu iki adamın domuz tüccarı olduğuna karar verdi. Adamların silahlı olduğunu o da, kardeşleri de hemen farkettiler. Dopolis iki adamın arasında siyah derili bir cüce gibi duruyordu. Hepsini selamladı, Maura'nın önünde ise eğilerek selam verdi.

Deponun içi buz gibiydi. Dışarıda olduğundan bile daha çok üşünüyordu. Kar yağışı artmıştı. Yerdeki kar iyice yerleşmişti. Parlak spot ışıklarının altında hepsi bir sahne oyunu provasında gibiydiler. Boğazını rol yapar gibi temizleyerek, önce Dopolis söze başladı. Yaptığı her harekete yansıyan bir tiyatro sanatı zevkine sahip görünüyordu.

"Bu küçük sohbete fırsat bulduğumuz için çok memnunum. Umarım teklifim üzerinde düşünmüşsünüzdür."

"Benny nerede?" Michael'in sesi düzdü.

Dopolis güldü ve Maura, Michael'in boyun damarlarının şiştiğini gördü. Kendini kaybetmemesini hatırlatmak için onun koluna dokundu.

"Onu da buraya getirecek kadar salak olmadığımı tahmin edersiniz Bay Ryan. Önce her şeyin yerli yerinde nasıl durduğunu görmem gerekmez mi?"

Garry önündeki üç adama bakmaktaydı. Şeytan, "aç ceketini, çıkar tabancanı, şunların beynini dağıt," diye geçirdi içinden. Avuçlarının giderek terle kayganlaştığını hissediyordu.

Maura, giderek artan gerginliğin farkında, konuşmaya başladı. Sesi bütün binada yankılandı. "Biz sizin teklifinizin uygun olduğuna karar verdik, Bay Dopolis."

Üç Yunanlı hayretle ona baktılar. Tabii ki Michael Ryan kendi namına pazarlığı bu kadının yapmasına izin verecek değildi.

"Genç Bayan" dedi Dopolis nazik bir sesle, "Ben buraya ciddi biçimde iş görüşmeye geldim."

"Bunu çok iyi biliyorum Bay Dopolis. Ve çok yakında anlayacağınızı umarım, kardeşim bana karşı eksiksiz bir güvene sahiptir." Gülümsedi. "Şimdi artık iş konuşabilir miyiz?

Dopolis'in şaşkınlık içinde olduğu oradakilerin gözünden kaçmadı. Bir kadınla iş görüşeceği bugüne kadar aklına bile gelmemişti. Gerçi Maura Ryan'ın zeki bir iş kadını olduğunu duymuştu ama o bir Yunanlıydı ve Yunanlılar, kadınlarının erkek işine karışmasına izin vermezlerdi. Michael Ryan'ın, bunu özellikle kendisine hakaret etmek için yaptırıyor olabileceğini düşündü. Kendisine göre kadınlar insana zevk vermeye ya da ço-

cuk doğurmaya yararlardı, o kadar. Maura, onun düşüncelerini, alnına mürekkeple yazılıymış gibi okuyabiliyordu.

Saçmalamamak için özel bir gayret göstererek konuşmaya başladı.

"Doğu Yakasındaki holdinglerimizi yarım milyon pound karşılığında almayı teklif etmiştiniz. Bu teklifi memnuniyetle kabul edeceğiz. Ancak sizin de, tabii dolaylı olarak bizim için çalışmanızı istiyoruz. Yalnız önemli konularda danışma veririz. Gerisi size ait olur. Depolar ve mülk üzerindeki haklarımızı da elimizde tutarız."

Dopolis bütün dikkatini onun söylediklerine yöneltmiş görünüyordu.

"Sevgili kızım, yarım milyon dolar bütün bunları kapsıyor." Kollarını çevreye uzatarak, "Bu eski depolara benim acil olarak ihtiyacım var. Ben -etkileyici olması için biraz bekledi- Dagenham'dan Tower Bridge'e kadar elinizde olan her yeri istiyorum. Katherine tersanesinde, Doğu tersanesinde sahip olduğunuz her yeri. Londra tersanesi civarını, Wapping Road'daki, White Chapel'deki ve Shoreditch'deki bütün mülkünüzü. Benthal Green'i de istiyorum. Kısacası her şeyi istiyorum."

Maura, Michael ve Geoffrey donakaldılar. Dopolis soğuk soğuk güldü. "Benimle pazarlık yaparsanız incinirim. Ben size şartlarımı söyledim. Asla sizin için çalışmam!" Sözcükleri tabanca kurşunu gibi fırlatıyordu. "Hepsini istiyorum. Beni işitiyor musunuz? En küçük parçaya, eşyaya, kilide, varile kadar her şeyi. Ve eğer bunu dostça halledemezsek, vuruşuruz. Sizinle ölümüne kavga ederim." Göğsünü yumrukladı. "Ben buraya şartlarıma bir cevap almaya geldim. Hepsi bu. Başka bir şey yok."

Kavga için kaşınan Leslie atıldı. "Ya Benny ne olacak?"

"Ne olmuş ona?" Dopolis omuz silkti. "O benim pazarlık malzemem. Ona sahipsem, siz de elimdesiniz demektir."

Michael ona doğru bir adım attı. Dopolis geriledi. Yüzünden bir korku gölgesi geçti.

Michael elini ona uzattı. "Böyle, sadece istek sıralayamazsın."

"O, Bay Ryan, yanılıyorsun. Kardeşin elimdeyken her şeyi isteyebilirim. Hem size bir şey daha söyleyeyim. Arkamda öyle büyük bir adam var ki, sizi bile korkutur. Evet, sizi bile! Ben bu adamın güvenilir dostuyum. Onda da sizlerle kavga etmek için çok para ve silah var. Sizlerin korkulacak bir güç olduğunuzu biliyorum ama benim emrimde daha büyük ve daha tehlikeli bir güç var. Ne dediğimi anlıyor musunuz?"

Dopolis'in çirkin yüzünde şeytani bir görüntü vardı. Öfke içinde, öyle hararetli konuşmuştu ki, dudaklarından salyalar sarkıyordu.

"Bak arkadaş!" Michael onun yanına gitti. Yürürken parmaklarını oynattı. Geoffrey, Roy, Leslie, Garry ve Lee ceketlerinin altından tabancalarını çıkardılar. Maura onlardan geri gitti. Adeti değilken korkmuştu. İşin buraya varacağı aklına gelmemişti.

Michael, Dopolis'i deve tüyü paltosundan yakaladı ve hiç ağırlığı yokmuş gibi havaya kaldırdı. "Sinirime dokunmaya başladın, anladın mı? Yoksa siz baloncukların anlayacağı dilden mi söyleyeyim?" Dopolis'i pislik içindeki yere fırlatıp adamlarına döndü. Onların da korktuğunu gördü. "O küçük çata-patlarınızı çıkarmayı aklınızdan bile geçirmeyin. O zaman buradan hiç çıkamazsınız. Onun için ceketlerinizi ilikleyip oturun. Bu sonucu kıçtan bacaklı arkadaşınıza söylerim, tamam

mı?" Dopolis'in yattığı yere yöneldi. Onu tekrar yakalayıp yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı.

"O büyük dostuna söyle, kardeşim bugün saat onda evde olmazsa, onu almaya ben gelirim. Benny'nin saçının bir teline zarar gelirse, hepinizi gebertirim. Yavaş yavaş, acı içinde."

Yunanlı'yı yeniden yere attı. Dopolis, Michael'in cebinden kurşun bir boru çıkardığını gördü. Sürünerek uzaklaşmaya davrandı. Michael boruyu onun bacaklarına yaklaştırdı.

"Her şeyi istiyorsun, değil mi? Her şeyimi, öyle mi? Bu da fazla bir şey değil, ha?" Boruyu Dopolis'in dirseğine vurdu. Çıkan çatırdı deponun her yanında çınladı. İki koruyucu Michael Ryan'ın hareketlerini hayranlıkla izliyorlardı. Dopolis'in ağzından bir inilti çıkmış ve bu da Leslie ile Lee'nin kıkırdamasına yol açmıştı.

"Hiçbir şey almıyorsun sen, anladın mı? Benden sana kenef temizleme işi bile yok. Benden iş alman, Papa'dan alkış almandan daha zor artık. Korkunç bir hata yaptın. Beni kızdırmak salaklığında bulundun. Ben kardeşimi istiyorum ve sonra senin ve koca kıçlı ahbabının icabına bakacağım. Onun için artık dua etmeye başlasan iyi olur."

Kurşun boruyu Dopolis'in yüzüne vurdu. Adamın burnunun kırıldığını anlayınca, gülümsedi. Yunanlı kan içinde kalmıştı.

İki koruyucunun durduğu yana bakarak, "Alın bunu götürün," dedi. "Sinirime dokunuyor."

İki adam felç olmuş gibi duruyorlardı. Şu anda Michael Ryan'ın yüzünü kaplamış olan ifadeyi daha önce hiçbir yerde görmemişlerdi. O ise geçen her andan zevk almaktaydı. Tekrar "BUNU ALIN VE DEFOLUN!" diye bağırdı.

Adamlar, titrek ve acemi hareketlerle, söyleneni

yaptılar. Kollarından tutup depodan sürükleyerek çıkarırlarken Dopolis'in bacakları hiçbir işe yaramadan sallanıyordu. Michael onlara seslenip, önlerinde durdu. Parmağını Dopolis'in kırık burnuna bastırdı. Kemik ve kıkırdak, buz gibi havaya tamamen açıktı.

"Bu sadece iştah açıcı. Siz bir de tepem attığı zaman olacakları görün. Kardeşimi istiyorum. Hem de hemen bu gece." İki adama başıyla işaret etti. Onlar da Dopolis'i hızla dışarı çıkardılar. Michael cebinden bir mendil çıkarıp parmağındaki kanı sildi.

"Vay be Mickey, ödümü patlattın."

"Dinle Prenses. Atar tutarım ama insanlarımı incittirmem."

"Seni haklarlarsa ne olacak?" Bunu, hep yanlış yerde, yanlış şey soran Leslie söylemişti.

Michael ona iğrenç bir şeye bakar gibi baktı. "Neden? Bunu denemek mi istiyorsun yoksa?"

Leslie kızardı. Korkudan silahını düşürdü. Michael güldü.

"Hayır Mickey, hayır. Ben değil. Asla!"

"Saçmalama. Yalnızca takılıyordum."

Michael havaya girmişti. Bir şiddet nöbetinden sonra hep böyle olurdu. "Eh Maws, senin tersanelerle ilgili düşüncelerin gündemde desene."

Geoffrey başıyla onayladı. "Bu bay Kocakıç her kimse, her yeri o istiyor olmalı. Bu iş herhalde yeni imar projeleriyle ilgili olmalı. Yoksa bu pislik yığınlarını kim ister?"

Michael omuz silkti.

"Benny'miz eve bir gelsin, bu şehrin altını üstüne getireceğiz. Kimse bizden saklanamaz. Ben bugün yeni bir şey öğrenmiş oldum. Eğer birazcık düzen istiyorsak, Doğu Yakasını küçük parçalar halinde kiraya vermeliyiz. Geoffrey, kulağın kirişte olsun. Bak bakalım tuhaf-

lardan kimse var mı dışarıda, biraz hareket isteyen birileri. Artık bana bıkkınlık geldi. Amerikalılar nasıl diyor?" Yüksek sesle güldü. "Kümelenme! İşte bunu yapacağız. Küme oluşturacağız. Bir yığın küçük firmaya iş vereceğiz. Pis işleri onlar yapsınlar. Ancak, öyle büyük iş devretmek falan yok."

Maura, biraz önce olanları Michael'in büyük bir hızla unutmuş görünmesine hayret etti. Sanki Dopolis diye biri hiç ortaya çıkmamıştı. Sanki öldüresiye dövülen olmamıştı. Bir ürperti geçirdi. Lee koluyla onun omuzlarını sardı.

"Üşüdün mü Maws?"

Michael konuşmayı sürdürdü. "Seni yıllar önce dinlemeliydim Prenses. En sonunda meşruluk kazanacağız. Annem de buna sevinir. Artık kulübe dönelim. Burada beni hafakanlar basıyor."

On dakika içinde Dean Sokağı'na doğru yola çıktılar. Maura ile birlikte giden Michael devamlı olarak konuşuyor, onun ne kadar durgun olduğunu farketmezden geliyordu. Mersedes'i Old Compton Sokağı'nda park ettiler. Her nedense Dean Sokağı kordon altına alınmıştı. Her tarafta kavga eden insanlar vardı. Geoffrey ve diğerleri oraya varmışlardı bile. Maura Geoffrey'in yanına gitti. Akşam karanlığında Geoffrey'in rengi gri görünüyordu. Maura, her yerde polis kaynadığını farketti. Shattesbury Caddesi'nden geçen bir ambulansın tiz sesini duydu. Büyük bir kalabalık toplanmıştı.

Michael, Geoffrey'e "Ne oldu?" diye sorarken Maura ensesinde onun nefesini hissetti.

"Kulüp Michael... Bombalanmış." Sesi ölgündü. Sanki ne olduğunu anlamamıştı. Michael ve Maura aynı anda, "Ne?" diye bağırdılar.

"Bombalanmış, dedim."

"Kimseye bir şey olmuş mu?"

"Bilmiyorum, Maura."

Maura, iterek kalabalığın arasından geçti ve bir zamanlar Le Buxom'un girişi olan yere baktı. Rüzgâr derisini ısırıyor, kar taneleri yüzüne çarpıyordu. Yanık kokusu burnuna geldi.

Sonra kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ellerinin yumulduğunu ve millerce koşu yapmış gibi nefessiz kaldığını hissetti. Kulübün girişinden, ona doğru Terry Petherick geliyordu. Dondurucu soğuğa rağmen vücudu ateşle kaplanmıştı. Terry hâlâ uzun adımlara ve kirli sarı saça sahipti. Hâlâ sarkık dudaklarıyla sırıtıyordu. Maura kalbinin hızla çarptığını bir kez daha hissetti. Nefret ettiği adamı sekiz yıl sonra yeniden görüyordu. Ne var ki, ondan nefret etmediğini, bütün hücreleriyle ona âşık olduğunu hissetti.

Çevresindeki bütün seslere ve gürültülere kapandı. Yalnızca hayatta olduğunu hissediyordu, o kadar. Tam anlamıyla hayattaydı. Kürtaj olduğu günden beri ilk kez Terry'nin kollarına atılmak için şiddetli bir istek duydu. Ona sarılıp, çocuğa yaptıkları için özür dilemek istedi. Terry ona yaklaşırken kalbi göğsünü yırtacak gibi oldu.

"Selam Maura. Görüşmeyeli çok oldu." Sözleri sesli bir kucaklaşma gibiydi. Maura titredi. Boğazı kurumuştu. Konuşmaya başlasa ağlayacağını biliyordu. Gözyaşları, neredeyse akmak üzereydi. Kendini güçlükle tutuyordu.

Terry Petherick o delici bakışıyla bakmaktaydı. Eskiden tanıdığı Maura'yı, o hassas küçük kızı ve ona yaptıklarını düşünüyordu. İddialı saç biçimi ve şık giysilerinin ardında hâla tanıdığı o kızı görebiliyordu. Seviştiği ve uğruna ölebileceği genç kadın karşısında, fakat yeni bir kabuk içindeydi. Duru mavi gözleriyle kendisine bakıyordu. Bakışları hiçbir zaman değişmeyecekti. Dövülüp hastaneye kaldırıldığında da hep onu düşünmüştü.

Kendisine yapılanlara karşı kin tutmamış, hatta bunları hak ettiğini düşünmüştü. Şimdi, sekiz yıl boyunca aklında tuttuğu yüze bakarken de yine böyle hissediyordu.

Michael'in sesi onların kişisel düşüncelerini bölerek ikisini de gerçeklere geri döndürdü.

"Vay canına. Vine Sokağı'nın kazanovası değil mi bu?"

Maura yüzüne ve boynuna bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

"Selam Bay Ryan. Kulübünüze alev bombası atıldığını biliyorsunuz sanırım." Terry'nin sesi sakin ve kontrollüydü. Kapıcınız Gerry Jackson ağır yaralı. Bir de sarışın, genç bir kız. Adı da ..." Elindeki deftere baktı. "Sheree. Soyadını kimse bilmiyordu."

"Soracağınız bir şey olursa kardeşim Geoffrey'e sorarsınız. Kendisi şurada." Michael başı ile Geoffrey'in Garry, Leslie ve Lee ile birlikte durduğu yeri işaret etti. "Ben Maura'yı eve götüreceğim. Burası ona göre değil. Özellikle şu anda."

"Tabii." Terry'nin sesi sakindi. Maura onun cildinin hâlâ bir bebeğinki gibi yumuşak olduğunu farketti. Uzanıp ona dokunmak, parmaklarının altında onun bedenini duymak istedi. Gözlerini kapattı ve Michael'in koluyla omuzlarına sarıldığını hissetti.

"Gel Maws. Burada yapabileceğimiz bir şey yok."

İçinden Michael'i itmek geldi. Şimdi, tam yeniden bulmuşken Terry'den ayrılamazdı. Yeniden Michael'in kendisini nazikçe çektiğini hissetti. Arabaya doğru giderlerken dönüp Terry'e baktı. Onun da aynı şeyleri hissettiğini biliyordu. Bunlar, yüzünde ve gözlerinden okunuyordu. Sonra çevresindeki gürültü ve telaş yeniden gerçek oldu. Ayaklarını tekrar dünyaya bastı ve acı içinde ağlamak istedi.

"Gel Prenses. Arabaya gir canım." Michael'in sesi bir sevgilininki gibi sıcacıktı. Ne var ki Maura bununla yetinemiyordu.

Birkaç dakika içinde bütün eski özlemler gelip, onu yakalamışlardı. Uzun süre geri itilmiş görüntüler ve sesler, telaşla geri geliyorlardı. Islington'daki küçük kat. En sevdikleri restoran. Erkekliğini içine akıttığı zamanki koku. Bu karşılaşma, onu hayata döndüren çok güçlü bir ilaçtı sanki.

"Haydi Maws. Arabaya bin."

Uyumlu bir biçimde söz dinleyip, kapıyı açtı ve arabaya girdi. Leslie ile Lee çoktan arkaya geçmişlerdi. Garry de araya sıkıştı. Maura için bu karşılaşma, günün bütün olaylarını silip götürmüştü.

Michael arabayı çalıştırdı. S. Haftesbury Caddesi'nde ilerlerken konuşmaya başladı.

"Sanırım hepiniz olanları anladınız, değil mi?" Kimse yanıt vermedi. "Kulübün bombalanması çok önceden planlanmıştı. Benim Dopolis'i pataklamamdan beş dakika sonra haber gitti. Önceden kararlaştırılmış bir sonuçtu. Alev bombasını kim attıysa, hazırdı ve emri bekliyordu."

Michael'in söyledikleri yavaş yavaş Maura'nın beynine işledi.

"Benny eve gelmeyecek değil mi Michael?" Garry bunu ağlamaklı bir sesle sormuştu.

"Emin değilim Gal. Gerçekten hiç bilmiyorum."

"Pis orospu çocukları. Kokuşmuş pezevengin çocukları."

Leslie de Lee de şoktaydılar.

"Dopolis'in bilgileri nereden aldığını biliyorum. Şimdi de oraya gidiyoruz zaten."

Araba sessizce yol aldı. Herkes Bennyy'i düşünmek-

teydi. Michael direksiyona sıkıca sarılmıştı. Bay Kocakıç dikkat etse iyi olurdu. Onu almaya gidiyordu.

Olanların kötülüğü Maura'yı birden üstüne bir kova buz dökülmüş gibi çarptı. Benny çoktan öldürülmüş olmalıydı...

Şokun neden olduğu titremeyi bacaklarında ve ellerinde hissetti. Camdan bakınca Knightsbridge'e vardıklarını gördü. Harrods'un Noel dekorasyonu, insanları millerce öteden kendine çekiyordu. Görünen her yerde, mağazalarda, restoranlarda hep Noel'i düşündüren süslemeler ve ışıklar vardı. Ve bütün bunların arasında Benny ölmüş, ya da ölmek üzereydi. Gözlerini kapatıp, onun yüzünü hayal etti. Sonra da Terry'nin yüzünü.

Garry arkada kamburunu çıkarıp oturmuş, Michael gibi beynini tarıyor, bir isim bulmaya çalışıyordu. Michael Ryan'a karşı çıkacak biri. Kin tutan biri...

Michael arabayı apartmanının önüne park etti. Hepsi onu izler halde içeri girdiler. Maura Roy'un eksik olduğunu farkedip, Michael'e nerede olduğunu sordu. O da anahtarıyla kapıyı açarken, "Eve gönderdim," dedi. "İçimizde tek aile babası o. Kulüpte olanlardan sonra ona eve gitmesini söyledim."

Jonny divanda oturuyordu. Siyah pantolon, polo-yaka gri süeter giymişti. Rengi bembeyazdı. Sarı, bukleli saçları yeni yıkanmış, henüz kurumamıştı. Michael'e bakıp gülümsedi. Maura onun bir sinir demeti gibi durduğunu farketti.

Michael öfkeli bir sesle, "Bize sert birer içki hazırla" dedi. Jonny emri yerine getirmek üzere yerinden fırladı. Öyle titriyordu ki, neredeyse içki şişesini elinden düşürecekti. Michael'in yemyeşil bahçeye benzeyen salonunda yerleşmiş olan herkese birer içki verdi. Michael şöminenin önünde ayaktaydı. Jonny ona içkisini uzatırken, Michael "Sana ne kadar verdiler?" diye sordu.

Jonny bir yalanla yan çizmeye çalıştı. Yaşamının bu çıkışa bağlı olduğunu biliyordu.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum Mickey" dedi.

Michael bardağındaki içkiyi birdenbire Jonny'nin yüzüne fırlattı. Sonra sarı buklelerine yapıştı. "Söyle Jonny, soruma cevap ver."

"Yemin ederim neden söz ettiğini bilmiyorum. Lütfen!"

Michael diziyle onun kaşığına öyle şiddetli vurdu ki genç adamın ayağı yerden kesildi ve acıyla halıya devrildi. Bu anda Michael Dopolis'e kullandığı kurşun boruyu çıkarıp onun yüzüne doğru salladı.

"Kendi işini ister zorlaştırır, ister kolaylaştırırsın Jonny. Ne olursa olsun bana cevap vereceksin. Şimdi söyle bakalım, sana ne kadar verdiler?"

Yerde yatan Jonny zor nefes alıyordu. Elleriyle, sanki koruyucu torbalarından dışarı fırlamış gibi acıyan testislerini tutuyordu. Can çekişir gibiydi. Michael bardağını düşürmüştü ve Jonny onun bardağı yüzünde ezeceği gibi bir duyguya kapıldı. Michael de sanki onun kalbini okumuş gibi bardağı alıp yüzüne vurdu.

Jonny omuzlarını yukarı kaldırıp, testislerini daha da sıkı tuttu. "Beş... beş binlik..."

Michael acı acı güldü.

"Beş pis binlik öyle mi? Beş binlik için kardeşimin ölümüne razı oluyorsun. Benden isteseydin sana verirdim, s.....rici bataklık kraliçesi!"

Kurşun boruyla Jonny'nin kafasını ilk vuruşta yardı.

Maura yerinden fırlayıp onun kolunu tuttu.

"Burada olmaz Mickey, onu burada öldürme. Ona yaklaşan kimmiş öğren." Diğerleri oturdukları yerden olanları izliyorlardı.

Maura, yerde yatan, Jonny'nin yüzüne baktı.

"Seni kim satın aldı Jonny? Bana söyleyebilirsin.

Nasıl olsa artık ölüsün. Konuşmazsan, Michael ve Garry sana işkence yapacaklar. İnan ki yapacaklar."

Jonny'nin gözyaşları alnından akan kanla karışıyordu.

"Maura, inan... inan ki zarar vermek istemedim. Bana o yaptırdı. Dedi ki... hepinizin işi bitmiş. Bari ben böyle.... kurtulabilirmişim?"

"Kim Jonny. Bana kim olduğunu söyle."

"Sam, Sammy Goldbaum."

Michael, Jonny'nin yüzüne tükürdü.

"Hayır, Sammy olamaz. Asla! Seni pis, firengili bok böceği!"

"Yemin ederim Mickey. İnan bana lütfen." Artık hıçkırıklarla ağlıyordu.

"Seni sevdim Michael. Seni çok sevdim. Çok üzgünüm."

Michael onun bacaklarını tekmeledi. "Sevdin ya! Öyle sevdin ki parayla sattın. Beş boklu binliğe beni ve kardeşimi satın!"

Başıyla bir hareket yaptı. Garry ile Leslie Jonny'i yerden kaldırdılar. Aralarında ayağa diktiler. Artık dönmemesi gerektiğini söylemek lüzumsuzdu. Benny'nin aşkı için, Jonny'den kurtulma işini zevkle yapacaklardı.

Jonny korku içinde, "Lütfen Mickey, yalvarırım," diye bağırdı. Yüzü kan, gözyaşı ve sümük karışımıyla kaplanmıştı. "Onlarla konuştum, çünkü senin yok edildiğine, beni koruyamayacağına inanmıştım. Yalvarırım Mickey, lütfen!"

Michael kurşun boruyu kaldırdı ve bütün gücüyle Jonny'nin başına vurdu. Jonny'nin sesi birden kesildi. Artık tek sözcük bile söyleyemezdi.

Garry, Leslie ve Lee onu dışarı taşıdılar.

Michael geniş divana oturup başını ellerinin arasına aldı. "Benny öldü Maws. Bu pisliğin beş bitli binliğe

onu satması yüzünden. Şimdi Goldbaum'u istiyorum. Dostum Sammy. Eh! Bundan böyle yalnız aileden olanlarız." Yaşaran gözlerini kuruladı.

Binadan çıktılar. Arabaya girerlerken Maura Noel şarkıları söyleyen bir grubun ince perdeden seslerini duydu. Beauchamp Plaza'daki restoranların önünde yardım topluyorlardı. Maura ağlayabilirdi. Hayatındaki en kötü günlerden birini yaşıyordu. Ama ağlamak yerine her ikisi için birer sigara yaktı ve kendini yaklaşan geceye hazırladı. Bu gece bir cinayet işleyeceğini biliyordu. Korku yerine ölgünlük hissediyordu. Terry Petherick ile düşüncelere zaman ayırmak şu anda çok pahalı bir lükstü. Artık normal bir yaşam sürdüremezdi. Çünkü Mickey'in yolunda çok mesafe almıştı. İkisi birlikte Benny'nin ölümünde sorumluluğu olan herkese bunu ödeteceklerdi. Derin mavi gözlerine bilinen sertlik yerleşti ve Maura çocukça düşlerini aklından sonsuza dek çıkardı.

Terry, bütün fakir çocukların isteyip de kavuşmayı hayal bile edemedikleri pahalı bir armağan gibiydi. Bir an için onun kendisine hissettirdiği acı veren zevki duydu. Artık bu kadarı ona ömür boyu yetmeliydi. Bu gece yaşanacaklar geçip gittikten sonra, yalnız yatağında bunu düşünebilirdi, ama bu akşam yapacak işleri vardı.

Michael'in Mercedes'i Londra sokaklarında hızla yol alırken, Maura'nın zihninde, küvetteki minik bebeğin hayali canlandı. Sonra nihayet bu hayali kafasından kovdu.

Arabanın camını açarak yüzünü soğuk havaya tuttu. Kocaoğlan, sevgili Benny, ölmüştü. Anne ve babası bunu öğrenince yıkılacaklardı.

Bethnal'daki, Giorgiou kullanılmış araba arsasını geçtiklerinde Benny'in iki yüz metre mesafede yattığından haberleri yoktu. Saat tam yediyi on geçe ölmüştü.

On sekizinci Bölüm

SAMMY GOLDBAUM mutfak masasının başında, bu tanıdık yeri gözden geçiriyor, burnuna gelen balık yemeği ve çorba kokusunu iştahla içine çekiyordu. Eşi Noola Matzo köftesini pek güzel yapardı. Sağında, duvara asılı üç kızının resmi vardı. En büyükleri olan Rebekka, kemerli burnuyla Yahudi özelliği taşıyan tek çocuğuydu. Beatrice ile Ruth ise annelerinin sevimli sarışınlığını almışlardı. Büyük bir mendille alnını bir kez daha kuruladı. Haberi aldığından beri ter döküp duruyordu. Michael'in peşinden geleceğini biliyor, korku içinde ama sabırla bekliyordu.

Eşi Noola karşısında oturuyordu. Kocasına baktıkça içini müthiş endişe kaplıyordu. Bir adamla otuz yıl yaşamışsanız onun her davranışının anlamını, her düşüncesini tanıyabilirdiniz.

"Söylesene Sammy, içini hangi kurt kemiriyor? Boşluğa gözünü dikmiş, heykel gibi oturuyorsun. Polisten mi korkuyorsun? Yine başın derde mi girdi?"

"Noola!" Sammy'nin sesi sinirliydi. "Benim işlerime burnunu sokma. Her zaman her şeyi bilmek istiyorsun. Sana hep söylüyorum. Fazla merak iyi değildir. Git yat. Güzellik uykusunu alsan sana iyi gelir."

Karısına gülümsemeye çalıştı fakat pek beceremedi. Noola masanın üzerinden uzanıp onun elini tuttu.

"Sammy evliliğimiz boyunca seni hiç yalnız bırak-

madım. Polise, hatta hahama yalan söyledim. Tanrı affetsin. Ama bunları sevgimden yaptım. Şimdi ise korkudan öldüğünü görüyorum. Hem kızları anneannesine yatıya gönderdin, hem bana durmadan gidip yatmamı söylüyorsun. Sen beni aptal mı sandın?"

Sammy başını salladı. İşte yine sonuna kadar tartışmaya girişecekti. Hem de böyle bir gecede. Ona iyi bir eş olmuştu, örnek bir ev kadınıydı. Yıllar geçtikçe onu umduğundan da çok sevmişti.

"Noola! Hayır sevgilim! Senin aptal olduğunu hiç düşünmedim. Ama sana söyledim. Kızlarla annene gitmeliydin. Bu gece burası çok tehlikeli olabilir."

"Neden ama Sammy? Nedenini söyle." Sesi çaresizdi. Sammy onun solgun gözlerine baktı. Gri saçlarını her zamanki gibi bigudilemiş ve başına yeşil bir eşarp sarmıştı. Birden, onun otuz beş yıl önceki halini gördü. İncecik bir Yahudi kızı. Narin bir yapı ve kaynayıp coşan bir kişilik. Onu hep güldürürdü. O da eşi olacak bu incecik kızı koruyup, gözetecek güçlü bir adamdı. Oysa Noola onu yönetmeye başlamıştı. Sammy buna hiç karşı çıkmamıştı. Soruların çözümlerini ya da tartışmaların ana fikrini hep önce Noola kavrardı. Sammy onu evliliklerinin başından itibaren kendine dayanak yapmış ve bu böyle yıllarca sürmüştü. Bu geceye kadar... Bu gece artık ona kimse yardım edemezdi. Hiç kimse.

Derin bir nefes aldı. Gerçeği bilmek Noola'nın hakkıydı.

"Michael Ryan'ı sattım Noola."

Noola eliyle ağzını kapadı. Gri gözleri kum taneleri kadar küçüldü ve sonra kapandı. Sanki kocasının söylediklerini kendi dışında tutmaya çalışıyordu. Elini ağzından çekip, yardım etmek istercesine, çırpınıp duran kalbinin üstüne koydu.

"Tanrım! Sammy, o seni öldürür." Sesi heyecandan titriyordu.

"Biliyorum Noola. Onu bekliyorum. Kızları bunun için gönderdim. Sana ve onlara zarar vermez, biliyorum. Ama geldiğinde yalnız olsam herkes için daha iyi olacak."

"Ama niçin Sammy, neden?" Şimdi sesi daha güçlüydü. "O senin iyi dostundu. Seni gözetirdi hep."

Sammy yeniden alnını kuruladı.

"Biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Noola arkasına yaslanıp, gözlerini kocasına dikti. Birdenbire her şey gün ışığına çıkmıştı."

"Tanrı yardımcın olsun Sammy Goldbaum. Yine kumar oynadın, değil mi?"

Sammy başıyla onayladı.

"Tıpkı Judas Iscariot gibi, arkadaşına ihanet ettin. Hem de en iyi arkadaşına."

"Kimseye zarar verileceğini sanmıyordum." Kendine hak verir gibiydi. "Yemin ederim Noola. Sonra bu gece radyodan duydum ki onların kulübüne, Le Buxom'a yangın bombası atılmış. Bir sürü soruna yol açmış olduğumu anladım. Şimdi tek yapabileceğim şey oturup, cezamı çekmeyi beklemek. Ondan kaçmaya çalışmanın anlamı yok."

Noola yerinden kalkıp eşinin yanına gitti. Onun kuru, sıcak dudaklarını öptü ve yatmaya gitti. Kocasını bir daha sağ görmeyeceğini biliyordu. Uyumak için üç adet Mogadon tableti aldı. Michael ile Maura geldiğinde çoktan uyumuştu. Sammy'nin dediği gibi, en iyisi hiçbir şey bilmemekti.

Janine kocası Roy'a baktı. Kahvaltı ediyordu ve her lokma sanki ağzında büyüyordu.

"Ne oluyor Roy? Bomba haberini duydum."

"Bomba mı?" Sesini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Gaz kaçağı olmuş canım. Biliyorsun, Soho'da bir şey oldu mu gazeteciler büyütmeye bayılırlar."

"Ama genç bir kız ölmüş. Garry Jackson da ağır yaralıymış?"

"Biliyorum şekerim. Yanıklardan. Gerçekten Jan, yandaki binada gaz sızması olmuş." Karısına sarıldı, onun büyümüş karnını okşadı. "Sen buradaki minik şeyi düşün daha iyi. Diğer işlerle ben ilgilenirim."

"Eğer bir sorun varsa, bilmek isterim Roy."

Roy karısını ocağa doğru çevirdi. Kalçalarını okşayarak, "Sen bana bir fincan Rosa Lee yapsana" dedi. "Ondan sonra da gideyim."

Janine çaydanlığı doldurdu. Sonra radyoyu açtı. Sekiz otuz haberleri vardı. Spikerin sesi, birden mutfak duvarlarında yankılanmaya başladı.

"Bu sabah Le Buxom adlı gece kulübüne atılan bombanın bir terör eylemi olduğu bildirildi. Gece kulübünün sahibi olan Michael Ryan, önceki yıllarda IRA sempatizanlarıyla birlikte görülmüş, ancak suçlu bulunmamıştı. Bu sabah kendisiyle görüşmemiz ise mümkün olmadı. Bay Heath..."

Konuşma, aynı perdeden sürüp gitti. Roy kahvaltısına devam etti. Janine ona çay getirdi. Ne yapacağını bilmiyordu. Bebeğin tekmelerini hissedince, ellerini onu korur gibi büyümüş karnına götürdü. Bir an Carla'ya telefon etmeyi düşündü, ancak vazgeçti. Kocasının evden çıkmasını bekleyecek sonra kayınvalidesini arayacaktı.

Sarah Ryan çok kötü görünüyordu. Bütün gece uyumamıştı. İnatçı, gri saçları her zaman yaptığı topuzdan kurtulmuştu. Yüzü de olağan halinden daha karışık görünüyordu. Yıllar geçtikçe kiloları artmıştı. Şimdi ar-

tık her yanı sarkıyordu, göğüsleri, midesi ve hatta boynunun altı. Her zaman olduğundan yaşlı görünüyordu, ancak şu son yirmi dört saatte yaşlanmıştı. Oysa yalnızca elli dokuz yaşındaydı. Gözleri ise zeka pırıltılarıyla doluydu ve buruşuk yüzünde iki alev topu gibi duruyorlardı. En küçük oğlunu çılgınca merak ediyordu. O müthiş kahvaltısını yiyip çıkalı tam kırk sekiz saat olmuştu. Başına bir şey geldiği kesindi. Michael ve Maura'ya ulaşmaya çalışmış ama ikisini de bulamamıştı. Carla, Maura'yı birkaç gündür görmediğini söylemişti. Sesi önce pek endişeli değildi. Ancak Sarah gerginliğini ona da iletmişti ve şimdi o da merak içindeydi.

Gece kulübündeki bomba olayından beri içini kurtlar kemiriyordu. Bir gece önce geç vakit Roy ile konuşmuş, fakat ağzından pek laf alamamıştı. Kendini ve diğerlerini koruyor olmalıydı. Büyük bir bardağa çay doldurup, yukarıya kocasına götürdü. Kocası, her zamanki gibi içkinin küpüne düşmüş ve kendini yatağa atmıştı. Çayı yatağın yanındaki masaya koydu ve onu sarsarak uyandırdı. Kocasının nefesindeki ekşi kokudan mide bulantısı iyice arttı.

"Ne? Ne istiyorsun?"

Onun asık yüzüne baktı. Neredeyse bir haftadır traş olmamıştı. Neye benzediğini düşündü, "Kokmuş İrlanda cürufu" diye karar verdi. İçinden, buharı çıkan kaynar çayı adamın yüzüne dökmek geldi.

"Benjamin... oğlan hâlâ gelmedi." Ondan bir tepki bekledi. Benjamin gözlerini açıp, boş boş çevresine baktı.

"Aman Sar, defol şuradan. Benny koca adam oldu. Bir yere takılmıştır. Onu bilirsin."

Kalkıp, yatakta oturdu. Saat dokuzu gösteriyordu.

"Aman Tanrım. Beni niye uyandırdın peki?"

Sarah yatağa oturup kocasının kolunu tuttu. "Sanı-

rım çok kötü bir şeyler oldu. Dün gece Michael'in kulübü bombalanmış."

"Ne!"

"Haberlerde söylendi. Roy gaz kaçağı diyor ama haberlerde terörist saldırı dediler."

Benjamin'in yüzünde belirip kaybolan çeşitli ifadeleri izleyip iç geçirdi. Onun durumundaki insan akşam yediği yemeği bile bilemezdi, nerede kaldı ki olup biteni kavrayacak. Her zaman böyle olmuştu. Ona hiçbir şekil ve surette güvenemez, hiçbir yardım alamazdı. Bunlar onu aşardı. Yıllardan beri ilk kez ona ihtiyacı oluyordu ve o yine kendisini yüzüstü bırakıyordu. O sırada telefon çaldı. Sarah, Benny'den olması umuduyla hemen seğirtti. Ancak arayan gelini Janine'di. Sarah umut dalgasının birden kaybolduğunu hissetti.

"Lütfen bana gelebilir misin Sarah?"

"Evet Janine, gelirim. Bir saate kadar oradayım."

Telefonu kapatır kapatmaz hemen Carla'yı aradı. On buçukta, üç kadın Janine'in evinde toplanmışlardı. Ana-kız arasındaki ilişki birden ortak bir bağ ile güçlenmişti. Hepsi korkuyor ama neden korktuklarını bilmiyorlardı.

Bay Desmond Buckingham Coock her sabah köpeğini Hampstead Heath'de dolaştırırdı. Tam beşte kalkar, bir haşlanmış yumurta ile bir dilim kızarmış ekmek yerdi. Sonra köpeği Victory'yi Heath'e götürürdü. Hava ister açık olsun, ister yağmur yağsın, her sabah altıda orada olurlardı. Komşuları arkasından ona 'Binbaşı Blimp' derlerdi. Köpeği çok güzel bir 'cocker spaniel'di. Ne var ki hiç söz dinlemez, sahibi çağırınca gelmezdi. Yine de Binbaşı ona tutkundu. Köpeği onun tek arkadaşıydı.

Bu sabah Victory bir elektrik direğinin dibindeki varilin yanında durmuştu. Her ne kadar küçük bir sesle onu çağırdıysa da köpek yerinden kımıldamıyordu. Sonra sızlanmaya başladı. Arka ayaklarının üstüne kalkıp, varili tırmalamaya çalıştı. Sokak lambası çevreye soluk bir ışık yayıyordu. Bu soğuk kış sabahında gün yeni ağarmaktaydı. Gece yerleri ince bir kar tabakası kaplamış, şafakla birlikte sokak lambası ancak kendini aydınlatan yanık turuncu bir aleve dönüşmüştü. Desmond Buckingham Coock bir an için korkuya kapıldı. Sonra kendini toplayıp her zamanki mantıklı davranışıyla varile doğru yürüdü. Victory, bugünlerde gençlerin tek besini gibi görünen hamburgerlerden bir parçanın kokusunu almış olmalıydı. Elinde olsa o eski ev yemeği günlerini geri getirirdi. Oysa günün gençleri her şeyin kolayına kaçıyordu. Fazlasıyla kolayına hem de... eğilip varilin içine baktı.

İçerden üstü ince bir çiy tabakasıyla kaplanmış bir yüz ona bakıyordu. İrkilerek geriledi. Eli, iç güdüsel olarak göğsüne gitti. Kusma duygusunu önce ağzında hissetti. Sabah yediği tost ve yumurta, safra ile de karışmış olarak ağzına kötü bir tadla doldu. Kaldırıma kustu. Derin derin soluyarak Victory'yi çekiştirdi. Bu yetmeyince sevgili köpeğini tekmeleyerek varilden uzaklaştırdı. Eve girdiğinde arkasını kapıya dayadı ve kalbinin vuruşlarını yavaşlatmaya çalıştı. Yatak odasına gidip yatağa oturdu. Yanındaki çekmeceden doktorun verdiği kalp ilacını çıkardı. Titreyen eli ile bir tableti dilinin altına koydu. Islanmış giysisi için Victory, oturmuş onu seyrediyordu. Biraz kendine gelince polise telefon etti.

Bir kafanın bulunması haberi saat on iki otuza kadar sokaklara ulaşmadı.

Bu kafa Benny Ryan'a aitti.

Bayan Carmen De'Sousa, Dagenham'daki Ford fabrikasından gece vardiyasından dönmekteydi. Lawer Mardyke Caddesi'nde evinin olduğu bloklara doğru ağır adımlarla yürümekteydi. Kötü bir gece geçirmişti. Sendika başkanı, hepsini dışarı çıkarmak istemişti. Bol yünlü şapka içindeki başını salladı. Bu ülke onu şaşırtıyordu.

Birden, birisi ani bir fren yapmış gibi kayan tekerlek sesleri duydu. Aldırmadı. Arabalar gece gündüz gelip gidiyorlardı. Seslere bağışıklık kazanıyordunuz. Arabaların, radyoların, teyplerin ve varoşlardaki fırlamaların seslerine Mardyke Sitesi'nde mantıklı davranırsanız, burnunuzu başkalarının işine sokmadan yaşayabilirdiniz.

Parmaklıklara tutunarak yavaş yavaş bloklara giden merdivene tırmandı. Kar çevreye öyle güzel yayılmıştı ki Mardyke Sitesi bile hoş görünüyordu. Son basamakta durdu. Baygın bir inilti duymuştu. Ses, garajlara giden yoldan gelmişti. Bugünlerde kimse bu garajları kullanmıyordu. Hepsi eski bisikletler, ev eşyaları ve her türlü döküntüyle doluydu. O tarafa yöneldi.

Ölgün iniltiyi yeniden duydu. "Marky, sen misin oğlum?"

Merdivenin altına ulaştı ve görmekten çok sezgiyle orada birinin yattığını anladı. Eğilip, baktı. Buradaki lambalar beş yıl kadar önce kırılmış, bir daha da yapılmamıştı. Battaniye cinsi kalın paltosunun cebine uzanıp bir kutu kibrit çıkardı. Bir tane yakıp, önünde tuttu. işte bu, yaptığına ömür boyu pişman olacağı bir hareket olmuştu.

Önünde, yerde genç bir adamın cesedi uzanıyordu. Sarışın bir genç adam. Boğazında düğümlenmiş bir çığlıkla, ona asırlar kadar uzun gelen bir süre cesede baktı. Sonra kibrit parmaklarını yaktı ve duyduğu acı onu ha-

reket etmeye yöneltti. Avazı çıktığı kadar çığlık atmaya başladı. Beş dakika içinde aynı blokta yaşayanların hepsi olay yerinde toplandılar.

Jonny'nin cesedi bulunmuştu.

Denise ve Carol McBridge birlikte otobüs durağına yürüdüler. Kızların ikisi de West Thurrock'daki Van Den Bergh and Jurgens'de çalışıyorlardı. Otobüsleri yediye beş kala geldi. İki durak sonra inip, Londra Yolu'ndan kestirme olarak kullandıkları çamurlu patikaya saptılar. Her zamanki gibi şakalaşıyor, karanlık kış sabahında önlerini pek görmüyorlardı. Carol'un ayağı bir şeylere takıldı ve hafif bir küfür sallamasına neden oldu. Bu, yuvarlanmış bir çuvaldı. Geçtikleri yer zaten çöplük alanı olduğu için, şaşılacak bir durum yoktu. Ancak çuvalın ucundan sarkan şey garipti. Biraz dikkatli bakınca kızlar bunun bir çift ayak olduğunu gördüler. Oldukça büyük iki ayak. Tek gövdeymiş gibi bu yığının üstünden atlayıp, son hızla kaçmaya başladılar. Korku ikisine de sanki kanat takmıştı.

Sammy Goldbaum'un cesedi bulunmuştu.

Denis ile Carol'un patronu onlara çok iyi davrandı. Hafta sonuna kadar ücretli izin verdi

Maura, Vine Steet karakolundaki görüşme odasında oturuyordu. Bir sigara daha yakıp, derin bir nefes aldı. Korkuyordu. Hem de çok korkuyordu ama görünüşü hiç aldırmıyormuş gibiydi.

Ona tahsis edilmiş olan polis hanım, Maura'yı baştan aşağı süzdü. Uçuk gri tayyörünü beğenmişti. Sadeydi ama inci küpeler ve tek sıra inci kolye ile birlikte pahalı ve kaliteli olduğu belli oluyordu. Gerçekte memur Cotter, Maura ile ilgili her şeyi onaylamaktaydı. Uçuk

sarı saçlarından, krokodil ayakkabılarına ve çantasına kadar her şeyi. Onun, memur Petherick'in geleceğini neredeyse mahveden kadın olduğunu hemen herkes biliyordu. Bu eski bir hikayeydi ve neredeyse Vine Sokağı folklorunun bir parçası olmuştu.

Odaya memur Dobin girdi. Maura'ya gülümsedi, o da ona karşılık verdi. Saatlerdir buradaydı ama daha sorgusu yapılmamıştı. Avukatını aramış, o da Cambridge'den yola çıkmıştı. Şimdi bütün yapması gereken, zihnini açık tutmaktı.

Bir gece önceki olayları hatırlamak için aklını zorladı. Sammy Goldbaum kendisine yapılanların hepsini hak etmişti. Sammy de, bilerek yanlış yaptığı her şey gibi, Maura'nın aklında boş bir nokta olarak kalacaktı. Dobin, Cotter ve Maura'nın yaşamına bir şekilde dahil olmuş diğer kişiler, onun nasıl bir saatli bomba olduğundan habersizdiler. Sonunda patlayacak olan bir saatli bomba... Onu maskeleyen soğukkanlılık ve arkadaşça hava, adında bir duygu yumağı gizlerdi. Maura'nın içi, bir gün hızlı ilerleyen bir kanser gibi, patlak verecek yoğun heyecan ve duygularla doluydu.

"Herhangi bir şeyle suçlanıyor muyum?" Sesi kontrollü ve sakindi.

Dobin boğazını temizledi. İstemese de bu kıza bir yakınlık duyuyordu. Ağabeyine duyduğundan daha yoğun bir duygu... Bunlar hakkında hiçbir delil bulunamıyordu. Ödenmemiş bir trafik cezaları bile yoktu.

"Korkarım size kötü haberlerim var Bayan Ryan."

Maura'nın yüzü ifadesizliğini sürdürdü. Sigarasından derin bir nefes çekti.

"Öyle mi? Peki, nedir?" Geleceğini tahmin ettiği suçlama için kendini hazırladı.

"Bu sabah East Heath Road'da, varil içinde bir kafa

bulundu. Bunun kardeşiniz Benjamin'e ait olduğu saptandı."

Maura'nın yüzü bembeyaz oldu. Üst dudağı seğirdi. Herhangi bir duygusu olduğunun tek işareti de buydu.

"Bakın Bayan Ryan, yine soruyorum. Jonny Fenwick veya Samuel Goldbaum'un ölümleri hakkında bana söyleyeceğiniz herhangi bir şey var mı?"

Maura gözlerini kırpmadan ona baktı. Sigarasını söndürüp hemen bir yenisini yaktı. Başını salladı. Dobin, onun güzel gözlerinde yaşların biriktiğini gördü. Genç Petherick'i cezbedenin ne olduğunu görebiliyordu. Uzun boyuna ve çekiciliğe sahip vücuduna rağmen, insanda onu koruma isteği uyandıran bir saflığı vardı.

Yumurtanın yumurta olduğunu nasıl biliyorsa, bu sevimli yaratığın cinayeti bizzat işlemediğini de o kadar iyi biliyordu. O ve ağabeyi cinayet emrini veren kişiler olmalıydılar. Onların bu karakoldan ellerini, kollarını sallayarak çıkıp gideceklerini de aynı kesinlikle biliyordu. Hiçbir delil bulunamayacaktı. Michael daha önce içeri alınmış ve yeminli ifade vermiş genç bir avukat ile 'arkadaş'tı. Bu genç kadın da Timothy Repton ile birlikte olmuştu. Repton, haftada iki kez gösterilen "Köşebaşı" adlı bir dizide oynuyordu. Tanınmış bir aktördü. O da karakola çağırılmış ve yeminli ifade vermişti. Her iki tanık da, Dobin'e göre, yalancı orospu çocuklarıydı.

Ryan'lar hep böyle olurdu. Sabun gibi elden kayıp giderlerdi. Ayrıca, başkomiser de çevrede atsineği gibi dolanıyordu. Bir yerlerden talimat almıştı ve bu nedenle, Ryan'lara karakolda "nazik" muamele yapılacaktı. Dobin iç geçirdi.

"Evet Bayan Ryan, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Şimdi gidebilirsiniz."

Maura ayağa kalktı. Krokodil çantasını koltuğuna sı-

kıştırıp boş kalan elini uzattı. Dobin onunla saygılı biçimde tokalaştı.

"Kardeşim de serbest mi?"

"Evet Bayan Ryan. Sizi danışmada bekliyor."

"Çok teşekkür ederim. Kardeşim Benny'yi öldürenin kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" Alçak sesle konuşuyordu.

"Hayır, ama inanın elimizden geleni yapacağız. Aynı şekilde kulübün bombalanması olayını da araştıracağız."

Maura başıyla selam verip odadan çıktı. Onun davranışının aksine Michael yüksek sesle konuşuyor, sesi Maura'nın durduğu yere kadar geliyordu.

Köşeyi dönüp ona doğru yürürken, Michael, "Bak kızım, hiç üzülme. Bu piçlere bunları ödeteceğim. Benim kardeşim öldürülmüş, bunlar bizi alıkoyuyorlar. Benim kulübüm bombalanmış, kimsenin umurunda değil. Ben vergi mükellefiyim ve haklarımı savunacağım."

Başkomiser neredeyse ağlayacaktı. "Lütfen Bay Ryan. Her olayı izlememiz gerekir, biliyorsunuz."

"Gidip gerçek suçluları izlesenize. İrza geçenleri, çocuk kaçıranları. Gidip, kardeşimi öldüreni arasanıza!"

Maura onun koluna girdi. "Gel Michael. Sakin ol canım. Haydi buradan çıkalım." Onu dışarıya çıkarırken de, "Lütfen Mickey" dedi, "Eve gidelim. Çok midem bulanıyor."

Michael, kolunu omzuna atarak onu kendine çekti. "Üzülme canım. Dopolis yaptıklarını ödeyecek. Hem de çok ağır biçimde ödeyecek."

Şu anda Maura kimsenin bir şey ödemesini istemiyordu. İçinden bütün bunlardan kaçıp kurtulmak geliyordu. Ama bunun yerine sararmış yüzüyle gülümsedi. Olayların en kötüsü daha sıradaydı. Anneleriyle yüzyüze geleceklerdi.

Sarah saatlerdir oturma odasında karanlıkta oturuyordu. Polis Benny ile ilgili haberi getirdikten sonra, odaya girmiş, kalın perdeleri kapatmış, şöminenin yanındaki iskemleye oturmuştu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Ama edecekti. Bunu biliyordu. İşte yine sil baştan Anthony gibi olmuştu. Benny'den kalanları teşhis etmek üzere Benjamin'i göndermişti. Pis işleri kırk yılda bir de o yapsın diye düşündü.

Şöminenin alevli ateşi dini temalı heykelcikleri canlı gibi gösteriyordu. Yerinden kalkıp, onların durduğu büyük dolaba doğru gitti. Bir çekmeceden ağaç haçını çıkardı. Onu eline alıp oturdu ve duaya başladı.

Yukarıdan, yatak odasından Carla'nın hıçkırıkları geliyordu ama aldırmadı. Halası Maura ile amcası Michael'in nelere sebep olduklarını anlamak çocuğa iyi gelecekti. Gözünde onları büyütmekten biraz kurtulurdu. Geoffrey'i görmeyi reddetmişti. Polisten hemen sonra geldiğinde ona cehennem olup gitmesini söylemişti.

Maura ve Michael dışında hiçbir çocuğunu görmek istemiyordu. Onları ise öyle bir görecekti ki... Evinden ve hayatından çıkarıp atacaktı.

Oda kapısının açıldığını duydu ve o tarafa baktı. Holden gelen ışık Maura ile Michael'in siluetlerini ortaya çıkarmıştı. Hiçbir şey söylemedi. Sessizce odaya girip, kapıyı kapattılar. Sarah dua etmeyi sürdürdü.

"Aziz Mary, Tanrı seninle. Günahkârlar arasında takdis olunmuş sen ve rahminin meyvesi İsa..."

Michael annesine baktı. Boyu öyle kısaydı ki, oturduğu iskemlede ayakları yere değmiyordu. Oda, her zamanki özgün kokuya sahipti. İç bulandıran, lavanta ve çürümüş ağaç kokusu."

"Işığı yakayım mı anne?"

"Aziz Mary, Tanrı'nın Anası, biz günahkarlar için dua et. Şimdi ve öldüğümüz ana kadar, Amin."

"Aziz Mary, lütufla dolu..."

"Gel Michael. Onu yalnız bırakalım."

Maura'nın sesi, Sarah'ın zihninde bir şey canlandırdı. Sanki bir patlamayı başlatmış gibiydi.

Yarı karanlık içinden sesi onlara ulaştı.

"Demek gitmek istiyorsun, Maura Ryan, öyle mi?" Sesi, sanki havadan sudan konuşuyorlarmış gibi alçak perdeden ve sohbet tonundaydı. "Bu sabah kardeşinin kafasının bulunduğundan haberin var mı? Hem de bir varilde." Kendi gülme sesini duyup, hayret etti. "Bir çöp varili ya! Tam pisliğin konacağı yer, değil mi? Çöplük! Siz ikiniz öldüğünüzde nereye konulacaksınız acaba? Belki lağıma, bütün pisliklerinizle birlikte. Evet, evet! Sonunuz için en iyi yer orası. Lağım çukurundaki pislik ve kokularla birlikte."

"Anne! Tanrı aşkına." Michael'in sesi şaşkındı.

"Bana Tanrıdan söz etme Michael Ryan. Seninle işim bitti, anladın mı? İşim bitti... Zaten Anthony'mden sonra seni asla affetmemem gerekirdi."

Maura annesinin söylediklerini dinledi. Bu sözlerin Michael'in kalbini kıracağını biliyordu.

"Ya ben anne? Ya ben?"

Maura'nın sesi sert ve soğuktu. Sarah bu buz gibi sesten ürperdi.

"Sen mi? Pis orospu! Bütün yaptıklarını biliyorum. Senin yaptıklarını da onunkileri de." Başı ile Michael'i gösterdi. "Herkes ne diyor haberiniz var mı? İkinizin birlikte yattığınızı söylüyorlar. Ama ben bunun doğru olmadığını biliyorum. Çünkü, o homonun teki, sen de iğdişin birisin. Sen hiçbir erkekle yatamazsın Maura Ryan."

Maura bütün vücudunda bir yanma hissetti. Gidip ışığı açtı. Oda yüz mumluk ampulle aydınlandı. Yavaş-

ça annesine doğru yürüdü. Güzel yüzünü nefret bürümüştü.

"İğdiş, öyle mi. Peki bu lanet olası suç kimin ha? Senin değil mi? Sen kendini ana mı sanıyorsun? Kürtajcıya beni sen götürmedin mi? O orospu çocuğu içimden bebeği koparıp alırken, kanlı masada elimi kolumu tutan sen değil miydin? Ne isek bizi öyle yapan sensin anne. Zavallı Benny'yi bile. Yirmi dokuz yaşında senin dizinin dibinde, bir ana kuzusu da oydu. Hiçbir çocuğunun normal bir yaşam sürmesine izin vermedin. Kocanı içkiye yönelttin, çocuklarını da cinsel soğukluğa. Benim sonum lağım çukuru olabilir, kim bilir? Ama oraya varmadan sana hakkındaki düşüncelerimi söylemiş olacağım. Sen pis, kinci, bunak bir orospusun. Beni ve Carla'yı bile kıskanırsın, değil mi? Haydi söyle, itiraf et!"

Sarah hipnotize olmuş gibi kızına bakıyordu. Maura ve Michael ile bugünkü karşılaşmasında aklına her şey gelirdi de bu gelmezdi. Onlara isyancılar yasasını okurken, suskunluk beklemişti. Bunu değil.

"Cehennem karanlığında oturmuş, tespih çekiyor. İki yüzlü ihtiyar. Sana bir şey söyleyeyim mi? Senin sevgili, yaşlı pederin McCormick aktif bir IRA üyesi. Biz de böyle bulaştık. Sen onu Michael'e nasihat etmeye gönderdin. O da Michael'i bu işin içine çekti. Senin arkandan gülüyordu, sersem, yaşlı cadı, anladın mı?"

"Hayır. Peder hakkında bunları söyleyemezsin. Sen pis, adi bir yalancısın."

"Kapat cenabet çeneni." Maura'nın sesi duvarlarda çınladı. "Beni duydun mu? Hayatında bir kez olsun kapat çeneni. Belki Tanrının sevgili kulları değiliz ama seninle ilgili hiçbir vicdan azabımız da yok. Sahip olduğun her şeyi önce Mickey, sonra ben, sonra da diğer erkek çocukların aldı. Senin hiçbir şeyin yoktu... Sıfırdın, sıfır..."

Maura heykelciklerin durduğu yere yaklaştı. Saint Sebastian heykelini alıp öfkeyle yere fırlattı.

"Bu pislikleri toplayacak paran bile yoktu."

Güçlükle soluk alıyordu, birden sustu. İskemlesinde oturan annesi gözüne ilişti. Çok yaşlı bir kadın görünümündeydi. Kavga isteği sönüverdi. Michael'e yaklaşıp, "Haydi kalk gidelim," dedi.

"Anne... Sen söylediklerini kasıtlı söylemedin, değil mi Maws? Anne, bana bak."

Sarah derin derin içini çekti.

"Onu da al ve buradan git Maura. İkinizden de iğreniyorum."

Maura dönüp, ömür boyu kâh sevdiği kâh nefret ettiği kadına baktı.

"Ben senden en az iki misli iğreniyorum anne."

Maura konuşurken Michael dalgınlığından sıyrılmıştı. "Sana taptım Anne." Korkulacak kadar alçak sesle konuşuyordu. "Yaşam boyu duyduğum hep 'Michael bana şunu alıver oğlum. Benim için şunu yapıver oğlum' oldu. Beni hiç düşünmedin, değil mi? Senin için ben yalnızca bir çift eldim."

Gözleri yaşarmıştı. Maura ona bakarken yüreğinin burkulduğunu hissetti. Yaşamındaki en önemli kişiye karşı gelmekteydi. "Çocukları büyütürken sana yardım ettim. Sen o hiç bitmeyen gebeliklerini sürdürürken, ben çocuklara baktım. Onları sırtımda taşıdım. Sen de her doğumdan sonra yaşlı kurdu hemen yatağına aldın, yanlış mı? Ölen çocukların ardından bile köpekler gibi devamlı çiftleşiyordunuz. Neden böyle olduğumu merak ediyorsun, değil mi? Söyleyeyim sana. Hiçbir zaman bir kadını ve onunla birlikte başıma gelecekleri istemedim. Senin bize yaptığın gibi, içimi kemiren duygusal sülüklerim olsun istemedim. Anthony'miz ve Benny'miz öldüler. Ben de onların yanına gitmek için

her şeyimi verirdim. Bu evden ve aileden kurtulmak için. Ve senden, özellikle senden kurtulmak için. Gel Maws, gidelim. Oturup dualarını etsin. Dinine sarılsın. Onu bu paklar."

Sarah kendini kalbinden bıçaklanmış gibi hissetti.

Michael'in sorgulamayan desteğine ne çok dayandığını hiç farketmemişti.

Düzenli nefes almaya çalışarak, koltuğunda hareketsiz oturdu. Michael çekiştirerek Maura'yı dışarı çıkarırken Carla ile burun buruna geldiler. Güzel yüzü acı içinde, kolları iki yanına sarkmıştı.

"Eşyalarını topla Carla, gidiyoruz."

Carla başını iki yana salladı. Uzun, kızıl saçları yüzünün çevresinde dalgalandı.

"Ben seninle hiçbir yere gitmem Maura. Burada Nana ile kalacağım."

"Eşyanı topla dedim." Maura'nın sesi tartışmaya olanak bırakmıyordu.

"Hayır, gitmiyorum."

Maura derin bir nefes aldı. "İstediğini yap o zaman. Gerekirse beni nerede bulacağını biliyorsun."

Carla öfkeyle dudaklarını kastı. "Sizi hiçbir zaman istemem. Katillerden başka bir şey değilsiniz."

Maura birden Carla'nın yüzüne çok şiddetli bir şamar indirdi.

"Sen burada sevgili Nana'nla kal o zaman, umurumda değil. Dilediğini yap. Haydi gel Mickey, gidelim."

Evden çıkarlarken Benny'nin Alsas cinsi köpeği Driver mutfaktan çıkıp, merdivenlere fırladı. Açık havaya çıkmış olmaktan son derece mutlu, kırlarda yuvarlandı.

Michael Mercedes'inin kapısını açınca köpek önce ön koltuklara, oradan da arkaya atladı. Sonra dili bir ka-

rış dışarıda, oturdu. Kuyruğu, sallandıkça kanepeyi dövüyordu.

"Onu evime götüreyim Mickey."

Arabaya girdiler. Michael park yerinden kalbi sızlayarak ayrıldı.

Evde ise Sarah ile Carla sımsıkı birbirlerine sarıldılar.

Bayswater Yolu'na geldiklerinde Michael nihayet konuştu. "Senin oraya varınca çocukları toplayalım Maws. Yaşlı Bill'in bize karşı bir tavrı yok ama yine de sonraki adımlarımızı atarken önlem almalıyız.

Maura yanıt vermedi. Michael bir elini direksiyondan ayırıp, onun bacağını okşadı.

"Dinle Maws, bu hayatta öğrendiğim birkaç şey var. Önemli bir engelle karşılaştığın zaman onu mümkün olduğunca çabuk arkada bırakacaksın. Benny öldü. Onu hiçbir şey geri getiremez. Şimdi yapacağımız, ne zaman ve nasıl öç alacağımıza karar vermek."

Maura bıkkın ve yorgun, başını salladı. Annesine hak verdi. Mickey deliydi. Hatta içinden bir ses kendisinin de öyle olduğunu fısıldar gibiydi.

Drive başını Maura'nın omzuna koydu. Onun sıcak nefesini yanağında hissedince Maura köpeğin yumuşacık tüylerini okşadı. Benny köpeğini hayatı sevdiği gibi severdi. Bütün kalbiyle... Birden Benny'nin belki de tehlikede olduğunu hiç hissetmediğini düşündü. Böyle bir durum onun aklına gelmezdi.

Gözlerini sıkıca kapadı. Beklediği gözyaşları yerine, içinden gülmek geldi. Önce yavaşça kıkırdadı. Sonra ise içten gelen kahkahalarla sarsıldı. Omuzları oynuyor, gülmekten karın kasları acıyordu. Uzakta bir yerde köpeğin sızlandığını duydu. Nedense bu onu daha da çok güldürdü.

Michael arabayı durdurdu ve onu kendine çekti.

Maura onun paltosundan gelen ıslak kumaş kokusunu duydu. Ve sonunda gözlerinden yaşlar boşandı. Beyninde bir fotoğraf varmış gibi net bir şekilde Terry Petherick'i, Anthony ve Benny'yi gördü. Sonra annesinin yaşlı, buruşuk yüzünü... Bir panik duygusuna kapıldı ve birkaç dakika boyunca, çıldırdığını sandı.

Bunlar onun başına nasıl gelmişti? Daha da önemlisi, bunların olmasına nasıl izin vermişti. Her iki soru da yıllar boyu cevapsız kalacaktı. O gece orada Michael ve Benny'nin köpeği Driver ile otururken, ilk kez ne kadar yalnız ve mutsuz olduğunu hissetti.

"Tamam Maws, tamam güzelim. Ben sana bakarım. Merak etme." Michael'in sesi kadife gibi yumuşaktı.

Kendine Michael'in bakmasını istemiyordu. O, Terry Petherick'in kolunu omzuna koyup, eskiden yapmış olduğu gibi kulağına aşk sözcükleri fısıldamasını istiyordu. Ama bunlar çok geride kalmıştı. Yıllarca önce, henüz o kötü biri olmadan önceydi. Yaşamındaki bütün kötü şeyler gibi, bu düşünceleri de zihninden uzaklaştırdı. Orada sabırla bekleyecekler ve çocukluğunun kabusları gibi bir gün yine açığa çıkıp ona işkence edeceklerdi.

On dokuzuncu Bölüm

"İYİ NOELLER Maura Teyze!"

Margaret'in ikizleri, Maura'nın uyumakta olduğu küçük yatağa zıpladılar. Maura gözlerini açtı, bir an için nerede olduğunu bilmeden çevresine baktı. Sonra iki pırıltılı yüzü görünce, gülümsemeye çalıştı.

Margaret'in evindeydi. Yatakta oturarak Patricia ile Penelope'a sarıldı. Bir gece önce aldığı uyku hapları yüzünden sersemlemişti. Esnedi. "İyi Noeller canlarım" dedi.

Birbirine benzeyen iki minik yüz ona doğru parlak bir ışık gibi yaklaştı. Yine karnının kasıldığını hissetti. Bu iki çocuğun annesi olmak için her şeyini feda edebilirdi. İkisine de sımsıkı sarıldı.

Margaret elinde bir kahvaltı tepsisiyle içeriye girdi. Maura pastırmalı yumurtanın kokusunu almıştı.

"Saçmalama Marge, yataktan kalkabilirim."

Margaret dudaklarını sarkıtıp, başını salladı.

"Hayır Maws, kalkmayacaksın. Hey, ikizler! Babanız kahvaltınızı hazırladı. Aşağıda bekliyor."

İki kız yataktan kalktılar. Sarı, kıvırcık saçları tıpkı annelerinin saçına benziyordu.

Beş dakika farkla büyük olan Patricia mızmızlandı. "Biz de burada kalamaz mıyız anne? "Sesi öyle ağlamaklıydı ki, Margaret'in onu öldüresi geldi.

"Hayır dedim. Hemen aşağı. İkiniz de."

Kızlar koşarak çıktılar.

"İnan Marge, bir şey yiyecek gibi değilim."

Pastırmalı yumurtanın yağlı kokusu midesini bulandırmaya başlamıştı.

"İmkan yok. Yiyeceksin. Bütün bu olanlardan sonra!" Sesinde azarlama vardı. "Dikkat etmezsen hasta olacaksın. Sigara, içki, sigara, içki. Sonra da dünyayı uyutacak kadar uyku hapı."

"Aman Marge, sus Tanrı aşkına."

Margaret onun yataktan kalkmasını önlemek için tepsiyi Maura'nın dizlerine koydu.

"Hayır, çenem durmayacak. Sen benim en yakın arkadaşımsın ve sana birkaç gerçeği söylemeye kendimi görevli sayıyorum."

"Örneğin?" Maura'nın sesi alaycıydı.

"Önce şu. Yaşlı ve yorgun görünüyorsun. Çok içiyorsun. Ağzından güzel bir söz çıkmıyor. Dakikan dakikana uymuyor, alaycısın ve doğrusunu istersen Maws, beni sinirlendiriyorsun."

Maura, gözlerini kapadı ve esnedi.

"Margie! Belki dikkatinden kaçmıştır. Çok yakında bir kardeşim öldürüldü. Parçaları bütün Londra'ya dağıldı. Sol ayağı ile vücudunun bazı kısımları hâlâ bulunamadı. Annemle feci şekilde kavga ettik. Carla ve annem Benny'nin öldürülmesinden beni ve Michael'i sorumlu tutuyorlar. Polis beni gözaltına aldı. İki ayrı cinayetin sanığı olarak üç saatten fazla karakolda tutuldum. Sen de burada oturmuş bana eskisi gibi olmadığımı söylüyorsun." Sesini yükseltti. "Bu durumda Kraliçe bile depresyona girer."

Margaret içini çekti. Maura'yı bütün kalbiyle severdi. "Bak Maura! Bütün söylemek istediğim şu. Kendini toplamalısın. Benim hatırım için olmazsa ikizlerinki için.

Seni böyle görmeye dayanamıyorum. Dün akşam öyle sarhoştun ki, Denis seni yukarı taşımak zorunda kaldı."

"Biliyorum Marge, üzgünüm. Bütün bu olanlardan kendimi suçluyorum..."

"Saçma! Saçma olduğunu biliyorsun. Her şeyi yutabilirim ama kendime acımayı asla! Bu, hiç birimizin taşıyamayacağı bir lükstür."

Maura, Margaret'e ilk kez görür gibi baktı. İkizlerin doğumundan sonra çok kilolanmıştı. Pembe sabahlığı içinde pembe bir Buda gibi duruyordu. Dağınık, kızıl saçlarını tepesine bir tokayla tutturmuştu. Yalnız küçük çocukları olan annelerde görülen bezgin bir yüzü vardı. Yüzünde eski Margaret'i hatırlatan tek şey derin deniz yeşili gözleriydi. Yalnızca gözleri eskisi gibi parlak ve canlıydı.

Margaret küçük bir pastırma parçası kesip Maura'nın ağzına uzattı. Maura isteksiz de olsa bu lokmayı yedi. Yavaş yavaş Margaret ona bütün kahvaltıyı yedirdi. Son lokmayı da yedikten sonra büyük bir bardak da çay verdi. Sonra tepsiyi alıp odadan çıkmaya hazırlandı. Kapıdan çıkarken omzunun üstünden Maura'ya baktı.

"Boş mideyle plan yapılmaz bilirsin."

"Ne demek bu şimdi?"

Marge kurnaz bir ifadeyle ona gülümsedi.

"Göründüğüm kadar budala değilim, biliyor musun? Sen de bana öyleymişim gibi davranmazsan sevinirim." Sonra sesini alçalttı. "Bildiklerim ve tahmin ettiklerim benimle mezara gider. Bu kez aklını başına devşirmen gerekecek. Ben de aklın olduğunu görmek istiyorum."

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Maura arkasındaki yastıklara dayanıp iç geçirdi. Sevgili Marge. Tek, gerçek arkadaşı. Tekrar doğrulup, sigaralarına uzandı. Bir tane yakıp dumanını ciğerlerine

çekti. Margaret haklıydı. Aklını başına toplamaya gerçekten ihtiyacı vardı. Eğer Carla kendisiyle konuşsa, kendini daha iyi hissedecekti. Onun arkadaşlarına telefon etmeyi bile denemişti. Ama hiçbir sonuç alamamıştı. Gönderdiği haberlerin hiç birine Carla'dan yanıt yoktu. Annesini Carla'yı kendisine karşı kışkırtırken gözünün önüne getirebiliyordu. Annesinin oyununu iyi keşfetmişti ama...

Sigarasından bir nefes daha çekti ve mide bulantısı bütün vücudunu kapladı. Yağlı yiyecek, sigara dumanı ve akşamdan kalmalığı birleşince midesine çok fazla yük binmişti. Elini ağzına bastırıp banyoya koştu. Sigarayı tuvalete atıp, içi dışına çıkacak gibi kustu. Bütün vücudundan soğuk bir ter boşanıyordu. Duvara dayanıp, kendini toparlamaya çalıştı. Duşu açtı. Geceliğini başından sıyırıp suyun altına girdi. Buz gibi su üstüne akınca titredi ve dişleri birbirine vurdu. Yine de orada durmayı sürdürdü. Eline, koluna can gelsin diye bekledi.

Birkaç dakika sonra, ancak soğuk suyla sağlanabilen o nefis ılıklığı hissetti. Yüzeydeki damarları ağrılı gövdesine büyük bir gayretle kan pompalarken, derisinin toplandığını hissetti. Göğüs uçları taş gibi sertti. Sonra suyu sıcağa çevirdi ve sıcağın kemiklerine işleyişinin kendine özgü duyumunu algıladı. Yüzünü de yukarıya kaldırarak baştan ayağa temizlenmek üzere kendini suya teslim etti. Sonunda, yaşamın yavaş yavaş geri gelmeye başladığını hissetti. Günlerdir ilk kez böyle gerçek ve somut bir duygu yaşıyordu.

Sonra gözyaşlarına sıra geldi. Bir nehir gibi akan yaşlar duştan gelen sıcak suya karışarak göğüslerinden ayaklarına akıp gitti.

Annesinin yüzündeki tiksinti hayalinde canlandı. Sonra Benny'nin yakışıklı, umursamaz yüzü gözlerinin önüne geldi. Her zaman caka satan bir genç adamdı.

Kulübün bombalandığı gün gördüğü haliyle, Terry Petherick'in yüzünü gördü. O anda, onun hâlâ kendisiyle ilgili olduğunu anlamıştı. Eğer kendisi Maura Ryan olmasaydı, şimdiye kadar evlenmiş olacaklardı. O da Margie gibi, faturaları ödeyen, çocuklarına bakan, sevilen bir kadın olacaktı. Ve Maura bu durumun her anından çok hoşlanacaktı.

Bunun yerine, harcamayı bilemeyeceği kadar çok parası olmuştu. Küba hükümetinin işlerinden bile daha dalavereli bir işe ve şu sıralar tümüyle kendisine bağımlı olan bir kardeşe sahipti. Kendinden küçük olan erkek kardeşleriyse Benny'nin ölümünden onu sorumlu tutuyorlardı. Michael'i değil de kendisini. Onlara göre Maura tersane bölgesindeki yerlerine o kadar düşkün olmayıp da onları Dopolis'e verseydi, Benny hâlâ yaşıyor olacaktı. Kendisine karşı samimi olursa, bunda haklı olduklarını da teslim etmeliydi. Daha çok ağlamaya başladı. Para insanı mutlu eder diyorlardı, halt etmişlerdi. Pis, boktan yalancılar. Sade ve basit bir Bayan Terry Petherick olabilmek uğruna bütün parasından son kuruşuna kadar vazgeçebilirdi. İstemiş olduğu tek erkek oydu ve yüz yaşına da gelse isteyeceği tek erkek de yine o olacaktı. O bebeği aldırmamış olsaydı! Şimdi, hiçbir şeyi olmasa da, çocuğu olacaktı. Şu andaki insan olmayacaktı o zaman. Kardeşi, onları korkuyla bekleyen yaşlı adam Sammy Goldbaum'u öldürürken seyreden kadın olmayacaktı. Adam arabaya nasıl da uyumlu bir halde yürümüştü. Şimdi elinde onun kanı vardı ve bundan asla kurtulamayacaktı.

Her zaman, bir gün Terry Petherick ile karşılaşırsa onun suratına tüküreceğini düşünmüştü. Ama aksine, karşılaştıklarında ona başına gelen her şeyi anlatmak için dayanılmaz bir istek duymuştu. Bebeği ve Michael ile birlikte hayatını... her şeyini. Her şeyin bir zamanlar

olduğu gibi olmasını istemişti. Genç ve özgür olduğu zamanlardaki gibi. Hâlâ gençti, ama yıllar boyunca o kadar çok olay olmuştu ki, artık o, eskiden olduğu gibi bir kız değildi.

Suyu kapattı ve duş kabininde ayakta durdu. Ani sessizlik şaşırtıcı oldu, onu dalgınlığından ayırdı. Gözyaşı durmuş ama ardında ağır bir yorgunluk bırakmıştı. Küvetten çıkıp geniş bir havluya sarındı. Saçını kurutturken, bir sonraki eyleminin ne olacağını düşünüyordu. Karar verdi. Tek yapabileceği, geleceğe doğru ilerlemekti.

Geçmiş ne kadar heyecanlı olursa olsun, dönüp onu yakalamak olasılığı yoktu. Daha önce Margaret'in söyledikleri doğruydu. Kendine acımak yıpratıcı bir duyguydu. Maura kendini güçlü kılmak zorundaydı. Hem de çok güçlü!

Eski endişe ve korkularından kurtulmak ister gibi, kuvvetle omuz silkti. Aynadaki buharı silerek yüzüne baktı. Ağlamaktan şişmiş yüzünü ıslak saçları çevreliyordu. Kendine gülümsedi. Toparlanacak, bütün kırık parçaları tamir edecekti. Michael ile birlikte dünyayı ele geçirebilirlerdi. Başka kimsesi yoktu artık. Diğerlerini birer birer kaybetmişti. Ama Michael ile Margie'nin hep yanında olacaklarını biliyordu. Sevgili Margie.

O günün Noel olduğunu anımsadı. Carla için almış olduğu mücevher kutusu evde kalmıştı. Bu düşünceyi aklından kovaladı. "Değer bilmez, küçük orospu, annemle kalsın. Ona ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok" diye düşündü.

Ellerini saçında gezdirerek, onun ipek yumuşaklığını hissetti. Sarındığı havluyu yere attı. Parmaklarıyla boynunu, göğsünü okşadı. Ellerini gergin midesine ve sonra da pubik tüylere indirdi. Zevkle ürperdi. Yerde duran geceliği kaldırıp, giydi. Odasına dönünce yatıya

kalmak için gerekli eşyalarını koyduğu çantaya yöneldi. Şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu. Saçını kuruturken bir şarkı mırıldanıyordu. Margie haklıydı. Kendine acımak öldürücüydü. Şimdi bütün yapacağı ilerlemekti.

Sonunda makyaj yapmış ve saçını çok güzel fönlemiş olarak aşağıya indi. Marge'a, evi iki ay yönetmeye yetecek kadar paraya malolduğu belli olan bir kıyafet giymişti. Dennis'den gelen beğeni ıslığında kıyafetinin de katkısı vardı.

"Margie'mle bu kadar mutlu olmasaydım mutlak senin peşine düşerdim, Maws!"

Marge güldü. "Dinle beni Dennis Dawson. Sen bu halinle değil Maura gibi bir güzeli, bir kenar mahalle dilberini bile elde edemezsin. Özellikle de saçlarının dökülmesinden beri." Sonra Maura'ya döndü ve gülerek, "Artık altı tel saçından başka bir şeyi kalmadı."

Maura da onunla birlikte güldü. Dennis'in hiç saçı kalmamıştı ve buna pek üzüldüğü biliniyordu.

"Gel bir bardak çay iç. Çok daha iyi görünüyorsun."

Maura onun peşinden mutfağa gitti. "Çok daha iyiyim Marge. Davetine teşekkür ederim."

Margaret elektrikli çaydanlığı prize taktı. "Sen ne saçmalıyorsun sıpa? Burası senin de evin. İstediğin zaman, istediğin kadar kalırsın." Kollarını açtı. Maura da ona koştu. Margaret'in yuvarlak ve kısa gövdesi, Maura'nın ince uzun yapısını kucakladı. Bu duygu gösterisi Maura'yı yeniden sarstı.

"Ne yaptığımı bir bilsen Marge!"

"Hişşşt!" Margaret, Maura'dan ayrılıp, parmağını onun dudaklarına götürdü. "Bak Maws, senin ve Michael'in sütten çıkmış ak kaşık olmadığınızı biliyorum. Bunu her zaman biliyordum ve aldırmıyordum. Sen be-

nim eski arkadaşımsın ve beni ilgilendiren de işin bu kısmı."

Maura asık yüzle ona baktı. "Marge, bazen üstündeki etiketi hak etmediğimi düşünüyorum. Durmadan üstüme geliyorlar ve tuhaf şeyler düşünüyorum."

"Maws şekerim, feci şeyler geçirdin, biliyorsun. Kendini doğal akış içinde iyileşmeye bırak. Senin yerinde kim olsa Benny'nin ölümünden kahrolurdu. Dehşet verici bir olay. Bunun etkilerini üzerinden atman için zamana ihtiyacın var, hepsi bu."

"Belki de haklısın, Marge."

Margaret'e Mickey'in Sammy Goldbaum ve Jonny Fenwick'e yaptıklarını anlatmak istedi. Kendisinin de ona nasıl yardım ettiğini... İşte yine o duyguyu yaşıyordu. Bedeninin dışındaymış da, oradan izliyormuş duygusunu. Michael'in insanlara acı vermekten zevk aldığını biliyordu. O gece, Jonny Fenwick ve Sammy Goldbaum ile yaşananlara kadar, bu onu rahatsız etmemişti.

"Maura!" Margaret'in sesi düşüncelerini böldü. "Mickey telefonda. Seni istiyor."

Maura boş gözlerle çevresine baktı. Margaret onu merakla süzerek, "İyi misin kızım?" dedi.

Maura başını sallayarak mutfaktan çıkıp oturma odasına gitti. İkizler televizyonda Mary Poppins'i izliyorlar, bebek Dennis de babasının kucağında oturuyordu. Maura, Noel ağacının bir yana yatmış, çocukların oynadığı bölgenin üzerine düşecek durumda olduğunu zihnine kaydetti. Hole çıkıp, telefonu yanıtladı.

"Evet Mickey? Benim."

"Ah canım. Ne oldu bilsen!"

"Ne oldu?" Maura'nın sesi dümdüzdü.

"Biraz önce Sammy Goldbaum'un kızı beni görmeye geldi. O koca sesli olanı hani..."

"Rebekka."

"Hah, o işte. Noel günü beni görmeye gelmiş, bana karşı hiçbir kötü niyeti olmadığını göstermek için. Gerçi bu benim umrumda değil ama. Neyse, önemli olan şu. Bana, Sammy'ye ait bir takım belgeler getirdi. Şimdi onlara baktım. Bil bakalım bir yığın eski bahis kağıdı arasında ne buldum?"

"Ne buldun?"

"Aradığımız emlakçının adını. Dopolis'in arkasındaki büyük beyinin."

"Ama Sammy onun kim olduğunu bilmediğini söylemişti."

"Sanırım Sammy ne olduğunu bilmiyordu. Bak... Gazeteden kesilmiş, Daily Mirror'dan kesilmiş bir kupür buldum. Gazetenin yarışlar sayfasından... Üstünde Dopolis'in resmi var. Ve şimdi şunu dinle Maws. O, Ascot'daki Kraliyet masasındaymış. Orada ne arıyordu diye düşündüm. Sonra anladım ki William Templeton ile beraber. O zaman çaktım. Dopolis'in sözünü ettiği Bay Kocaman oydu."

Maura donakalmıştı. "Ama o Lordlar Kamarası'ndan!"

Mickey güldü. "Biliyorum. Salçalanmış orospu çocuğu! Tanrı bilir kim. Bilirsiniz kitabına da girmiştir, ya da ne kitabıysa işte."

"Kim Kimdir, cahil. Aman yarabbim, Mickey, eğer öyleyse..."

"Evet, öyle. Eminim. Baksana! Sen şimdi bana gelebilir misin?"

"Gelemem Mickey. Marge ve Den'e Noel yemeğinde onlarla olmaya söz verdim."

"Pekala öyleyse. Yalnız ilk fırsatta burda ol, tamam mı?"

"Tamam Mickey, iyi Noeller." Sesi hüzünlüydü.

Michael'in sesi heyecanını kaybetti. "Son birkaç haf-

ta kötü geçti ama sana söz veriyorum, bunu bir şekilde telafi edeceğim. İyi noeller sevgilim."

Maura telefonu yumuşakça yerine koydu. Mickey'in anlattıkları inanılır gibi değildi. Oturma odasına gidip çocuklarla oynamaya başladı. Onları yere yatırıp, bağırtana kadar gıdıkladı. Marge ve Dennis gülümseyerek bakıyorlardı. Bu haliyle eski Maura'ya benzemişti.

Heyecan onu, akşam muhteşem Noel yemeğini yerken yeniden çarptı. Lord William Templeton... Birden onunla uğraşmak için beklemeyi çok zor buldu. Michael ile birlikte onu çiğ çiğ yiyeceklerdi.

Sonra yeniden çocuklarla şakalaşmaya girişti.

O sırada Lord Templeton da Kent'teki malikanesinde Noel yemeği yemekteydi. Ev on beşinci yüzyıldan kalmaydı. Salondaki geniş şöminenin üstünde, atalarından birinin resmi asılıydı. VIII'inci Henry'nin en gözde ressamlarından olan Holbein tarafından yapılmıştı. Ailede anlatılan öyküye göre, Sir Thomas More'un ölüm emrini veren kişi de atalarındandı. Bu öykünün doğru olduğunu düşünmek William'ın hoşuna giderdi.

Kırk beş yaşında, bezgin bir insandı. Büyük serveti nedeniyle yaşamını yıllar boyu seks de dahil olmak üzere bir yığın eğlenceyle geçirmişti. Güney Afrika'da avlanmış, Pakistan'da haşhaş kullanmıştı. Himalayalarda gezmiş, Maldivlerde, Manta Rays'in denizdeki atlayışlarını izlemişti. Uyuşturucunun her çeşidini denemişti. Görmediği ülke kalmamış gibiydi. Çok genç yaşta, kendinden çok büyük, şehvet düşkünü bir kadınla evlenmişti. Bir yıl sonra kadın, bir yığın para ve kocasının iyi dileklerini de yanına alıp, ayrılmıştı. Ondan çok şey öğrenmişti. Örneğin acı çekmeden yaşanacak hiçbir mutluluğun olmadığını, erkeklerin, hele zenginseler paralarını

dikkatli kullanmaları gerektiğini falan. Bildiği kadarıyla hiç baba olmamıştı. Bir çok erkeğin aksine, üreme konusunda pek istekli değildi. Yalnız yaşamından memnundu. Canı kadın isterse, bulması çok kolaydı.

Harika hazırlanmış Noel yemeğinden küçük bir lokma aldı. Şu anda çok endişeliydi. Yunanlı Dopolis'e bulaştığına çok pişmandı. Bir kez, eski tersane bölgesinde Ryan'lara ait olan depoları elegeçirmek yönündeki amacına ulaşamamıştı. Dopolis beş para etmez, hain bir köylü çıkmıştı. Söylediği gibi sert adam olmaktan çok uzaktı. Ryan'lar onu ortadan kaldırmışlardı. Olayların gidişatını gözetseydi, Benjamin adındaki genç adam ölmeyecekti. Bir ürperti geçirdi. Önce Dopolis'ten etkilenmişti. Onun harekat planını çok beğenmişti. Böyle geri tepeceğini nereden bilebilirdi?

Tabağını öne itti. Hiç iştahı yoktu. Dopolis çocuğu öldürtmemeliydi. Hele öyle feci bir tarzda... Şimdi çok dikkatli olmak gerekecekti. Tek yol, Michael Ryan'dan daha zorlu biriyle anlaşmaktı ve tahminine göre böyle birini bulmak da hayli zor olacaktı.

Uşağı Rankin sofrayı toplamaya başladı. Templeton geniş ve rahat iskemlesinde arkaya yaslandı. Genel olarak Noel'de bir arkadaş davetini kabul ederdi ama Dopolis ile olan sorunlar yüzünden yalnız başına kalmayı yeğlemişti.

Yunanlı konusunda çok büyük bir hata yapmış olduğunu tahmin ediyordu. Gidip Michael Ryan ile konuşmayı, depolar için ona iyi bir para önermeyi düşündü. Fakat bu düşünceyi hemen aklından kovdu.

En yakın arkadaşlarından birkaçı Ford Açık Cezaevi'nde bir iş yaptırmışlardı. Onun dahil olduğu çevrede çalıştığı bankayı dolandırmış veya bazı başka sahtekârlıklara bulaşmış insanlara rastlamak kaçınılmazdı.

Ama şu bir gerçekti ki, Ryan denen adam gerçekten zorlu biriydi. Hatta anlaşılan kızkardeşi de onun gibiydi. Bir puro yaktı. Rankin'in, rahat ulaşacağı bir yere bıraktığı Remy Martin'den büyük bir bardak dolusu aldı. Yok, yok! Trajik bir hata yapmıştı. Şimdi tek yapacağı kayıplarını çıkarmayı denemekti. Emin olduğu tek şey vardı. O depoları alacaktı. Ryan'ların Thames nehri kıyısındaki bütün mülkünü alacaktı.

Kendi kendine gülümsedi. Her zamanki gibi yine ne kadar akıllı olduğuna hayret etti. Kendini üst sınıfın üstün bir örneği olarak görüyordu. Tanrının izniyle, kraliçeye kuzen oluyordu. Gerçi hısımlık yolundandı bu ama olsun. Bu kadar yakınlık bile, toplum önüne her çıkışında Nigel Dempster'in altını ıslatmasına yetiyordu. Gevşedi. Ne de olsa Dopolis ile ilişkisini ortaya çıkaracak tek bir delil bile yoktu.

Purosunu çekip, brandisini içerek oturmayı sürdürdü. Bir sonraki eylemini planlıyordu. Eski tersanedeki yapım işleri başlayınca, her metrekare küçük bir servet anlamına gelecekti. Akşamı, Ryan'ların mülküne nasıl sahip olacağını düşünerek geçirdi.

Şans eseri o sırada Maura ile Michael Ryan'ın da aynı boyutta planlama yapmakta olduklarından haberi yoktu. Onlar da Templeton'un mülküne nasıl el koyacaklarını ve onun işbirliğini nasıl sağlayacaklarını düşünmekteydiler.

Maura ve Michael, artık aradıkları adamın William Templeton olduğundan emindiler. Michael'in ucuz gazetelerden birinde çalışan eski bir arkadaşı Templeton'un adını bilgisayara geçip, hakkında ne kadar dedikodu yazıldıysa toplamıştı. Ayrıca yayınlanmış birtakım gerçek bilgileri de sağlamışlardı. IRA'daki arkadaşların-

dan yardım almışlar, son olarak da Dışişleri'nden adam bulup ücretini ödeyerek bilgi elde etmişlerdi. Bu son bilgiler Michael'i bile hayretten dondurmuştu. Anlaşılan Templeton, yıllardır parası olana silah sağlayan bir silah fabrikasının ortaklarındandı. Melek olmadığı kesindi. Bir çete tarafından korunduğu da açıkça belliydi. Ancak, Maura'nın da işaret ettiği gibi, kendisi ve işi ile ilgili başka birileri daha olmalıydı. Başlıca müşterileri, Kuzey Afrika ülkeleri, İran, Irak, Libya idi ve liste sonsuza kadar uzanıyordu. Romanya ve Çeklere de silah gönderiyordu. Kısacası, Templeton kana doymaz caninin biriydi.

Michael çok seviniyordu. Ufuklarındaki tek bulut Dopolis'ti. Şimdi artık onunla ilgili her şeyi bildikleri halde, temizlenmesine ilişkin planlarını erteleddiler. William Templeton'u tuzağa düşürmek için onu yem olarak kullanmayı uygun görüyorlardı. Michael Maura'ya "Bırakalım yaraları iyileşsin" demişti, oyun oynar gibi, "Benny'nin öcünü o iyileşince alırız."

Sarah Ryan hâlâ ikisi ile de görüşmüyordu. Bu durum Michael'i derinden yaralıyordu. Annesi onun hayatı demekti. Ancak ondan bu kopuş, iki kardeşi yakınlaştırmıştı. Bir dakikaları boş olsa birlikte geçiriyorlardı. Maura Michael'e şimdi her zamankinden çok ihtiyaç duyuyordu. Beraber olduklarında Michael Maura'yı Sammy Goldbaum'un ve Jonny Fenwick'in ölümlerinin bir borcun ödenmesi olduğuna inandırıyordu. Maura onunlayken buna inanıyordu. Ayrıyken ise korkulu ve yalnızdı. Geçen her gün Maura'yı daha haşin ve karmaşık yapıyordu. Noel'den sonraki günleri Templeton'u uzaktan izleyerek geçirdiler ve Yeni Yıl'ın ilk gününde

onu ziyaret etmeye karar verdiler. O vakte kadar, zamanlarını değerlendireceklerdi.

1975 Aralığının yirmi dokuzuncu günü Roy'un bir oğlu dünyaya geldi. Roy doğumu akşam saat yedide Michael'e telefonla bildirdi. Maura ile Michael saat sekiz otuzda St. Mary Hastanesi'ndeydiler. Hayranlıkla bebeğe baktıktan sonra Michael ve diğer erkekler dışarıya, kutlamaya çıktılar Her biri Benny'nin kaybını daha da derinden hissediyordu.

Maura Janine ile kaldı. Annesi hiç gözünde yoktu.

Bebek Benny Anthony'i kollarında tuttu. "Çok güzel Janin. Ne şanslısın."

Janin yorgun, gülümsedi. "Biraz hırpalandım Maws, ama buna değerdi."

Maura başını salladı. Bebeğe gözünü dikmiş, öyle dalgın bakıyordu ki Janine korkar gibi oldu.

"Benim de bir zamanlar neredeyse bir çocuğum oluyordu Janine. Çok eskiden." Maura'nın sesinde hüzün vardı. İlk kez Janine ona acıdı.

"Biliyorum Maura. Roy söylemişti."

Bebeği göğsünde daha sıkı tuttu.

"Bebeğe Benny ve Anthony'nin adlarını vermeniz büyük incelik. Bu şekilde onlar geri gelmiş gibi oluyor." Bebeği alnından öptü. "Benny'yi hiç olmazsa gömmemize izin verselerdi, kavga yarı yarıya hafiflerdi diyorum. Onu buzda düşünmeye dayanamıyorum."

"Ne olur Maura, bunu konuşmayalım." Janine ağlamak üzereydi. Maura'nın kardeşi hakkında monoton bir sesle konuşması Janine'i korkutmuştu. Maura'ya karşı her zaman biraz çekingenlik duymuştu. Şimdi ise dehşete düşmüştü.

Maura ona ışıl ışıl gülümsedi.

"Üzgünüm Jon. Marazileştim." Bebeği göğsüne bastırdı ve yeniden alnından öptü. Bu davranış Janine'e,

bebeği elinden alınıyormuş gibi geldi. Bir şey yapmamak için kendini zor tuttu. Çok hassastı. Her şeyi çok derininde hissediyordu ve bu kadını çocuğunun yakınında istemiyordu.

Yakın zamanda Roy, Maura'nın aklından kuşku duyduğunu söylemişti. Şimdi ona baktıkça Janine, Maura'dan her şeyin beklenebileceğini anlıyordu. İstediğini elde etmek isterse bir bebeği bile öldürebileceğini hissetti. Bu berbat duygu onu ürpertti.

"Üşüyor musun?"

"Hayır, yalnızca yorgunum. Doğum insanı çok hırpalıyor."

"Evet, Marge buna futbol topu sıçmak gibi diyor."

Janine dudaklarını kastı. Ryan'ların pis konuşmalarına bir türlü alışamamıştı. Kendi annesinin "Tanrıya şükür" dediği sıklıkta bunlar küfür ederlerdi.

Bütün gücünü toplayıp, Maura'ya aylardır aklında olan bir düşünceyi açmaya girişti.

"Maura?"

"Efendim?" Maura bebeği kucağında sallıyor, gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Roy hakkında ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Onu hiç böyle görmemiştim. Sanırsın dünyada ilk doğan bebek onunki."

"Evet... Biliyorum da..." Janine uygun sözcükleri bulmakta güçlük çekiyordu.

Maura bunu hissederek gözlerini ona çevirdi. "Haydi, çıkar ağzından baklayı. Annem ne derse desin. Ben öyle canavar falan değilim." Sesi haşindi.

"Diyordum ki, Roy'a küçük bir iş kurması için yardımcı olsan..."

Maura'nın yüzündeki şaşkınlığı görünce sesi iyice zayıfladı.

"Ne! Roy ailenin dışında mı çalışsın? Sen aklını oynatmışsın."

Janine ağlamaya başladı. "Ama Maura, öyle çok korkuyorum ki..." Elleri ile yüzünü kapattı. "Eve gelecek mi diye merak içinde bekleyen bir polis eşi gibi. Hele Benny'ye olanlardan sonra..."

Maura onun ellerini yüzünden çekti. "Sen ağır işçilik yaptın, hepsi bu. Doğum seni tuhaflaştırmış."

"Hayır! Ondan değil." Bütün temkinliliği bir yana bıraktı. "Dul kalmak istemiyorum. Bebeği kendi başıma büyütmek istemiyorum. Normal bir aile olmamızı istiyorum. Gerçek bir aile. Hem Roy haydut olacak bir tip değil."

Maura bebeği yatağına bıraktı. Yüzü asılmıştı. Janine'e doğru eğildi. Alçak sesle fakat tehdit eden bir tonda konuşmaya başladı.

"Sana bir şey diyeyim mi Janine. Belki dikkatinden kaçmıştır. Roy'u çok severim ama taş kafalının biridir. Elliye kadar zor sayar. Hayatta bekleyeceği en büyük fırsat belediyede ya da sular idaresinde bir işti. Hangisi olsa, bugün yaptığınız gibi bolluk içinde para harcayamazdınız. Baban onu kasap yapmaya çalıştı da ne oldu? Sen de gördün sonucu. Senin bu dediklerini Roy duymuş olsa, sopayı yerdin. Şimdi... Demin kustuğun diğer lâfa gelince..."

Janine'i arkaya, yastıklara doğru göğsünden itti. "Gerçek bir aile olmak istiyorsun değil mi? Kızını annemin başına attın, tabii hatırlıyorsan. Eğer gerekirse bu yeni geleni de atabilirsin, değil mi? Sakın bana bir daha caka satayım deme. BENİ DUYDUN MU?"

Maura'nın sesi çok yükselmişti. Bebek sesten ağlamaya başladı. "Bu söylediklerini unutacağım. Doğum yaptığın için sinirli olduğunu anlıyorum. Ama haberin

olsun. Bunları benden başka tek kişiye söylediğini duyarsam, gelip hesabını kendim görürüm. Anladın mı?"

Janine, dudakları titreyerek, başını salladı. Ömür boyu sürecek bir düşman kazandığını anlamıştı.

Maura ona yakından baktı. Sonra hafifçe gülümsedi. Yerden çantasını aldı. İçinden mavi kadife kaplı bir kutu çıkararak Janine'e uzattı.

"Haydi, aç bakalım."

Janine öyle titriyordu ki, kutuyu açabilmesi için Maura'nın ona yardım etmesi gerekti. Kutuda üstü altın ve platinle işlenmiş bir künye vardı.

"Üstüne adını ben yazdırırım."

Janine yutkundu. Hiçbir şey istemiyordu. "Teşekkürler. Harika. Çok güzel." Gözünden birkaç damla yaş aktı. Maura parmaklarıyla yaşları yumuşakça sildi.

"Haydi neşelen canım. Harika bir oğlan doğurdun. Şimdi ağlamak değil, gülmek zamanı."

Janine kendini zorlayarak, hiç yapamayacağını sandığı halde, gülümsedi. "Dediğin gibi doğumdan herhalde. Hormonlarım mıdır nedir!"

Maura güldü. "İşte bu kadar. Şimdi ben Kraliyet ve İki Başkan'a gidiyorum. Eğer o arazi kendiliğinden Roy'a kalırsa işi iş." Çantasını koltuğuna sıkıştırdı. Janine'i yanağından öptü.

"Geçen gün bir söz duydum, Janine. Mickey halka açık helalarda mı okumuş ne! Diyormuş ki: Hayat bok sandviçi gibidir. Ekmeği ne kadar çok olursa, o kadar az bok yersin. Yerinde olsam, bu söz üzerinde biraz düşünürdüm."

Maura, bebeğe son kez bir göz atıp, odadan çıktı. Janine, onun içten içe köpürmekte olduğunu tahmin etti ve tahmininde haklıydı. Künye bileziğine bakarak, yatakta oturmayı sürdürdü. Yaşlar, gözlerinin çevresini kı-

zartarak aktılar. Kendini tuzağa düşürülmüş bir hayvan gibi hissediyordu.

Kaynanası haklıydı. Bunlar Roy'u hiçbir zaman rahat bırakmayacaklardı.

Biraz sonra odaya bir hemşire geldi ve bir konuşma da o yaptı. Janine, doğum sonrası depresyonlar hakkındaki bu bilgileri, yatağında sessizce oturarak dinledi. Hemşire sonunda, konuşmaktan vazgeçip, odadan çıktığında Janine hâlâ ağlıyordu.

Maura, Kraliyet ve İki Başkan'a doğru araba sürerken kendini haftalardır hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu.

Artık kendine dürüst davranacaktı. Bebeği kucaklamak bütün analık duygularını ayaklandırmıştı. Bebeğin Janine'e ait olduğu gerçeğini kabullenememişti. Janine de, farkında olmadan, dilekte bulunmak için en kötü zamanı seçmişti.

Yirminci Bölüm

MAURA, Dean Sokağı'ndaki Kraliyet ve İki Başkan birahanesine girdi. Her zamanki gibi tıklım tıklım doluydu. Kalabalığı itip kakarak köşedeki çocukların yanına vardı. Roy çoktan sarhoş olmuştu. Hava, sigara ve nefesle yoğunlaşmıştı. Maura'yı önce Leslie gördü ve sallanarak ayağa kalktı. O da kafayı iyice çekmişti. Maura ona gülümsedi.

"Selam Mawsh." Dili dolaşıyordu.

"Düşeceksin Les, otur yerine." Masanın çevresine baktı. Geri kalan altı kardeşi, birbirinin kopyası gibi ama sarhoşluğun farklı aşamalarına varmış olarak bir arada oturuyorlardı. Ayık olan tek kişi Michael'di. Kalkıp Maura'ya yerini verdi.

"Maws otur, sana bir içki getireyim. Ne içersin? Skoç?"

Maura başını salladı ve oturdu. Michael bara gitti.

"Oldukça memnun görünüyorsunuz." Neşeli bir sesle konuşmuştu. Beş çift göz boş boş ona baktı. Maura ilk kez onların birbiriyle bağlantılı yorgunluğunu hissetti ve üzüntü duydu. Yalnız Geoffrey farklı görünüyordu. Onun şıklığına düşkün ve güvenli olduğunu farketti. İçinden ona bir kredi verdi.

"Roy, sonunda bir oğlun oldu, desene."

Roy, sarhoş yüzünde anlamsız bir sırıtışla, başıyla onayladı. Maura çantasında sigara aramaya başladı.

Geldiğine sevinmedikleri belliydi. Bu toplantının Benny için mi yoksa erkek erkeğe gezmek için mi düzenlendiğini bilemiyordu. Michael elinde bir tepsi, üzerinde içkilerle geldi. Maura uzatılan duble viskiyi bir dikişte bitirdi.

"O kadar vahim mi durum Maws?" Michael'in sesi yumuşaktı.

"Hayır, daha kötü. Kusura bakmazsanız, kulüpte biraz işim var. Tamam mı?"

Çantasını aldı ve çabucak uzaklaştı. Dışarıda dondurucu havayı içine çekti. Yerlerdeki kar buza dönüşmüştü ama kar yağışı dinmemişti. Dean Sokağı'nda dikkatle ilerledi ve Le Buxom'a vardı. En büyük hasar girişte olmuştu. O gece Sheree Davidson'un oturmakta olduğu danışma masası, yangın bombasından en büyük payı almıştı. Diğer yerlerdeki zarar pek önemli değildi. Boya ve ufak tefek onarımla halledilebilirdi. Maura içeriye doğru yürürken Sheree'nin artık hiçbir zaman o uzun öyküleri ve derinden gelen kahkahalarıyla orada olamayacağını düşünüyordu. Hem kumarbazlar hem de diğer hostesler tarafından sevilirdi. Ardında iki yetim bırakmıştı. Şimdi onlar mahkemenin gözetiminde olacaklardı. Baba ya da babalar, bundan kimse emin değildi, hiçbir şekilde bulunamıyordu. Tanrı bilir, onların kim olduğundan Sheree de habersizdi.

Gerry Jackson'a gelince, Billericay'daki yanık ünitesine kaldırılmıştı. Eşine, Noel ve yeni yıl harcamalarını yapabilsin diye iki bin pound ödenmişti. Doktorlar Gerry'nin durumu hakkında kesin bilgi verene kadar da yeterli bir haftalık ödenmeye devam edilecekti. Eğer çalışamaz durumda kalırsa, bütün ihtiyaçları bol bol karşılanacaktı.

Kulüp yeniden açılmış, çalışmaya başlamıştı. Açılması, "sorun"un çıkmasından sonra bir haftayı bile bul-

mamıştı. Maura o tanıdık, ılık havanın içine katılırken, 'Gözlerim Sana Taptı' şarkısı kulağına çalındı. Kendi yerine Louise Barton geçmişti ve Maura bunu hemen hafızaya aldı. Saatin baktı. On bire geliyordu. Zamanın bu kadar çabuk geçmiş olmasına hayret etti. Kürkünü çıkarıp, girişteki kilitli dolaba astı.

Çantasını yerden alıp, içeriye giderek işine başladı. Sahtesi değil, gerçek bir Fransız kadını olan Monique birkaç hafta önce işe başlamıştı. Çok güzel, çok akıllı ve hiç olağan olmayan bir tipti. Yalnız bir özelliği Maura'yı şaşırtıyordu; hangi müşteri çıksa, kabul ediyordu. Kızlardan biri, Maura'ya, onun elli pounda bile çalıştığını söylemişti. Oysa kızlar en az yüz pound artı hostes ücreti karşılığında çalışıyorlardı. Bu durumun, Maura'ya göre iki anlamı olabilirdi. Monique ya saldırgan bir pezevenkle birlikteydi ve adam gecelik 'kontenjan'ı doldurmasını şart koşuyordu; ya da uyuşturucu problemi vardı.

Maura ikinci olasılık üzerinde duruyordu. Eğer hal böyle ise, yakında basılırlardı. Baskınlar önceden bilinirdi. Eğer içeride hakimler, politikacılar gibi önemli kişiler varsa dışarıya çıkabilsinler diye, en az bir hafta önceden onlara haber gelirdi. Polis, uyuşturucu kullanan veya bulunduran kızları tutuklamakta hiç tereddüt etmezdi. Böyle tutuklamalar, baskıncıların kredisini yükseltirdi. Ancak Maura, bazı kulüp sahipleri gibi, baskıncılar amaçlarına ulaşsınlar diye çanak tutmazdı.

Monique iki siyah derili kızla birlikte oturuyordu. Aralarında konuşup gülüşüyorlardı. Bu çok doğaldı. Siyah ve beyaz kızlar arasında büyük rekabet vardı ama Monique herkes tarafından seviliyordu. Maura, gülümseyerek onların yanına gitti.

Üç kızı da selamladıktan sonra, Monique'e yukarıda biraz kendisiyle görüşmek istediğini söyledi. Sesi arka-

daşçaydı. Diğer kızlar Maura'nın telefonla Monique için bir sipariş aldığını düşünmüş olmalıydılar. Bu da iki şişe şampanya, elli sigara ve küçük bir idari hizmet ödemesi demekti. Ondan sonra kız taksiyle adamın adresine gönderilirdi.

Monique ayağa kalktı. Maura onun gözlerinin çok parlak olduğunu farketti. Ardarda yukarıya, büroya gittiler: Maura ışıkları açtı, sonra gidip perdeleri kapattı. Yine gülümseyerek kıza döndü ve oturacak yer gösterdi. Kız oturduktan sonra Maura onun önünde, masaya yaslanarak ayakta durdu.

"Kollarını uzatsana Monique."

"Ama neden?"

Maura boğazını temizledi. Bundan nefret ederdi. "Kollarını uzat lütfen. Nedenini biliyorsun."

Monique'in uzun siyah saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Büronun parlak ışıkları onun sert hatlarını ortaya çıkarmıştı. Maura buna hayret etti. Çünkü aşağıdaki loş ışıkta Monique çok genç görünüyordu. O zaman onu yirmilerinde sanmıştı. Şimdi ise kırka yakın görünüyordu.

"Lütfen Monique! Zaten zor olan bu işi daha da zor hale getirme."

Monique kollarını uzattı. Maura inceledi ve hiçbir iz bulamadı.

"Gördünüz mü Bayan Ryan. Hiçbir şey yok."

Maura özür diler gibi gülümsedi. "Çoraplarını çıkar lütfen."

Monique'in yüzü asıldı. "Ay, kusur... yani, nasıl diyorsunuz?"

"Kusura bakmayın" diye Maura onun yerine cümleyi tamamladı. "Şimdi, kusura bakma da, çoraplarını çıkar. Baldırına, bacağına çabucak bir bakayım. Tamam mı?"

Monique'in gözlerinde hain kıvılcımlar parladı. Maura, karşısında köşeye kıstırılmış bir fare görmüş gibi oldu.

"Çoraplarını çıkar Monique. Ya dediğimi yap, ya da yapması için birini çağıracağım. Sen bilirsin." Bu sırada Monique'in gözlerinin, kucağındaki boncuk çantaya kaydığını farketti. "Ve sakın bana bir oyun oynamayı düşünme canım. Bu sadece gözyaşı ile sonuçlanır ve herhalde benim gözyaşımla değil!"

Maura'nın sesi şimdi beton gibi sertti. Monique onu inceledi. Olumlu ve olumsuz olasılıkları düşünüyordu. Birkaç saniye sonra siyah jarse elbisesini yukarıya sıyırdı ve çoraplarını da dizine kadar indirdi. İncelemesi için bacağını Maura'ya uzattı. Maura pis pis güldü. Her türlü numaraya alışıktı. Kızın ayağından ayakkabıyı çekip, çorabını da tamamen çıkardı. Monique'in tabanı iğne izleriyle doluydu. Hem de parmak aralarına kadar. Maura çorabını ona geri fırlattı ve iç geçirdi.

"Çamura saplanmış bir pislik olduğunu biliyorsun, değil mi Monique?"

Kadın omuz silkti. Çorabını giymeye başladı.

Maura konuşmasını sürdürdü. "Almanca, Arapça ve hatta biraz da Japonca konuşabildiğini biliyorum. Sersem değilsin. Neden uyuşturucu kullanıyorsun?"

Monique ayakkabılarını da giydikten sonra Maura'nın uzattığı sigarayı aldı.

"Beni güldürüyorsunuz. Oh, bana öyle... nasıl diyorsunuz, şok olmuş bakma. Ben her gece gelip burada yabancı adamlarla yatıyorum. Bazıları iyi insanlar. Nazik. Bazıları da kaba. Zarar vermek isterler."

Maura'nın suratındaki ifadenin değiştiğini gördü ve güldü. "Sen çok komik kızsın. Uyuşturucu alıyorum diye beni kulübünde istemiyorsun. Bak, sana söyleyeyim. Ben onyedi yaşımdan beri orospuluk yapıyorum. Yirmi

yıldan fazla. Benim de bir parça mutluluğa hakkım var. İlaç bunu bana veriyor. Ben binlerce adamla yattım. Senin gibiler için çalışıyorum ve size çok para kazandırıyorum. Parasını ödemeyen adam var mı? Ha? Hiç yok. İsteyince her adama tatlı konuşma yaparım. Onun için bana nutuk atma. Senin kulübünden ayrılacağım. Zaten bombadan sonra boku çıktı. Kızlar hep sinirli." Ayağa kalktı. Sigarasını masadaki tablada söndürdü. "Gitmeden önce bir şey daha söyleyeyim. Kim daha kötü, ha? Vücut satan ben mi yoksa bundan para kazanan sen mi?"

"Ben buradaki kızlara çok veriyorum. Londra'nın her yerindekinden daha iyi bir koruma sağlıyorum." Maura'nın sesi savunma tonundaydı.

Monique güldü. "Evet, evet. Biliyorum. Ama gene de benim gözümde de kızların gözünde de pezevenksin." Omuz silkti. "Hoşça kal."

Monique odadan çıktı. Maura burnunun üstüne düşmüş gibi oldu. Bugünlerde pek sevilen biri olmadığı anlaşılıyordu. Kendi kardeşleri bile ondan bıkmışlardı. Michael hariçti tabii.

Dirseklerini masaya yaslayıp, başını kollarına, dinlenmeye bıraktı. Şimdi canı bu odadan ve bu kulüpten çıkıp, arabasına binmek istiyordu. Sonra gitmeli, gitmeli, gitmeliydi. Kimsenin onu tanımayacağı bir yere varana kadar araba sürmeliydi. Orada yeniden gerçek kimliğine kavuşabilirdi. Yirmi beş yaşında bir kız. Kadın değil, kız.

Kapının açıldığını duyup irkildi. Diğer hosteslerden biriydi. Candy adında çok genç bir kız. Bu onun gerçek adı mıydı, takma mıydı, bilmiyordu. Elinde bir fincan kahve vardı. Maura doğruldu ve ona gülümsemeye çalıştı.

"Bu size iyi gelir diye düşündüm, Bayan Ryan."

Kahveyi onun masasına koydu. Maura'nın burnuna viski kokusu geldi. Kız sanki beynini okumuş gibi, "İrlanda kahvesi" dedi. "Çok sert bir İrlanda kahvesi."

Maura gülümsedi. Günlerden beri ilk gerçek gülümseyişiydi. "Sağol Candy."

Candy, Monique'den boşalan koltuğa oturdu. Doğal bir sarışındı. Saçları Maura'nın beyaza yakın sarı saçlarından bile daha açık renkti. Gümüşi sarı. Gözleri de şaşırtıcı kahverengiydi. Çok göz alıcı bir kombinasyondu. Birkaç hafta önce hostesler kişi başına beş pound ödemişler ve karşılığında Candy onlara pubik tüylerini göstermişti. Tüyleri saçıyla aynı renkti. Böylece hem hakkındaki tartışmaları durdurmuş, hem de yüz pounda yakın para kazanmıştı.

Kız askısız elbisesini çekiştirip yerleştirdi. Bu hareketi onun ne kadar çocuk olduğunu bir kez daha vurguladı.

"Çok yorulmuş görünüyorsunuz Bayan Ryan."

"Öyle hissediyorum, gerçekten, Candy."

"Size özel bir konudan söz etmek istiyordum."

Maura buharı çıkan kahveden bir yudum alıp, gözlerini kaldırdı. Kızı konuşmayı sürdürmeye çağırmaktaydı.

"Biraz önce dışarılarda bir adam dolanıyordu."

"Nasıl biri. Pezevenk mi?" Maura'nın sesi sıkkındı. Böyle bir konuda değil bir şeyler yapmak, bir şey duymak bile istemiyordu.

Candy başını salladı. "Yok, yok! Öyle bir şey değil. Polisti."

"Neydi!"

"Polis işte, bayağı polis." Candy güldü.

"Peki, ne istiyordu? Bomba gecesini mi sordu? Ne dedi?" Meraklanmıştı.

Candy koltuğunda gevşedi. "Yok, Bayan Ryan, öyle bir şey değil. Sizi soruyordu."

Maura'nın ağzı açık kaldı. "Beni mi?"

"Evet. Bana sizin için bunu verdi." Candy sutyeninden bir kağıt çıkarıp, uzattı. "Sizin bu gece gelip gelmeyeceğinizi sordu. Bilmediğimi söyledim. O da kâğıdı size vereyim diye bana yirmi teklik verdi. Kabul ettim. Umarım kötü bir şey yapmamışımdır." Maura, kağıttaki sözcükleri yutar gibiydi.

"Yok, hayır Candy. İyi ki notu almışsın."

Yerinden kalktı. Notu çantasına koydu ve cüzdanını çıkardı. Candy'ye üç tane yirmi sterlinlik banknot verdi.

"Olmaz ama bayan Ryan. Alamam. Adam bana para verdi zaten."

Maura parayı kızın eline sıkıştırarak, "Almalısın" dedi. "Bu akşam çok iyi bir iş yapmışsın."

"Madem ısrar ediyorsunuz..."

Maura yüksek sesle güldü. Adrenalinin vücuduna yayıldığını hissediyordu.

Candy de ayağa kalktı. Maura, kıza ömür boyu dostu olduğunu hissettirecek bir şey yaptı. Onu kucakladı.

"Bundan kimseye söz etmezsin değil mi Candy?"

Candy elini usulca onun koluna koydu. "Bakın Bayan Ryan, o notta ne olduğunu bilmiyorum. Okumadım. Siz bana hep iyi davrandınız. Birazcık karşılık verebildiysem ne mutlu bana."

"Sağol Candy. Çok memnun oldum."

Candy gülümseyerek aşağı indi. Maura Ryan'ı seviyordu. Herkes ne derse desin, kızlarla ilgilenirdi. Dürüstçe söylemek gerekirse, onun yardımı olmasa Candy de pek ileri gidemezdi. Bir pezevenge takılacak, ya Park Lane'e ya da biraz kötüleyince King's Cross'a gidecekti. Le Buxom'da hiç olmazsa kendine de bir pay alıyordu. Bu nedenle, sonsuza kadar minnettar kalsa yeriydi.

Candy odadan çıkar çıkmaz, Maura çantasından notu aldı. Terry Petherick'tendi. İnanamıyordu. Bir kez daha okudu: "BANA İHTİYACIN OLURSA BU NUMARAYI ARA. SEVGİLER, TERRY."

Alta da telefon numarasını yazmıştı.

Maura kendinden geçti. Demek kendisiyle hâlâ ilgiliydi. Yoksa neden bu notu gönderecekti. Kâğıt parçasını göğsüne bastırdı. Ona haber gönderebilmek için kendini bu çevrede göreve koydurtmuştu. Karşılaştıklarında da Maura aralarında bir çekim olduğunu hissetmişti zaten. Bütün bunlardan hiçbir şey çıkmasa da, hiç olmazsa onun kendisini istemiş olduğunu bilecekti. Üstelik bütün yaptıklarına rağmen... Son haftalarda olanları herhalde tümüyle biliyordu. Ama buna rağmen Maura'yı istiyordu. Arkasına yaslanıp buz kesmiş kahvesini yudumladı. Viski tadını aldı. Sonra birden çok aç olduğunu hissetti. Toplanıp eve gitmeliydi. Michael'in evine değil, kendisininkine.

Sarhoş gibiydi. Monique, Kraliyet ve İki Başkan barında kardeşlerinin tavrı, Benny, Sammy, Jonny, Janine... Bunların hepsi aklından silinip gitmişti. Çok değerli birkaç dakika boyunca Terry'yi düşündü. Sonra Michael'e bir not yazıp, sabaha görüşeceklerini bildirdi. Bir şarkı mırıldanarak, eve gitmek üzere eşyalarını topladı.

Masasının kenarına ilişti ve telefona baktı. Saatine bir göz attı. On ikiyi çeyrek geçiyordu. Telefon etmek için acaba geç miydi? Kağıdı yeniden açıp, baktı. 'Sevgiler, Terry' sözcükleri kağıttan zıplayıp çıkar gibiydi. Sevgiler... Telefonu aldı ve numaraları çevirdi Ağzı kurumuştu. Başı döner gibiydi. Ya uyuyorsa? Ya konukları varsa? Bu düşünceler kalp atışlarını hızlandırdı. Sonra birden onun sesini duydu.

"Alo, kim arıyor? Sen misin Maura?"

Sesi yumuşaktı. Adını söylerken ona karşı özlem duyduğu belli oluyordu. Tıpkı Maura'nın da duyduğu gibi.

Yutkundu.

"Terry."

Onun sesindeki rahatlamayı işitti. "Evet, sensin."

İkisi de ne diyeceklerini düşünürken bir sessizlik oldu.

"Seni görmek istiyorum Maura." Terry'nin sesi güvensizdi. "Yani sen de beni görmek istiyorsan tabii."

"Eve gidecektim. Evime. Mesajını şimdi aldım."

"Evine gelebilir miyim?" Yalvarır gibi sormuştu.

"Sana adresi vereyim." Maura zor konuşuyordu.

"Adresi biliyorum. Hemen orada olurum." Sesi öyle sevinçliydi ki, Maura'nın kalp atışları hızlandı. Güldü. İşte aradaki buzlar paramparça olmuştu.

"Öyle ya, sen polissin. Adresimi bilmen doğal."

"Doğal, evet." Maura onun gülümsemeyle aydınlanan yüzünü neredeyse görür gibiydi.

"Görüşürüz o halde." Ahizeyi yerine koydu. Sevinç içindeydi. Yine acıkmıştı. Ama bu seferki mide açlığı değildi.

Terry Petherick elindeki telefona baktı. Maura onu aramıştı. "Yanılmamışım" diye düşündü. Kendisi Maura'yı ne kadar istiyorsa, o da aynı derecede istekliydi. Ceketini, anahtarlarını aldı ve evden koşarak çıktı. Ford Escort'unu Rainham'a doğru sürdü.

Daha önce, akşam üstü, kendini Dean Sokağı'na doğru gider bulmuştu. Göz ucu ile bile olsa, Maura'yı görmeyi umuyordu, hepsi bu. Hafta boyunca ona yalnızca bakabilmek için içinde baş edilmez bir istek duymuştu. Bomba olayının olduğu gece ona rastladığında, başka bir dünyanın kapısından girmiş gibi olmuştu. Yıl-

lar boyu birçok kadın tanımıştı ama hiç biri onun üzerinde Maura Ryan'ın yaptığı etkiyi yapmamıştı.

Şu anda vücudunda ne kadar tehlike işareti verecek merkez varsa, hepsi alarm çalıyordu. Ama aldıracak hali yoktu. Bildiği tek şey vardı. Onu görmesi gerekiyordu. Ona dokunmalı, onu hissetmeliydi. Üstelik onun ne yaptığını da biliyordu. Bir cinayete karışmıştı. Ama başlangıçtan beri aralarında var olan çekim, bir işaret feneri gibi yerli yerinde duruyordu. Gaz pedalına biraz daha basıp, ona ve onun vaad ettiklerine doğru buzlu yollarda hızla ilerledi. Hayatında ilk kez içgüdüleriyle davranıyor ve bunun her anından zevk alıyordu. Yaşadığını, gerçek anlamda yaşadığını hissediyordu. Ve bu çok hoş bir duyguydu.

Maura garaja girdi ve birkaç dakika arabada öylece oturdu. Gerginliğinin farkındaydı. Karanlığın içinden önünde duran geniş evin çizgilerini görebiliyordu. Eve geldiğine ve Carla'nın orada olmadığına memnundu. Terry'den bu yana hiçbir erkekle beraber olmamıştı. Cinsel isteklerini de, romantik duygularını da bastırmış, düşüncelerini işi ve Carla üzerinde yoğunlaştırmıştı. Şimdi ise duyguları, taşan bir baraj gibi, vücuduna sığmıyor, orada tutulamıyorlardı.

Arabadan çıkıp eve girdi. Gündelikçisi Bayan MacMullen gelmiş, her günkü gibi kaloriferi düşük ısıya ayarlayarak gitmişti. Ev ılık ve davetkârdı. Maura merdivenleri, ilk buluşmaya hazırlanan bir okullu kız gibi çıktı. Soyunup duşa girdi ve vücudunu pembeleşene kadar ovdu.

Terry'nin arabasının sesini duyduğunda, beyaz ipekli bir elbise içinde, şarabını yudumlayarak oturma odasında oturuyordu. Kirlenmiş dış girişte onun ayak seslerini işittiğinde kanı kaynadı. İşte gelmişti. Gerçekten ona gelmişti. Gidip kapıyı açtı.

Onun da kendisi gibi güç nefes aldığını farketti. Sonra, bir kelime bile konuşmadan, öpüşmeye başladılar. Öyle doğaldı ki, tıpkı olması gerektiği gibi. Bir zamanlar nasılsa, öyle. Terry onun yüzünü, gözlerini, boynunu öpüyordu. Elini tuttu. Onu yukarıya, yatak odasına çıkardı.

Yatağın yanındaki lambalardan sızan ışıkta, yüzyüzeydiler. Maura, Terry'nin gözlerinin içine baktı ve orada kendi aşk ve tutkusunun aynını gördü. Onun gömlek düğmelerini açmaya başladı. Gömleği çekip çıkardığında, Terry'nin geniş omuzlarını ve güçlü kol kaslarını görünce heyecandan bir an soluğu kesildi. İlk seviştikleri gün nasıldıysa, yine öyleydi. Erkek de pantolonunu indirip, ona sertleştiğini gösterdi. Maura onun organını parmağıyla yumuşakça okşadı. Bacaklarının arasındaki dişilik ateşini ve göğüs uçlarının kasılmasını hissediyordu. Terry çıplaktı ve hayranlıkla ona bakıyordu. İşte, gururlu ve güçlü, önünde duruyordu. Uzanıp Maura'nın elbisesindeki kordonu çekti. Maura da heyecanla ürpererek, arzu içinde titriyordu.

Sonra Terry'nin gözlerinin üzerinde gezindiğini gördü ve onu, hayatında hiçbir şeyi ve hiç kimseyi istemediği kadar çok istedi. Nazik şekilde yatağa itildiğini hissetti. Bütün bedeni, canını acıtan ama epey erotik olan küçük öpücüklerle sarılmıştı. Terry onun misk kokan bedenini tattı ve artık yitirdiğini sandığı tatlı başdönmesini yeniden duydu. Maura'nın dizlerini, o karşısında olgun kırmızı bir şeftali gibi tümüyle açılana dek omuzlarına doğru itti. Maura onun tek hareketle içine girişini tüm benliğinde hissetti ve bir hayvan gibi inledi. Birlikte; mükemmel bir uyuma ulaştılar.

Erkeğin hamlelerini kadın kalça kasılma ve itmeleriyle karşıladı. Orgazma yaklaşırken Maura, tırmanan zevki hissedebiliyor, inliyor ve daha derine girmesi için

Terry'ye yalvarıyordu. Terleri birbirininkine karışırken, bacaklarıyla onu sımsıkı tutmuş, daha derine çekiyordu. Birden zevkten öleceğini sandı. Ter içindeki iki gövde vahşice debelenerek doruğa ulaştı.

Sonra yürekleri birbirinin göğsünü döverek, dakikalarca, birbirlerine sarılıp yattılar. Uzun bir yokluktan sonra, eski tanıdık duyumların tadını çıkardılar. Bir ara Terry dirseği üzerinde doğrulup, Maura'yı şişmiş dudaklarından öptü. Maura da onun neredeyse dokuz yıldır kendinden uzak kalmış yüzüne baktı ve gülümsedi.

Duyulması güç bir sesle, "Ne kadar uzun zaman oldu," dedi.

"Çok uzun Maura, dayanılamayacak kadar uzun."

Onları içine alıp sürükleyen heyecan dalgası yatışana kadar yattılar. Terry onu yeniden öptü. Yiyip bitirmek istermiş gibi bakıyordu. Gözleri Maura'nın bütün çizgilerini içti, beyni de, hiç unutmamak üzere belleğine kaydetti. Maura da aynı şeyleri yaparak yatıyordu. Bunun geçici bir beraberlik olduğunu ikisi de biliyorlardı. Günün ilk ışıkları belirdiğinde ayrılmaları gerekecekti. Herkes, diğerinin asla paylaşamayacağı, kendi yaşamına dönecekti. Ne var ki, bunlar konuşulmuyordu. Bulundukları şu anı yaşamak onlara yetiyordu. Ayrılmaları gerekirse, hiç olmazsa, bu geceyi yaşamış olacaklardı.

Terry, Maura'yı sımsıkı kucaklayıp, "Seni incitmek istemediğimi biliyorsun," dedi, "Yemin ederim."

Maura yumuşak bir ses tonuyla yanıtladı. "Biliyorum Terry." Şimdi ona bebekten söz etmeliydi. Tam sırasıydı. Ama söyleyemedi. Ona bunu hiçbir zaman söyleyemeyecekti. Terry'ye bakarken gözlerinden yaşlar süzüldü, o da bu yaşları yalayarak kuruttu. Nasıl Michael'in yaptıklarını Terry ona anlatmayacaksa, Maura da ona bebeği anlatmayacaktı. Bu dile getirilmeyen bir anlaşma gibiydi. Bu yüzden, dudaklarından kolayca dökü-

len aşk sözcükleri ile yetindiler. Sonra yeniden seviştiler. Bu kez önceki vahşi çırpınışları yaşamadan, kendilerini uzun, yavaş tempolu bir sevişmeye bıraktılar. Soluksuz kalana kadar da seviştiler. Sonra, beklenenden daha çabuk sabahın olduğunu farkettiler. Ayrılmayı daha fazla geciktiremezlerdi.

"Haydi gel, sana kahvaltı hazırlayayım." Maura sabahlığını giyip, mutfağa yöneldi. Kuşlar sabahın ilk ışıklarını tatlı ötüşleriyle karşılıyorlardı. Gündüzün hiç başlamamasını diledi. Keşke geceyi sonsuza kadar sürdürebilselerdi. Terry'nin duşta ıslık çaldığını duydu. İçinde bir isyan kabardı. Tanrı'ya, kadere ve haksızlığa karşı isyanla bağırmak istedi.

Ekmekleri kızarttı. Karışık yumurta hazırlarken, ıslak saçlarla Terry mutfağa geldi. Maura bir fincan kahveyle birlikte kahvaltısını verdi.

"Sen daha önce bana hiç kahvaltı hazırlamamıştın."

"O zamanlar geceyi dışarıda geçirmeme izin verilmezdi ki."

Terry gülümsedi. "Ne yapacağız Maura?" Kelimeler fiziksel birer darbe gibiydi. Yapacakları bir şey olmadığını ikisi de biliyorlardı.

Maura masaya, Terry'nin karşısına oturdu.

"Dün gece çok güzeldi Terry, ama gerçeği kabul etmeliyiz, o yaşamlarımızda çok güzel bir perde arasıydı, o kadar. Yarın yılbaşı, 1976 geliyor. Sen polisliğine döneceksin, ben de Maura Ryan olmaya." Acı ile gülümsedi. "Yarım yamalak vaadler ve keşkelerle her şeyi berbat etmeyelim. Dünyalarımız ayrı. Hem de asla birleştirilemeyecek şekilde ayrı."

Terry onun haklı olduğunu biliyordu. Zaten bu dürüslüğüne bayılırdı. Yıllar boyunca pek çok şey olmuştu. Bu söylediklerinden dolayı Maura onun için bütün kadınlardan üstün biriydi.

Günün ağarmakta olduğunu farkederek kahvaltı ettiler. Sonunda Terry ayağa kalktı ve Maura ayrılık anının geldiğini anladı.

"Arasıra görüşemez miyiz Maura?"

Maura üzgün başını salladı. "Olmaz Terry. Her şeyi doğal akışına bırakalım. Bizim ortak bir geleceğimiz yok."

"Benimle kapıya kadar gelecek misin?" Maura, Terry'nin sesinin titrediğini farketti.

"Hayır. Sen git. Burada kalacağım. Benden uzaklaştığını seyretmek istemiyorum."

"Ah Maws!" Önünde diz çökmüş ve ona öyle sıkı sarılmıştı ki, Maura güç nefes alıyordu. "Gidemem. Seni böyle bırakamam."

Maura onu alnından öptü. "Git canım. Zaten her şey çok zor. Daha da zorlaştırma." Yüzünü son bir kez Terry'nin ellerine gömdü.

"Seni seviyorum Terry Petherick. Tanrı yardımcın olsun. Seni hep seveceğim."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Maura onu iterek kendinden uzaklaştırdı. "Kalpleri parçalandı" sözünü çok duymuştu. Bu sözün doğruluğunu şimdi anlıyordu. Kalbiniz parçalanıyor, yoğun fiziki bir acı duyuyordunuz. Haykırmanıza neden olacak kadar şiddetli bir acı. Gövdenizin derinliklerinden kükreyen bir haykırış yükseliyordu.

Masada oturmayı sürdürdü. Duyguları sanki milyarlarca kez büyütülmüştü. Kalın halının üstündeki ayak seslerini duydu. Arkasından kapanan kapı sanki kulakları sağır eden bir gürültü çıkarmıştı. Sonra da arabanın sesini duydu. Terry evden ayrılmış, yola çıkmıştı.

Ondan uzaklaşıyor... Gerçek yaşamına dönüyordu.

Bitmişti. Ve artık gerçek yaşam başlamıştı yine... Ancak, bu gecenin anısını mezarına kadar yüreğinde ta-

şıyacaktı. Hıçkırarak ağladı. Bu hıçkırıklar öyle bir yalnızlık yüklüydü ki acısı daha da çok arttı.

Terry arabasını Hampstead'e, evine doğru sürdü. Geceki gibi telaşlı gitmiyordu. Yavaşça ilerledi. Maura'yı terketmek ömründe yaptığı en zor iş olmuştu, ama onun haklı olduğunu biliyordu. O daha güçlüydü. Kendisinden çok daha güçlü. Üstelik Maura'nın çok daha yalnız olduğunu düşündü. Bu düşüncesinde de haklıydı. Ama ne olursa olsun onu seviyordu.

Yirmi birinci Bölüm

OCAK ayının üçüydü. Maura ve Michael, Lord Templeton'un ofisine doğru ilerliyorlardı. İzleyen gözyaşlarına rağmen, Maura hâlâ yaşadığı sevişmenin canlılığını taşıyordu. Cinsel ilişkinin verdiği haz zihninde ve gövdesinde taptaze durduğu halde, son birkaç günde nasılsa, Terry'siz ve erkeksiz yaşamı yeniden kabullenmişti. Michael, Maura ile Janine arasında geçenlerden söz ediyordu.

"Sakin ol Tanrı aşkına Maws. Benny'ye olanlardan sonra biraz ürkmesi doğal değil mi? Janine korkağın biri. İnan bana çevremiz korkaklarla dolu."

"Mesele bu değil Mickey. Roy'a kapılmasının nedeni, onun bir Ryan olmasıydı. Sertlik peşindeydi. Sonra tutarsız oldu. Baksana, Carla'yı nasıl başından attı! Şimdi Roy tam bir ev erkeği olunca, onun bir banka memuruna falan dönüşmesini istiyor. Komik olan bu."

"Gül o zaman, madem komik. Benim bildiğim Roy, gırtlağını keser de yine bizim firmadan ayrılmaz. İşlerde onu biraz arka sıraya koy da madamın çenesi kapansın bir süre." Sırıttı. "Roy'un vaftiz ana babalığı için bizi istediğini duysa ne yapacak bilmem. Bu da camide domuz pirzolası yemeğe benzeyecek."

Maura acı acı güldü.

"Ne yılbaşı ama. Benny öldü. Annemiz bize vebalıymışız gibi bakıyor. İhtiyar, devamlı altına ediyor..."

"Dırdırı kes Maura." Michael'in sesi bıçak gibi keskindi. "Benny iş kazasına uğradı. Bu, herhangi birimize olabilirdi. Bu riske, şeyimiz gereği..." Sözcükleri arar gibiydi. Maura tamamladı. "İşimiz gereği giriyoruz."

Michael sırıttı. "Evet Maws. İşimiz gereği. Şimdi yapabileceğimiz tek şey, buradan öteye devam etmek. Ne Benny'yi geri getirebiliriz, ne Anthony'i getirebildik. Yalnızca Templeton'u düşün. Bize altın yumurta yumurtlayacak olan kaz o. Şimdilik bunu bilmiyor, o kadar!" Yine güldü.

"Tersane arazileri konusunda fevkalade haklısın. Bunu şimdi anlıyorum. Dopolis'e Doğu Yakasını yem olarak attı. Aslında, Lord Willy'nin peşinde olduğu şey, depolar ve eski gemi işçileri evleri. Bu kadarını biliyorum kızım. Ona şimdi kol gücü lazım. Bizde de bu fazlasıyla var. Zaten gücümüz de bundan kaynaklanıyor."

Maura boş boş başını salladı.

"Bak, sana söylüyorum Maura. 1976 bizim yılımız olacak."

Maura soğuk, kirli Londra sokaklarına baktı ve iç geçirdi. "Umarım öyle olur. İnşallah öyle olur."

Lord Templeton limuzininden çıktı. Şoför kapıyı açmış onun geçmesi için bekliyordu. Her gün olduğu gibi, şoförün önünden bir görünmez adam önünden geçer gibi geçti. Park Lane'deki binasının ana girişine açılan merdivenleri dimdik bir yürüyüşle çıktı. Kapıcısı onu selamladı. Templeton bu selamı bir santimlik bir baş eğişle yanıtladı. Özel sekreteri David Manners, ona yetişmek için neredeyse koşarak arkasından geldi. Elinde, Templeton'un o günkü randevularının uzun bir listesi vardı.

Geniş giriş alanında uzun adımlarla yürürken bir an

duraladı. Şahsına ait olan asansör kapısı yanında Michael ve Maura Ryan duruyorlardı. Derin nefes alıp, yutkundu. Sonra çevresine baktı. Orada bulunan personel de merakla kendisine bakıyordu. Templeton hemen toparlandı ve ağzına bir gülümseme yapıştırdı. Asansörüne doğru ilerledi.

Dikkatle Maura'ya baktı ve ne kadar güzel olduğuna hayret etti. Siyah biyeli açık bej Channel tayyörü içinde, sosyeteye ilk tanıtılacak bir genç kız gibiydi. Yeni yıkanmış saçları, salonun ışıklarında pırıl pırıldı. Templeton, kuzu derisi çizmelerinden, omzuna atılıvermiş ipek eşarba ve onu tutturan elmaslı iğneye kadar Maura'ya ait her şeyi farketti. Elinde olmadan etkilenmişti.

Yanındaki adama gelince Templeton, onun da gördüğü en yakışıklı erkek olduğunu söyleyebilirdi. Ayrıca o da tartışılmaz derecede zevkli giyinmişti. Templeton'un yüreği yüksek bir yerden düşme duygusuyla hopladı. Bugüne kadar hiç kimse onun gözünü korkutamamıştı ama, işte şimdi bu olay gerçekleşiyordu. Bunun hiç hoşuna gitmediğini anladı. Onlara doğru yürümeyi sürdürdü. Her adımda daha korkulu, daha sinirli oluyordu.

Templeton yaklaşırken, Maura gülümseyerek elini uzattı. "Nihayet tanışabildiğimize çok sevindim Lord William. Kardeşim ve ben bunu hep istedik." Konuşmasında, her zamanki cockney aksanından hiçbir iz yoktu.

Onun sözleri Templeton'u biraz rahatlatmıştı. Bembeyaz dişlerini göstererek güldü.

"Ben de çok sevindim canım. Bu kadar güzel olduğunu bilseydim, daha önce tanışırdık, emin ol."

Sonra dikkatini Michael'e çevirdi ve ne kadar iri olduğuna şaşırdı. Kendisinden en az bir karış uzundu. Michael onunla hiç konuşmadan tokalaştı. Dünyanın

kaç bucak olduğunu, yalnızca gözlerindeki sert ifade anlatıyordu.

Asansörün kapısı açıldığında Templeton ikisine de yol gösterdi ve sert bir el işareti ile David Manners'i uzaklaştırdı.

"Gerekince seni çağırırım David."

Manners başını eğdi. Buralarda garip bir şeyler oluyordu. Tek anladığı buydu.

Asansörü çalıştıran yaşlı adam Maura'ya hayranlıkla baktı.

Kısa asansör yolculuğunu sessiz tamamladılar. Maura, Templeton'un yüzüne bakınca onun korkmuş olduğunu anladı. Ancak, görünüşünün hoşuna gittiğini itiraf etmeliydi. Sivri uçlu bir burnu, çıkık elmacık kemikleri, hatta sivri kulaklarıyla garip bir görünümü vardı. Açık kahverengi gür saçları, Maura'ya şekil verilmesi zor bir saç gibi geldi. Bu da ona incitilebilir bir insan havası veriyordu. Koyu kahverengi gözleri, açık renk kirpiklerle çevrelenmişti. Çekici olan ağız kısmıydı. Çok büyük olmayan ama güçlü bir ağzı vardı. Bu güçlülük belki çene kemiğinin yapısından kaynaklanıyordu. Her ne ise, Maura bu ağız yapısından hoşlanmıştı. Bütün isteği bugün buradan bir miktar anlaşmaya vararak ayrılmaktı.

Asansör kapıları açılınca, kendilerini bir maun kaynağında buldular. Duvarlar lambri ve o bölümün tek mobilyası olan geniş çalışma masası ile iki deri koltuk maundandı. Masanın ardında genç bir kadın oturuyordu. "Zengin adam sekreteri" standartlarına çok uygundu. Maura onun bir tokayı saçından çıkarıp gür, siyah saçlarını omuzlarına dökerek, şuh bir kadına dönüştüğünü görür gibi oldu. Gülmesini örtmek için elini ağzına götürdü. Aklına gelen tuhaflıkları denetlemeye çalışmalıydı.

Sekreter masasının hemen yanında geniş çift kapılar

vardı. Templeton bunları açarak onları ofisine aldı. Michael tedirgin bir halde çevresine baktı. Dıştaki oda gibi burası da ağaçla işlenmişti. Burada da duvarlar lambri kaplıydı ama üstlerinde iyi seçilmiş ve -Michael'in tahminine göre- çok pahalı tablolar asılıydı. Tabloların en büyüğü, koyu renkli ve çok güzel bir at resmiydi ve Michael bunun gerçek bir Stubbs olduğunu fark etmedi. Yer, giriş odasında olduğu gibi koyu gri halıyla kaplıydı. Burada çok daha geniş bir maun masa vardı. İki yandaki büyük Chesterfield koltuklar sanki ambalajları yeni açılmış ve üzerlerine kimse oturmamış gibi duruyorlardı. Masanın önünde iki koltuk daha vardı. Maura ve Michael bunlara oturdular. Templeton çift kapıya gidip sekreterden içecek bir şeyler istedi, sonra sinirli bir halde masanın arkasındaki kendi koltuğuna yürüdü. Yerine vardığında sendeledi ve masaya tutunmak zorunda kaldı. Sonunda doğrulup, oturdu. Kendi koltuğu, karşıdaki iki koltuktan çok daha yüksekti. Amerikalı bir desinatör ona böylece psikolojik yönden avantajlı durumda olacağını söylemişti. Adam belli ki hayatında Ryan'lara benzer kimse görmemişti. Templeton dua eder gibi ellerini kavuşturdu.

"Sizin için ne yapabilirim?" Sesi çatallı ve yüksek perdeden çıkmıştı. Bir an bunun tedirginliğini yaşadı. Maura onu yanıtladı.

"Bu sorunun yanıtını herhalde biliyorsunuz Lord William." Onun adını gülünçleştirerek telaffuz etmişti. Sesi sertti ve Templeton'a bu insanların ne denli tehlikeli olduklarını bir kez daha anımsatmış oldu. Neyse ki sekreter yine maundan yapılmış bir servis arabasıyla içeriye geldi de, hemen yanıt vermekten kurtuldu. Michael, onda ağaç fetişizmi olup olmadığını düşünüyordu. Servis masasında çay ve kahve yanında, sandviç ekmekleri, reçel ve bal da vardı.

"Servis yapmamı ister misiniz, efendim?" Kız göz ucuyla Michael'i süzüyor, bir yandan da gülümsüyordu.

"Kalsın Marie." Templeton'un sesi canlıydı. Kız başıyla selamlayıp yavaşça odadan çıktı ve ardından kapıları kapattı.

Maura kuzu derisi eldivenlerini çıkarıp yere, çantasının yanına bıraktı.

"Bir fincan vereyim mi Mickey?"

Michael başıyla onayladı. Maura da bir çay davetindelermişçesine rahat tavırlarla üç fincana çay koydu. Birini kardeşine verirken, Michael ilk kez beton gibi sert bir sesle konuşmaya başladı.

"İşte bu iyi oldu. Kardeşim Benny de sabahları bir fincan Rosie içmeyi severdi. Beni kendime getiriyor derdi." Dümdüz Templeton'a baktı ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasını sağladı.

"Hakikaten tam zamanında uyanırdı Beni'miz. Her sabah tam yedide. Acaba öldürülürken de uyanık mıydı? Herhalde bu konuyu biliyorsunuzdur." Mihcael olağan şeylerden söz eder gibi konuşuyordu.

William Templeton'un midesi bulandı. Maura'nın uzattığı çayın fincanı tabağın üstünde titriyordu. Adamı baştan aşağı titreme kaplamıştı. Maura kendi fincanını elinden bırakıp, onun yanına gitti. Fincanı, tabağı ile birlikte elinden aldı.

"Ne istiyorsunuz?"

Michael çayını yudumladıktan sonra, "Dopolis denen piçi istiyoruz" dedi. "Onu nerede bulacağımızı herhalde bilirsiniz. Kardeşimin ölümü hakkında onunla doğrudan konuşmak istiyorum." Templeton'a gülümsedi. "Biliyorsunuz, Benny'nin katilini polis de arıyor. Onlara bir telefon edip beni sorabilirsiniz. Sorun bakalım Michael Ryan nasıl bir adam, öfkeli mi, sakin mi?"

Havadan, sudan konuşur gibiydi ve bu da sözlerini daha korkutucu hale getiriyordu. "Benim öfkemi bütün Londra bilir. Öyle değil mi Maws?"

Maura başıyla onayladı. "Ben bir zamanlar bir Rolls-Royce'u, şoförü bana ters baktı diye darmadağın ettim. Sıfır Mercedes'i gözden çıkardım. Öfkem, Tanrının gazabı gibidir." Templeton'a doğru eğildi. "Londra'nın Tanrısı benim."

"Kardeşinizin ölümü ile benim hiçbir ilişkim yok. Yemin ederim." Templeton sözleri ağzında geveledi̇ğinin farkındaydı.

"O halde bize Dopolis'in nerede olduğunu söylemeyeceksiniz, öyle mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Maura, yaramaz bir çocuğa yapacağı gibi başını salladı. "Siz galiba durumun pek farkında değilsiniz. Biz..." sözün burasında eliyle Michael'i gösterdi. "Çaresiz kanserler gibiyiz. Sonunda nasıl olsa sizi hallederiz. Kendinizi gereksiz sıkıntılara sokmasanız daha iyi olmaz mı? Zaten bizi çok kızdırdınız ve bu da pek tehlikeli. Şimdi size son bir şans... Dopolis nerede?"

Templeton koltuğuna kök salmıştı. Gözleriyle odanın duvarlarını taradı. Sanki lambrilerin arasından ilahi bir gücün uzanıp kendisini kurtarmasını umuyordu. Önce karşısındakileri boş kafalı salaklar sanmıştı. Ama hayır. Bu serseriler, onu kendi bölgesinde köşeye sıkıştırmışlardı. Şimdi tek yapacağı bu açmazdan sıyrılıp çıkmaktı.

"Surrey'de oturuyor." Adresi önündeki not defterine yazıp, masanın karşısına, Michael'e fırlattı. İçinden, de, "Tanrım ne olur hemen gitsinler" diye dua ediyordu. "Eğer bunu yaparsan artık hep iyi insan olacağım." Çoğu insan gibi, son çare olarak dualara başvurmuştu.

Michael kağıt parçasını alıp ayağa kalktı. "Bu du-

rumda ben hemen gidiyorum. Sizi kardeşimin becerikli ellerine bırakıyorum. Ortaklık koşullarını o anlatabilir."

"Ortaklık mı?" Templeton şaşkına dönmüştü.

Michael güldü. "Bizim Willy çabuk kavrıyor, değil mi? Ortaklık ya. Ben, o ve son olarak da sen. Üçümüzün ortaklığı. Ha! Unutmadan... Bundan böyle sana Willy diyeceğim. Lord William biraz fazla abartılı, ne dersin? Ama sen bana Bay Ryan diyeceksin. Belki ileride, ancak o da senden hoşlanırsam bana Mickey demene izin verebilirim." Tekrar güldü. "Bu da sana ilerisi için bir umut verir, değil mi? Gitmeden son bir şey daha. Burada kardeşimi uğraştırma. Ne derse yap, tamam mı?"

Templeton ona bakakaldı.

Michael bağırdı: "Sana anladın mı dedik!"

"Evet!"

"Aferin, akıllı çocuk. Hoşça kal. Ya da siz züppeler ne diyorsanız ondan işte."

Maura'yı yanağından öpüp, odadan çıktı. Templeton, önceden hiç görmemiş gibi kapıya bakıyordu.

Maura kendine bir çay daha aldı. "Eh, artık iş konuşalım mı?"

Karşısındaki adama biraz acıyordu. Terry ile geçirdiği gecenin ve ondan ayrılışın acısını yaşadıktan sonra yüreğinde merhamete yer açılmıştı. Derin bir nefes aldı ve uzun süredir kendisine en çekici gelen konuda, tersane bölgesi hakkında konuşmaya başladı.

"Tobacco Dock ve benzeri bölgelerdeki taşınmazlarımızın peşinde olduğunuzu biliyoruz. Sizin de oralarda yerleriniz var, bunu da biliyorum. Düşüncemiz, bu kaynakları bir havuzda toplamak. Oralarda ne olup bittiğini içeriden biri olarak bilirsiniz, sanırım. Oradaki binaları, biz kendimiz yapabiliriz. İş bir kez başlayınca, işgücünü ve hiçbir gecikme olmayacağını garanti edebiliriz. Gü-

ney-Doğu'daki belli başlı müteahhitlerin hepsi "bizim" adamımız. Eğer bizi dışarı atmak için baskı gelirse, işi daha başlamadan durdururuz. Herhalde bunu istemezsiniz. Kardeşimizin ölümünden sizi sorumlu tutmayacağız. Onu Dopolis'e ödeteceğiz. İster bizimle gelirsiniz, ister batarsınız. Seçim sizin."

Fincanını alıp çayını içti. William Templeton sersememe dönmüştü. Bir kadın tarafından tehdit ediliyordu. Üstelik işçi sınıfından bir kadındı bu. Ve bu baldırıçıplaklar onunla ortaklığa girmek istiyorlardı. Bu kadar çok korkuyor olmasa, gülerdi. Herkes kendi sınıfı içinde kaldığı sürece düşkünleri de sefilleri de kabul edebilirdi. Ama Michael Ryan ile ortaklık ilişkileri! İnanılır gibi değildi.

Dopolis, ilk düşündüğünden çok daha büyük bir hata olmuştu. Şimdi, istese de istemese de Ryan'larla ilişkide olacaktı. Gerçek McCoy ile tanışınca Yunanlı'yı bir çete savaşına kışkırtmanın enayilik olduğunu anlamıştı. Lanet olası bir budala olduğunu kendine itiraf etti. İşçi sınıfının bir sürü kafasız çapulcudan ibaret olduğu yönündeki inancı, öldürücü biçimde yanlış çıkmıştı. Şu anda asıl kafasızın kendisi olduğu açıkça ortadaydı."

"Evet? Kararın nedir? Bütün günümü burada harcayacak değilim."

Templeton yüzünü buruşturarak, "Fazla seçeneğim yok, değil mi," diye yanıtladı.

Maura, kendisini çok genç ve güzel gösteren içten bir gülümsemeyle yeniden konuştu: "İnanın bana, Lord William, siz bugün Michael'in iyi tarafını gördünüz. Bizim gibi yaşamadan, bizleri asla anlayamazsınız. Ama yine de bize diğer iş ortaklarınıza davrandığınız gibi davranacaksınız. En çok benimle iş göreceksiniz. İşimizin taşınmazlar bölümüne ben bakarım. Umuyorum ki imar işlerini de sizden öğreneceğim. Ailemin yatırımını

yöneltecek iyi ve saygın bir kanal bulması beni çok mutlu edecek.

İçi kin dolu olarak Templeton, yine de bu kızdan hoşlanabileceğine inanıyordu. Hiç olmazsa samimiydi. Kaçınılmaza karşı omuz silkti. Hoşuna gitse de gitmese de Ryan'larla iş görecekti. Bundan kurtuluş yoktu. Bir örümcek ağına yakalanmıştı. Ağa yakalanmış sineğin yaptığı gibi, sonunda direnmekten vazgeçeceğini biliyordu.

"İmar işi pek saygın bir iş değildir Bayan Ryan. Hatta çok pis bir işe de dönüşebilir."

Maura gülerek sözünü kesti.

"Beni yanlış anladınız. Saygın demekten kastım şuydu: Pis ve kanun-dışı olabilir ama sosyal yönden kabul görür, zina gibi... Düşüncemi bilmek isterseniz, bence siz ve sizin çeşidinizden olanlar, tanımak talihsizliğine uğradığım en büyük sahtekârlarsınız." Masada duran paketten bir sigara alıp, yaktı. Dumanını Templeton'un yüzüne savurdu ve konuşmayı sürdürdü. "İşçi sınıfından biri küçücük bir kaçamak yapsa, kıyameti koparırsınız. Oysa her gün borsada milyarlarca sterlinlik kumar oynanır. Üstelik bu para kumar oynayan bankaların, yapı şirketlerinin kendi parası değildir. Çifte standart diye buna derler işte. Kurallar şerefli beyler için başka, halktan kişiler için başka türlü çalışır. Size bir şey söyleyeyim. Benim sizinki gibi aile ağacım yok. Dilbilgisi bakımından da sizinle boy ölçüşemem. Ama benim işimi gören bir şeye sahibim; paraya! Çok param var. Bendeki para her kapıyı açar. Ascot'taki Kraliyet Kulübü'nün kapısını bile. Sizi de böyle bulduk zaten. Siz derebeyliğin altın kurallarını çiğnediniz. Dış dünyaya açıldınız. Bu korkunç bir hata."

Templeton'un gözlerinde bir an için bir kıvılcım parladı ve bu Maura'yı güldürdü.

"Bir tahminde bulunayım. Ona gösteriş yapmadan

edemediniz, değil mi? Yaptığınız bu küçük hata bize kapınıza kadar yol gösterdi. Oysa ben ve kardeşlerim ayda bir sorguya çekiliriz ama hiçbir şey ispatlanamaz. Her şey varsayımdan ibarettir. Şimdi siz..." sigarasını işaret için Templeton'un yüzüne uzattı, "bizim yasalara uyan yüzümüz olacaksınız. Söyleyin bakalım, eski tersane bölgesinde tam olarak ne yapılacak."

Templeton bir süre Maura'ya baktı. Bütün söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu.

"Maura... size Maura diyebilir miyim?"

"Tabii."

"Sanırım sen ve ben birlikte iş yapabiliriz. Hatta bana, arkadaş da olabiliriz gibi geliyor."

Maura ona gülümsedi ve rahatlamış gibi derin bir nefes aldı. Ona iş yaptığı herkes gibi, hatta onlardan bile iyi biri olduğunu ispatlamaya karar verdi.

"Elbette. Sizin ağabeyimin deyişiyle, bizim hergelelerin arasına katıldığınızı görürsek, neden olmasın. Şimdi... Tersane bölgesine gelince."

Bilerek kaba davranıyordu. Templeton'un dostluğunu ve işbirliğini istiyordu ama bunlar gerçekleşene kadar ona kim olduğunu göstermeyi sürdürecekti.

Templeton masasının üstündeki bir düğmeye bastı ve Marie'nin melodik sesi odaya yayıldı.

"Buyrun efendim?"

"Bana kimseyi bağlamayın ve bize taze çay getirin."

"Efendim, on dakika sonrası için Çevre Bakanlığı müsteşarıyla randevunuz var."

"Kendisine, çok acele bir toplantım çıktığını bildirin o zaman." Templeton hattı kapattı.

Maura kaşlarını kaldırarak ona baktı. Templeton da kendi gülen sesini duyup hayret etti. Kızdan bayağı hoşlanmıştı. Masasının çekmecesinden bir dosya çıkardı. Buradan aldığı bazı yazılarla haritayı ona uzattı. Maura kağıtları incelerken Marie odaya çay getirdi ve bü-

yük servis arabasını geri götürdü. Yüzü asıktı. Çıkınca kapıyı güçlükle kapattı.

"Bak Maura, bütün bildiklerimi anlatayım. Bunlar..." önündeki kâğıtları işaret etti, "kapalı kapılar ardında görüşüldü. Senin de çok doğru olarak belirttiğin gibi oralardan çok para kazanılabilir. 1967'de East India tersanesi kapandı. 1968'de Londra, 69'da Katherine, 70'de Surrey tersaneleri. Bütün beklediğimiz Millwall, Royal Victoria ve Albert'in kapanması. İşte her şey o zaman başlayacak."

"Diğerleri de kapanacak, öyle mi?" Maura çok şaşırmıştı ama belli etmiyordu.

"Kapanacaklar doğal olarak. Önümüzdeki beş yıl içinde. Onun için şimdi buraya hiç yatırım yapılmıyor. Bölge ne kadar yıpranır, kötüleşirse, imarı için o kadar çok para isteyebiliriz. İş hacmi yaratma ve bunun gibi şeyler için..." Kıza gülümsedi. "Korkarım çağımızda kitlelere kaşık kaşık, affedersin, bok yediriliyor. Sokaktaki adam bir çift meme görmek için Sun alıyor. Ama sonuçta Tory propagandası okumuş oluyor. O sırada işin başında kim varsa, Tory, İşçi Partisi veya Tanrı yardımcımız olsun, Lordlardan biri, işte onlar suyun başını tutuyor. Fonlar, teşvikler dağıtılıyor. 'Size para kazanmak için para vereceğiz' falan... Her hükümetin politikası bu. Bence muhafazakârlar gelecek. Ama öyle veya böyle, endişem yok. Bu iş uzun süreden beri tezgahlandı. Şimdi sen çayını soğutmadan iç. Ben sana daha ayrıntılı bilgi vereyim. Sanırım fevkalade ilginç bulacaksın."

Maura ve Templeton birbirlerine gülümsediler. Maura yavaşça başını sallayarak, "Bir de bize çapulcu derler!" dedi.

1976'da Tersaneler Ortak Komitesi, Londra Tersane Bölgeleri Stratejik Planını yayınladı. Ryan'lar ve Lord Templeton yola koyulmuşlardı.

Üçüncü Kitap

ÇÖKÜŞ

Güç kazanmak uğruna özgürlüğü yitirmek garip bir istektir. Francis Bacon, 1561-1626.

Bana ne verirsen onu sana teslim ederim? Ve onunla otuz parça gümüş karşılığında sözleşme yaptılar - Matthew, XXVI, 15

Yirmi ikinci Bölüm

12 Şubat 1985

GEOFFREY RYAN Le Buxom'un yakınında park etti. Saat dokuza geliyordu. Koyu mavi BMW'sinin arka koltuğundan çantasını aldı. Arabasını kilitledi ve kulübe girdi. Temizlik işçileri onu selamladılar. Önceleri bodrum olan yerde 1980'de restoran açılmıştı. Böylece kulüp nerdeyse yirmi dört saat açık oluyordu. Geoffrey oraya aşçıbaşı Peter Petrillo ile günün mönüsünü konuşmak için gelmişti. Şef Petrillo önce on yıl Parkhurst'ta çalışmış sonra Michael Ryan tarafından işe alınmıştı.

Geoffrey mönüye bir göz attı ve her gün yaptığı gibi başını sallayarak onayladı. Sonra kahve isteyip çalışma odasına çıktı. Koltuğuna yerleşip bir sigara yaktı. Kulüp ve şarap barlarının hesaplarını incelemeye koyuldu. Şarap barları, Maura'nın artan talep karşısında para kazanmak için akıl ettiği yeni bir daldı. Hesap makinesini almak için çekmeceyi açtığında, yerinde olmadığını gördü. Yine Michael'in almış olacağını düşündü. Sigarasını söndürüp Michael'in bitişikteki odasına yöneldi.

Michael ve Maura'nın ortaklaşa kullandıkları oda Geoffrey'inkinden küçüktü ama işin önemli kısmı bu odada yapılırdı. Kendisini kötü hissetmesin diye en büyük odayı ona verdiklerini biliyordu. Daha küçük olan

odaya hep Michael'in odası denilirdi ama gerçekte oda Michael'e ve Maura'ya aitti.

Çatık bir yüzle odaya girdi. Zorunlu olmadıkça buraya gelmezdi. Oda boştu. Geniş çalışma masasının üzerinde hesap makinesini aradı. Masadaki dosyaların, kağıtların altlarına baktı. Tam ayrılırken, küçük dosya çekmecesinin kilitli olmadığını gördü. Başını sallayarak çekmeceyi kapatmak için itti. Tam kilitleyecekti ki, donakaldı. Dudağını ısırarak çekmeceyi yeniden açtı. Kendisine ve diğer kardeşlerine kapalı olan tek yer burasıydı. Bu çekmeceyi yalnızca Michael ve Maura açabilirdi. İşte şimdi şans eseri çekmece açık olarak karşısında duruyordu. Orada neler olduğunu bilmek arzusu ile yakalanma korkusu arasında bocalamaktaydı. Sonunda şansını denemeye karar verdi. Koridora bir göz atıp kapıyı usulca kapattı ve dosya çekmecesine yöneldi. Dosyalardan birini çekti, okumaya başladı. Birkaç dakika içinde korkusunu unuttu, dosyayı alıp odasına geçti. Gördüklerini kavradığı anda içini korkunç bir öfke kapladı.

Maura ve Leslie, Brixton'daydı. Arabayı çok katlı blokların önünde durdurdular. Leslie arabadan çıkıp Maura'ya kapıyı açtı. Kapıları kilitledikten sonra pislik içindeki dış merdivenlerde Maura'yı izledi. Binalar, ikişer katlı bloklardan ibaretti. Maura 28 numarayı bulana dek sahanlıkta yürüdü. Kapıyı sekiz yaşlarında bir kız çocuk açtı. Melez görünüşlü, çok zayıf ve hastalıklı gibiydi.

Maura arkadaşça bir ses tonuyla, "Burası Jackie Traverna'nın evi mi?" diye sordu.

"Evet, ama henüz yataktan kalkmadı."

"Sanırım beni görmek ister. Beni onun yanına götür şekerim." Maura'nın sesi kendi kulağına bile yapay geldi. Çocuklarla konuşma ustalığını yitirmişti.

Çocuk "kimin umrunda" der gibi omuz silkti. Ma-

ura onun ardından karanlık bir koridorda yürüyerek küçük yatak odasına ulaştı. Ortalık pislik içindeydi. Çift kişilik bir yatak bütün odayı kaplamıştı. Maura yine de Jackie ayaktayken buraları derli-toplu tutmuştur diye düşündü. Kocaman yatakta Jackie, kahverengi derisi terle kaplanmış olarak yatıyordu.

Onu görünce, Maura'nın nefesi kesildi. "Leslie! Gelsene!" Leslie Maura'nın başı derde girdi sanarak koşarak geldi.

"Aman Tanrım!" Şoka girmiş gibiydi.

Jackie yattığı yerden ancak Afro saçından tanınabilir haldeydi. Yüzü arı sokmuş gibi şişmişti. Yanaklarında, ağzının iki yanından saç diplerine kadar uzanan iki derin yara izi vardı. Hüzün dolu gözlerle yukarı baktı ve ancak "Maura" diyebildi.

"Tamam Jackie. Tamam canım. Bunu kim yaptı? Rubens miydi. Danny Rubens miydi, söyle."

Jackie korku dolu gözlerle başını salladı.

"Hiç merak etme. Sana bakacağız."

"Sağol. Konu... şamıyorum." Kadın güç kımıldıyordu.

"Tamam. Biliyorum. Yine geleceğiz. Oldu mu?"

Jackie'ye gülümsedi. Oysa içi öfkeyle dolmuştu. "Gel Leslie. Atla arabaya."

Arabaya girer girmez bir sigara yaktı. "Lee ve Garry'i al. Rubens'e küçük bir ziyaret yapacağız."

Geoffrey bir saattir dosyayı okuyordu. Michael odasına geldiğinde de hâlâ okumaktaydı. Geoffrey başını kaldırıp ona baktı. Gözlerindeki incinmişlik neredeyse elle tutulacak gibiydi. Michael yeşil dosyayı gördü ve zaman kazanmaya çalıştı.

"Biraz daha kahve, Geoff?"

Geoffrey onu görmezden geldi. Dosyayı kaldırıp masanın karşı ucuna fırlattı.

"Sağol Bruv." Sesi dümdüzdü.

Michael iç geçirdi. "Tanrı aşkı için Geoff. Sen benim bakıcım değilsin ya."

Geoffrey titreyen ellerle bir sigara yaktı.

"Mesele de bu, di mi Mickey? Ben hiçbir şey değilim."

"Dinle bak. Bir söz vardır. Bilmezsen üzülmezsin."

Geoffrey sigarasından bir nefes çekip dumanı burnundan çıkardı. Kudurmuş bir boğa gibiydi.

"Beni yine atlattın, di mi?"

Mickey güldü. "Haydi canım. Nasıl olsa söyleyecektim. Neden bu kadar büyütüyorsun ki?"

Sesi sertleşiyordu. Bugün böyle şeylerle uğraşmaya hiç istekli değildi.

"Neden büyütüyorum, öyle mi? Buradakileri okudum da ondan." Yeşil dosyayı işaret etti. "Okudum ve böylece buradaki rolümü anladım. Sözüm ona kulüpleri yönetiyorum, sözüm ona şarap barlarını yönetiyorum. Defterlere ve taksi duraklarına bakıyorum. Gerçek işi de sen ve Maura, evet s... tirici, şahane Maura yapıyorsunuz.

"Onu bu işe karıştırma." Michael alçak sesle fakat sert konuşmuştu.

Geoffrey sigarasını söndürdü. "Hayır, onu bunun dışında bırakmayacağım. Bütün bunlara neden olan o. Şirkete girdiğinden beri sen beni dışarı attın."

Yüksek sesle konuşuyor, isteri krizinde gibi ses çıkardığını farkediyor fakat aldırmıyordu. Bu sorunu ilk ve son kez çözüme kavuşturmalıydı.

"Saçmaladığının farkındasın Geoffrey S.... et, bırak şu konuyu."

Geoffrey iyice bağırmaya başladı. Artık bütün ön-

lemlerden vazgeçmişti. "Hayır! Bırakmayacağım. Burada kazara okuyorum ki ülkedeki en büyük altın soygununa sıvanmışsınız ve sen karşıma geçmiş bana 'söyleyecektim' diyorsun. Ne zaman söyleyecektin peki? Gazetelere manşet olunca mı? Sen beni nasıl bir salak sanıyorsun? Arkamdan başka ne dolaplar çevirdiniz, söylesene! Hadi bakalım cevap ver."

Geoffrey yeniden kalkmış, kendisinden çok daha iri olan Michael'in önünde dikiliyordu. İş dövüşe kalsa, Michael'in elini, bile oynatmadan kazanacağını ikisi de biliyorlardı. Ama Geoffrey aldırmıyordu.

Michael bir kez daha onu yatıştırmaya çalıştı. "Yavaş konuş Geoff. Herkesin bilmesi gerekmiyor, değil mi?"

"Benden başka herkes biliyordur, eminim." Göğsünü yumrukladı. "Ben ilk günden beri iyi günde kötü günde senin yanındaydım. Ama o Maura orospusu gelince, sen beni dışarı ittin. Ondan sonra hep Maura ile Michael, sen ve Maura... dinamik ikili... Sizin yanınızda Batman ile Robin solda sıfır kalır. Aynasızla oynaşan kenar mahalle dilberini aldın prenses muamelesi yapıyorsun.

Michael'in eli birden Geoffrey'in gırtlağına yapıştı. Diğer eliyle de kardeşinin boynunu tutup sıkmaya başladı.

"Hadi dökelim hesapları. Geoffrey'in küçük kalbi kırılmış. Tıfıl herif. Midemi bulandırıyorsun."

Geoffrey'i iterek uzaklaştırdı. Kendisi de pencereye gitti. Eliyle saçını tarakladı.

Geri dönüp, parmağını uzatarak yeniden konuştu: "Sözde senin olan yeri Maura'ya neden verdim, haberin var mı? Onda yürek var yürek. Sen ömür boyu benim başıma bela olmaktan başka ne yaptın? Çocukluğumuzdan beri hep seni sırtımda taşıdım." Bıkkın ve heyecan-

lı, eliyle yüzünü sıvazladı. "Kendi başına kalsaydın, yıllar önce belanı bulurdun. Kızı kıskanıyorsun, çünkü o neyi nasıl yapacağını biliyor. Kendi yerini kendi kazandı o." Vahşi bakışlarla çevreyi süzdü. "Sense iki lafı bir araya getiremezsin. Onun yarısı bile etmezsin. Beni deli ediyorsun. Hep ettin zaten."

Hiç azalmayan bir öfkeyle parmağını yine Geoffrey'e doğrulttu. "Sana bir şey diyeyim mi? Burada çalışıyorsun, çünkü bunu Maura istedi. Bana kalsa, işi Gerry Jackson'a verirdim, oğlum. Seni yıllar önce defederdim başımdan. Ama Maura olmaz, öncelik ailede dedi. Ben de sustum. Ama yüreğimde sana hiçbir yer vermedim. Şimdi, istemiyorsan, cehennem ol git. Ama şunu iyi bil. Maura için bir kez bile böyle şeyler söylersen, kendini yok bil. Şimdi bana bir iyilik yap ve ben iyice çıldırmadan buradan s..... git."

Geoffrey hayretten donakalmış, Michael'e bakıyordu. Onun her hücresinden kendine doğru fışkıran itmeyi farkediyordu. Yıllardır bildiği ama kendine bile itiraf etmekten çekindiği durumu açıkça gördü. Michael'in sinirine dokunuyordu. Oysa Geoffrey, Michael için ölebilirdi. Evli olmayan, bir kızla yaşamayan tek erkek kardeşti. Michael'in bile erkek arkadaşı vardı ama, Geoffrey hayatını Michael için yaşamıştı.

Yavaş yavaş kalktı. Ceketini ve araba anahtarlarını alıp, bürodan çıktı. Merdivenleri inerken bütün temizlik işçilerinin işi durdurduklarını farketti. Her şeyi dinlemişlerdi. Utanç içinde yüzündeki yanmayı hissetti. Kulüpten çıkıp, uyur-gezer gibi arabasına bindi. Şaşkınlık içindeydi. Michael'in kendisiyle o şekilde konuşmasına çok hayret etmişti. Biraz önce olanları kavradıkça içi bulanıyordu. İkisi artık asla eski ilişki içinde olamayacaklardı. Bunu da anlamıştı.

Maura ve üç erkek kardeşi, Danny Rubens'in Tulse Hill'deki teraslı evindelerdi. Lee öndeki kapıyı gümbürdeterek çaldı. On yedisinde görünen bir kız kapıyı açtı. Rubens'in zevklerinden haberli olan Maura, kıza onbeş yaş biçti.

"Danny buralarda mı?" Kızı itekleyip, içeri daldılar.

"Daha kalkmadı. Öğleden önce kalkmaz."

Garry kıza gülümsedi. "İyi o zaman, onun için bir değişiklik olur." Merdivenden yukarı çıkmaya başladılar.

"Kim geldi Estelle?" Esner bir sesle kulaklarına ulaşan sözcüklerin kaynağına yöneldiler.

Maura ve kardeşleri evin çok temiz ve çok güzel döşenmiş olduğunu farkettiler. Danny'nin yatak odasına girince Maura ona gülümsedi.

"Seni gidi seni, koca oğlan oldun değil mi?" Danny Rubens yatakta çıplaktı. Örtüyü üstüne çekti. Gerçi akşamdan kalmaydı ama evine büyük bir bela davet etmiş olduğunu bilecek kadar da ayıktı.

"Kapıyı kapat Garry. Danny'nin çığlıklarını herkesin duymasını istemeyiz."

Danny'nin esmer, ablak yüzü terlemeye, gözleri yuvalarında dönmeye başladı. Kafası traşlıydı. Maura, sağ kaşının hemen altında bir damarın attığını görebiliyordu. Çok korkmuştu. Maura'nın istediği de buydu. Danny Rubens şiddet ve tecavüzden üç yıl yattığında formasyon kazanmıştı. Çok iriydi ve bu ona üstünlük kazandırırdı.

"Ne istiyorsunuz?"

Maura güldü. "Zenci ağızlarını bırak Rubens. Ömründe Londra'nın dışına çıktın mı sanki!"

Garry, Leslie ve Lee kaba şekilde güldüler. Oyunu nasıl oynayacaklarını biliyorlardı. Maura Danny'nin üstünden örtüyü çekti. Adam bütün bakışlara açık kaldı.

"Ben buraya kızlarımdan biri için geldim. Jackie Traverna."

"Hiç duymadım."

Maura çantasından bir sigara çıkarıp, yaktı. Rubens her hareketi dikkatle izliyordu. Maura sigaradan ucunu parlatana kadar nefesler çekti.

"Senin hakkında bazı öyküler dinledim Rubens." Kardeşlerine döndü. "Onu tutun."

Leslie ile Lee yatağa yaklaştılar. Biraz uğraştıktan sonra adamı sımsıkı tuttular. Maura bu kez Garry'ye döndü. "Bacaklarını ayrık tut."

Maura sigarasından derin bir nefes çekip dumanı ciğerlerine gönderdi. Danny'nin durumdan kurtulmak için umutsuz çırpınışlarını izliyordu. Sonunda adam yatağa serili kaldı.

"Şimdi söyle bakalım. Benim kızlarımdan birini neden bıçakladın?"

Rubens korkudan bitmişti. Gözleri faltaşı gibi açılmış, sarı beyazlıkları ortaya çıkmıştı.

"Bak bacım. Ben hiçbir kara civcive zarar vermedim."

"Eğer onu tanımıyorsan rengini nereden biliyorsun?"

"Tahmin yahu, tahmin ettim."

"Kapat çeneni kara domuz." Bunu söyleyen Leslie idi. "Bırak da kardeşim konuşsun." Yavaş ve bezgin bir sesle konuşuyordu. Rubens korkudan altını ıslatacağını sandı.

"Duydum ki Bay Rubens" bay sözcüğünü özellikle vurgulamıştı, "bazı yüksek emelleriniz varmış. Bir emeliniz Batı Yakasının süper pezevengi olmakmış. Yine duyduğuma göre bazı kızlarımın peşine düşüyormuşsunuz."

Yatağın kenarına oturup çantasını açtı. Rubens de

başını kaldırmış, boynunu uzatarak olanları görmeye çalışıyordu. Çıplaktı, yaralanmaya açıktı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Maura çantasından kalkık uçlu, özel bir 0.38 çıkardı. Rubens'in gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Ağlamaklı bir sesle, "Onunla n'apıcaksın?" diye sordu.

"Takımlarını uçuracak, Danny. Birer, birer." Leslie şakacı bir tonla konuşmuştu.

Maura silahı Rubens'in cinsel organlarına doğrulttu. Adam çeliğin soğukluğunu derisinde hissetti. Sonra silahın penisi boyunca sürtülüp, testislerinin altına kaydığını duydu. Maura yavaş, hayalci, yaptığı işten zevk alır gibi davranıyordu. Sonra sigarasından yine derin bir nefes çekti. Durham cezaevinde hep "Baba" olmuş, ömür boyu sokaklarda çalışmış ve pek çok insana korku salmış olan Rubens, hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Gözyaşları yüzünden aşağı sel gibi akıyordu.

"Lütfen... lütfen kesmeyin!" Küçük bir çocuk gibi bağırıyordu.

Garry, Leslie ve Lee yine güldüler.

Maura sigarasını Rubens'in göbeğine koyup, yavaş yavaş ve acı vererek sönsün diye orada bıraktı. Adam acıyla uluyordu.

"Stanley bıçağın nerede Danny?" Maura öyle yumuşak bir sesle konuşuyordu ki, duyan onları pikniğe gitmiş aşıklar sanabilirdi.

"Yemin... sana yemin ederim... Bende Stanley bıçağı yok."

"Acı çekmek kötü değil mi? Jackie Traverna feci acılar içindeydi." Sesi sertleşti. "Şimdi sıra sende." Ceket cebinden Stanley bıçağı çıkarmış olan Leslie'ye, başıyla işaret etti. O da bıçağı adamın yüzü önünde tutarak, ışıldattı.

"Hangisini istersin oğlum. Yanağın mı, kuşun mu?

Karar ver. Yalnız çabuk ol, çünkü ikisini birden kesebilirim."

Danny Leslie'nin yüzüne bakıyordu. Şaka etmediğini biliyordu. Korkusu ve gözyaşları arasında, karşısındakinin kendisinden de acımasız biri olduğunu görüyordu.

"Lütfen, n'olur, n'olur" diye fısıldadı.

"O zaman yüzün!" Leslie sırıttı ve bıçakla Danny'nin yanağını gözünden ağzına kadar yardı. Kararlı biçimde, derinden kesti. Derinin katları açıldıkça kan ne yapacağını bilmez gibi akmaya başladı. Diğer yanağa da aynı işlem yapıldığında, kan artık her kalp atışıyla fışkırıyordu Herkes, tek beyne bağlıymış gibi, birden ayağa kalktı. Elleri serbest kalınca Danny hemen yüzünü örttü. Çektiğinde, avuçları kan içindeydi.

Acı içindeydi, kapana kıstırılmış bir hayvan gibi kükrüyordu.

"Bir daha bana ait hiçbir şeyi, hiç kimseyi isteme, tamam mı? Her zaman da bu kadar şanslı olmayabilirsin."

"Tanrım, kan içindeyim. İmdat! Birileri yardım etsin!" Yataktaki saten örtüler yavaş yavaş kan rengine boyanmaktaydı.

"Haydi çocuklar! Bir yığın işimiz var."

Onlar çıkınca Estelle içeri koştu. Çığlıkları Danny'ninkilerden bile daha şiddetliydi.

Geoffrey kendi katında oturuyordu. Geniş bir bardağa viski doldurmuş, divana oturmuş, Michael ile olan yaşamının ayrıntılarını düşünüyordu. Anılar içinde bir tanesi gece feneri gibi yanıp sönüyordu.

Kırk yıl kadar önce yaşanmış o günü anımsarken viskisinden bir yudum aldı.

Kendisi sekiz yaşındaydı. Michael de on. Savaş günleriydi. Babaları, ikisini de bombalanmış bir evin ka-

lıntıları içindeki bir delikten aşağı sallandırmıştı. Mickey, her zamanki gibi korkusuzdu. El fenerini yakmış, bodrum katındaki yıkıntıları tarıyordu. Evde yaşayanlar, kırmızı et parçaları gibi çevreye yayılmışlardı. Koku dayanılır gibi değildi. Geoffrey, olduğu yere korku ile çakıldığı o günü ve o gün hissettiklerini hâlâ anımsıyordu. Yukarıdan babalarının sesi duyuluyordu. Onlara acele etmelerini söylüyordu. Bombalanmış evleri soymak ciddi bir suçtu.

Michael, küçük, teneke bir kumbaranın üstünden minik bir kızın cesedini kenara çekmiş, kutuyu yukarıya, babasına uzatmıştı. Sonra çabuk çabuk, diğer yenebilir, satılabilir ya da işe yarayabilir her şeyi toplamaya koyulmuştu. İşini çabuk ve sessiz yapıyor, arada bir, bir cesedi çekmek için usulca Geoffrey'i çağırıyordu. Giyinişinden erkek olduğu anlaşılan, yüzü dağılmış bir ceset gözünün önüne geldi.

Geoffrey onu kımıldatamamıştı bile. Michael yanına gelip, midesine bir yumruk atmıştı. Çabuk davranması, kendisine yardım etmesi için zorluyordu. Adamın cansız gövdesini birlikte yerde sürüklemişlerdi. Geoffrey bir yandan da ağlıyordu. Michael ise adamın saatini ve cüzdanını almıştı. Sonra yerde garip biçimde yatan bir kadına yönelmişti. Kadının bacakları iki yana ayrılmış, kolları ve boynu ise canlıyken asla olamayacak şekiller almıştı. Michael onun yaka iğnesini ve yüzüğünü almıştı. Yüzüğü almak için kıvrık parmağı çevirirken kemiğin çıtırdadığını Geoffrey duymuştu. Sonra babaları ikisini de delikten yukarı çekmişti. O gece evde, soygunda bebek gibi davrandığı için babasından bir güzel dayak yemişti. Kemerle kırbaçlanan yerlerindeki acıyı hâlâ duyabiliyordu.

O günden sonra hep ağabeyi gibi olmaya çalışmıştı. İnsanları dövmekde, bombalanmış yerleri soymak da,

her işte ona katılmıştı. "Ama gerçeği söylemek gerekirse" diye kendine itirafta bulundu, "yapılanların her anından nefret ettim." Şimdi anlıyordu ki Michael bunu her zaman farketmiş ve bu yüzden kendisini hiç adam yerine koymamıştı. Maura'da ise kalıtsal bir benzerlik bulmuştu. O da babalarının başka türlü paketlenmiş bir modeliydi. İçkisini bitirdi ve arkasına yaslandı.

Artık Mickey'e katılamazdı. Bu açıkça görülüyordu. Ama elbette onu ezebilirdi. Ve orospu kıza gelince! Nasıl olsa her şeyi biliyordu. Bu bilgileri kendine saklayıp, bekleyecekti. Zamanı gelince de kullanacaktı. Temizleyicilerin yüzlerindeki ifadeyi görür gibi oldu ve ikisini de öldürmek için müthiş istek duydu.

Yine de çocukken babalarının dediği gibi, "öfkeden delirmemek, ödeşmek gerekir"di. O da işte aynen bunu yapacaktı.

Maura ve Michael Beauchamp Palace'deki The Greek Revolution'da, geç saatte akşam yemeği yemekteydiler. O gün yaptıklarını konuşuyorlardı. Maura otuz beşinde bile çok genç görünüyordu. Moda takip etmez, ancak çok zengin kişilerin yapabileceği gibi pahalı ve klasik kıyafetler seçerdi. Sarı saçları şimdi daha uzundu. Çene hizasında kesilmiş, güzel hatları olan yüzünü çevreliyordu. Onun açık, Michael'in esmer tonları ikisinin mükemmel beraberliğini tamamlıyordu.

Michael ellisinde fakat hâlâ çok çekici bir erkekti. Her zamanki gibi gri ve siyah tonlarını seçmişti. Binde bir "zıpırlık" dediği çeşitten giysiler kullanır, bunun dışında genel çizgisinden ayrılmazdı.

"Umarım Geoffrey'in öfke nöbeti geçmiştir." Maura'nın sesi epey endişeliydi.

"Aslına bakarsan Maura, umurumda değil. Sinirime dokunuyor."

Maura bir süre sessiz kaldı. İkisi arasındaki gerginliğin tırmandığını aylardır farketmekteydi. Her şeyi anlayan Michael'in bu durumu nasıl olup da farketmediğine şaşırmaktaydı. Geoffrey'in kendisini kıskandığını Maura biliyordu. Ama artık o, Michael'i de kıskanmaya başlamıştı. Hatta altıncı hissiyle Geoffrey'in tehlikeli de olabileceğini hissediyordu.

Michael pide ekmeğiyle tabağını sıyırıp, son lokmayı ağzına attı. "Söyle bakalım, Jackie Traverna için ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ne bileyim Michael. Zavallı orospu, öyle kötü durumda ki... Herhalde eline biraz para veririm."

Michael güldü. "Boktan sosyal yardımcılara benziyorsun. Sana dikkat etmezsem elindekini avcundakini açlık çeken milyonlara dağıtacaksın."

Maura, Michael'in konuyu Geoffrey'den uzaklaştırmaya çalıştığını anladı ve gülümsedi.

"Ha! Maura, unutmadan... Willy, Templeton altın işine girmek istiyor. Ne dersin?"

"Neden olmasın?" Omuz silkti. "O zaten her şeye girmek istiyor." Tabağına bir karides alıp, kafasını ayırdı. "Eğer sen istiyorsan, bence sakıncası yok."

"St. Martin iskelesinde büyük iş görüyor. Tuhaf ama Maws, insanın bir lordu kendi tarafına çekmesi çok işe yarıyor. Değil mi?"

Sesi soğuktu. Bir şeyleri tartıyor gibiydi.

"Tabii işe yarar. Önemli kişilerle birlikte partilere gitmek gibi. Aslına bakarsan, yıldızlar da dahil herkes yıldız avcısı. Bizi seviyorlar, çünkü işlenmemiş elmas gibiyiz. Bunlar benim umurumda değil. Ama Willy'den hoşlanıyorum."

Ve gerçekten de hoşlanıyordu. Hem de çok fazla.

Bu da garibine gidiyordu. Benny'yi yitirmelerine o neden olmuştu. Yine de Maura, Templeton'u sevmek ve ona hayran olmaktan kendini alamıyordu. Kendine öğretilmiş olan terimi kullanırsa, adam "eğitimli haydut" idi. William Templeton aracılığıyla böylelerinden birçoğunu tanıma fırsatı bulmuştu: zengin, yüksek öğrenim görmüş ve inanılmaz rezaletler sahneleyen insanlar. Onların rezaletlerinin medyaya ulaşmasına veya yasal işlem görmesine izin verilmezdi. Aksi takdirde ilgili firmalar borsada değer yitirir bu da çok tehlikeli ekonomik ve siyasal sonuçlara yol açardı. Bunun yerine, hata yapanlar büyük törenler ve göz kamaştıran uğurlamalarla işten ayrılan başkanlar konumuna getirilirlerdi. Resimleri gazetelerde acıklı öykülerle birlikte yayınlanırdı.

"Şu şu şirketin yönetim kurulu başkanı sağlık nedenleri ile çalışmalarına son vermek zorunda kaldı." "Eşime ve aileme daha çok zaman ayırmak istiyorum" da başka bir mazeretti. Karanlık işlere karışanlar yalnız büyük işadamları değildi. Politikacılar, hakimler, kısacası her daldan, her alandan çeşitli kişiler bu işlerden nasibini alıyordu. Maura ve Michael, William Templeton aracılığıyla bu insanları tanıyor, kendileri için çok yeni olan bir oyunu öğreniyorlardı.

Garson sıcak yemeği getirdi ve şarap kadehlerini doldurdu. O ayrılınca Maura konuşmaya başladı.

"Yarın erkenden başlayalım istiyorum. Altın planındaki birkaç düğümü nihayet çözdüm. Eğer sen de her şeyi uygun görürsen, hepsini yerli yerine koyarız."

"Buna içerim Maws." Michael Chablis kadehini kaldırdı.

"Şerefe."

Kadeh tokuşturdular. Onları tanımayanlar bir davet planladıklarını sanırdı. İngiltere'deki en büyük külçe altın soygununun planlandığı kimsenin aklına gelmezdi.

Onlar restoranda otururken, Danny Rubens de hastanede yatmaktaydı. Çok miktarda ilaç verilerek uyutulmuştu. Ancak ona bakan hemşire hayretler içindeydi. Bu kadar ilaç verilmiş ve derin bir uykuda olan hastanın nasıl olup da hâlâ bir eliyle sımsıkı cinsel organını tutuyor olmasına akıl erdirememişti.

Yirmi üçüncü Bölüm

14 Şubat 1985

MAURA Geoffrey'in kapısını çaldı. Geoffrey Knightsbridge'de, Michael'e yakın oturuyordu. Buraya daha önce yalnız iki kez gelmişti. Kardeş oldukları ve birlikte çalıştıkları halde az görüşürlerdi. Aralarında dile getirilmemiş fakat kabul edilmiş bir anlaşma vardı: Senden hoşlanmıyorum. Uzak dur. Bu ana kadar Maura bu anlaşmaya uymuştu.

Geoffrey kapıyı açtı. Maura'yı görünce şaşırdı. Birkaç günlük sakalla, berbat bir görünümü vardı. Uzamış sakallarının ağarmış olduğunu görmek Maura'yı şaşırtmıştı.

Geoffrey Michael'e çok benzerdi. Onun sulandırılmış bir kopyası gibiydi. Çok düzgün görünümlü ve yakışıklıydı. Ne var ki herkes, Michael'i gördükten sonra Geoffrey'e küçümseyerek bakardı. Bugün ise yaşlı ve hasta görünüyordu ve Maura ona acıdı. Michael'da o kadar seksi duran göz kenarı çizgileri Geoffrey'i bezgin ve sefil gösteriyordu. Genelde temiz ve parlak olan koyu renkli saçları bugün yağ içindeydi. Yine de Geoffrey Maura'yı, bir çöp yığınına bakar gibi, baştan ayağa süzdü.

"Ee?.. Ne istiyorsun?" Sesi kavgacıydı. Yüzü Maura'ya yakındı. Maura, Geoffrey'in Michael ile kavga ettiğinden beri tüketmekte olduğu bol miktardaki viskinin

ekşi kokusunu duydu. Düz bir sesle, "Gelebilir miyim?" diye sordu.

Geoffrey kapıyı açık tutarak onun girişini izledi. Maura yaşamında ilk kez ondan biraz korktu. Geoffrey kapıyı çarparak kapattı ve oturma odasına yöneldi. Maura, doğru yaptığından pek emin olmaksızın onu izledi. Oda karma-karışıktı. Öğle saatleri olduğu halde perdeler açılmamıştı. Maura, yapacak bir şey olsun diye, meşe kitaplığa yöneldi ve kitaplara bakmaya başladı. Kafasında, bu durumdan çıkmanın bir yolunu araştırmaktaydı.

Geoffrey perdeleri açtı. Zayıf şubat güneşi odayı aydınlattı. Konuşmaya o başlasın diye Maura kitaplara bakmayı sürdürdü. Kardeşi konuşur da birkaç ipucu verirse belki olanlar hakkında onu biraz yatıştırabilirdi.

"Kitap okumaya mı başlayacaksın? Suç ve Ceza'ya ne dersin? İstersen verebilirim." Sesi alaycıydı.

Maura yüzünü ona döndü.

"Dün neden işe gelmedin?" İki kardeş arasında geçenleri bilmezden geliyordu. Ancak, konuşur konuşmaz hata yaptığını farketti.

Geoffrey güldü.

"Büyük birader olanları sana anlatmadı, öyle mi? Sen onu benim külahıma anlat, Mickey erkek arkadaşıyla yaptıklarını bile sana anlatır. Kardeşiyle olan küçük kavgasını mı anlatmayacak?"

Maura, yanıtlamadan önce bir süre Geoffrey'in yüzüne baktı. Belli ki onunla görüşmek kolay olmayacaktı. Dürüst davranmaya karar verdi.

"Dinle Geoff! Evet, bana her şeyi anlattı. Gerçekten de üzülmüş. Sen fazla hassas davranmışsın."

Geoffrey bir iskemleye oturup, onun söylediklerine güldü.

"Aman Maura, bana masal anlatma. Benny'nin yaşlı

köpeği ölse, herhalde daha çok üzülürdü. Onun bana metelik verdiği yok. Şu andan itibaren o da benim umrumda değil zaten."

"İyi de nerede çalışacaksın? Ne yapacaksın?" Ona yaklaşıp eğildi.

"Sen merak etme. Yine sizin için çalışırım." Siz sözcüğünü vurgulamıştı. "Ama bak söylüyorum. İstersen Mickey'e de söyleyebilirsin. Öyle yirmidört saat emre amade olamam. İşimi yapar, çıkarım. Sonra "ağır" iş de yapmam. Birini hırpalatmak veya korkutmak istediğinizde, bana bakmayın. Diğerlerine yaptırın."

"Nasıl istersen Geoff. Ben diyordum ki, acaba tersane bölgesini ister miydin? Sen ve Willy birlikte iyi çalışabilirsiniz. Ben de Mickey ile... eh, ne de olsa başka taraklarda da bezimiz var."

Geoffrey pis kokan, berbat bir sırıtmayla güldü. Maura'nın midesi bulandı.

"Aman da aman! Küçük kardeş ateşe kül dökmeye gelmiş. Demek tersane arazisini bana öneriyorsun. İyi çocuk olayım, bozguna yol açmayayım, diye mi?"

"Yoo! İsteseydin önceden de bu işi alabilirdin."

Geoffrey ciddi ve alçak perdeden bir sesle onun sözünü kesti. "Sen farkında mısın? Ben elli yaşı geçtim. Ne evlendim, ne bir kadınla yaşadım. Sadece Michael ile beraber bu işi yürüttüm. Sonra sen gelip her şeyi elimden aldın. Onun cebine yol açtın ve bir daha da oradan çıkmadın." Maura'ya elle tutulur bir nefretle bakmaktaydı. Maura da geri çekilip onun kırışmış, nefret dolu yüzüne baktı. Gri güneş ışığında, canlanmış bir canavar heykeli gibi görünüyordu. Ne var ki konuşması onu incitmiş ve canını sıkmıştı.

"Senin derdin ne biliyor musun Geoffrey? Sen yaşamayı bilmiyorsun. Başkalarının başarısını emerek beslenen bir sülük gibisin. Sen Mickey'in gölgesinde yaşa-

dın, arkadaş. Zorunlu değildi, senin seçimindi. İsteseydin evlenebilirdin, ama evlenmedin. Michael'in yüzünden değildi ki? Kimseyle olamayacağını biliyordun. Yıllarca önce annem bana ve Michael'a 'cinsiyetsizler' dedi. Belki haklıydı. Ama sen de onlardan birisin."

"Orospu! Sen ne hakla gelip burada pislik kusuyorsun?"

Maura ayağa kalktı. Eteğindeki kırışıklıkları düzeltti. Yavaşça ve özenle Geoffrey'e doğru eğildi. "Birkaç kitap okudum diye kendini bir halt olmuş sanma. İçin bok dolu. Tolstoy'u falan bırak da git kendine bir güvercin bul. O her zaman takıldığın tele-kızlardan değil ama. Kendine ait bir kafası olan gerçek bir kadın bul. Beni hasta ediyorsun Geoff. Hep yakınacak bir şey bulursun. Yaşam boyu her şeyi didikledin, evirip çevirdin. Ta ki kendinle bir ilişkisini bulasın. Her sözden ve geçen günkü dosya olayında olduğu gibi her şeyden nem kaparsın. Sen paranoyaksın. Evet, senin derdin bu. Şimdi! Eğer yarın işe gelmek istiyorsan, St Martin İskelesi'ne git. İstemiyorsan o da kendi bileceğin iş."

Odadan çıkmaya hazırlanıyordu ki Geoffrey'in sesi onu durdurdu.

"Senden nefret ediyorum Maura. Öyle çok nefret ediyorum ki, tadını ağzımda duyuyorum. Annem söylemişti bir kez senin normal bir kadın olmadığını. Her kadında var olan duygular sende yok. Artık anneme hak veriyorum. Sen kendi bebeğini bile öldürdün."

Maura bir kaplan yırtıcılığıyla ona döndü. Acı dolu bir sesle konuştu. "Bu da annemin düşüncesi değil mi? Bir daha beni çekiştirirken ona bir sor bakalım, pis bir moruk çocuğu içimden kazırken beni masada kim tutuyormuş o gün. Durma sor. Sonra her hafta Michael'in verdiği parayı neden kabul ediyormuş onu da sor. Onu yok sayıp da parasını almayı nasıl açıklıyor acaba? Za-

vallı Carla'yı o haydut Malcolm'la neden evlendirdiğini sormayı da unutma. Onu neden kendine saklayıp, anasıyla buluşmasını engellediğini de. Herkesin Janine hakkında ne düşündüğünü biliyorum, ama bak sana söyleyeyim... Annem Carla'yı eve alıp, süsleyip kiliseye götüreceği bir kıza daha sahip olduktan sonra, artık onu asla bırakmaz. Sen de tıpkı annem gibisin. İkiniz de insanları kullanmaya bayılırsınız. Ama beni ve Michael'i kullanamıyorsunuz. Sizi deli eden de bu!"

Geoffrey onu yanıtlayamadan kapıyı çarpıp çıktı. O da bir süre iskemlede oturup düşündü. Bütün güdüleri ona Michael ile Maura'yı sonsuza dek unutmasını söylüyordu. Ne var ki beyni, onlarla çalışmazsan bilgi toplayamazsın uyarısı yapıyordu. Bilgi toplaması gerekliydi. O bilgileri kullanacaktı. Burnunu kırıp sabah işe gidecekti. Zamanını fırsat kollayarak geçirecekti...

Maura, Jackie Traverna'nın evine gitti. İçinde öfke kaynıyordu. Geoffrey'in baş belası olduğunu düşündü. Her zaman da öyle olmuştu ve öyle de kalacaktı. Spor Mercedes'ini Jackie'nin oturduğu blokların önünde bıraktı. Dikkatle kilitleyip, dar merdivenleri çıkmaya başladı.

Jackie'nin kapısının bulunduğu sahanlığa varana kadar dikkat çektiğinin farkındaydı. Kadınlar kapı önlerine oturmuş çene çalıyor, her renk ve ırktan çocuklar orada burada oynuyorlardı. Boyaları dökülmüş duvarlar, yerinden çıkmış tuğlalar burada yaşayanların yoksulluğunu dile getirmekteydi. Kadınlar konuşmayı kesip onun Jasper Conran elbisesine, gerçek olduğu apaçık belli kürküne baktılar. Düşmanca bir tavırla, sessizce onu süzdüler. Maura yanlarından geçebilmek için yan dönmek zorunda kaldı.

Üstlerinden dökülen eski püskü kıyafetleriyle yaşlı gibi görünüyorlardı. Ama Maura onların gergin ciltleri

olduğunu farketti. Belli ki göründüklerinden çok daha gençtiler. Yaşamı başka türlü olmasa kolayca bu kadınlardan biri olabilirdi. Bunu düşünür düşünmez beyni düşüncesine karşı çıktı.

Hayır. O hiçbir zaman bu kadınlar gibi olmazdı. Başına ne gelirse gelsin kendine duyduğu saygıyı koruyacaktı. Bundan emindi.

Jackie'nin sokak kapısı aralıktı. Kararsız adımlarla içeriye girdi. Gözle görünür bir kıskançlıkla onu izleyen kadınlar, çantasında tabanca taşıdığını bilseler herhalde farklı duygular içinde olurlardı.

"Jackie? Jackie, şekerim?" Sesi yumuşaktı. Yatak odasından gelen bir ses duydu ve o tarafa yöneldi. Jackie yataktaydı. Yüzünün şişliği biraz azalmıştı. Daha iyi görünüyordu. Yine de pek iyi değildi ama Maura'nın son gördüğünden farklıydı.

"Ah, Maura..." Jackie konuşmaya çabaladı.

Maura yatağın kenarına oturdu. "Sana bir bakayım dedim. Bir bardak çay ister misin?"

Jackie'nin koyu kahverengi gözleri şaşkınlıkla açıldı. Maura Ryan ona çay yapacaktı. Bu tıpkı Kraliçenin gelip mutfağı temizlemesine benziyordu.

Maura onun aklından geçenleri anladı ve gülümsedi. Mutfağa gidip çayı ateşe koydu. Binası küçük fakat oldukça derli-topluydu. Dolaplarda hemen hiçbir şey yoktu. Çayı demlenmeye bırakıp, dışarı çıktı. Kadınlar hâlâ aynı yerdeydiler. Maura'nın gelişini konuşuyor olmalıydılar. Onlara doğru yürüdü.

"İçinizde Jackie Traverna'nın ahbabı olan var mı?"

Kestane rengi saçlı, şişman bir kadın yanıt verdi. "Ben varım. Neden?" Sesi sert ve yorumsuzdu.

"Belki haberiniz vardır. O kaza geçirdi."

"Evet? Debbie'yi okula ben götürüyorum."

"Para versem, onun için alışveriş yapabilir miydi-

niz?" Maura, kadının diğerleriyle bakıştığını farketti. "Size de ödeme yapacağım tabii."

Şişman kadın omuz silkti. "Farketmez."

Maura'nın peşinden eve geldi. Kadının, Jackie'nin odasına girerkenki dostça tavrı Maura'yı mutlu etti. Yatağa bıraktığı çantasını eline aldı.

İçinden beş tane yirmi beş poundluk banknot çıkardı. "Dondurucun var mı Jackie?" Kadın başıyla evet işareti yaptı.

"İyi o zaman. Bakın burada yüz pound var. Buzdolabını da diğer dolapları da doldurmanızı istiyorum. Zahmetiniz için size de bir yirmi beşlik. Tamam mı?"

Kadın şaşkınlık içinde baktı, sonra parayı aldı. Sesinden anladığına göre bu genç kadın gözaltı veya sosyal servis memuru değildi. O gidince Jackie'den bilgi alabileceğini düşündü.

Komşu dışarıya çıkınca Maura, kendisi ve Jackie için çay getirdi. Jackie'nin fincanını eline yerleştirdi. Kadın yastıklara dayanarak oturabilmişti. Maura onun omuzları ve kollarındaki çürükleri görebiliyordu. Tanrının belası Danny Rubens!

Çantasından iki sigara çıkarıp birini Jackie'ye verdi. Bir süre onun yüzünü inceledi. Her iki yanağında otuza yakın dikiş vardı ve bu izleri ömrünün sonuna kadar taşıyacaktı. Ona bir zarf uzattı.

"Bak Jackie! Burada beş bin pound var. Bir tatil yaparsın veya ne yapmak istersen... İyileştiğin zaman yeni kulübümüzde, Crackerjack'de, kızların şefi olarak çalışmanı istiyorum."

Kadının ağlamakta olduğunu biraz geç farketmişti. Hemen elinden fincanı alıp, yere bıraktı. Sonra kolunu omuzlarına koydu.

"Aa, bak canım... sakin ol."

Jackie güçlükle konuştu. "Çok iyisin. Öyle korktum

ki. King's Cross batakhanelerine düşeceğimi sandım."

Maura onun gözlerinin içine baktı. "Hiç olur mu! Sen çok iyi bir kızsın Jackie. Şefler de dünyanın parasını kazanır. Artık durumun iyi olacak... çok iyi..."

Çayı yerden alıp tekrar Jackie'ye verdi. "Sen şunu iç de ben bir sigara tablası getireyim."

Şişman komşu alışverişten döndüğünde, kendi deyimiyle "zengin kuş"u, mutfağın yerlerini paspas yaparken buldu. Maura evden ayrılırken Jackie'nin bu sokakta sahip olduğu saygınlığı yüz kat artırmış olduğunun farkındaydı. Keşke bu noktaya gelebilmek için o kadar acı ve işkence çekmesi gerekmeseydi diye düşündü.

Maura evine döndüğünde camlı antreye bir demet beyaz gül bırakılmış olduğunu gördü. Çiçeğe iliştirilmiş kartı okudu: "Sevgililer günün kutlu olsun, Mickey."

Gülümsedi, ama içinden bir ses neden hiçbir zaman gerçek bir erkekten çiçek almadığını soruyordu. Akrabası olmayan erkeklerden... Kapıdan girince yerde yığınla mektup gördü. Onları toplayıp, mutfağa doğruldu. Gülleri suya koyup, mektupları açmaya başladı. Faturalar, duyurular. Birden kalın, krem rengi bir zarf dikkatini çekti. İçinden çok güzel bir kart çıktı. Üzerinde altın yaldızlı bir sepete yerleştirilmiş, gerçek ipekten çiçekler vardı. Yine Michael'den diye düşündü ve güldü. Kartı açınca şaşkınlıktan bayılacak gibi oldu.

"Sevgilim olur musun? Akşam 7.30'da Savoy'da yemek yiyelim. Willy."

Birkaç dakika için yalnız yeni bir aşkın getirebileceği o şiddetli heyecanı duydu. Sonra saatine baktı. Henüz beşti. Hazırlanmak için yukarıya koştu. Onun gözlerini yerinden oynatacaktı!

William Templeton masasında oturuyordu. Saatine bir göz attı. Sekize yirmi vardı. 'Gelmeyecek' diye dü-

şündü. Hüzünlendi. Belki ona telefon etmeliydi. Gelmeyecekse telefonda belli eder, böylece durum belirlenmiş olurdu. Ama işte Harrods'da o kartı görmüş ve onu göndermek için müthiş bir istek duymuştu. Kendine gülüyordu şimdi. Bu yaşta? Elli yaşın yanlış tarafına geçmişken...

İnsanların bekletilirken duydukları o berbat duyguyu yaşıyordu. Sanki herkes olan biteni biliyormuş, kıs kıs gülüyormuş sanıyordu. Yüzüncü kez mönüyü incelerken, masaya vuran bir gölge farketti ve eliyle olumsuz işaret yaparak, "Teşekkür ederim. Bekliyorum." dedi.

"Sipariş için beni bekleyeceğinden emindim zaten."

Başını kaldırıp baktı. İşte oradaydı. Hem de şimdiye dek hiç görmediği kadar güzeldi. Taşlanmış ipekten gri bir döpiyes giymişti. Kıyafeti her zamanki gibi çok sadeydi. Muhteşem göğüsleri ve ince beliyle diğer kadınların gereksindiği süsleri gereksinmiyordu elbette. Boynunda bir sıra gerçek inci, kulaklarında aynı inciden çok güzel küpeler vardı. Uçuk beyaz teniyle uyum içindeki takılar canlı gibi ışıldıyorlardı. William, Maura'nın güzelliğiyle birlikte onlara yönelen bakışlardaki hayranlığı da farketti.

Acemice ayağa kalktı. "Gelmeyeceksin sandım."

"Kartın elime beşten sonra geçti. Ancak yetiştim."

"Olağanüstü görünüyorsun canım. Nefis bir tablo gibisin. Şimdii! Şampanya içeriz değil mi?" Güldü. "Gerçek şampanya bu, sizin kulüpteki bulaşık sularından değil."

Maura da güldü. Yıllardır ilk kez içten gülüyordu. Arzulanmak güzeldi. Ve bu adam onu arzuluyordu. Arkasına yaslanıp gevşedi. İyi duyguların üzerinden akmasına izin verdi.

Yirmi dördüncü Bölüm

19 Mart 1985

MICHAEL "Araba plakalarını nereden aldınız?" diye sordu.

Leslie sırıttı. "Numaraları bir servis istasyonunun araba parkından aldım. Jimmy Charlton'a da yaptırdım. Bize borçluydu nasıl olsa."

"İyi. Range Rover'lar ile bisikletler harekete hazır mı?"

Leslie başıyla onayladı. "Hem de nasıl. Bakım yapıldı. Hepsi rahibelerin kıyafetleri kadar temiz durumda."

Garry de dişlerini göstererek güldü. "Bütün silahları elden geçirdim. Hepsi temiz, işe hazır."

"Çok iyi, çok iyi. Bunun büyük bir iş olduğunu anlıyorsunuz, değil mi? Ülkedeki bütün pislikler o altının peşinde. Ronnie Biggs'den bu yana yapılmış en büyük eylem olacak."

"Eh, onu da henüz yakalayamadılar." Maura'nın sesi alaycıydı. Mickey dışında herkes güldü.

"Ona henüz vakit var. Ne olursa olsun fazla efelik etmeyin çocuklar. Koyduğum temel kurallardan ayrılmazsanız her şey yolunda gider."

Maura ayağa kalkıp, kardeşlerinin yüzlerine baktı. "Ya delikten ne haber?"

"Hepsi tamam. Hazır, beklemede." Bunu Lee söylemişti.

"Geriye bir çıkışlar kalıyor. Orası da size emanet. Çok sıkı tutun, tamam mı?"

Herkes başını salladı.

Michael, çevresindeki yüzlere gülümseyerek "Başka soru yoksa, sabaha görüşürüz" dedi.

"Benim bir sorum var." Garry bir soru sorarsa bu genellikle yerinde olurdu. Gözlüklerini düzelterek ekledi. "Pislikleri ne yapacağız?"

Michael ve Maura bu soruyu bekler gibiydiler. Michael yanıt verdi. "Aslında sabah söyleyecektim. Ama madem sordunuz."

Etkiyi ölçmek için durdu ve bakışlarını kardeşlerinin üzerinde gezdirdi.

"Harcayın onları. Her birini. Bizi tanıyacak insan ne kadar az olursa o kadar iyi." Omuz silkeyerek cümlesini tamamladıktan sonra ekledi. "Şimdi birer içkiye ne dersiniz?" Dört kardeş yerlerinden sıçradılar.

"Bu akşam dağıtmak yok." Michael'in sesi denetleyiciydi. "Garry, sen de unutma, yarın lens tak."

"Merak etme, Mickey. Her şey yolunda gidecek. Tereyağdan kıl çeker gibi."

Gençler çıkınca Maura Michael'e döndü. "Ben herkesin öldürülmesi fikrini sevmedim, Mickey."

Michael derin bir iç geçirdi. Koyu renkli, el yapımı takımı ve ipek beyaz gömleği içinde daha çok bir bankere benziyordu. Zaten o da bu görüntüyü vermek istiyordu.

"Bak Maws, hiçbir şeyi şansa bırakamayız." Maura yaklaşıp ona sarıldı. Maura öylesine Mickey'e yaklaşmıştı ki, nefesi yüzüne esiyordu. "Bırak artık bütün endişeleri ben taşıyayım. Sen kendi payına düşeni yaptın nasıl olsa."

"Mickey, bir kez adam öldürme işi başlarsa bütün

işyerlerimizin korunmasını kaybederiz. Bunun farkındasın değil mi?"

"Evet Maws, tabii. Ama o King's Cross'ta iş gören Meclis Üyesi Tory var ya. Günah keçisi o olacak. Yarından sonra onun elimizdeki bütün resimlerini magazin basınına dağıtacağız. Böylece kamuoyu oyalanacak ve esas soygun bir süre gözden kaçacak. Hiç olmazsa ilk şok atlatılana kadar."

Maura sessiz kaldı. Michael bunu söylediklerinin kabul edildiği şeklinde yorumladı.

"Gel kızım, eve gidelim. Hepimiz biraz gerginiz."

Eve doğru yol alırken Maura, gerginliğin çok ötesinde, korku ve dehşet içindeydi. Kapıya yaklaşırken, evinde bütün ışıkların yakılmış olduğunu gördü. Kalbi heyecanla çarptı. Carla gelmişti. Arabasından sevinçle çıktı. Carla geldiyse, küçük Joey da orada olmalıydı. Koşarak eve girdi.

"Maura hala! Maura hala!" Dört yaşındaki Joey kollarını uzatmış, ona doğru geliyordu.

Maura onu yerden kaldırıp, kucakladı.

"Selam arslanım!"

Mutfak kapısından Carla'nın onlara baktığını gördü. Maura onu ne zaman görse kalbi sevgi ve şefkat ile doluyordu. Kızıl saçları ve ince yapısıyla Carla tıpkı Janine'e benziyordu. Ne var ki Janine'de hiç olmayan bir şey Carla'da vardı. Kadınsı bir hava...

"Ben de yemeği şimdi hazır ettim. Tam zamanında geldin."

"Hangi rüzgârlar attı seni buraya? Hafta sonuna kadar gelmezsin sanıyordum. Sevindim geldiğine. İstersen kalabilirsin de, biliyorsun." Maura eski benliğine dönmüştü. Ayrıca aklını, yarın olacaklara takılmaktan kurtardığı için Carla'ya sarılıp öpebilirdi.

Carla ise sessiz kaldı. Maura'nın çok iyi tanıdığı bir

biçimde, yüzü anlamsızdı. Belli ki bir şeyler iyi gitmiyordu.

"Ne oldu?"

Carla, elini uzun saçlarında gezdirdi. "Gel yemek yiyelim," dedi. "Yerken anlatırım."

Maura onun arkasından mutfağa girdi. Joey sımsıkı sarılmış boğazını sıkıyordu. Tavuk kokusunu alınca birden açlığını farketti. Geniş mutfak masasına yerleşip, Carla'nın iş görmesini izledi. İşte o böyleydi. İşini bitirip, hazır olana dek hiçbir şey anlatmayacaktı. Sorun, belki kocası Malcolm ile ilgiliydi. Benny'nin ölümü ve Carla'nın Michael ile Maura'ya cephe alışından sonra bir yıldır görüşmemişlerdi. Sonra bir gün Maura eve geldiğinde Carla'yı basamaklarda oturur bulmuştu. Nana, yani Maura'nın annesi ile bozuşmuşlardı. Maura ona hemen eskiden kullandığı odayı vermiş, aralarındaki bütün soğukluğu yok etmişlerdi.

Sonra altı yıl önce, Carla Malcolm Spencer ile evlenmişti. Carla'dan iki yaş büyük, yirmi altısında olan Malcolm, Maura'ya göre berbat bir seçimdi. Orta sınıftan, mimar ve çok kendini beğenmiş bir gençti. Ne var ki Carla onu sevmiş, Maura da bu nedenle düşüncelerini kendine saklamıştı. Joey doğduğunda Maura, yaşamında çok önemli bir yer tutan bu kızın kocasını benimser gibi olmuştu. Oğlunu çok seviyor bu da ondaki insanca yanı ortaya koyuyordu. Durum, vaftiz törenine kadar böyle sürmüştü.

Annesi de orada olduğu için tören gerginlik doluydu. Sarah en büyük oğlunu ve tek kızını görmezden gelmişti. Bu kadarı bile yeterince kötüyken, Malcolm da herkesin canını sıkmıştı. Carla kucağında bebekle ön sıradaydı ve herkes çevrede saygılı biçimde bekliyordu. Carla bebeği rahibe uzatırken hafifçe sendelemişti. Rahip çocuğu sıkıca tutmuş, hiçbir zarar olmamıştı. Böyle

bir şey başka ailelerde ancak şakalaşmaya neden olurdu.

Malcolm ise çok farklı davranmış, bebeği Carla'nın elinden çekip almış, kızın dengesini yitirmesine neden olmuştu. Törenin sonuna kadar Maura ve kardeşleri hiç ses çıkarmamışlardı. Ondan sonra da eğlenceli hiçbir şey olmamış, herkes sabırla törenin bitmesini beklemişti. Törenden sonra ise iş çığrından çıkmıştı. Michael, Malcolm'e, yeğenine karşı sesini yükseltir veya onu yine çekiştirirse, kendisini yeni yapılmakta olan otoyolun altına gömeceğini bildirmişti.

Bu şekilde Malcolm da kimle evlenmiş olduğunun bilincine varmıştı. O günden sonra ilgili taraflar arasında bir gerginlik sürüp gitmişti. İşte şimdi Carla ve Joey buradaydı ve Maura ciddi bir şeyler olduğuna yaşamına bahse girebilirdi.

Carla sofrayı hazır edene kadar Joey ile oyun oynadı. Sonunda hepsi salçalı tavuk yemeğinin başına geçtiler. Carla tavuğun yanına patates ve karnabahar da hazırlamıştı. Anlatmaya başlayana kadar Maura yemekten pek hoşnuttu:

Carla ve Joey, Joey'in oyun grubuyla birlikte hayvanat bahçesine gideceklermiş. Carla yiyecekler hazırlamış, yola çıkmışlar. Ancak minibüs şoförü hastalandığından gezi iptal edilmiş. Joey buna çok üzülmüş ve arkadaşlarıyla kalmak istememiş. Carla da onu yanına alıp eve dönmüş. Malcolm, Joey'un oyun grubuna gittiği günler evde çalışıyormuş. Bugün de beşten önce onları beklemediği için, Carla 'döndüğümüze sıkılacak' diye düşünmüş.

Eve yaklaştığında, bahçe girişinde pembe bir Fiesta'nın park edildiğini görmüş. Herhalde Malcolm'un bir iş arkadaşı gelmiş deyip kendi arabasını bahçenin dışında bir yere park etmiş. Joey'i alıp arka kapıdan mutfağa

girmiş. Ön kapıdan girerek Malcolm'u ve ziyaretçisini rahatsız etmek istememiş. Mutfakta Joey'un üstündekileri çıkartmış. Ona bir bardak portakal suyu vermiş. Çocuk sakin bir halde masada oturuyormuş.

Sonra Carla çay demlemeye girişmiş. Kocası ve misafiri de isterler mi diye sormayı düşünmüş. Mutfaktan çıkıp, holü geçerek Malcolm'un çalışma odasına varmış. Kapıyı vurmuş sonra açmış. O anda ağır brokar perdelerin kapalı olduğunu farketmiş. Bunu önceden görememiş, çünkü odanın camları yan tarafa bakıyormuş. Oda epey karanlık olmasına rağmen oradakileri yeterince seçebilmiş. Malcolm, çalışma koltuğunda oturuyormuş. Kucağında da açık bluzundan göğüsleri dışarı çıkmış ve külotsuz olduğu herkesçe farkedilecek şekilde eteği yukarı sıvanmış bir halde, sekreteri Bayan Bradley Hume varmış. Bir süre Carla'nın varlığını farketmemişler. O da, bulunduğu noktada donmuş bir halde Bayan Bradley-Hume'un kalçalarının inip kalkmasına bakakalmış. Sonra Malcolm kadını öpmek için başını öne uzattığında, birden Carla'nın karşısında durduğunu görmüş. Korku içinde Bayan Bradley-Hume'u yere fırlatarak yerinden doğrulmuş. Carla, kadının kocaman, torba gibi memeleri olduğunu farketmiş.

Kadının uzun saçlarına yapışıp, halıya doğru çekmeye başlamış. Malcolm de şoka girmiş bir halde Carla'yı izliyormuş. Carla kadının midesine esaslı bir yumruk attıktan sonra kocasına dönmüş. Onu donuyla ve ayak bileklerine kadar düşmüş (kendisini pek maço gösterdiğine inandığı) pantolonuyla görünce sonunda tam bir salakla evlenmiş olduğunu anlamış. Adamın ince ve seyrek kıllı küçük bacakları tıpkı yolunmuş tavuk budu-na benziyormuş. Hiçbir zaman pek büyümemiş olan aleti de şimdi küçük ve buruşuk bir sosis gibi duruyor-

muş. Carla'nın güleceği gelmiş. Şu Bay önemli kendi halini bir görebilse diye geçirmiş içinden.

Bayan Bradley-Hume yerden kalkıp, çizim masasının üstünde duran külotunu kaparak giymiş. Artık giyinmiş olarak Carla'nın karşısında durmaktaymış.

"Göründüğü gibi değil aslında" demiş.

Carla da "Çabuk evimi terket orospu," diye bağırmış. "Seni gidi s.....ci pislik, seni gidi orospu..."

Bayan Bradley-Hume'un ata benzeyen yüzü şaşkınlık içinde sarkmış. Carla ise gözlerinde vahşi bakışlar olmasına karşın, gülüyormuş.

"Aman canım," demiş "edepsiz laflar edip seni şaşırttım mı? S.... r.... Bu laf hoşuna gitmiyor mu? Ama yaptığın bu işte. Seni gidi üstün-sınıf orospusu seni. S.....r, s....r, s.....r..."

Malcolm, pantolonunun izin verdiği kadar hızla Carla, onun yüzüne indirdiği şamarı yedikten sonra sakinleşmiş. Fevkalade komik jeanini yukarı çekişine bakmış.

"İkiniz de evimden defolun."

Bayan Bradley hemen gitmiş. Carla'nın sesindeki değişme, kadının arabasına koşması için yeterli olmuş. Kapıdan çıkarken de Joey'a çarpmış ve çocuğun yere kapaklanmasına neden olmuş. Onun dehşet içinde ağlaması Carla'yı iyice alevlendirmiş. Çocuğa yönelip, onu kucağına almış.

"Tamam bebeğim. Bir şey yok. Kazayla oldu."

Sonra kocasına dönmüş. "Dediğimi duydun Malcolm. Evimden defolmanı istiyorum."

Adam hükmedici tavrını takınarak bir çıkış yolu bulacağını sanmış.

"Ben evi terketmem. Sen fazla duygusal davranıyorsun. Evet, yaramazlık yaptığımı itiraf ediyorum, ama..."

"Yaramazlık mı?" Carla'nın sesi güvensizlik yüklüy-

müş. "Sen namussuz, ahlâksızın tekisin Malcolm. Bu evi şimdi terkediyorsun, yoksa amcalarımı çağırıp seni buradan attırırım."

Amcalarıyla korkutmak şöyle dursun, Carla o ana kadar Malcolm'a hiç karşı çıkmamış. Malcolm o anda, Carla üzerindeki etkisinin eskisi gibi olmadığını anlamış. Bu kez yeni bir taktik denemeye girişmiş.

"Küfretmekten vazgeçer misin lütfen! İşçi sınıfı kökenini sergiliyorsun bugün, değil mi?"

Carla, Joey'un sırtını sıvazlamaktaymış. Çocuğun hıçkırıkları dinmek üzereymiş ve annesiyle babasının tartışmasını dinliyormuş.

"Ben Maura'ya gidiyorum. Birkaç gün sonra dönerim. Geldiğimde mutlaka gitmiş olmalısın." Carla'nın sözlerinde Malcolm'u ürküten bir kesinlik varmış.

"Bak bebeğim. Yaptığımın kötü olduğunu biliyorum. Ama kadın aranıyordu." Malcolm'un sesi yalvarır gibiymiş. Carla'ya gereksinme duyduğu belli oluyormuş.

Carla sertçe gülmüş. "Eminim aranmıştır. Zaten senden başka kim yapar ki o çirkin şeyi. Ancak sen! Aramızdaki her şey bitti Malcolm. Her şey!"

"Joey ne olacak? Ben onun babasıyım." Bu kez de Malcolm hak aramaya girişmiş.

"Eğer söylediklerimi yapar, hayatımdan ve evimden çıkarsan, onu arasıra görmene izin verebilirim." Artık ilk şoku atlattığı için Carla'nın keyfi yerine gelmiş. Kocasını başından atmak için haklı bir nedeni olmasından mutluymuş.

"Carla lütfen... Aşkımız için..."

"Geber Malcolm," demiş Carla düz ve kesin bir ses tonuyla. Sonra Joey'a dönmüş: "Haydi gel canım. Seninle Maura halaya gidelim mi, ne dersin?"

Önce odadan sonra evden çıkmış. Joey'i arabadaki

koltuğuna yerleştirdikten sonra dönüp birkaç eşya almış. Malcolm son kez bir deneme daha yapmış. Çaresizlik içinde bir sesle "Lütfen Carla," demiş.

Carla arabaya binerken dönüp ona uygun bir el hareketi yapmış ve ağdalı bir küfürle son sözünü söylemiş.

Hemen arabasına binip Maura'nın evine gelmiş.

Maura Carla'yı şaşkınlık içinde dinlemişti. Hep onun kadını halının üstünde sürükleyişi gözünün önüne geliyordu.

"Oh, Carla, çok üzüldüm. Feci bir olay yaşamışsın."

Carla gülümsedi.

"Köfteleri tükürme Joey!" Sonra Maura'ya döndü. "Yok Maws. Olayın her dakikasından hoşlandım. Sonunda onun; hepinizin gördüğünüz yanını görebildim çünkü..."

"Ama biz onu hiç pantolonu inik görmemiştik!"

İkisi de güldüler. "Biliyorsun işte ne demek istediğimi. O bir kukla. İçi boş bir yaratık."

Maura ciddileşti. "Ama onu sevdin, değil mi?"

Carla, Joey'e baktı. "Evet, başlangıçta sevdim, ama artık sevmiyorum."

Maura yemeğe devam etti. Şimdi yedikleri tatsız geliyordu. Malcolm'a karşı öyle bir nefret duygusuyla dolmuştu ki, gidip onu öldüresi geliyordu.

"Yasal eşimi terkettiğimi öğrenince Nana'nın yüzü ne hale gelecek, düşünebiliyor musun?"

"Aman bırak onu, istediğini düşünsün, Carla. Biz işlerini yoluna koyana dek burada benimle kalabilirsin."

Carla elini yavaşça Maura'nın koluna koydu.

"Biliyorum. Geçmez bozuk para *gibiyim* değil mi? İkide bir insanın eline takılıyorum. Beni ne annem istedi ne de babam. İşte kocam bile bana pislik bulaştırdı. Belki de bende bir terslik var."

"Saçmalama. Maura'nın sesinde kesinlik vardı. "Bak sana bir şey anlatayım. Uzun bir süre önce ben de seninkine benzer bir durumdaydım. Marge'lara gitmiştim. Bana söylediği söz kulağıma küpe oldu. Kendine acıma duygusunun, katlanamayacağımız bir lüks olduğunu söylemişti. Sen de kendini toplamalı, dirençli olmalısın."

"Ve her şeye yeni baştan başlamalıyım." Carla son cümleyi şarkı şeklinde söylemişti. İkisi de güldüler.

"Gördün mü ya, güçlü olmak bu işte."

"Komik ama bir şekilde kendimi özgür hissediyorum. Uzun bir tutukluluk döneminden sonra sanki cezaevinden çıkmış gibiyim."

"Çok iyi Carla. Bu duyguyu korumaya çalış. Önümüzdeki birkaç hafta içinde sana yararı olacak. İyi bir şey daha var. Annem buraya telefon etmez. Onun için, kendisiyle konuşmayı dilediğin kadar erteleyebilirsin."

O sırada Joey süt bardağını devirdi. İki kadın da bez getirmek için davrandılar. Carla sorunları nedeniyle de gelmiş olsa, Maura onun ve Joey'un kendi yanında olmalarından mutluydu. Hiç olmazsa, aklını yarın olacaklara takmaktan kurtuluyordu. Hatta bu durumun, eğer polis onu sorguya çekerse, bir kaçış yolu oluşturacağı da yadsınamaz bir gerçekti.

Yirmi beşinci Bölüm

20 MART 1985 günü saat on altıda Michael ile Maura, Michael'in arkadaşı Jim Dickenson'un arazisinde bir barakada oturuyorlardı. Jim ömür boyu, çeşitli nedenlerle cezaevine girmiş çıkmıştı. Suçları banka soygunundan (silahı dolu olmadığı için sekiz yılla kurtulmuştu) gaspa kadar değişiyordu. Transvesti olan yüksek makamdaki bir devlet adamına şantaj yapmayı denemişti. Cezaevinden çıkınca Michael'e yaklaşmıştı. Balık Joe'nun Notting Hill günlerinden beri arkadaştılar. Yapılı, güçlü bir adamdı. Michael onu Cranford'da bir fabrika kiralama işine yerleştirmişti. Michael, sürekli olarak bu işi Jim Dickenson'un adına kaydettirmişti. Kendisinin bu işle hiçbir ilgisi yok görünüyordu.

Onaltı dönümlük arazi dört metrelik demir parmaklıkla çevriliydi. Üç Doberman ve bir Rottweiler tarafından korunmaktaydı. Bu sabah, ortalıkta Michael ve Maura'dan başka canlı görülmüyordu. Köpekler, kendilerine ait bir kulübeye kapatılmışlardı. Havlama ve ulumaları Maura'nın sinirine dokunuyordu.

Michael saatine baktı. Dördü beş geçiyordu.

"On dakika sabret Maws. Sonra her şey bitmiş olacak."

Maura bir sigara daha yakıp Carla ile Joey'u düşünmeye çalıştı.

Roy ile Garry, Bath Yolu'ndaki göbekte bekliyorlar-

dı. İkisi de 650 cc Kawasaki motosikletteydiler. Baştan ayağa siyahlar giymişlerdi. Garry alnından ter aktığını hissediyordu. Korkuyordu. Gerçekten çok korkuyordu. Motoru çalıştırıp buradan uzaklara, çok uzaklara gidecek kadar yürekli olmayı isterdi.

Roy, Janine'i ve on yaşına yaklaşan Benny'yi düşünüyordu. Janine Carla'dan tamamen vazgeçmiş, bütün ilgisini oğlana yöneltmişti. Roy gözlerini kapatıp, dikkatini önündeki işte yoğunlaştırmaya çalıştı. Eğer bir hata yaparlarsa bu onların sonu olurdu. Dikleşti. Barsaklarında bir hareket hissetti. Yol kenarında onları boşaltmak zorunluluğu duymamayı umdu. Bu soygunun en ince ayrıntısına kadar planlanmış olduğunu düşünerek kendine moral vermeye çalıştı. Yüklenmiş kamyonun yolunu beklemek dışında bir iş yapıyor olmak için her şeyini verebilirdi. Gerry Jackson'un da sinirli olduğunu algıladı ve bu kendini daha kötü hissetmesine yol açtı. Kalp atışlarını denetlemeye çalışarak derin derin nefes aldı.

Garry, Leslie ve Lee koyu mavi bir Range Rover'daydılar. Üçü de yalnız gözlerini açıkta bırakan siyah başlıklı tulumlar giymişlerdi. Garry sürekli olarak havadan sudan söz ediyor, Leslie ile Lee de kısa yanıtlar veriyorlardı. Üçü de sinirliydiler. Garry tutmakta olduğu silahı okşadı. Dördü beş geçe geri saymaya başladılar.

Harekete yalnız on dakika kalmıştı.

Davie Muldoon, altın yüklü kamyonu Heathrow Havaalanı'na doğru sürmekteydi. Aklı millerce ötede, bir gece önce karısıyla yaptığı tartışmadaydı. Karısı sırtında tam bir kamburdu. Önce yine annesinin onlara geleceğini haber vermiş, ardından da hamile olduğunu bildirmişti. Beş yılda dört baş cezası çocuk.

Kadın korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Neredeyse yüz kiloya yaklaşıyordu. İlk tanıştıklarında elli kilo ya var ya yoktu. Şimdi ise üstündeki yağlar, derisindeki çatlaklarla yürüyen eski bir fıçı gibiydi. Ama eski huyları hiç değişmemişti. Kendini savunmak için en iyi yolun saldırmak olduğu kanısındaydı. Daha bütçelerinin bir çocuğa henüz dayanamayacağını söylemeye kalmadan, karısı, onun içkisi konusunda söylenmeye başlamıştı. Oysa aynaya biraz dikkatli baksa, kocasının neden o kadar içtiğini anlayabilirdi.

Çirkin cadıyı yalnızca öpebilmek için bile en az dört litre Hurlimans içmesi gerekiyordu. Kamyonu sürmeye devam ederken, hüzünle başını salladı. Bütün arkadaşları onu uyarmışlardı. "Anasına bak, kızını al" demişlerdi. Ama o yine de kapana sıkışmıştı.

Ev de bit pazarına benziyordu. Hiç kadınlığı yoktu. Dün gece bütün görkemi ile önüne dikilmişti. Sarı boyalı saçlarının diplerinden siyahlıklar görünüyor, gösteriyi çıkmış palyaçolara benziyordu. Ağzı kulaklarına değercesine sırıttı. Karısının dar gelen geceliklerinde bebek çişinden çaya kadar her şeyin lekesi vardı. Ağzındaki dişler çürük içindeydi. O, sık doğum yapmaktan olduğunu söylüyordu ama belli ki ağzını temiz tutmayışı da epey etkiliydi. Pis karı! Ürperdi. Daha yirmi dört yaşındaydı. Şimdi böyle olursa beş yıl sonra kimbilir ne halde olacaktı.

Joey Granger arkadaşının yüzünden geçen anlatım değişmelerini hayranlıkla izlemekteydi. Onun aklından geçenleri tahmin edebilecek kadar bilgisi vardı. Davie'nin eşi Leona'yı bir kez görmüş, bu da her şeyi anlamasına yetmişti. Kadın ona azgın bir Rottweiler'i hatırlatmıştı. Zavallı Davie, dünyanın en iyi huylu adamıydı herhalde. Kadın bu yüzden azmış olmalıydı. Davie'nin yerinde olsa ona çoktan iyi bir sopa çekerdi.

"Bir sigara yaksana bana Joey." Davie'nin sesi yumuşaktı.

"İçmememiz lazım biliyorsun."

"Biliyorum elbette. Ama kural bizi eskiden de durdurmadı ki."

Joey iki sigara yaktı. Birini Davie'ye uzattı.

"Bu yüklü taşımalardan nefret ediyorum. Beni gergin yapıyor."

Joey gülümsedi. "Sigaranı iç de gevşe. Bu yolda Masonların yıllık toplantısında olduğundan çok polis var."

Yüklü kamyonun önünde beyaz bir Granada vardı. Arabanın içindekiler Dedektif Müfettiş Tomlinson ve daha genç özel görevliler, Milton Johns ve Llewelyn'di. Johns gevezeliğiyle ünlüydü.

"Efendim madem bu altının Heathrow'a gittiğini kimse bilmiyor, neden bu kadar çok koruma veriliyor?" Çok genç ve toydu. Tomlinson bir an için ona acıdı ve kendi düşüncelerine döndü. Kafası çok doluydu.

"Memur Johns?" Sesi sertti.

"Buyrun efendim."

"Baş belası çeneni kapat da beş dakika dinlen."

Llewelyn ve Milton kıs kıs güldüler. Johns utanmış bir halde sessiz kaldı. İnsan hiç soru sormadan, bilmediklerini nasıl öğrenebilir ki diye geçirdi içinden.

Tomlinson fevkalade sinirliydi. Genç memurlar onun bu durumunu, yaptıkları işin ciddiyetine verdiler. Ne de olsa o, neler olduğunu kendilerinden ve hatta İngiliz Merkez Bankası'ndan daha iyi biliyordu. Tomlinson atlara çok düşkündü. Son yıllarda bu pek pahalı bir merak olmuştu. Onun bu merakını Michael Ryan gönülden destekliyordu. Şu anda ne ipotek ödemelerini ne

de araba taksitlerini ödeyebiliyordu. "Tanrı yardımcım olsun, mutfak masrafını bile karşılayamıyorum" diye düşündü. Ayrıca Michael Ryan'a borcu da öyle birikmişti ki, ne kadar olduğunu aklına getirmekten bile korkuyordu. Şimdi bütün mesele bu üç salağın işi berbat etmemelerini önlemekti. Ondan sonra, bütün borçları ödenmiş olarak, evde rahatına bakacaktı.

Silahlar, arabanın önünde ve koltuk kenarlarında, özel yapılmış bölümlerde kilitliydi. Anahtarlar kendisindeydi ve bu üç kovboyun silahlanmasını geciktirmek için elinden geleni yapacaktı. Saatine bir göz attı. Dört dakika kalmıştı. Henüz terlemiyordu bile. Hayret etti.

Yüklü kamyonun arkasında da başka bir araba vardı. Kirli kahverengi bir Sierra 1600 E. İçinde Dedektif Müfettiş Becton ve yine üç memur. Bronte, Marker ve Williams. Williams kadındı ve bu Becton'un hiç hoşuna gitmiyordu. Çoluk çocuğu silahlandıracak anahtarları kendisindeydi. Eylemin bu ucunda işlerin yolunda gitmemesinin sorumluluğu da tabii.

Polis teşkilatında yirmi yıl harcadıktan sonra nihayet keşfedilmişti. Jeanette adında harika bir eşi, okul çağında üç çocuğu ve Chiswick'te bağımsız bir evi vardı. Karısına tek kelimeyle hayrandı. Evinin borcu neredeyse tümüyle ödenmişti. Tek bir sorunu vardı, ama bu da büyük bir sorundu. Yıllar önce genç erkeklere dayanılmaz bir arzu duyduğunu farketmişti. Yakın zamana kadar bu özelliği, kendi deyimiyle 'gerçek yaşamını' etkilememişti. Onun gerçek yaşam dediği aile ve iş ilişkileriydi. Bir hafta önce kendi adına posta ile kahverengi bir zarf gönderilmişti. Zarftan çıkan fotoğraflardaki adamın kendisi olduğu kuşku götürmüyordu. Renkli ve net fotoğraflardı hepsi.

Resimler elinde göğsüne bastırılmış haldeyken hole Jeannette girmişti. Sabah ışığında bir tablo gibiydi. Hiç

de kocaman üç çocuk annesi ya da bir cinsel sapığın eşi gibi durmuyordu. Evet, cinsel sapık! O resimleri görünce kendisinin ne olduğunu ilk kez anlamıştı.

Fotoğraflarla birlikte gönderilen telefon numarasını aramıştı ve işte şimdi bu arabada iki genç adam ve çok hoş, genç bir kadınla birlikte oturuyordu. Hepsinin meslek yaşamında kara bir leke oluşturacak bir şeyi yapmak üzereydi. Aynaya baktı ve üniforma ile dolu et arabasının arkalarından gelmekte olduğunu gördü. Kendi arabalarındaki saate baktı. Üç dakika kalmıştı. Titredi.

Et arabası yanlarından geçince, Garry ve Roy motosikletleri çalıştırdılar. Garry'nin motoru, kükreyerek yola koyulmadan önce üç kez güçlüce yüklenmeyi gerektirdi. Gözlüklerini kasketlerinden aşağı indirip, başlarıyla işaretleştiler. Sonra et kamyonunun arkasına takıldılar. Et kamyonunda, çoğu uyuklayan on silahlı memur vardı. Yalnız iki kişi tetikteydi. Birisi arabayı kullanıyordu, Raymond Paine. Diğeri, Martin Fuller telsizciydi. Birkaç saniye sonra havaya uçurulacakları ikisinin de aklına gelmiyordu. Paine yukardaki polis helikopterinin gürültüsünü duyuyordu. Esnedi. Bu özel görevlerden nefret ediyordu.

Roy 0,357 Magnum'unu hazırlamıştı bile. Et kamyonuna paralel gidiyordu. Bir atışta kamyonun arka lastiğini patlattı. Çıkan ses, uyuklayan bütün polisleri uyandırdı. Ancak kamyonun kenardaki çimli alana doğru tırmanıp iki takla attığını, sonra da bir yanına yattığını görecek vakitleri oldu.

"Aman Tanrım! Şunu gördün mü?"

Yukarıdaki helikopterde bulunan memurlar, Watts ve Harper, alaca karanlıkta açık mavi bir parlama görmüşlerdi.

"Bütün görevlilere, Bath Yolu kavşağı civarındaki

bütün görevlilere çağrı. Soygun belirtileri görmekteyiz..."

Helikopter mesajı Becton'un arabasına ulaştığında, Williams yanıt verdi. Becton ile iki genç adam arabadan çıkmış, meslekdaşlarının yardımına koşmuşlardı. Williams, telaş anında Becton'un silah kasasının kilidini açmadığının farkındaydı. Kasayı umutsuzluk içinde yumrukladı. Bir silah sesi duydu. Memurlar mutlaka yaralanmışlardı. Aralarında çok kısa bir mesafe vardı. Durum tam bir faciaydı.

Telsizi aldı. İtfaiye ve ambulans istemeye koyuldu.

Tomlinson görevini çok iyi yapmıştı. En azından Ryan'lar böyle düşünüyorlardı. Ateş edilir edilmez, Granada'yı yolun kenarına çekmişti. Yüklü kamyon, ona çarpmamak için sola yönelmek zorunda kalmıştı. Ama bu kez de karşısına gökten düşer gibi bir Range Rover çıkmıştı.

DC Johns "Bu bir soygun" diye, dehşet içinde bağırdı. Ona yanıt vermeye vakit kalmadan arabanın camları silahla tarandı. Birkaç saniye içinde kapılar açılmış, herkes elleri kelepçeli olarak sırtüstü yatırılmıştı.

Davie ve Joey şaşkınlık içinde, yüklü kamyonda oturuyorlardı. Sonra siyah balıkadam elbiseli, iriyarı bir adam, elinde kocaman bir silahla gelip kapıları açmalarını istedi. Yola çıkmadan önce kendilerine verilen talimata göre, İsa bile gelip otostop yapsa, kapıları açmamaları gerekiyordu. Ama öyle paniğe uğradılar ki, bunları unutup kapıları açtılar ve dışarı fırladılar.

Davie iki maskeli adamın kamyonunu alıp gitmesine bakakaldı.

Garry, Leslie ve Lee Range Rover'a atladılar ve tam gazlarken polis helikopterinin tepelerinde olduğunu far-

kettiler. Kardeşler içinde macerayı en çok seven Garry büyük tehlikeyi göze alıp camdan sarktı ve M16 tüfeğiyle helikoptere ateş açtı. Tüfeğini bu iş için getirmişti zaten. M4 üzerinde, uzaktan polis arabaları ve ambulansların sirenleri duyuluyordu. Garry'nin saçları balıkadam elbisesinin altında ateş almıştı. Leslie onu içeri çekip alevlerin söndürülmesine yardım etti. Artık çılgın gibi gülüyorlardı. Her şey bitmişti.

Maura ve Michel, bulundukları yerde merak ve heyecan içinde bekliyorlardı. Saat dördü yirmibeş geçiyordu. Bir beyinle işler gibi, ikisi aynı anda barakadan çıktılar. Durdukları yerin hemen sağında çok büyük siyah bir çukur vardı. Derinliği yedi buçuk, uzunluğu on iki metreydi. Meyilli bir kaçış yolu olarak hazırlanmıştı ve dört buçuk metre enindeydi. İki kardeş demir bahçe kapılarını açtılar.

"Mickey, öyle korkuyorum ki..." Maura'nın sesi ağlamaklıydı.

"Hepimiz korkuyoruz, canım."

Maura karanlıkta yüzünü göremiyordu ama Michael'in gülümsediğini hissetti.

On beş dakika sonra yük kamyonu, ardında Range Rover olduğu halde kapıdan geçti. Motosikletler soygun yerinde bırakılmıştı.

Roy kamyonu dosdoğru çukura götürdü. Dışarı çıkıp, Garry ile birlikte eğimli tabandan yukarı tırmandılar. Çukurun iki yanında toprak yığını vardı. Büyük bir dozerle beş saatte kazılmıştı.

Leslie, Lee, Garry ve Roy dev gibi dozerlere bindiler. Yarım saat içinde bütün çukur örtülmüştü. Kamyon, dünya yüzünden kalkmıştı. Orada öylece altının ortaya çıkarılması artık tehlikeli olmayana kadar, yani

birkaç yıl bekleyecekti. Michael, kardeşlerinin toprağı çeşitli makinelerle kaplayışlarını seyretti. Küçük vinçler, caterpillar dozerler, kum kamyonları gibi çeşitli araçlar getirilip park edilmişti.

Soygun yerindeyse kıyamet kopmaktaydı. Başmüfettiş Liversey burnundan soluyor, Becton ile Tomlinson'a ağzına geleni söylüyordu.

"Tanrının cezası kamyon, sanki yer yarıldı da içine girdi. Siz de adamlarınıza silah bile vermemişsiniz." Öfkeyle konuşurken etrafa tükürük saçıyordu. "Ben bu boktan durumu nasıl açıklarım? Çabuk söyleyin. Sizi tanımasam bu herifler komünist derdim. Sersem, ahmak herifler!"

Bu sırada ambulans ekibinden biri ona yaklaştı. "Affedersiniz efendim, ölü yok. Bilmek istersiniz diye düşündüm. Bir yaralı var. Sanırım arabaların çarpışması sırasında arkadaki adamlardan biri yanlışlıkla karşısındakini vurmuş."

"Helikopter pilotlarından ne haber?"

"Korkarım yanarak ölmüşler."

"O zaman nasıl ölü yok dersiniz yahu? Baş belası, sersem herifler!"

Liversey adamlardan uzaklaştı. Bu iş yüzünden birkaç kelle gidecekti ve bunlardan biri de kendisininki olacaktı. Yirmi milyon pound değerindeki külçe altının henüz motoru soğumamış bir kamyonda, yirmi milden yakın bir yerde toprağa gömülü olduğunu bilse, daha da sinirli olacaktı.

Jim Dickinson o sabah saat sekizde arazisini açtı. Onbeş dakika sonra, işyeri arı kovanı gibi işliyordu. Bu iş makineleri kiralama firmasını çok seviyordu. Buraya sahip olmasını sağlayan Michael Ryan'a ise tapıyordu.

Öğleden sonra saat beşte, yeni doldurulmuş çukur, artık doğanın normal bir parçası olmuştu. Orada çalışanların bir teki bile yirmi milyon pound değerindeki altının üstünde yürüdüğünden ya da araba kullandığından kuşkulanmamıştı. Yine de bu soygun, yıllar boyu konuşmalarında büyük yer tuttu.

Altıyı çeyrek geçe Maura ile Michael M4 boyunca Londra'ya dönüyorlardı. Leslie, Garry ve Roy daha önce dönmüşlerdi. Lee, Range Rover'ı Stough'ta Langley'e götürecekti. Zaten arabasını da orada bırakmıştı. Herkes, gece çok iyi bir çalışma yapıldığı kanısındaydı. Garry Jackson, herkesten önce ayrılmıştı, çünkü Wandsworth'daki yarış biletleri dükkanını açması gerekiyordu. Ne de olsa, yaşamın sürmesi gerekiyordu.

Maura Rainham'a, evine, sabah dokuza doğru geldi. Bitkindi. Koşa koşa karşılamaya gelen küçük Joey'u öpüp okşadıktan sonra yatmaya gitti. Carla'nın, bütün gece nerede olduğunu sormaması dikkatini çekti. Sıcak bir banyo alıp, çıplak halde yatağa girdi. Çarşafların serinliği bir şekilde güven duygusunu tazeledi. Michael'in bir öldürme krizine girmemesi için ön konuşmaları yapmıştı. Ama yine de Garry'nin helikoptere ateş etmesine izin vermişti. Haberlerde, adamların yanarak öldükleri bildirilmişti. İkisi de evli ve çocuk sahibiydiler. Spiker bunları sanki havadan sudan söz eder bir tavırla aktarmıştı.

Yatağında döndü. Kendini rahat ettirmeye, kafasından bütün kötü düşünceleri atmaya çalıştı. Ne var ki yığınla kötü düşünce dosyası kafasının içindeydi. Joey'un neşeli sesi merdiveni tırmanıp odasına vardığı zaman, helikopterdeki pilotların çocukları aklına geldi. Ona göre, bu çocuklar küçük ve yardıma muhtaçtılar. Ve yüzleri yoktu. Tıpkı kendi bebeği gibi. Kendi bebeği de hâlâ, özellikle şimdiki gibi yıkıma uğradığı zamanlarda, ara

sıra aklına gelirdi. Soygun umrunda değildi. Onu üzen, işin adam öldürme yanıydı. Gerçi o da Leslie'ye, Danny Rubens'e ne yapacağını söylemişti ama bu farklıydı. Çünkü Danny onlar için çalışan bir kızı kesip biçmişti. Doğal olarak cezasını çekmesi gerekirdi. Yoksa o, kardeşleri gibi, bütün polislere düşman gözüyle bakamazdı. Her adımınızda dikkat etmeniz gereken çok büyük bir güç. Şöyle veya böyle polis ile de pek ilgilenmiyordu.

Terry Petherick dışında... Yatakta doğrulup, yastıklarını düzeltti. Sonra yine onların serinliğine gömüldü. Eğer onu düşünmeye bir başlarsa uykuyu hiç tutturamayacaktı. Oda kapısının çalındığını duydu. Carla yumuşak bir sesle, "Uyuyor musun?" dedi.

"Hayır canım. Gel."

Carla, elinde bir kadeh brandi ile odaya girdi. Kadehi yatağın yanındaki komodine bıraktı. "Bu iyi gelir diye düşündüm. Joey film seyrediyor. Birkaç dakika serbestim."

Maura yatakta doğruldu. Carla'nın, isterse konuşsun diye kapı araladığını biliyordu. Konuşmayı, geçen yirmi dört saatte olanlara ne kadar üzüldüğünü anlatmayı istiyordu. Ama yapamazdı. Kadehi eline alıp bir yudum içti. Carla yeniden denedi.

"Dün gece William Templeton aradı. Hemen görüşmek istiyor. Sana söylemeyi unutmuşum."

"Sağol, sonra ararım."

"Haberleri dinliyordum. Galiba yarım saat önce, çalınmış altınların koruyucusu iki polis vurulmuş. Polis, olaya şahit olanların soyguncuları tanıyabilecekleri kanısındaymış."

Dikkatle Maura'nın yüzüne bakıyordu ve kızarmasına şaşırmadı.

"Birinin adı Vecton mu ne, diğeri de Tomlinson."

Maura'nın yüzüne bakmayı sürdürdü. Maura'nın dudakları kıpırdadı fakat konuşamadı. Aklında, her şey fırıldak gibi dönüyordu. Vecton değil Becton ile Tomlinson. Kendilerine şantaj yapılan iki polis. Kadehi elinden bıraktı. Carla'yı kabaca iterek, yataktan dışarı fırladı.

Bütün duvarı kaplayan gardroba yöneldi. Dolabın kapıları aynalıydı ve Maura aynada o hızla yürürken inip kalkan memelerini gördü. Kapaklardan birini açıp, giyinmeye başladı. Bir kot pantolon, üstüne de kaşmir bir kazak geçirdi. Ayaklarına mokasenlerini giydi. Koşarak odadan çıktı ve aşağı inmeye başladı. Carla da ardından seyirtti.

"Ne oldu Tanrı aşkına Maura?" Carla'nın sesi endişeliydi. Maura'nın, kendisinin söyledikleri yüzünden sıkıldığını düşündü ve sorumluluk duydu.

"Yok bir şey. Yalnızca Michael'i görmem gerekiyor, o kadar." Anahtarlarını alıp arabasına koştu.

Carla oturma odasında televizyon seyreden Joey'un yanına gitti. Divana oturdu ve gözlerini ekrana dikti. Ağzını kapalı tutmuş olmayı yeğlerdi.

Kapısının çalındığını duyduğunda Michael uyuyordu. Polis geldi sanıp çırılçıplak yataktan fırladı. Sonra Maura'nın sesini duydu.

"Benim, aç kapıyı!"

Önemli bir şeyler olduğunu düşünerek telaşla kapıyı açtı ve onu içeri aldı. Maura içeriye düşer gibi girmişti. Saçları karmakarışıktı, rimelleri akmıştı. Michael kapıyı kapatarak, onu tutmaya çalıştı.

"Seni orospu çocuğu! Seni pis, kokmuş orospu çocuğu!"

Michael'in ağzı açık kaldı. "Ne? Ne oldu? Ne yaptım?"

"Bana söz vermiştin ama o iki polisi vurdurttun..."

"Hey Tanrım, bu muydu? Ben de önemli bir şey oldu sandım." Uykulu bir sesle konuşuyordu.

Maura şaşkınlıkla ona baktı. Bir de "hepsi bu mu?" diyordu. İşte onun vicdanı bu kadardı. Michael odasına yürüdü. Bir sabahlık giydi. Maura da peşinden gitti ve o tam kuşağını bağlarken üstüne atladı. Sağ elinin onun yanağına battığını ve derisini yırttığını hissetti.

"Orospu çocuğu! Pis, kokuşmuş ibne."

Michael onu yakalayıp yatağın üstüne yatırdı. Maura vahşi kedi görüntüsünü sürdürürken, o sakin bir şekilde kadının iki yanına bastırmış, sanki yatağa çivilemişti. Maura bir yandan ondan kurtulabilmek için bütün gücünü harcıyor, bir yandan da ağzına geleni, yıllarca içine hapsettiği bütün kötü şeyleri sayıp döküyordu. Michael yine de onu yatağın üstünde tutmayı sürdürüyordu. Yüzü çok yakınında ve taş gibi ifadesizdi. Sonsuz gibi gelen beş dakika sonra Maura'nın gözlerinden yaşlar boşandı. Yüzünü ve saçlarını ıslatan göz yaşları, arkada tuzlu izler bırakarak akıyorlardı. Birden, kavganın gövdesinden çıkıp gittiğini hissetti.

Michael onu kollarına aldı. Saçlarını okşuyor, sakinleştirici sözler söylüyordu. Maura da onun bunları yapmasına izin verdiğinin bilincindeydi. Kolları çelik çemberler gibi çevresini sararken, ona gereksinimi olduğunu, ne yaparsa yapsın affedeceğini anlıyordu. Yaptıklarını affetmişti bile. Affetmek nedir bilmeyen Maura Ryan demek affetmişti.

Hıçkırıkları dinene kadar Michael ona sarılmayı sürdürdü. Sonra yüzünü görebilmek için biraz geri çekildi ve konuşmaya başladı.

"Dinle Maws. O polisler rezil heriflerdi. Biri sübyancıydı zaten. Diğeri istasyon civarında küçük kiralık oğlanları gözlerdi. Bak ben de o biçimim. İster homo de,

ister o biçim de. Ama bizim gibilerin çoğu, kafasını kessen küçük oğlanlara dokunmazlar. Bu ülkenin düzeni baştan aşağı bozuk. Saygın beyefendiler takım elbiseleri ve bond çantalarıyla işten, karılarının ve çocuklarının yanına dönerken küçük oğlanlarla işlerini görüverirler." Alçak sesle ve inandırıcı konuşuyordu.

"Diğer polise gelince o da beş para etmez herifin biriydi. Karısını dayaktan öldürürdü. Sonra çocuklara da eziyete başlayınca, kadın onu boşardı. Hâlâ da süren bir davası var. Evin çevresinde dolanıp, kadını tehdit etmekten..."

Maura'nın yüzüne baktı. Biraz yumuşama olup olmadığını inceliyordu. Dayak yemiş gibi ürkek ürkek bakan Maura'dan hoşlanmıyordu. Hâlâ hıçkırıkları tam olarak dinmemişti.

"Peki, ya helikopter pilotları?" diye sordu.

"Onun seninle ilgisi yok ki Maws. o benim ve diğerlerinin işiydi. Senin bütün yaptığın işleri planlamamıza yardımcı olmaktı. Bana gücenme. Bunu sen yapma bari. Onları Danny Rubens gibi düşün. Konuya biz ve onlar diye bak. Şu ana kadar hep bu kuralla yaşamadık mı? Şimdi bana merhamet mavalı okuma. Bu firmayı yıllardır benimle birlikte yönetiyorsun. Başrol sende. Ama sensiz de olabilirim. Eğer gerçekten ayrılmak istiyorsan yani."

Yumuşak sesle yaptığı konuşmanın içinde gizlenmiş olan tehdit farkediliyordu. Maura yutkundu.

"Ayrılmak istediğim falan yok Mickey." Gerçekten de istemiyordu. Bütün bildiği buydu.

Michael gülümsedi. İçten gelen bir ışıkla aydınlanmış görünen yüzüne, en güzel gülümsemelerinden biri yayılmıştı.

"Aferin sana!" Yeniden kardeşine sarıldı ve Maura da onun kollarında rahatladığını hissetti. Michael hak-

lıydı. Onun yönetiminde ve onunla çalıştığı yıllar boyunca hiç huzursuz görünmemişti. Yalnız, derinlerde bir yerinde, öldürme olaylarının kendisini tedirgin ettiğini seziyordu. Geceleri hâlâ Sammy Goldbaum olayı rüyalarına giriyor, ter içinde uyanmasına neden oluyordu. Bir kez daha beynindeki küçük evrak dolabını açtı ve bütün pislikleri oraya kilitledi. Bir dahaki çözülüşüne kadar hepsi orada duracaklardı.

Michael onu sımsıkı kucaklamış halde, omzu üzerinden karşıdaki duvara baktı. Altın soygununda her şeyin olacağı aklına gelirdi de bu gelmezdi. Onu, Benny'nin ölümü ve Sammy ile John'un ortadan kaldırılmasından sonra, yalnız bir kez bu halde görmüştü. Şimdi de, o zaman yaptığı gibi yapacak, onu gözünün önünden ayırmayacaktı. Böylece bunalımdan çıkabileceğini umuyordu. Platin renkli saçlarını tepesinden öptü. Onu seviyordu. Onu çok seviyordu.

Altın soygunu da, polisin öldürülmesi de bütün gazetelere manşet oldu. IRA'dan, İtalya'daki bir terör örgütüne kadar herkes suçlandı. Guardian gazetesi, böyle çok gizli bir operasyonun nasıl olup da bir veya birkaç kişiye sızdırıldığı konusunda Meclis araştırması istedi.

Polis başarılı olamıyordu. Her zamanki gibi kimi kuşkular öne sürülüyor, fakat hiçbir kesin delile ulaşılamıyordu. Emniyet Müdürü Liversey'in erken emekliliği gerçekleştirilmiş, İngiliz Merkez Bankası'nın yönetim kurulundan iki önemli üyeye işten el çektirilmişti. Eğer emniyetin içinde bir araştırma yapılsaydı, birçok üst makam sahibi kişinin nasıl olup da Bahama Adaları gibi pahalı yerlerde tatil yaptıkları dikkat çekecekti.

Sonunda soygun gazetelerin ilk sayfasındaki yerini Meclis üyesine bıraktı. Adam, King's Cross 'kadın ticareti'nde çalışan bir hayat kadınına teklifte bulunurken gizli kameraya yakalanmıştı. İngiliz kamuoyu, her za-

manki gibi, iyi bir seks skandalını kanlı ve vahşi bir soyguna tercih etmişti. Daily Mirror yine, Meclis araştırması istedi. Bu kez kimi Meclis üyelerinin seks yaşamlarının araştırılması isteniyordu. Söz konusu üyelerden biri bir süre için Michael Ryan'ın en sevdiği insanlardan biri olmuştu.

Geoffrey Ryan, soygun hakkında ne okuduysa, bunların hepsini bir yeşil dosyaya kaydetti. Sonra bu dosyayı Maura ve Michael ile ilgili olarak topladığı diğer bilgilere kattı. Ne zaman olacağını bilmiyordu ama bir gün bu bilgileri onlara karşı kullanacaktı.

Yirmi altıncı Bölüm

12 Ekim 1986

MICHAEL RYAN Embankment'da yürüyor, ceketinin yakasını kaldırmış, soğuktan korunmaya çalışıyordu. Çevresinde, telaşla yürüyen birçok insan vardı. Bir adam, arkasından yaklaşıp, ona ayak uydurdu.

"Geç kalmışsınız Bay Ryan." Yumuşak bir Güney İrlanda şivesiyle konuşuyordu.

"Evet, son dakikada işe yakalandım. Bilirsiniz ya!"

Michael'dan biraz kısa olmakla birlikte, yapılı biriydi. Koyu renk gözleriyle birilerini ya da bir şeyleri araştırır gibi sürekli çevreyi taramaktaydı.

"Acaba teslimat yapabilir miyiz diyorduk Bay Ryan. İki haftadır haber bekliyoruz. Bu yüzden bugün sizinle karşılaşmayı ayarladım. Belfast'dan Liverpool'a kadar hepsi beni arıyorlar. Saklanıyorum. Bir tek şimdi çıktım yerimden, sizi görmek için."

Michael derin bir nefes aldı. Her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Kadınlar yanından geçerken hayranlıkla ona bakıyorlardı.

"Bakın Bay O'Lough'lin, bu işler zaman alır. Özellikle de şu sıralarda. Dediğiniz gibi herkes sizi ve sizinle ilişkide olanları arıyor. İnanın ki şu anda ben de tıpkı sizin gibi tehlikeye girmiş oluyorum. Günlerdir ne söylediysem, yine aynı şeyi söyleyeceğim. Elimden geleni yapıyorum. Şu anda herkes kıçından ter döküyor."

Patrick O'Loughlin'in yüzü sertleşti. Michael'in kolunu kavradı.

"Buraya bak Ryan. Sana göre, gereğinden çok polis ve hakim çantada keklik. Söylendiğine göre politikacılardan da nasibini iyi almışsın. Payına düşenden fazlasını hem de... Benim bütün istediğim birkaç pasaport. Tanrım biliyor ya İngiliz ordusunu yeniden donatacak kadar silahımız var. Biz silah peşinde değiliz, yalnızca pasaport istiyoruz."

"Birkaç gün daha izin verin. Size su geçirmez kapaklar içinde pasaport sağlayacağım. Bir iki gün sonra sizi ararım, tamam mı?"

"Başka çarem yok. Öyle değil mi?"

O'Loughlin başıyla Michael'i selamlayıp kalabalığa karıştı. Hemen o anda da iki yanında birer adam belirdi. Ne yazık ki onların niyetini kavrayana kadar geç kalmıştı. Elini ceketinin içindeki silaha uzatırken, birden karnına bir silahın kendisine dayandığını hissetti.

"Yere serilmek istemiyorsan uslu dur Pat."

Ondan sonra apar topar yolun kenarında duran bir arabaya itildi. Silahını alan adam konuşmaya başladı.

"Sen artık mahvoldun arkadaş. Tam anlamıyla bittin biliyor musun?"

Pat O'Loughlin, umrunda değilmiş havalarında arkasına dayandı. Oysa içi kaynar bir kazan gibiydi. Önünden geçmekte oldukları binalara baktı. Michael Ryan ona çifte kazık atmıştı. Bu ancak onun işi olabilirdi. Yumrukları sıkılı, "bunu ödeyecek" diye düşündü.

Maura yataktan kalktığında hâlâ uyuyordu. Çalar saat çok erken çalmış gibiydi. Yatağının yanında durup gerindi. Bir sabahlık giydi ve mutfağa indi. Holden ge-

çerken postadan çıkanları ve günlük gazeteyi yerden aldı.

Çayı ateşe koyup her gün içtiği altmış sigaranın bir tanesini yaktı ve gazeteyi açtı. Daily Mail'in ön sayfasından Patrick O'Loughlin kendisine bakıyordu. Resmi inceledi. Donakalmıştı. Sonra manşeti okudu: IRA TETİKÇİSİ TUTUKLANDI. Düşüncelerini toplayabilmek için kendini zorlayarak, haberi okumaya girişti.

"Alınan bilgilere göre, Surrey'deki askeri üste dört erin öldürülmesiyle sonuçlanan bombalama olayı ile ilgili olarak aranan Patrick O'Loughlin dün Embankment'da yakalanmıştır. O'Loughlin cezaevinden kaçmış bir hükümlüydü. Belfast'daki dini ayrılıklar nedeniyle işlenmiş cinayetler dolayısıyla dört kez idam cezası almıştı. Dün, birlikte görüldüğü erkek, polis tarafından aranmaktadır."

Maura'nın aklında düşünceler koşuşmaya başladı. O'Loughlin bir gün önce Mickey ile buluşmuştu. Polisin Michael Ryan'ı tanımaması ise olanaksızdı. Bir kısmı Ryan'lardan rüşvet alıyor, bir kısmı da onu yakalayıp mesleki başarısını artırmak için uğraşıyordu. Sigarasından derin bir nefes çekip telefona gitti. Michael'in numarasını çevirdi. Mickey'in erkek arkadaşı hemen yanıt verdi.

"Mickey'i ver!"

"Duş alıyor."

"Söyle çıksın o zaman." Sesi çok sertti.

Richard Salter dudaklarını sarkıttı. Maura'dan hiç hoşlanmıyordu. Onun da kendisinden hoşlanmadığını biliyordu. Alıcıyı masanın üstüne bırakıp banyoya gitti. Michael saçlarını duruluyor, köpükler gövdesinden akıyordu. Ona eliyle git işareti yaptı.

"Mickey, hayatım. Kardeşin telefonda. Seninle hemen konuşması gerekiyormuş."

Michael bir süre daha durulandı. Sonra gövdesine bir havlu sarıp Richard'ı iterek telefona koştu. Her yerinden sular damlıyordu.

"Ne oldu Maws?"

Richard, Michael'in yüzünde şaşkınlıktan öfkeye dönüşen anlatımları izledi. Sonra mutfağa, kahvaltıyı hazırlamaya koştu. Kardeşi her ne diyorduysa belli ki Michael'in tepesini attırıyordu. Yumurtaları karıştırırken, "her neyse" diye düşündü, "ben bir hata yapmadım ya..."

On dakika sonra kahvaltıyı hazır etmişti. Kapının çarpıldığını duydu. Michael ona bir veda öpücüğü bile vermeden çıkıp gitmişti. Yüzü asık bir halde masaya oturdu. Orospu çocuğu, n'olacak! Michael'in tabağındaki karışık omlete baktı. Sonra gülümseyerek kendi tabağına aktardı. Arsız olma, ziyan etme. Onun kuralı buydu.

Michael, aklı olağanüstü çalışır halde, arabasına binmişti. Yoğun sabah trafiğinde yol almaya çalışırken, öfkesi biraz yatıştı. Maura "bu konu üzerinde sakin kafayla düşünelim" demişti. Haklıydı. Adamın işini bitirenin kim olabileceğini düşünüyordu. Birden yüzü asıldı. Maura'nın gazeteden aktardıklarına bakılırsa, O'Loughlin ile birlikte görülen adamın onun yakalanmasından sorumlu olduğunu düşünüyordu. Bu adamı kamuoyu bilemezdi ama IRA biliyordu. Bu da bir yığın terslik demekti. Kendisi yıllardır onlarla iş yapıyordu.

Londra'dan Essex'e doğru araba sürmeye devam etti. Maura'nın neden orman içindeki o büyük evde yaşadığını anlamıyordu. Arabasını giriş yolunda park etti. Kardeşi kapıyı açmıştı bile. Onu yanağından öptü. Maura da parmaklarını onun dudaklarına değdirdi. Birlikte mutfağa girdiler. Bayan MacMullen paltosunu giymekteydi.

"Bugün için de ödeme yapacağım Bayan Mac, ama yalnız olmak istiyorum."

"Aa, elbette şekerim. Bana göre hava hoş." Onlara gülümseyip çıktı. İkisi de sessizce kapının kapanmasını beklediler.

"Ben banyodayken gelmiş. Kusura bakma. Kahve alır mısın?"

Michael başını salladı.

"Dinle Maws. Beni kim izlediyse eve çok yakındı. Bu buluşmadan yalnız ben, sen ve Geoffrey haberliydik."

Maura onun söylediklerini kabullenemedi ve omuz silkti. "O'Loughlin'in tarafından biri de olabilir."

Michael masaya oturdu. "Micks'inkilerden biri beni neden faka bastırmak istesin?"

"Bildiğim bir şey varsa bunu yapan ben değildim." Sesi buz gibiydi.

"Bunu biliyorum Prenses. Böylece de geriye bir tek kişi kalıyor..."

Onun ne demek istediğini kavrayınca Maura inanmazlık içinde başını sallamaya başladı.

"Hayır. Geoffrey olamaz. Tanrı aşkına Mickey, o bizim kardeşimiz."

Kahveyi boşaltırken elleri titriyordu.

"Sanırım Geoffrey beni köşeye sıkıştırmak istiyor Maws. Bu benim sezgim. Uzun süredir onda bir tuhaflık var. Bizim Bill'i kim yakalattıysa, nerede ve ne zaman buluşacağımızı, her şeyi biliyordu. Benim bile bu buluşmadan ancak bir saat önce haberim olmuştu. Sonra telefonları ayda bir temizletiyorum. Rus elçiliğinin telefonlarından bile daha temiz. Yok, yok. Her kimdiyse, eve yakın biri. Bundan kuşkum yok.

"O'Loughlin'in tarafından biri yapmış olabilir." Maura'nın sesi üzüntülüydü. Bunları söylerken bile gerçek-

te Michael'in haklı olduğunu biliyordu. Çok yorgunmuş gibi kendini bir koltuğa bıraktı. "Pekiyi Mickey, şimdi ne yapacaksın?"

Michael çayını yudumladı. "Sence ne yapmalı? Bunu böylece bırakamam."

Maura tırnaklarını kemirmeye başladı. "Ama henüz emin değilsin ki."

"Dinle! Bir süredir bazı şeyler beni rahatsız ediyor. O yeniden kulüp işine verilmesini istedi, değil mi? William ile çalışmak istemediğini söyledi. Tamam mı?"

Maura başıyla onayladı.

"Sonra gelirler başaşağı gitmeye başladı. Ona bunu sordum. Bütün kulüplerin aynı durumda olduklarını söyledi. Sonra baktım New Rockingham ve Pink Pussycat gelirlerini neredeyse iki katına çıkarmışlar. Böylece kasadan para aldığını anladım. Üstelik onu Billy Bootnose ile görmüşler. Herif eski bir ilaçcı biliyorsun. Bana da Richard söyledi. Onları birlikte görmüş."

Maura elini uzatıp onun sözünü kesti. "Kusura bakma ama Mickey, Geoff gammazcılık yapmaz. Tamam kusurları olabilir ama bunu yapmaz. Senin Richard'a gelince..."

Michael onu susturdu. "Aman Maws, sen artık büyüsene. Richard Londra ve civarında, dedikodu sütunlarına malzeme toplar. Onun bilmediği, ulaşamayacağı bilgi yoktur. Ondan hoşlanmayabilirsin ama bu gerçeği değiştiremezsin. Geoff bizi satıyor. Hem yalnız beni değil. Neyine istersen bahse girerim ki seninle de uğraşıyor."

"O halde ne yapılacak?"

"Diyelim ki kendine bulduğu o gaga-burunlu ile eve yemeğe gitmedi."

Maura bir an Michael'i süzdü sonra başını sallayarak. "Hayır Mickey!" dedi. "Bunu yapamazsın. Kendi

kanından canından olan birine bunu yapamazsın. Lütfen hatırım için, annemin hatırı için bunu yapma."

Michael kocaman güçlü eliyle Maura'nın narin elini sıktı.

"Buna boşveremem Maws. Bunu halletmem lâzım." Artık sesi sakin ve kararlıydı. Maura ona vahşi bir hayvana bakar gibi bakıyor, bir yandan da çözüm düşünüyordu.

"Lütfen Mickey, bu işi bana bırak." Sesi inandırıcıydı. "Onu başka bir ülkeye gönderirim. İspanya'ya gitsin, oradaki holdinglerimize baksın. Onunla anlaşırım, söz veriyorum. Senin onu başından attığını bilmesi gerek. Sorumluluğu ben alırım."

"Tamam, tamam." Michael iyice sıkılmıştı. "O zaman ondan yirmi dört saat içinde kurtulursun. Bu süreden sonra hâlâ buralardaysa, ölür. Ona böyle söyle. Şimdi gidip Kelly ile işi düzeltmem gerek. O'Loughlin'i ben yakalattım sanıyorlardır. Bundan adım gibi eminim."

Birden ayağa kalktı ve Maura onun ne kadar iri-kıyım, ne kadar tehlikeli olduğunu anımsadı. Michael onu alnından öpüp, evden çıktı. Maura birkaç dakika oturup kardeşinin söylediklerini düşünmeye çalıştı. Sonra bir sigara daha yaktı, telefona gitti ve Geoffrey'i aradı. Kalbi sıkışıyordu. Olaylar onu hasta etmişti. Kendini fiziksel olarak hasta hissediyordu. Geoffrey ülkeden ayrılmayı reddederse, ölecekti.

Michael Le Buxom'a doğru yol aldı. Londra'nın her yerinde binaları vardı ama en sevdiği yer bu kulüptü. O küçük binaların oluşturduğu bir imparatorluk kurmuştu ve burada kendini hep güvenli hissederdi. Bina yapımı projelerinden hiç zevk almıyordu. Onlar yatırım için ge-

çerli olan yasal işlerdi. Vergileri, KDV'leri ödenirdi. Ama Michael'in yüreğinde asıl yeri tutanlar kulüpler, bahis büroları, soygunlardı. O, Maura gibi değildi. Fakirlikle çürümüş köklerini unutmamıştı. Gözlerini bir yumsa, hemen hamamböceklerini, halısız döşemeleri ve annesinin her zaman şişkin olan karnını görürdü.

Michael duyguları köreltecek kadar para istiyordu. Parayı, dipsiz bir kuyu dolusu istiyordu. Templeton aracılığıyla tanıdığı eğitimli düzenbazlar gibi olmak istiyordu. İstediği her şeyi ve herkesi satın alabileceği kadar çok parası olmalıydı. Altın soygunu ve tersane bölgesi holdingleriyle bunu gerçekleştirebilirdi. İngiliz kriminoloji tarihindeki en büyük suç olaylarından birini gerçekleştirmişlerdi. Polis, soyguncu Jack'in işlediği cinayetlere ilişkin ipucu bulmakta ne kadar yetersiz kalmışsa, onların soygununu açığa çıkarmaktan da o kadar uzaktı. Bu konuda kendisiyle gururlanmaktaydı. Ve işte böyle bir zamanda Geoffrey her şeyi berbat etmeye kalkışıyordu.

Kızkardeşini şaşırtacak, onun aklını karıştıracak bir sezgisi vardı. Geoffrey'in sırtlarında bir kambur olduğunu hissediyordu. Eğer bir gün yakalanır ya da sorguya çekilirse bu Geoffrey yüzünden olacaktı. Diğer kardeşler ne Maura'yı ne kendisini ele verirlerdi. Bunu hayal dahi etmezlerdi. Ama Geoffrey başkaydı. Bunları yapabilirdi

1980 yılında Garry bir soygun yerinde teşhis edilmişti. Old Bailey'de görülmüş, silahlı soygun yapmakla suçlanmıştı. Michael baronun en iyi avukatlarından biri olan Douglas Denby ile anlaşmıştı. Garry serbest bırakılmıştı. Eğer kendisi hakkında polise bilgi sızdırsaydı, mahkemeye çıkmasına bile gerek kalmaz, hemen salıverilirdi. Ama Michael, Garry'nin böyle bir şey yapabileceğinden hiç kuşkulanmamıştı. Garry onbeş yıl ceza yese yine ağzını açmazdı. Geoffrey ise ona benzemiyordu.

Yılan gibiydi. Düşmanlık duyduğu insana önce güven verir, kendisine iyice güvenilmesini sağladıktan sonra ısırır, yok ederdi. Maura bunu göremiyordu. Asıl acıklı yan da Geoffrey'in en çok Maura'ya düşman olmasıydı. En başta onu mahvetmek istiyordu.

Arabasını park edince, önce çevreyi kolaçan etti. Kuşku verici bir durum görmeyince, çıkıp kulübe yürüdü. Gerry Jackson oradaydı.

"Selam Mickey!" Michael dostunun sesindeki sıcaklık Michael'i mutlu etti. Gerry kulübün bombalandığı gün yanan ve bir daha düzelmeyen çıplak başını perukla örtüyordu. Saçlarına ek olarak bir kulağı, yüzü ve boynunun bir kısmı da yanmıştı. Yanık yerleri yıllardır değişmemişti. Michael kendi kardeşlerine gösterdiği ilginin aynını Gerry'ye de gösterirdi.

"Selam Gerry? Arayan soran oldu mu?"

Gerry hayır anlamında başını salladı.

"İrlandalı iyi görünüyor. Yenisini mi aldın?"

Peruğundan söz edildiğini anlayınca Gerry güldü. Sert bakışlarına karşın iyi yürekli bir insandı.

"Evet, yeni. İki yüz papel verdim. Gerçek saçtan yapılmış, bak." Peruğu başından alıp Michael'in eline verdi.

Michael çaresiz peruğu inceledi. "Gerçekten çok güzel." İkisi de güldüler. Yıllardır ilk kez, Michael, çocukluklarını anımsamıştı. Birlikte oynarlardı. Gerry'nin babası savaşta ölmüştü. Annesi Bayswater Road'a çalıştırıyordu. Oyunların gelirine Ulusal Fakirlik Yardımları Fonu'ndan aldığı parayı ekleyerek altı çocuk büyütmüştü. Şimdi Enfield'de yaşıyordu ve artık torunlarının yetişmesiyle ilgilenen saygın bir hanımefendiydi.

Michael, Gerry'nin yanında durduğu sürece önsezi ile kötü bir haber beklemekteydi. Peruğu geri verip gülümseyerek büroların olduğu kata çıktı.

Kelly'yi arayabilmek için biraz zamana gereksinimi oldu. Sonunda ona ulaştı. Gerçekten de bütün kuşkuların kendisinin üstünde toplandığını anladı ve hiç şaşırmadı.

"Bak Kelly, bana oyun oynandı. Yemin ederim."

Kelly'nin kaba Kuzey İrlanda aksanı telefonu tırmaladı. "Pat O'Loughlin'e bulaşmak iyi fikir değil Ryan. Onu Maze'e bir gönderdiler mi hemen arka koltuğunda bulursun. Sen artık öldün."

Havadan sudan söz eder gibiydi.

Michael kendini tutmakta güçlük çekiyordu. En zorlu kabadayıları bile korkutan asabiyetine kapılmamak için kendini tutmaya çabalamaktaydı.

"Sana söylüyorum, bu bir tuzaktı. Benden ne istiyorsun? Ben otuz yıldır senin başbelası örgütünle çalışmıyor muyum arkadaş? Sen daha doğmadan ben örgüte para veriyordum."

Eğer onlara Geoffrey'den söz etse hem kendisine bir daha asla güvenmeyecekler, hem de onu öldüreceklerdi. Annelerinin kalbi kırılacaktı.

Kelly düşüncelerini yarıştırır gibi bir hızla ortaya koymayı sürdürdü.

"Evet Bay Ryan, bizim için çok şey yaptınız. Bir saat önce Sean Murphy ve Liam McNamara sizin o güvenli merkezlerinizin birinden alınmışlar. Sen öldün artık Ryan."

Telefon kapandı.

Michael şaşkınlık içinde, kapanan telefona bakıyordu. Murphy ve McNamara. Alıcıyı yerine koydu. Alnından soğuk terler akıyordu. Yerinden kalkıp köşedeki içki dolabına gitti. Büyük bir bardağa kanyak doldurdu. Bir dikişte içti. Geoffrey işini bitirmişti. O da Geoffrey'i temizleyecekti. Maura'nın da annesinin de canı cehenneme. İrlandalıyı yakalatanın Geoffrey olduğunu ortalı-

ğa duyuracaktı. Böylece onun icabına önce IRA bakarsa sorun kalmayacaktı. Bakmazsa, o zaman da Geoffrey'in işini kendisi görecekti. İrlandalılar olmadan da yaşardı nasıl olsa. Maura'nın evini aradı. Ona olanları anlatmalıydı.

Telefonu Templeton yanıtladı.

"Willy?"

"A! Selam Michael." Sesinde yakınlık vardı.

"Maws orada mı?"

"Hayır. Geoffrey ile görüşmek için annenlere gitti. Benim yapabileceğim bir şey var mı? Arayanlara ben bakarım dedim ona. Onu yemeğe götürecektim ama kardeşini bilirsin. İş her şeyden önemlidir der." Şakacı bir tonla, dostça konuşuyordu.

Michael kendini zorlayarak güldü.

"Onu benden önce görürsen söyler misin, işçimizden kesinlikle kurtulmam gerekiyor. Kim olduğunu o bilir. Kelly ısrar ediyormuş dersin, anladın mı?"

"Evet. Merak etme, not aldım."

"Görüşürüz Willy."

"Hoşça kal Mickey."

Demek Maura burnunu kırmış ve annesının evine gitmişti. Belli ki küçük piçi orada kıstırabilmişti. Sersem herif! Orada güvenlikte olacağını sanmış olmalıydı.

Michael ceketini giyip bürodan çıktı. Öğle olmuş, trafik sıkışmıştı. Öfke için de Lancaster Yolu'na ulaştı. Geoffrey ona oyun oynamıştı ve bunu ödeyecekti. Onu annesinin evinden çıkarmaya çalışacaktı. Olmazsa yakasından tutup bunu zorla yapacaktı. Annesinin de, ötekilerin de, herkesin canı cehennemeydi. Gümbürtüye gitmeyecekti. Kendini öyle öfkeye kaptırmıştı ki, karşıda duran siyah Granada Scorpio'yu farketmemişti bile.

Maura sonunda Geoffrey'i annesinin evinde bulmuştu. Telefonu Garry yanıtlamış, Maura da ondan ki-

min aradığını kimseye söylememesini istemişti. Geoffrey bilse kaçardı. Oysa Michael'den önce onu görmesi gerekliydi. Garry'ye ben gelene dek onu orada tut demişti. Belki Geoffrey camdan yola bakar diye arabasını arka tarafa bırakmıştı. Tanıdık basamakları tırmanırken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Bu eve neredeyse on yıldır gelmemişti. Benny'nin öldürülüşünden sonraki kavgadan bu yana uğramamıştı. Ürperdi. Annesini görmek, eski yaraları deşmek istemiyordu ama mecburdu. Tek istediği Geoffrey'in ona yardım etmek istediğini anlamasıydı.

Cesaretini toplayıp kapıyı çaldı. Annesinin ayak seslerini tanıdı. Kapı açıldığında iki kadın on bir yıl sonra ilk kez yüz yüze geldiler.

Maura hayretten donakaldı. Annesi şişman bir ihtiyar olmuştu. Yüzü çizgilerle donanmış, saçları bembeyaz olmuştu. Yalnızca gözleri eskisi gibiydi. Şeytanca düşüncelerle dolu ve canlı.

Annesi, onun özür dilemeye geldiğini sanmıştı. Maura bunu anladı ama aldırmadı. Bugün, ne gerekiyorsa onu yapabilir, her oyunu oynayabilirdi. Ayrıca, annesiyle karşılaşmanın hiçbir anlamı olmadığını görüyordu.

"Selam anne." Sesinin ne kadar normal çıktığına kendisi de şaşırdı.

Sarah'nın gözleri onu baştan ayağa süzdü. Maura siyah bir tayyör, içine de beyaz, kaşmir bir bluz giymişti. Annesinin aklından bu kıyafetin fiyatını hesapladığını neredeyse işitebiliyordu.

"Ne istiyorsun?" Sarah'nın sesi kayıtsızdı. Belli ki işi yokuşa sürmek için elinden geleni yapacaktı.

Maura buyur edilmeyi beklemeden eve daldı. Annesini itmek zorunda kalmış ve ne denli ufak tefek olduğunu bir kez daha kavramıştı.

"Geoffrey burada mı?"

Bir yandan da mutfağa yürüyordu. Sarah da onu izledi. Merak içindeydi ama konuşmadı. Burada garip birşeyler oluyordu. Geoffrey köşeye kıstırılmış bir kedi gibiydi. Kapı ya da telefon çalsa, neredeyse kriz geçiriyordu. Bu karmaşık durumun anahtarı belli ki kızındaydı ve bu nedenle, yalnızca bu nedenle onun eve girmesine ses çıkarmayacaktı.

Maura mutfağa girdi. Geoffrey ve Garry mutfak masasının başındaydılar. Garry ona gülümsedi. Geoffrey ise yıldırım çarpmış gibi baktı.

"Merhaba Geoffrey." Mutfak o eski tanıdık yerdi. Bu kadar yıl içinde hiçbir şey değişmemişti.

"Yalnız konuşabilir miyiz, lütfen?"

Geoffrey'in bakışlarını arkada duran annesine çevirdiğini gördü. Başıyla Garry'e bir işaret yaptı. O da kalkıp annesinin yanına gitti.

"Gel anne, muhabbet kuşlarını yalnız bırakalım biraz."

Sarah onu sertçe itti. "Çek pis ellerini üstümden. Burada neler oluyor?"

Maura annesine dönüp omuzlarından tuttu. Sonra da onu mutfak kapısından dışarı itti.

"Bırak beni, pis ahlaksız orospu!"

"Garry onu oturma odasına götürsene. Heykelleri orada yalnız kalmışlardır." Sesi alaycıydı. Annesinin gözlerinin içine bakıyordu. "Burnunu bu işe sokma anne. Seninle ilgisi yok."

Mutfak kapısını sıkıca kapatarak annesinin daha da yükselen sesini dışarıda bıraktı. Garry'nin onu yatıştırmaya çalıştığını duyabiliyordu. Geoffrey korku içinde kendisine bakıyordu.

"Michael her şeyi biliyor."

Geoffrey gözlerini yere indirdi.

"Bak şimdi Geoff, böyle bir şeyin uzun süre gizli

kalamayacağını hepimiz biliriz. Ben sana yardım etmeye geldim. Gerçi seni görünce bunu neden yaptığımı anlayamıyorum ama... Ülkeden ayrılmak için yalnız yirmi dört saatin var."

Geoffrey başını kaldırdı. Korku içindeydi ama gözlerinde garip bir ışık vardı.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Beni korkutamazsın."

Maura yüksek sesle güldü. "Korkuyorsun bal gibi. Benden de Michael'den de ödün patlıyor. Hele Michael'in halini görseydin, şeytanı bile korkutacağını anlardın."

Maura konuşurken dört kez ardarda bir gümbürtü duydu. Geoffrey ise bir gülme krizine girmiş gibiydi.

Michael annesinin evinin önünde fren yaptı. Fiona Dalgleesh küçük oğlunu çarşıya götürmekteydi. Araba lastiklerinin çıkardığı sesten irkildi. Oğlunun elini tuttu. "Deli bu araba kullanan adamlar!" diye söylendi. Sonra duran arabadan geniş yapılı, yakışıklı bir adamın çıktığını gördü. Ekim ayının zayıf güneşi altında bir pırıltı gözüne çarptı. Karşıya bakınca gözleri hayretle açıldı. Orada park etmiş siyah bir arabanın arka koltuğunda silahlı bir adam oturuyordu. Hiçbir şey düşünmeden oğlunu kaldırıma fırlattı ve kendisi de üstüne kapandı. Dudaklarının arasından acı bir çığlık yükselmişti.

Michael, hâlâ öfke içindeydi, ama çığlığı duydu ve o yana baktı. Kadının, çocuğun üstüne kapanışını izledi. Gördüğü son şey buydu. Bir anda kafasına gelen bir kurşun beynini parçaladı. Boş bir çuval gibi kaldırıma yığılıp kaldı.

Kadın, onun yüzünde şaşkın bir ifadeyle yere yığılışını gördü. Silahlı adam arabadan çıkıp ona iki üç el daha ateş etti. Fiona Dalgleesh, bütün korku ve şaşkınlığı-

na karşın, bu sonraki atışların gereksizliğini düşünebildi. İri yapılı, yakışıklı adam zaten ölmüştü.

Araba uzaklaşınca sokak eski sessizliğine döndü. Bir şeylerin iyi gitmediğine tek kanıt, Michael'in kanlar içindeki cesediydi.

Silah sesleri duyulunca Maura ile Garry evden fırladılar. Sarah da onları izledi. Geoffrey içeride yalnız kalmıştı.

Sokak birdenbire evlerinden koşup gelen insanlarla dolmuştu. Maura basamakları uçarak indi. Sokağa ulaşıp kaldırımda yatan Michael'in başını kollarının arasına alarak beşikteymiş gibi sallamaya başladı. Öyle derin bir şoka girmişti ki ağlayamıyordu bile.

Geoffrey, annesi, diğer kardeşleri... her şey aklından silinmişti. Polis ve ambulans geldiğinde, Maura'yı Michael'in cesedinden ayırabilmek çok zor oldu. Beyaz kaşmir bluzu kan, beyin ve kemik parçaları ile kaplanmıştı. Garry da şokta ve sessizce onun yanında duruyordu. Sarah en büyük oğlunun Maura'nın kucağında duran cansız başına şöyle bir bakmış, sonra dönüp eve yürümüştü. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Maura ve Garry şoka girdiklerinden hastaneye götürüldüler. Maura ilaçla uyuşturuldu. Ertesi sabah hastaneden William Templeton ile birlikte ayrıldı. Gazetelerin dikkati üstlerindeydi. Templeton'un kolu Maura'nın omzundayken çekilmiş resimleri hemen bütün ulusal gazetelerde basıldı. Maura acısının arasında bile Templeton'un kendisine abayı yaktığının farkındaydı. Ona minnet duyuyordu. Maura'yı evine Templeton götürdü ve onu dış dünyaya karşı korumaya aldı.

Maura hiç kimseyle konuşmuyordu. Ne Carla, ne Marge ne de kardeşleriyle. İşlerin sorumluluğunu Roy üstlenmişti. Hiçbir şey söylemedikleri halde, bütün kardeşlerin Geoffrey ile neler olduğunu, Michael'den son-

raki en büyük kardeş olduğu halde işi neden onun üstlenmediğini merak ettikleri belliydi.

Polis Maura ile üç kez görüşme yaptı. Onlara her defasında aynı şeyi söyledi. Kardeşinin öldürülmesi olayında kuşkulanabileceği hiç kimsenin olmadığını...

Oysa kuşkusu vardı ve bütün gücünü bu konu üstünde toplamıştı. İki haftalık kapanıştan sonra Maura yeniden dünya ile yüzleşmeye hazır olduğunu hissetti. Yastan çıktığında eskisinden çok daha sağlam, çok daha sertti. Şimdi içinde nefret vardı. Büyük, kocaman, ekşi kokulu bir nefret. Bunu bir avantaj olarak kullanacaktı. Michael ölmüştü ama Ryanlar süreceklerdi. Bu onun Michael'e olan borcuydu.

Yirmi yedinci Bölüm

MICHAEL'in öldürülüşünden tam on dört gün sonra, sabah saat dokuz otuzda Maura kulüpten içeri girdi. Gerry Jackson ona yaklaşıp elini yavaşça omzuna koydu.

"Bana gereksinmen olursa bir telefonun yeterli Maura."

Başıyla onaylayıp yukarı çıktı. Kulüpteki müzik çok gürültülüydü. Ayrıca, müşterilerin sesleri ve bardakların şıngırtısı da duyuluyordu.

Roy onu görünce şaşırdığını belli etti.

"Maws?"

"Dünyaya dönmek zorundaydım arkadaş. Her şeyi üstlendiğin için sağol. Söz veriyorum, bunu yaptığına değecek."

Roy, Michael'in koltuğunda yakalanmaktan utanmış bir halde yerinden kalktı.

Maura eliyle işaret ederek, "Kalkma Roy" dedi.

Genç adam yeniden oturdu. Maura'daki değişiklik şaşırtıcıydı. Daha yaşlı görünüyordu. Michael'in ölümünden sonraki kısa süre içinde yıllar üstüne binmişlerdi sanki. Ayrıca gözlerine, daha önce varolmayan bir çelik pırıltısı yerleşmişti. Roy, "Sanki Michael kadın görünümünde geri geldi" diye düşündü.

"Elimden geleni yaptım burada. Biliyorum ki Mickey böyle olmasını isterdi."

Maura onun sesindeki acı ve yitikliği hissedebiliyordu. Gidip kollarını onun boynuna doladı.

"Onu özlüyorum Roy. Kimi zaman fiziksel bir acı gibi oluyor. Sanki bedenimin bir parçasını yitirmişim gibi."

"Biliyorum Maws, biliyorum." Maura'daki yumuşaklığa hayret ederek ellerini tuttu. "Onu öldüreni bulacağız. Merak etme."

Maura iç geçirdi. Onu öldüreni biliyordu. Doğruldu. Eliyle saçlarını düzeltti.

"Burada neler oldu?"

"Merak edilecek bir şey olmadı. Maws." Roy'un yüzünü göremediği halde, sesinden, bir şeyler olduğunu anladı. Karşısına geçip, masanın yanındaki koltuğa oturdu.

Sert bir ses tonuyla sordu. "Söylesene ne oldu?"

"Bak, başka bir gün anlatırım. Şimdi durumun uygun değil."

"Kes şu zırvalamayı Roy. Ben artık büyük bir kızım. Ayrıca bu firmayı da ben yönetiyorum. Hem de neredeyse yirmi yıldır." Roy'un yüzüne bakınca sesi yumuşadı. "Beni korumana gerek yok Roy. Ben kendimi koruyabilirim."

"Sokaklar karıştı. Fırsat kollayanlar yüzlerini göstermeye başladılar."

Maura derinden iç geçirdi.

"Mezar soyguncularının ortaya çıkacağını düşünebilmeliydim."

"Bak Maws, bu benim çözemeyeceğim bir iş değil."

Maura masada duran paketten bir sigara yaktı.

"Neler olduğunu bilmek istiyorum. Hem de ŞİMDİ!"

Roy şaşkınlıkla bakakaldı. Maura onun yardım etmek istediğini, Michael olsa ne yapacaktıysa aynı şeyleri

yapmaya çalıştığını biliyordu. Ama milyonlarca yıl da geçse o bir Michael olamazdı. Michael Ryan'a en çok yaklaşabilecek insan kendisiydi. Hatta onun bedenine girdiğini, gözlerinden dşarıya baktığını hissediyordu. Şu anda da onun varlığını kuvvetle hissediyordu.

"Dinle Roy. Normale dönmem gerekiyor. Hepiniz Michael'i severdiniz, biliyorum. Ama Michael ve ben... çok özel bir durumdu." Alçak sesle konuşuyordu ve sözcükleri duyguyla yüklüydü.

Roy'un boğazı düğümlendi. Onun özenle makyaj yapılmış güzel yüzüne baktı. Söylediklerinin doğruluğundan kuşkusu yoktu. Maura ile Michael birbirlerine tanıdığı herkesten daha yakındılar. Konuşmaya başladığında sözleri Maura'nın üstüne bomba gibi düştü. Duydukları onu o derece etkiliyordu.

"Bir grup siyah Michael'in öldüğü günün gecesinde birkaç işyerini basmışlar. 'Yardie'ler.

Kin yüklü bir sesle konuşmaya başlayan Maura, tükürür gibi "Yardie'ler öyle mi." dedi "Ben Scotland Yardie'lerine bile metelik vermem. Bunlardan mı korkacağım. İbneleri kendi elimle ayıklayacağım. Aşağıdan Gerry'yi çağır. Çocuklara da telefon et. Sokağa çıkıyoruz. Önce şu 'macaroon'lardan başlayalım bakalım. Sen şimdi bana Mickey öldüğünden beri olan her şeyi anlat."

Roy anlatmaya başladı. İçten içe işleri Maura'ya devredeceğine seviniyordu. İyi çalışamamıştı, bunu biliyordu. Daha iyisini yapmayı isterdi ama işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu. Ailenin düşünürleri hep Mickey, Maura ve Geoffrey olmuşlardı. Diğerleri yalnızca gövde gösterisi yaparlardı. Eskiden Maura'nın hızlı kavrayışına hayrandı. Şimdi de Michael'in ölümü nedeniyle başlayan sorunları çözmekteki kararlılığından çok etkilenmişti.

Barrington Dennison otuz yaşındaydı. Uzun boylu, geniş omuzluydu. Çok çalıştırılmış kasları, kocaman elleri vardı. Hem siyah derili olmakla hem de fiziği ile gururlanırdı. Uzun, yağlı kıvırcık saçlarını ensesinde toplar, yeşil bir deri kurdeleyle bağlardı. Kurdelesiyle yeleği aynı renkteydi.

BMW marka arabasından kibirli bir çalımla çıktı. Brixton doğumluydu ve orada BMW'lere 'Siyah Adamın Arabası' denirdi. Şu anki kız arkadaşı on sekiz yaşında bir sarışındı. Arabada oturmuş afyonlu sigara çekiyor, Barrington'un işini bitirmesini bekliyordu.

Barrington bir Yardie idi. Soran herkese öyle olduğunu söylerdi. Bundan çok hoşlanırdı. Michael Ryan'ın ölüm haberi sokaklara yayılınca, hemen birkaç saat içinde eskiden göz koyduğu bir iki işyerine el koymuştu. Birçok insan gibi o da Michael'in ölümünden sonra sokakların herkese açık alan olacağı düşüncesine sahipti. Ayrıca grass ve ecstasy ve son zamanlarda da crack'a bulaşmıştı.

Yepyeni Rolex saatine baktı. On biri çeyrek geçiyordu. 'Çekiş' zamanıydı. Çekiş, kasaları boşaltmaya verilen addı. Bir kasa soygunu olduğunda soyguncunun fazla paraya el koymasını önlemek için her iki-üç saatte bir yapılırdı.

Yoğun çalışan bir kasaya yaklaşırken izlendiğinin farkında değildi.

Maura ona seslendi: "Barrington Dennison sen misin?"

Barrington bu dost ve yumuşak sesin geldiği yana baktı. İyi giyinmiş, güzel, beyaz bir kadın bir spor Mercedes'in yanında durmaktaydı. Ona gülümsedi. Kadının da kendisine gülümsediğini gördü ve bundan hoşlandı. "Ah canım! Beni mi bekliyordun bebeğim?"

Sosisli sandviç tezgahı civarındaki herkesin ona bak-

tığını görünce daha da keyiflendi ve cakalı bir yürüyüşle Maura'ya doğru gitti. Zengin beyaz bir orospu onun sokaklardaki kredisine ancak katkı yapardı. Herkesin gördüğünden emin olacak şekilde, cakasını daha da artırdı. Maura'nın dudaklarını ıslatmasını izleyerek bekledi. İnci gibi beyaz dişlerini göstererek sırıtmaktaydı.

Kadın, okşar gibi bir sesle, "Sana bir şey getirdim Barrington" dedi. Bir yandan da büyük deri omuz çantasını açmaktaydı.

"Seni tanıyorum. Hiç yabancı gelmiyorsun." Birden sözcükler ağzında tıkılı kaldı. Maura'nın çantadan uzunca bir kurşun boru çıkardığını görmüştü. Kadının güldüğünü duydu.

"Ben Maura Ryan'ım yağ tulumu, orospu çocuğu."

Sözcükler beynine ancak kaydoluyordu ki, arkadan kollarının yakalandığını hissetti. Daha sonra kirli kaldırımda sürüklenirken bir an yine acaba hâlâ herkes bakıyor mudur diye düşündü. Geniş yapılı iki beyaz adamın kendisini taşıdığını farkedince korktu. Bütün bunlar beyninin tepki vermesine zaman bırakmayacak kadar kısa zamanda olmuştu. İstedikleri noktada onu yakalamışlardı. Hırsından ağlayabilirdi.

Maura Ryan'ın boruyu başının üstüne kadar kaldırdığını ve oradan hızla kendisinin dizlerine indirdiğini gördü. Boru diz kapaklarını parçaladı. Bağırdı. Sonra borunun yine kalkıp indiğini gördü bir an içinde. Acı, dalgalar halinde gövdesine yayılıyor, gözlerinden fışkırıyordu. Kendisini kavrayan kollar gevşedi. Sonra Maura onun yanına diz çöktü. Saçlarından kavrayıp kafasını kaldırarak gözlerinin içine baktı.

"Bir daha kendini hırsa kaptırma bok herif. Beni duyuyor musun? Bir dahaki sefere sana da Danny Rubens'e yaptığımı yaparım. Michael Ryan öldü ama ben

yaşıyorum. Bunu unutma. Yardie dostların da bunu böyle bilsinler."

Barrington acı içinde, söylenenleri başıyla onayladı.

Maura ve adamları ayağa kalktılar. Barrington bir acı bulutu arasından onların büfeye yöneldiklerini izledi. Büfeyi çalıştıran iki zenci genç bırakıp kaçmışlardı. Böyle şiddet hareketlerinin içinde kalmaya hiç niyetleri yoktu. Maura ile Roy büfeyi kilitleyip oradan ayrıldılar.

Mercedes'ine yürürken, Maura yeniden Barrington'un yanından geçti. Onun kıvrılıp kalmış bacaklarına ve acıyla buruşmuş yüzüne baktı. İçini heyecan kapladı. İşi tam Michael usulü yapmıştı. Michael olanları görebilse onunla iftihar ederdi.

Diğer büfelere geldiklerinde hepsinin boş olduğunu gördüler. Kötü haber tez ulaşmıştı.

Barrington'un sevgilisi öyle şaşkındı ki ambulans gelene dek olağandışı bir şeyler olduğunu bile farketmemişti. Bob Marley'in "Redemption Song" adlı şarkısını dinlemekle meşguldü.

Kulübe döndüklerinde Maura ve erkekler, Londra'daki üstünlüklerini yeniden sağlamak için alacakları önlemleri konuştular. Konuşulanların hepsi bir haftada gerçekleştirildi. Maura yeterliliğini kanıtlamış, kolayca Michael'in boşluğunu doldurmuştu. Yerine sağlamca yerleştiğinden emin olunca, dikkatini İrlandalılar sorununa ve kardeşi Geoffrey'e yöneltti.

Kelly, Kilburn'da bir pansiyonda Maura'yı bekliyordu. Ev sahibi bir sempatizandı. Londra'da çok sayıda sempatizan vardı.

Kelly boş sokağa bir arabanın girdiğini duyunca saatine baktı. İkiyi çeyrek geçiyordu. Gelenin Maura olduğunu tahmin etti. Yerinden kalkıp pencereye gitti. Per-

deyi araladığında Maura'nın arabayı kilitlediğini ve eve doğru geldiğini gördü. Ön kapı açıktı. Maura'nın yumuşak ayak seslerinden merdiveni çıktığı anlaşılıyordu.

Başka kimse var mı diye pencereden bakmayı sürdürdü. Ne çeşit bir görüşme yapılacağından hâlâ emin değildi. Maura ile Michael Ryan'ın birbirlerine ne kadar yakın olduklarını biliyordu. Michael'in ölümü kardeşini çok sarsmış olmalıydı. Kendine gelince, Maura'yı her zaman sevmiş ve saymıştı. Onunla iş yapmaktan hoşlanırdı. IRA'da kadın erkek ayrımı yoktu. İki taraf da elini kana bulardı. Amaçları uğruna, erkeklerden daha yeterli ve daha kahramanca çalışan çok kadın tanımıştı. Hamile bir kadını vurabilen, okul otobüsünü havaya uçuran kadınlar tanımıştı. Sözüm ona en sert erkeklerin yapamayacakları türde eylemlere girişmekte bu kadınlar hiç tereddüt etmezlerdi. Herkesten çok da şu Maura Ryan'a güvenirdi. Onunla görüşmeyi yalnız bu nedenle kabul etmişti.

Kapı yavaşça tıkırdatılınca pencereden ayrıldı. Gidip onu içeri aldı.

"Selam Kelly."

"Maura, hoşgeldin. Gel, otur."

Maura doğal bir tonla konuşmuş, Kelly de her zamanki nezaketiyle davranmıştı. Kadınların bulunduğu her ortamda, kendiliğinden nazik olurdu.

Maura divana oturup, eline Kelly'nin sunduğu Bushmills bardağını aldı. Kelly gülümseyerek onun karşısına geçti. Çıplak ampulden gelen ışıkta Maura'nın gözlerini işe katmadan, yalnızca hafifçe gülümsediğini farketti. Belli ki hâlâ yastaydı. Sigarasını çıkarmak için çantasını açtığında Kelly bir an için tedirgin oldu. Maura bunu sezdi ve "Endişe etme Kelly," dedi. "İntikam almayı düşünüyor değilim. Ne olduğunu biliyorum bunu açıklamaya geldim."

Kelly masadan kibrit kutusunu alarak Maura'nın sigarasını yaktı.

"Anlat. Dinliyorum."

Kadın üzgün bir halde ve sözcükleri seçmekte kararsız, konuştu.

"O'Loughlin'i ve diğerlerini eleveren Mickey değildi."

"Peki, kimdi o halde?"

Sert bir sesle sorulan bu soruyu yanıtlamadan önce Maura içkisinden bir yudum aldı. Cesaretini toplar gibi oldu.

"Kardeşim Geoffrey."

Kelly bu bilgiyi hazmetmeye çalıştı.

Maura, sesi Michael'i yitirmişliğin acısıyla dolu olarak, "Mickey yıllar boyu size karşı hep iyi oldu" dedi.

Kelly nazik bir sesle anlatmaya koyuldu. "Bak Maura, Michael'in anlayamadığı bir şey vardı. Ryan'lar Londra'da güçlüdür. Polisin büyük kısmı elinizdedir. Büyük kulüpleri siz çalıştırırsınız. Kumarhaneleriniz, barlarınız vardır. Seks dahil paranın aktığı bir yığın alan elinizde. Ayrıca imar, inşaat alanıyla da ilgilisiniz. Ama bizim gibiler için siz çerez sayılırsınız. Biz tüm dünyanın tanıdığı ve korktuğu, uluslararası bir örgütüz. Bize para verenler arasında Kaddafi var, Baader Meinhof var, PLO var. Bu liste saymakla bitmez. Size tek verdiğimiz şey güvenimizdi ve bu güven sarsıldı."

Maura öfkelendi. "Tanrı aşkına Kelly, bu gece buraya neden geldim sanıyorsun?" Michael'in adına sürülen lekeyi temizlemek istiyorum. O 1960'tan bu yana size parasal destek verdi. Yıllarca size gereğinden çok yardımcı oldu. İnsanları sakladı. Silah sağladı. Silahlı kuvvetlerden, Meclis üyelerinden bilgi topladı. Sonradan sizin havaya uçurduğunuz, öldürdüğünüz insanlardan..."

Kelly onun sözünü kesti. "Bunları tartışmıyorum.

Michael yıllarca iyi bir iş arkadaşımızdı. Tanrı biliyor ya ona zarar vermeyi hiç düşünmedik. Ama olanlardan sonra atılacak tek mantıklı adım buydu. Bu gece burada istediğin ne Maura? Bana bunu söyle. Michael öldü. Bu bitti artık. Yanlış adamı tuttuğumuz için üzgünüm. Bu hata hemen düzeltilir. Ama sanırım sen başka bir şey istiyorsun. Yalnızca dönekliği kardeşin Geoffrey'in yaptığını söylemeye gelmedin herhalde."

"Benim istediğim şu: Hepimiz eski yerlerimizi koruyabilmeliyiz."

Kelly katıla katıla güldü.

"Aman Maura çok komiksin. En iyi üç adamımız zindanı boylamış. Sen de her şeyi unutmamızı istiyorsun. Çıldırmış olmalısın." Yeniden gülmeye başladı. Bir yandan da elinin tersiyle gözlerinden akan yaşları kuruluyordu.

Maura bitmek üzere olduğu sigarasından yeni bir sigara daha yaktı. Yalnız ve sıkıntılı görünüyordu.

"Michael'a karşı böyle saygıyla dolu olman beni duygulandırdı." Alaylı bir sesle konuşmayı sürdürdü. "Demek bu kadar vazgeçilmezmiş sizin için. Bak Kelly, o benim her şeyimdi. Onun ölümü benim gözümde yalnızca 'mantıklı bir adım' olamaz. Gereksiz, haksız bir cinayettir. Eğer size olanları anlatmamıza fırsat tanısaydınız, bu hata yapılmayacaktı."

Kelly güldüğüne pişman olmuştu. Sözünü ettiği adamın bu kadının kardeşi olduğunu hesaba katmamıştı. IRA'da aileye, arkadaşlığa bakılmazdı. Önemli olan tek şey amaçtı.

"Güldüğüm için özür dilerim. Ama ne dediğimi anlıyorsun, değil mi?" Maura'nın üzgün yüzüne baktı. Kendisi de üzülmüştü. Amaç uğruna Maura gibi yakınlarını yitirmiş birçok kadın vardı. Bir daha asla eve dönmeyecek olan eşler, evlatlar veya zindanlarda çürüyen

aile üyeleri. Yeniden söze başladı. "Geoffrey'in işi bitmiş sayılır, biliyorsun değil mi?"

Maura başıyla onayladı.

"Bak Maura, ne yapmaya çalışacağımı sana anlatayım. Ama hiçbir söz vermiyorum. Senin hatırın için birkaç kişiyle konuşacağım. Durumu anlatacağım. Geoffrey'i gözden çıkarman, eski yerinizi sağlamlaştırma niyetinize bir kanıt olabilir. Ama bütün yapabileceğim bu. Kendi başıma vaadde bulunamam. Anlıyor musun?"

Maura'nın istediği de buydu. Geoffrey'in hesabı görülmüştü. Buraya gelmekteki amacı buydu. İçten bir gülümseyişle Kelly'e baktı.

"Ben kendi hesabıma kin tutmayacağım. Kardeşim Benny öldürüldüğü zaman Michael bunun bir iş kazası olduğunu, herhangi birimizin başına gelebileceğini söylemişti. Haklıydı. Sanırım, bu yaşadığımız hayat tarzı için ödediğimiz bir bedel."

"Bizim için de öyle Maura. Şu Geoffrey'inki de şaşılacak bir sersemlik. Bindiği dalı kesmek. Eh, sizinki kadar geniş bir ailede bir çürük elma çıkması normal."

Maura omuz silkti. "Sanırım öyle. Ama o da uzun süre hayatta kalmayacak."

Kelly gülümsedi ve kadehleri yeniden doldurdu.

"Bundan emin olabilirsin. Şimdi içelim. Senin buna ihtiyacın var."

Yirmi sekizinci Bölüm

Kasım 1986

MICHAEL toprağa veriliyordu. Dondurucu bir soğuk vardı. Bütün sabah sakin bir yağmur yağmış, şimdi ise kara bulutlar daha sonra gelecek fırtınanın habercisi olarak toplanmaya başlamışlardı. Maura ağlamıyordu. Gözleri ile Michael'in cenaze törenine gelmiş olan yüzden fazla insanı tarıyordu. Hosteslerin çoğunlukta olduğunu gözledi. Kimileri çalışmayı yirmi yıl önce bırakmışlardı. Şimdi genç meslekdaşlarıyla yanyana duruyorlardı. Hepsi içtenlikle üzüntülüydüler. Onların varlığı Maura'yı mutlu etmişti.

Gözlerini mezarın sağında duran Geoffrey'e çevirdi. Pişmanlıkla ağladığını gördü. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülmekteydi. Onun yanında taş gibi yüzü ve kuru gözlerle anneleri duruyordu. Maura'nın içinden gidip Geoffrey'i mezara, ölümüne yardımcı olduğu kardeşinin yanına göndermek geldi. Herkesin şu anda burada olması onun yüzündendi. Michael da burada mezarda olacağına, pırıl pırıl giyinmiş, erkenden işine gelmiş olacaktı. Kaçta yatarsa yatsın, hep erkenciydi. Maura Michael'in, nerede olursa olsun, Geoffrey'in ölümünü görmesini dilemekteydi. Kendi kendine gülümsedi. Bu, muhbirlere uygulanan tipik bir IRA cinayeti olacaktı. Muhbir önce kaçırılacak, sonra başının arkasından tek

kurşunla öldürülecekti. Kelly işlemin, cenaze töreninden on gün sonra yapılacağını söylemişti.

Geoffrey gözlerini ağabeyinin tabutundan kaldırdı ve Maura ile gözgöze geldi. Bir an için onun kendisine gülümsediğini sandı ve gülümseme ile yanıt verdi. Sonra Maura bakışlarını yere indirince, onunla olan kırgınlığın asla düzelmeyeceğini anladı. Geoffrey kendi eliyle sonunu hazırlamış olduğunun farkındaydı. Yıllardır sürdürdüğü izlerin, kapı dinlemeler, iz sürmeler ve planlamaların hepsi boşa gitmişti. Michael'in ölümüne yol açacak topu atar atmaz pişman olmuştu. Şu anda Michael geri gelebilecek olsa, onun yerine ölmeye çoktan razıydı.

Maura aşağıya, mezar çukuruna baktı. Michael tahta bir kutu içinde oradaydı. Artık hiçbir zaman eve gelmeyecekti. Yeniden Geoffrey'e nefret duydu. Michael istediği zaman onun öldürülmesine karşı çıkmasaydı, belki bütün bunlar önlenebilecekti. Eğer bir ay önce biri ona bir kardeşini öldürteceğini söyleseydi, kimbilir nasıl karşı çıkardı. Şimdi ise Geoffrey'in bir an önce ölmesini istiyor, bekleyemiyordu.

İnsanların, ağlarken gördükleri Geoffrey'e acıdıklarını gördü ve iyice öfkelendi. Midesi bulanıyordu. Yüzünü öte yana çevirip William Templeton'un ceketine gömdü. Templeton onun saçlarına doğru bir şeyler fısıldayarak Maura'yı sımsıkı tuttu.

"Sakin ol, her şey yoluna girecek," diyordu.

Sarah Ryan kızına bakıyordu. Carla'nın her zamanki gibi onun yanıbaşında olduğunu gördü. Kendisi Geoffrey ile torunu Benny'nin arasındaydı. Kolunu Benny'nin omuzlarına doladı. On bir yaşındaki Benny böyle çocuk gibi sarmalanmayı beğenmedi ve silkelendi. Artık bir erkek olduğunu düşünüyordu. Keşke babası ve amcalarıyla olmasına izin verilseydi. Michael amcası-

nı severdi. Zaten, kendisi bilmese de, tıpkı ona benziyordu. Aynı özelliklere, tavırlara sahipti. Ayrıca Michael'deki tuhaflık onda da vardı. Hem Sarah hem de Janine onun çok üstüne düşüyorlar, çocuğun günden güneartan şekilde kadın düşmanı olduğunu farketmiyorlardı.

Sarah bütün dikkatini tek olan kızı üstünde toplamıştı. Michael de onun kadar kötüydü ama onu kızına tercih ederdi. Sarah'a göre erkekler vahşi bir cinsti. Bunu yaşamın bir gerçeği olarak kabul etmek gerekirdi. Kadınlara gelince, onlar güçlü olmalı ama asla saldırgan olmamalıydı. Sokakta dolaşan, eskiden İrlandalı kadınlara dendiği gibi, 'eksik etekler' görmüştü. Kendi annesi de Shepherd's Bush'un en kavgacı kadını olarak tanınırdı. Ama, kızının yaşam biçimine Sarah asla akıl erdiremiyordu. Maura ile Michael'in yıllarca ara ile doğmuş ikizler gibi, bir bütün oluşturmalarını, kızının ağabeyine olan düşkünlük ve bağlılığını anlayamıyordu. Maura'nın on altı yaşından bu yana içten içe ölmeye başladığını, Terry Petherick tarafından terk edilme acısını ve bebeğinin gövdesinden koparılıp alınışının dehşetini yaşadığını göremiyordu. Bütün bu acılar zaman içinde dışa vurulacaktı. Sarah bunu kavramıyordu. Kürtaj olayını kendisi bile zihninin derinliklerine itmişti. Duyduğu suçluluk arada bir aklına gelecek olsa, kızından doğacak bir çocuğun bu dünyaya salınmaması gerektiğini söyleyerek kendini avuturdu.

Terry Petherick, yanında iki polis daha olduğu halde, plakasız bir arabada, cenaze kortejine yakın bir yerde oturmaktaydı. Tanımadıkları, emin olmadıkları herkesi bir bir not ediyorlardı. Başka bir arabadan, polis resim çekmekteydi. Bütün polisler, son görevlerini yapmaya gelen önemli kişilerin çokluğundan etkilenmişler-

di. Böyle bir sonuç alındığına göre, Michael Ryan sağlığında çok büyük çekim gücü kazanmış olmalıydı.

Londra gangsterler sahnesinin süsü olan deyim yerindeyse 'saygın' aktör ve aktrislerden oluşan Shakespeare Takımı da tam kadro oradaydı. Magazinlere resim vermek isteyen modeller, tanınmış gazetelere 'Katil gangster ile geçen gecelerim' başlıklı öykü satmak isteyenler hep oradaydılar. Michael Ryan ölmüştü ama asalaklar, çevreye yansıyan görkemden ufak bir nasip almanın peşindeydiler.

Terry Petherick içinden gülümsedi. Arka sıralarda ciddi ve sinirli görünen birkaç kişiyi farketmişti. Acaba ne kadar borçları vardı diye düşündü. Sonra törene katılanları taramayı sürdürdü. Birkaç boksör, spor tanıtımcısı ile Liverpool ve Birmingham'lı birkaç ünlü gangster gördü. Taziyelerini sunup, kendilerini göstermeye ve biraz da ne olup bittiğini görmeye gelmişlerdi. Kendilerine yer açılması olasılıklarını, Ryan ailesinin hâlâ aynı güçte olup olmadığını merak ediyor olmalıydılar. Terry kalabalığın arasında iki hakim gördü. Bunların biri kiralık oğlanlara ve çocuk pornografisine olan merakı yüzünden meslekten atılmıştı.

Daha sonra törenin sona erdiğini, katılanların arabalarına yürüdüklerini gördü. O anda Maura'yı farkedince yine kalbi sıkıştı. Gözleri ne zaman ona değse başına bu geliyordu. Kadın her zamanki gibi çok güzeldi. Kendine, birlikte geçirdikleri son geceyi hayalinde yeniden yaşamak için fırsat verdi. Hâlâ bekârdı. Nedeni de bu uzun boylu, kararlı ve çok çekici olan kadındı. Arabanın camını indirdi. Rutubetli soğuk, kamçı gibi yüzüne çarptı. Maura'nın kendisini gördüğünü anladı.

Maura, kendisine bakmasından kâh hoşlanıp kâh nefret ettiği adamın yüzünü gördüğünde, kendi tören arabasına doğru yürümekteydi. William'ın kolu omuzla-

rındaydı. Adam birden kasıldığını hissetti ve onu daha sıkı tutmak istedi. Maura ise ondan ayrılıp Terry'nin bulunduğu arabaya doğru yürüdü.

"Tanrı cezalarını versin! Bunlar bize bir şey yapmazlar, değil mi?"

Terry genç polisin telaşına gülebilirdi ama kendisine doğru gelen Maura'ya bakmakla meşguldü. Kadın konuşmaya, Terry'nin de nabzı yükselmeye başladı.

"Selam Terry. Uzun zaman oldu."

"Merhaba Maura. Hem de çok uzun." İstekle birbirlerine bakıyorlardı. Polisler de William Templeton da onların arasındaki elektriği farkettiler.

"Kardeşinin ölümüne üzüldüm."

Terry konuşurken Garry ile Leslie, biraz arkadan da sarhoş bir halde Lee arabanın yanına geldiler. Polis ve basının orada oluşu hepsini kızdırıyordu. Mezarlığın dışında, törene gelen ünlülerin filmini çeken bir ekip de vardı. Michael, sağlığında olduğu gibi ölümünde de haber konusuydu.

Garry, Terry'nin açık penceresine eğildi.

"Cehennem olup gitsenize. Michael öldü. Hâlâ yakasını bırakmayacak mısınız?"

Leslie ve Lee saldırgan bir tavırla onun arkasında duruyorlardı. Çevreye, hissedilir bir gerginlik yayılmıştı.

Maura çelik gibi sert bir sesle, "Bırak şimdi Garry" dedi.

Kardeşi öfkeli bir yüzle ona baktı.

"Bunlar pislik Maws!"

"Tamam, kes artık. Bugün saldırganlık istemiyorum. Toparlan biraz. Herkes bize bakıyor."

Bir an için üç kardeş de duraksadılar: Biraz uzakta olan Lee, Maura'nın sesindeki uyarıyı farketmemişti. Arabaya yaklaşıp, "kan emiciler!" diye bağırdı.

Maura onun kolunu yakaladı. Eli çelik bir çember

gibiydi. Dişlerinin arasından, "İyice canımı sıkmadan şunu alıp götür Garry" dedi. Lee'yi Garry ve Leslie'ye doğru itti. "Sizinle sonra konuşurum. Şimdi kaybolun."

İki adam Lee'yi hızla uzaklaştırdılar. Maura çevresindeki insanlara bakıyordu. Bu karşı çıkışın farkedilmiş olduğunu biliyordu. Başıyla Terry'yi selamlayıp kendi arabasına yürüdü. Lee ve Garry'ye öfkesinden köpürüyordu. Bir yandan da durup Terry ile konuşmanın büyük hata olduğunu düşünüyordu. Kendini tutamamıştı. Onu birden karşısında görünce yıllar boyu bastırdığı özlem ve istek bütün benliğinden taşmıştı.

Sarah Maura'nın polisle konuştuğunu görmüş, Terry Petherick'i iyice incelemişti.

Terry arabadan, Maura'nın uzaklaşmasını izledi. Diğer iki polis korku içindeydiler.

"Bizi de öbür tarafa yollayacaklar sandım efendim."

Terry gözlerini, uzaklaşmakta olan Maura'dan ayırdı ve genç polise baktı.

"Yok canım. Güvenliktesiniz. Güpegündüz Ryan'lar bile adam öldürmez."

Arkadaşı Cranmer diğer arabadan inip yanlarına geldi. Terry'nin Sierre'sına girip oturdu. "Bakıyorum senin kuş durup biri iki laf etti?"

Terry güldü. "Git işine Cranmer."

Cranmer geveziliği sürdürürken Terry bir gün bu dedikodudan kurtulup kurtulamayacağını düşünüyordu. Vine Street'e tayin olan her polisin dinlediği ilk öykü bu olurdu. İşin tuhafı bunu duymak herkesi etkiler, Terry'nin prestiji artardı. Dünyasındaki çifte standarda karşı başını salladı.

Maura, taziyede bulunanlar ve gelecek için yardım önerenlerin arasından geçip arabasına ulaştı. William'ın kalabalığın içinde gözden yittiğini fark etti. Roy arabada

oturmuş Maura'yı bekliyordu. Yerine yerleşince şoförü kendilerinden ayıran cama vurdu.

Şoför mikrofondan "Evet Madam?" diye yanıtladı.

"Henüz eve dönmüyoruz. Beni Bramley Arms'a götürün lütfen."

Şoför başını sallayıp limuzini çalıştırdı. St Mary Mezarlığı arkada kaldı. Birkaç dakika sonra Bramley Arms'da arabadan inip arka bara geçtiler.

Masada bir şişe Remy Martin ve iki bardak vardı. Maura, paltosunu, eldivenlerini çıkardı. Masaya oturup iki sert içki doldurdu.

Roy da yanına oturarak Maura'nın konuşmasını bekledi.

Maura içkisini yudumlayıp sigarasından çektiği derin nefesleri her zamanki gibi ciğerlerine gönderdikten sonra, "Anthony ile Benny'nin mezarları nasıl yıpranmış, farkında mısın?" dedi. "Bana hatırlat da yarın görevlileri arayayım."

Roy başıyla onayladı. Maura'nın ateşi çıkacak gibiydi. Ellerinin titrediğini farketti.

Maura, Roy'un yüzüne baktıkça onun ve bütün erkek kardeşlerinin Michael'a ne kadar çok benzediklerini düşünüyordu. İçinden ağlamak geldi. Katıla katıla ağlamak istiyordu. İçkisini yudumladı. Terry'yi görmek eski yaralarını deşmişti.

"Seninle konuşmak istedim Roy, çünkü yaşça sırada sen varsın."

Roy hayretle, "Ya Geoff? O ne olacak?" diye sordu.

Maura derin bir nefes alıp, yavaş yavaş ve ayrıntıları da geçmeden her şeyi Roy'a anlattı. Aklını Terry Petherick'ten kurtaracak bir iş yapmakta olduğu için de mutluydu. Sorunu paylaşacak birinin var olması, işleri biriyle birlikte planlayabilmek onu rahatlatıyordu. Konuşması bittiğinde Roy bembeyaz bir yüzle oturuyordu.

Ağzını sımsıkı kapatmıştı. Sonunda, "Mickey'i kafese soktu yani... Bana bunu anlatmak istiyorsun, değil mi?" dedi.

Maura başını salladı.

"Onu öldüreceğim Maws. O piçi öldüreceğim."

Söylediğini hemen yapacakmış gibi yerinden kalktı. Maura onu kolundan tuttu.

"Telaşlanma. Dediğim gibi bu işi Kelly halledecek. Michael'a bu kadarcık olsun borç ödemeli artık."

Roy yerine oturup eliyle yüzünü sıvazladı. "Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum, ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Geoffrey'in yıllarca bekleyip bunları planlaması inanılır gibi değil. Pislik herif!"

"Bütün bunları bir ben bir de sen biliyoruz. Ve başka bilen de olmayacak. Hele şimdi, Mickey öldükten sonra! Senle ben ön saflarda olacağız."

Başını yavaş yavaş sallayarak Roy Maura'nın söylediklerini kabul ettiğini belirtti.

"Bana daha önce neden anlatmadın bunları?"

Maura derin derin iç geçirdi. "Mickey hayattayken her şeyin kontrolumuz altında olduğunu düşünüyorduk. Geoff bizim için çalışıyordu. Yıllar boyu süregelen sürtüşmeler yatışmış gibiydi. Ne bileyim işte, bir yığın nedeni var. Geoffrey'in ölmesini hiç istemedim. Michael öldürülene kadar asla... Tanrı şahidimdir, onu korumaya bile çalıştım." Sesi kısıldı.

Roy sert bir kanyak daha doldurup Maura'nın eline verdi. Maura da sinirlerini yatıştırmak için içkiyi hemen yarıladı.

"Peki, şimdi işler ne olacak?"

"Öncelikle tersane alanını Willy ile muhasebecilere bırakacağım. Willy güvenilir bir ortak. Sonra bütün diğer işleri büyüteceğim. Külçe altından kurtulmaya çalışacağım. Michael ile birlikte, Channel Adalarında temas

ettiğimiz biri vardı. Büyük bir kısmını o halledebilir. Ama ikinci bir gerekli. Bunu senden istiyorum. Ne dersin?"

"Bunun yanıtını biliyorsun Maws." Maura'nın elini avucuna aldı. "Sen ne dersen o olur. Senin kafan çalışır. Janin bana hep 'taşkafa' der." Sırıttı.

Maura'nın canı sıkılmıştı.

"Dinle Roy, belki en üst kademede değilsin ama sen de yeterince akıllısın. Janine'e biraz haddini bildirsen iyi olacak."

"Merak etme Maws. Hep onun dediği olmuyor. Sadece o öyle sanıyor." Kalın siyah kaşlarını kaldırıp, gülümsedi. Maura da ona katılarak gülümsemekte olduğunu fark etti.

Roy bardağını kaldırıp, "Hadi kızım, kendimize içelim" dedi.

"Ryan'lar şerefine!"

Bardaklarındaki içkiyi bitirdiler. Maura ayağa kalkarken sendeledi. "Ayılsak iyi olacak. Ben kafayı bulmuşum!"

"Böyle bir günde bulmayıp da ne yapacak insan."

Yine birlikte gülümsediler. Ardından Maura isterik bir sesle gülmeyi sürdürdü.

Michael'in evinde hava çok gergindi. Michael'in erkek arkadaşı Richard kızarmış gözlerle, sinirli bir halde oturuyordu. Ölüm onu fena sarsmıştı. Eve aileden ve yakın arkadaş çevresinden kırk kişi kadar çağrılıydı. Roy ile birlikte eve girince Maura önce Gerry Jackson'u gördü. İçtiği konyak nedeniyle her zamankinden daha samimi bir tavırla ona doğru gitti.

"Onu en çok sen özleyeceksin Gerry. Uzun bir geçmişiniz vardı."

"Biz küçükken... sen daha yoktun bile... Mickey ve ben on iki yaşımızdaydık herhalde. Savaştan sonraydı. Annem Bayswater Yolu'nda çalışıyordu. Ben bundan hiç utanmadım. Kazancıyla bizi besleyip giydiriyordu. Neyse bir gün ben Mickey ile Kensington Gardens'da oynuyordum. Bizden büyük çocuklardan kurulu bir çete gelip sataşmaya başladılar. Annem hakkında konuşuyorlardı. Onaltı yaşında kadardılar. Öyle korktum ki Maws! Sonra Mickey onların en irisine bir yumruk attı. Oğlan kızının üstüne oturdu. Diğerlerinin ödü patladı. Michael'da o zamanlar bile başkalarını korkutan bir şey vardı."

Alçak sesle konuşuyordu. Duygularla yüklüydü. "Her Noel anneme bir kart ve para gönderirdi. Hiçbir zaman unutmadı. O adamı sevdim Maws. İnsanlar ne derse desin, ben onu iliğine kemiğine kadar sevdim."

Onun sözleri Maura'yı çok etkilemişti. "O da seni severdi Gerry. Bunu çok iyi biliyorum."

Gerry kocaman, beyaz bir mendil çıkarıp burnunu sümkürdü. Yaralı yüzü ve bir kulağının eksik oluşu şimdi her zamankinden daha çok farkediliyordu.

"Seni sevdi Maws. Ölümüne sevdi hem de."

Maura yaşların boğazında düğümlendiğini hissetti ve telaşla özür dileyip, mutfağa koştu. Büyük bir bardağa içki doldurdu. Mutfak tezgahları çeşit çeşit içki şişeleriyle doluydu. Richard arkasından mutfağa geldi. Bembeyaz olmuş yüzünü görünce, Maura ona acıdı. Richard'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Michael'in erkek arkadaşlarının hiçbirini sevmezdi. Ancak, adamın yüzündeki acıyı görünce ona acımıştı.

"Onu çok özleyeceğim Maura. İnsanlar beraberliğimizden hoşlanmıyorlardı, biliyorum. Ama biz de kendimize göre birbirimizi seviyorduk." Maura onun gözlerindeki yaşların pırıltısını gördü. İçinden orayı bırakıp

kaçmak geldi. Kimsenin Michael'i tanımadığı bir yere kaçmak istedi. Panik duygusuyla baş etmeye çalıştı. 'Sarhoşum, sorun burada' diye düşündü. İçerden babasının sesi geliyordu. Şarkı söylüyordu.

Richard'ın omzunu okşadı ve bardağını sıkı sıkı tutarak içeriye yürüdü. Babası eski bir İrlanda şarkısı söylüyordu. Cockney aksanı Maura'ya komik geldi. Duvara dayanıp "Vahşi Koloni Çocuğu" şarkısının sözlerine kulak kabarttı.

Babasının küçülmüş gövdesine bakıyordu. Annesinin güdümleyiciliği sayesinde babasını da yıllardır görmemişti. Birden onu özlediğini, onun kucaklayışını ve sevgi dolu sözlerini aradığını hissetti. Duman ve parfüm kaplı tıklım tıklım dolu olan odada herkes sessizce durmuş, adamın ölmüş oğullarının ardından söylediği ağıtı dinliyordu.

Odadaki birçok insan gibi Maura da yaşlarla ağladı. Michael burada olsa babalarının şarkı söylemesini onaylar, bundan hoşlanırdı. İçkisini yudumladı.

Benjamin şarkıyı bitirdiğinde, herkes yine söylemesini istedi. En yüksek sesle bağıran da Maura'ydı. Birasını içip boğazını temizledikten sonra Benjamin yine söylemeye başladı.

Vadide o masmavi vadide
Başını uzat...

Maura acıklı sözleri dinledi ve dinledikçe içindeki acının çekilmekte olduğunu hissetti.

Posta ile gönder, mektupla gönder
Birmingham cezaevi eliyle gönder...

Bu şarkıları baştan sona bilirdi. Yıllar boyu ölümlerde hep söylenen şarkılardı. Sonra yaşlı Nellie Teyze şar-

kıya başladı ve bütün yaşlılar ona katıldılar. İrlandalıların eski bir başkaldırı şarkısıydı. Maura fenalaştı.

Şarkı, bir genci gömmeye gelenlerin onu öldürmüş olduklarını anlatıyordu. Ama onlar bunu yaptıklarını bilmiyorlardı.

Mutlulukla çift sürerim,
Sabah akşam çiftlikteyim.
Ama yarın gidiyorum
IRA'ya katılıyorum.

Maura annesinin yanında duran Geoffrey'e baktı. Onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Eh, yakında aynı insanlar onu da yok edeceklerdi ve Maura bunun için Tanrı'ya şükrediyordu.

Kalan kanyağı da içtikten sonra bir karar verdi. Gidip Willy Templeton'u alacak ve evine götürecek, onunla çılgınca seks yapacaktı. Böyle bir gün başka türlü tamamlanmazdı.

Yirmi dokuzuncu Bölüm

MAURA birkaç ay Roy'a işin inceliklerini öğretti. Ocak ayında Roy artık işlerin bütün yönlerini kavramıştı. Tersane bölgesi William Templeton'a devredilmişti. Orasıyla ilgili olarak, Maura'nın tek yapacağı iş aylık toplantılara katılmaktı. Giderek, aile işlerine daha çok zaman ayırıyordu. Bunlar, kulüpler, bahis büroları ve Michael'in 1984'te kurduğu İpotek ve Yatırım Şirketi gibi daha yeni olan işlerdi. Roy'u çağırmış bütün bunları ona anlatmayı ve üstündeki yükü büyük çapta ona devretmeyi planlamıştı.

"Bak Roy, önemli olan konu şu. Biz ipoteği kendi kiralama şirketimizden yapıyoruz. Şirketin gerçek yatırımcıları yok. Bu yüzden müşterilerimizi diğer şirketlere, örneğin Kuveyt Bankası'na havale ediyoruz. İş oldukça basit. Böylece hızlı kâr ediyoruz. Eğer müşteri geri ödemelerde güçlük çekerse, mala onlar elkoyabilirler. Bizim kimseyi dava etmemize gerek kalmıyor. Her şey bizim elimizden çıkmış oluyor."

"Basit görünüyor." Roy'un sesinde endişe vardı. Maura, anlattıklarını onun tam olarak anlayamadığını düşündü. "Evet, işin güzelliği burada. Yerel gazetelere ilan veriyoruz. Küçük kişisel kredilerden ipotek yenilemeye kadar her türlü borç vermeyi öneriyoruz. Reklamcıların deyimi ile sermayesinin kilidini açmaya hazır ne çok insan olduğunu görsen hayret edersin. Sahip ol-

dukları gayrimenkullere karşılık, beş binden yüz bine kadar her miktarda teklif veriyoruz. Birlik evleri aldığımız bile oldu. Aklına ne gelirse, her şeyi satın alıyoruz. Esas amacımız birinci el alıcıları bulmak. Bazı emlak bürolarıyla, aynı ofisi paylaşıyoruz. Böylece orada insanlar istedikleri yeri görünce biz de parası yetmeyenler için hazır bulunmuş oluyoruz. Biraz karışık ama yakında kavrarsın."

Roy onu dinlerken esnedi. "Peki, bunlar yasal mı Maws?" Kuşkucu bir sesle sormuştu. Maura güldü. "Evet, yasal. Hem ne kadar inanılması zor da olsa yasal."

"İstedikleri yeri almaya paraları yetmeyince ne oluyor?"

"Bu kolayca hallediliyor. Kazancının üç katı kadar kredi alabilirsin. Örneğin yılda 12 binlik kazancı olan bir genç gelse, ondan yüklü bir belge getirmesi istenir. Diyelim fazla mesai yaptığı haftanın bordrosunu. O durumda bu genç yılda 16 bin kazanıyor görünür. Böylece otuz altı yerine kırk iki binlik borçlanabilir. Biliyorum, pek dürüst görünmüyor ama inan ki bütün banka ve yapı şirketleri böyle çalışıyorlar."

"Anlıyorum."

Maura bir sigara yakıp devam etti. "Şimdi gelelim birlik evlerine. Borç hesabını tutan adamların bakacağı alanları genişlettim. Bu da başka bir yanlış iş. Yasaya göre kimseye borç para veremezsin. Ancak senden mal alanlar bu kuralın dışında. Onlara kredi açabilirsin. Şimdi muhasebeciler ne yapıyor? Birinin kapısını çalıp onlara haftada iki lira ödenecek şekilde diyelim yatak takımı satıyorlar. Toplam para ancak beş haftada ödenecek. Demek ki bu insanlara beş hafta süre için borç para verilebilir. Adamlar onlara örneğin haftada beşer beşer ödenecek elli liralık kredi açıyorlar. Borç isteyen parayı

hemen orada alıyor. Sonra geriye seksen lira ödüyor. Otuz liralık bir kâr. Böyle anlatınca az bir para ama bir haftada üç bin kredi açtığımızı düşünürsen, epey para toplanıyor."

"Peki parayı ödeyemezlerse ne cluyor Maws?"

"O zaman iri-kıyım oğlanları gönderiyoruz üstlerine. Bazı büyük birlik evlerini küçük bir servet karşılığında böyle ele geçirdik. Ve sen sormadan söyleyeyim, yasal olarak... Artık borca girmek sosyal yönden kabul görüyor. Şu TV'yi ya da videoyu istiyorsan, gidip alıyorsun. Büyük mağazalar kredi açıyor. Herkes açıyor. Günümüzde bu bir kamu hizmeti neredeyse. Sosyal Sigortalar bile bu konuya girdi. Onlar da borç alıyorlar." Roy sırıttı, ama gözleri hayretle açılmıştı. "Bu dosyaları eve götürüp inceleyebilir miyim?"

"Elbette. Ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi."

Dosyaları alıp çantasına doldurdu.

"Jersey grubu altını götürmeye neredeyse hazır."

"Biraz acele değil mi bu? Biliyorsun Michael bunu beş altı yıl unutmayı planlıyordu."

"Ama artık Michael yok, değil mi? Grup hafta sonunda burada olacak. Toplantıya senin de katılmanı istiyorum."

"Tabii Maws, nasıl istersen."

Maura bardaklara yeniden kahve doldurdu. Birini Roy'a uzatırken hüzünle gülümsedi.

"Annemi gördün mü yakınlarda?"

Roy kahvesini yudumlayıp omuz silkti.

"Geoffrey'e çok üzüldü."

"Tahmin ediyorum."

"Cenazeye neden gelmedin Maws."

"İki yüzlülük edemezdim. Mezarına tükürmek geliyordu içimden."

"Polisten arayan oldu mu?"

"Yo, arayan soran yok. Ben de bunu istiyorum."

"Ama sence bu garip değil mi?"

"Pek değil. Bizim İrlandalılarla iş yaptığımızı biliyorlar. Onlara ters düştü falan sanmışlardır. Aslına bakarsan umrumda değil. Ellerinde bir ipucu olsa kapıları yıkarlardı. Londra'daki karakollarda bir yığın adamım var. Belki Kraliyet Botanik Bahçesi'nde olanlardan daha fazla. Şimdi buraya gelseler hiçbir şey bulamazlar. Beni zan altında bırakacak hiçbir şey... Mickey ile ben tek bir hata yaptık, o da Geoffrey'di. Durumu şimdi yalnızca sen ve ben biliyoruz. Birimiz konuşmadıkça onların elinde hiçbir delil olmaz. Onun için endişe etme, keyfine bak."

"Benden yana merak etme."

"Biliyorum Bruv. Zaten bütün bunları sana açıklamam bu yüzden."

Hakkındaki iyi düşünceler Roy'u sevindirdi. Gülümsedi.

Maura saatine baktı. "Tamam o zaman Roy. Liverpool'dan bir firma ile randevum var. Saat on otuz olmuş. Şimdi çıkmazsam öğle trafiğine kalacağım."

Roy ayağa kalktı. "Tamam. Benim de gelmemi ister miydin?"

"Yok, sağol. Ben bunlarla sekiz yıldır çalışıyorum. Sonra görüşürüz."

Roy evden ayrıldı. Maura yeni bir sigara yaktı. Roy fena çalışmıyordu. Derdini pek iyi anlatamıyordu ama açıkgözdü. Her işin püf noktasını yakalıyordu. Bahis bürolarının işini bir süre için Leslie'ye vermişti. O da iyi çalışıyordu. Garry ve Lee nihayet birlikte çalışıyorlardı. Michael'in ölümünden sonra biraz gevşemişler, Maura da duruma hemen elkoymuştu. Bütün olanlara karşın işler yine de fena gitmiyordu.

Sigarasını bitirdikten sonra Tommy Rifkind ile yapa-

cağı görüşmeye hazırlandı. Michael'in ölümünden sonra ilk kez görüşeceklerdi. Gerçi Tommy cenaze törenine gelmişti ama, şimdi Maura'nın onu özel olarak görmesi gerekiyordu. Bir an için buna değip değmeyeceğini düşündü. Ama her zamanki gibi bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Michael'in anısına tek yapabileceği, devam etmekti. O bu küçük imparatorluğu yoktan var etmişti. On yaşında getir-götür işlerinde çalışmakla başlamış ve bu günlere gelinmişti. Her şeyini ağabeyine borçluydu. Kimi zaman düşlediği gibi Michael bir yerlerden onu görebiliyorsa, onsuz işleri yürütüş biçiminden memnun kalsın isterdi.

Maura, Dean Sokağı'ndaki kulübe varınca Rifkind'in kendisini beklemekte olduğunu gördü. Onu hemen odasına davet etti. Rifkind de kendisi gibi yoğun çalışan biriydi. En yakın adamı olan Joss Campion'u birlikte getirmişti. Joss iri-kıyım bir futbolcuydu. Maura onunkinden daha çirkin bir yüzü görmediğini düşündü. Tommy ise narin yapılıydı. Açık tenli ve bu ten renginde az rastlanacak kadar koyu kahverengi gözlüydü. İki adam oturunca Maura onlara gülümsedi.

"Beklettiğim için üzgünüm. Hemen birer kahve hazırlayayım."

Tommy'nin çok sevdiği gibi konyak eşliğinde sıcak kahvelerini yudumladılar. Joss Campion çıkardığı seslerden habersiz, konyağı kahveye karıştırmış, höpürdetiyordu. Tommy ona dik dik baktı. Maura da dudağını ısırmakla yetindi.

"Kusura bakma Maura. Gördüğün gibi Joss'un annesi onu pek evde yetiştirememiş."

Joss özür dileyip, çocuk gibi boynunu büktü.

Maura gülerek, "Hiç ziyanı yok" dedi. "Kardeşim Benny de öyleydi."

"İyi ki halden anlıyorsun. Karım onu eve sokmu-

yor." Tommy gülümsedi. "Neyse Maura, biz işimize bakalım. Sana bir önerim var. Londra'nın güneyinde bir bankadan biraz bilgi aldım. Oradan çekilen iki yüz bin civarında olacak. Her zamanki gibi size aynı şartlarla yüzde yirmi vereceğiz."

Maura dudaklarını ısırarak biraz düşündü.

"Kaç araba istiyorsunuz?"

"İki. Yüksek çekişli bir araba. Bir de herhangi bir Volvo. Bir aile arabası yani."

Maura başını salladı. "Tamam. Bizimkilere söylerim. İhtiyacınız varsa 'tetikçi' sağlayabilirim."

"Hayır, gerekmez."

"Bu durumda tarihi ve saati bildirirsin, yeter. Lütfen şiddeti en alt düzeyde tutalım. Sadece sana söylüyor değilim Tommy. Hepsine bunu tembih ediyorum."

Tommy gülümseyerek, "Hiç merak etme, yağdan kıl çeker gibi kolay olacak" dedi.

"Size yedi gün öncesinden haber verilecek."

"Çok iyi. Hoş ve hızlı."

"Öyle yapmaya çalışıyorum. Bu arada... Geoffrey için üzüldüm. Hemen Michael'in ardından oldu."

Çaresizlik belirten şekilde kollarını iki yana açtı.

"Evet, oluyor işte. Şimdi her şeyin kontrolü bende. Her şey eskisi gibi. Sokakları artık ben çalıştıracağım. Hiçbir saçmalığa izin vermem."

Tommy satır aralarındaki tehdidi sezdi ve sanki bir soru yanıtlar gibi başıyla onayladı.

"Anlıyorum Maura. Benden ve adamlarımdan yana hiç düşünme."

Maura kahkahayla güldü, ama sonra buz gibi soğuk bir sesle, "Biliyorum" dedi.

Tommy ensesinde bir korku kıpırtısı hissetti. Liverpool'da Baba oydu. Ne derse olurdu. Hiçbir adamdan korkmadığı için kendisiyle övünürdü. Ancak işte şu kar-

şısında oturan uzun boylu, güzel ve akıllı kadından ödü patlıyordu.

Birçok insan nasıl olup da Maura'nın evlenmediğine hayret ederdi. O ise buna şaşırmıyordu. Ortalıkta kadının lezbiyen olduğu söylentisi vardı ama Tommy farklı düşünüyordu. Ona kalırsa Maura'yı ve bütün beraberinde getirdiklerini alacak adam daha anasından doğmamıştı.

Boğazını temizledi.

"Gönderdiğim taziye çelengini almış mıydınız?"

"Evet. Michael olsa mutlu olurdu. Seni severdi."

"Onu özlüyorsundur."

"Evet, hem de nasıl!" Görüşmenin bittiğini belirtecek şekilde ayağa kalktı. Elini uzattı. Tommy onun elini nazikçe sıktı.

"Ben ararım."

"Tamam."

Giderlerken Joss Maura'ya gülümsedi. O da kendini zorlayarak karşılık verdi. Maura yalnız kalınca oturup bir sigara yaktı. Çekmeceden Michael ile kendisini gülerken gösteren bir fotoğraf çıkardı. Gözleri Michael'in yakışıklı yüzüne takılı kaldı. Onu ne kadar çok, ne dayanılmaz ölçüde özlemişti.

Sarah Ryan mutfak masasına ilişmiş, buharı tüten çayını yudumlamaktaydı. Geoffrey'in eski yatak odasında bulduğu bir dosyadaki kağıtları önüne yaymıştı. Oğlu ölmeden önce onları odaya saklamış olmalıydı. Belli ki bunu kendisi onları bulsun diye yapmıştı. Kağıtlarda Geoffrey'in yıllar boyu Maura ve Michael hakkında topladığı bilgiler vardı. Yazılanları okudukça Sarah'nın içindeki öfke büyüyordu. Geoffrey'in neden öldüğünü artık biliyordu. Dört erkek evlat gömmüştü. Anthony öldüğünde daha bebek sayılırdı. Önündeki bilgilerle ne yap-

malıydı? Polise gidip işi bitirse, bütün çocuklar, hayattakiler de ölmüş olanlar da suçlanacaklardı. Duyduğuna göre Roy, Maura'nın iki numarası olmuştu, bu her ne demekse... Sonra birkaç gün önce Janine ona her şeyi anlatmıştı. İç geçirdi. İşin birazcığını polise anlatsa, bütün aile parmaklıkların öbür yanına geçecekti.

Kağıtları toplayıp yukarıya, yatak odasına götürdü. Bir süre bekleyip, her şeyi ayrıntılarıyla düşünecekti.

Yatak odasının penceresinden aşağıya, sokağa baktı. Annesinin yanında yürüyen Margaret'i gördü. Maura da Margaret gibi olsaydı, mutlu bir kadın olurdu. O Terry Petherick denilen başbelası polise rastlamamış olsaydı keşke. Sonra birden aklına bir düşünce geldi. Eğer bir gün polise başvurmaya karar verirse, kağıtları ona götürebilirdi. Kendi kendine, pis pis güldü. Ne de olsa böylece olay söz gelimi, aile içinde kalmış olurdu. Kızını ele verecekse bunu Terry Petherick ile yapmalıydı.

Ellerini kavuşturup dua pozisyonuna geçti ve fısıltıyla konuştu. "İyilik ve ışıklar ülkesi Cennet'teki İsa, bana doğru yönde karar almam için yardım et."

Sarah'nın emin olduğu bir konu vardı. Maura her şeyi yapabilecek bir insandı ve gerekirse annesini de incitebilirdi...

Janine, Roy ile karşılıklı oturmuş, kahve içiyordu. Yıllar ona acımasız davranmıştı. Kırk sekiz yaşın çok üstünde duruyordu ve yüzü hep asıktı. Benny Anthony mutfağa daldı.

"Selam baba!" Babası evde olduğu için mutluydu ve mutluluğu sesine yansıyordu.

"Selam oğlum. Okul yok mu?"

"Ih! Öğretmenler grevde."

Janine konuşmayı kesti: "Çık yukarıya da ödevlerini yap. Babanın işi var."

Benny'nin yüzü asıldı. Ağlamaklı bir sesle, "Babamı hiç görmüyorum ben" dedi.

Janin'in sesi sertleşti. "Ne diyorsam onu yap."

Roy söze girip, "Aman Janine, karışmasana" dedi.

Kadın yerinden zıpladı. "Tamam işte. Benny'nin önünde beni azarla bari. Haydi Roy, onu da kendin gibi yap. Hayvanın teki olsun. Ya da o kokmuş ablana benzesin."

Roy derin bir nefes aldı. "Yine kırık plak gibi başladın. Her gün aynı boku kazıp çıkarıyorsun."

Janine nefret dolu bir yüzle karşısında, ayakta duruyordu. Bir köşede dikilmiş, büyüklerin kavgasını izleyen Benny'yi göstererek, "Onu da kendinize benzetmeyeceksin, anlaşıldı mı? Ne sen, ne de o orospu kardeşin. Zaten Carla'yı da doldurdu bana karşı. Hele bir Benny'yi de işleyin. Önce sizi öldürürüm." Bir çığlık attı.

"Kendine gel, hayvan karı. Çocuğu korkutuyorsun."

Janine gülmeye başladı. "Ben korkutuyorum, öyle mi? Babası Londra'nın en büyük kerhanecisi ve katiliyle çalışıyor. Sonra da çocuğu korkutan ben oluyorum. Sen de onunla yatıyor musun? Mickey yatıyormuş da."

Roy yerinden kalkıp Janine'e öyle bir tokat attı ki kadın mutfağın diğer köşesine yuvarlandı. Yüzünde şamarın indiği yer kıpkırmızı olmuştu. Karşısında hiç tanımadığı bir Roy vardı. Korkmuş, eliyle yanağını sessizce kapamıştı.

"Seni kokmuş orospu seni. Benim ve ailem hakkında ağzını son bozuşun bu olacak. Duydun mu dediğimi? O berbat suratına, içten pazarlıklı hallerine bunca yıl iyi dayandım. Ama şimdi işin bitti. Çünkü ben gidiyorum. Oğlanı da alıp gidiyorum. Artık ne halin varsa

gör. Carla'ya gelince, onu terkeden sensin. Anamın yanına onu sen attın. Bilgileri nereden aldın bilmiyorum ama Carla, annemden ayrıldı, çünkü annem de senin gibidir. İnsanları eşya gibi mülk edinir. Carla eşya olmak istemiyor. Şu andan itibaren ben de senin mülkün olmayacağım."

Janine yavaş yavaş yerden kalktı.

"Oğlumu hiçbir yere götüremezsin Roy. İnan bana, polise giderim. Yemin ediyorum bak, sana gününü gösteririm."

Adam iğrenmiş gibi bakıyordu. "Eminim yaparsın. Zaten fırsat kolluyorsun, değil mi?"

"Evet, yaparım. Benim oğlumu bir Ryan yapamayacaksın. Milyon yıl da geçse yapamazsın. Önce seni öldürürüm."

Roy çantasını alıp oğlunun yanına gitti. "Merak etme, birkaç gün sonra seni görmeye geleceğim." dedi.

Benny ağlayarak onun üstüne atıldı. "Gitme baba! N'olur gitme. Beni annemle, Ryan anne ile bırakma. Onları sevmiyorum... Nefret ediyorum."

Roy oğluna sarılıp karısına baktı. "Bak, yaptığını beğendin mi? Orospu karı! YAPTIĞINI BEĞENDİN Mİ?"

Janine sanki omzundan bir baş daha çıkmış gibi şaşkınlıkla çocuğa bakıyordu. Sonra kendini zorlayarak hareket etti ve yanlarına gitti. Çocuğu babasının kollarından ayırmaya çabaladı.

"Hayır, baba. Lütfen! Beni onunla bırakma. Seninle geleceğim. Lütfen baba. Beni burada bırakma."

Janine çocuğu çekerken, Roy dönüp onun yüzüne bir yumruk attı. "Çek şu pis ellerini oğlumun üstünden." Yine bağırmaya başlamıştı.

Kadın arkaya devrilirken bir eliyle mutfak masasına tutundu. Burnundan kan boşanmıştı. Bir gözünün şişmeye başladığını hissediyordu.

"Tamam oğlum." Roy krize giren çocuğu sarsarak kendine getirmeye çalıştı. "Söz veriyorum Hiçbir yere gitmiyorum. Burada kalacağım."

Janine ağzını açarken bu kez ona döndü ve "Bir kelime daha söylersen, elimden bir kaza çıkacak" dedi. "Sonun gelmiş olacak. Ben kalıyorum. Burası BENİM evim. Anladın mı? Bu çocuğu burada seninle bırakamam. O da benim kadar senden nefret ediyor. Sen saçmalayıp duran, fitneci bir orospusun. Sen hemen boş odaya taşınıyorsun. Bu çocuğu benden ya da bu evden kaçırmaya kalkarsan kendini ölmüş bil. Sana yıllar önce söylemeliydim. Senin gizli saklı işlerinden, büyüklenmelerinden bana fenalık geldi. İşte artık biliyorsun."

Oğluna sıkıca sarıldı. Çoktan duruma ağırlığını koymuş olmalıydı. Ama kavga çıkmasın diye hep susmuştu. Artık susmayacaktı.

"Gel oğlum, McDonalds'a gidelim. İster misin?"

Roy, Benny'nin McDonalds'a bayıldığını biliyordu. Şu anda onun hıçkırıklarla sarsılışını durdurabilmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Kolu oğlunun omuzlarında, odadan dışarı çıktılar. Janine'nin yüzü kardı. Öleceğini bilse, bunun intikamını alacaktı.

Arabaya girdiklerinde Roy önce Benny'nin hıçkırıklarının dinmesini bekledi. Sonra konuşmaya başladı.

"Annene vurduğum için üzgünüm oğlum. Birden çok öfkelendim."

"Ben ondan... nef...nefret... ondan da Ryan... Ryan Anneden de... nefret edi...ediyorum."

Roy iç geçirdi. Amma çok iş çıkmıştı başına. Artık huy edindiğim şeylerden vazgeçmeyi öğrenirim diye düşündü. Bir kahve içip birazcık huzur bulmak için eve gelmişti. Huzur yerine kaplan kafesine girmiş kadar olmuştu. Oğlu yalnız annesinden değil, babaannesinden de nefret ediyordu.

Benny aksırdı ve burnunu gömleğinin koluna sildi. "Sahiden nefret ediyorum onlardan baba. Bana hiç rahat vermiyorlar. Sen eve gelmediğin için onları görmüyorsun. Hep benimle uğraşıyorlar."

"Sana şu kadarını söyleyeyim. Artık hep senin yanında kalacağım.

Benny gülümsemeye çalıştı. "Ben büyüyünce aynı senin gibi olmak istiyorum baba."

Roy dudağını ısırdı. İyi ki Janine oğlanı duymuyordu. Sırıttı.

"Bakalım, oğlumu göreceğiz."

Otuzuncu Bölüm

"TAMAMEN sana söylediğim gibi oldu Sarah." Janine gözlerini kuruladı. "Benny'yi alıp gitti ve geç saatlere kadar gelmediler."

"Roy sana sahiden el kaldırdı mı?"

"Hem de nasıl! Yüzüme baksana. Sonra geç saatte geldiklerinde de, haddimi bilmezsem Benny'yi alıp Maura'nın evine gideceğini söyledi. "Yeniden ağlamaya başlamıştı.

Sarah bir koluyla onun omuzlarına sarıldı. "Yok canım, yapacağından değil ya işte."

Janine onu itti. "Ah, yapar pekala. Gerçekten niyeti öyle. Benny'imi onun elinden kurtarmalıyım. Yoksa Maura ona da pençe atacak ve bu da her şeyin sonu olacak. Benny şimdiden ona hayranlık duyuyor."

"Dinle Janine. Maura'nın pek çok kusuru vardır ama Tanrı biliyor ya çocuğa zarar vermez."

"Şu anda vermez belki ama ileride verir. Onu da aile işine katar. Ah Sara, buna dayanamam. Benim Benny'ime, bebeğime bunu yapmasına dayanamam. O şimdi on birinde ama on yedi, on sekiz olunca ne olacak? Üzun bir süre yok ki önünde. Önce koruma yaparlar. Sonra Maura onu bahis bürolarına koyar. İlerde de hostes kulüplerine. Sonu nerede? Ben evladımın seninkiler gibi öldürülmesini istemiyorum. Anlamıyor mu-

sun? Ben gidip morglarda çocuğumu teşhis etmek istemiyorum."

"Kendini toparla Janine. Böyle şeyler olmayacak."

"Nereden biliyorsun? Dört oğlunu da toprağa vermedin mi?"

Janine'in tartışmasını dinlerken Sarah duyduklarındaki mantığı özümsemeye çalıştı. Kadının haklı olduğunu kabul etmemek olanaksızdı. Eğer Benny amcalarının... ve de halasının yolundan giderse... Ah evet halayı unutmamalıydı... olacak buydu.

Diğer erkeklerin hep kız arkadaşları vardı. Bir tek Leslie evlenmişti. Tanrının izniyle hepsinin çocukları olacaktı. Ve sonuç? Sonunda hepsi babalarının yolundan gideceklerdi.

"Dinle Janine. Sana söz veriyorum. Benny'nin başına bunlar gelmeyecek. Ben varsam, onun sonu böyle olmayacak."

O meşhur çaylarından yeniden demledi. Janine'i yatıştırdı ve evine yolladı. Yalnız kalınca Janine'in söylediklerini düşündü. Maura ve diğerleri durdurulamazsa, Benny'nin ve bütün diğer torunlarının sözde "iş"e girişmeleri kaçınılmaz sonuç olacaktı.

Çocuklar yetişirken onları babaları denetliyordu. Hile yapmayı, yalan söylemeyi ve çalmayı babadan öğrenmişlerdi. 'Sert adam' olmayı da tabii. İşte sonuç da ortadaydı. Dört oğlu haince öldürülmüşlerdi. Bütün çocuklarını düşünmeden geçirdiği tek günü bile olmazdı. Hatta Michael'in çocukluğunu da düşünürdü. Onun küçüklüğü, Benjamin tarafından bombalanmış evlere götürüldüğü zamanki hali gözünün önüne gelirdi.

Mutfakta çevresine bakındı. Mutfak güzeldi. Güzel, temiz ve modern. Karafatmaların dolaştığı, ısınmak için üstlerine palto aldıkları günleri anımsadı. Çok zaman yarı aç yarı tok yatarlardı. Çok yol katetmişlerdi. Micha-

el'in fakir mahallesinden kurtulmak için yaptığı kararlı çabalardan kendine özgü bir biçimde gurur duyardı. Öldürmeler başlayana kadar... Anthony öldüğünde kendisi de bir miktar ölmüştü. Hele Benny öldürüldüğünde hayatı kararmıştı. Hepsinden çok Benny'ye üzülmüştü. O en iyi huylu, sevgili çocuğuydu. Sorununa rağmen hep gülümserdi. Sonra Michael ve ardından da Geoffrey ölmüşlerdi. Diğer çocuklarının ve torunlarının da başına bunların gelmesine izin veremezdi.

Masadan kalkıp saate baktı. Bir olmuştu. Daha çok vakti vardı. Benjamin Kensington Park Oteli'ne içmeye gitmişti. Saatler sonra ancak dönerdi. Holdeki telefona gitti ve Michael'in ölümünden sonra aldığı numarayı çevirdi. Numarayı danışma servisinden almıştı. Nedenini şimdi anlıyordu. Bugünkü gibi durumlar için hazırlık yapmıştı demek ki. Numara Vine Sokağı Polis Karakolu'na aitti.

"İyi günler, Vine Street." Kimliksiz ses kulaklarını tırmalamıştı.

"Müfettiş dedektif Terry Petherick'le görüşebilir miyim lütfen?" Sinirli bir sesle konuşuyordu.

"Kim arıyor?"

"Kim... kim olduğumu söylemek istemiyorum. Kendisine... bazı bilgiler vereceğim."

"Bir dakika efendim. Görüşebilir mi sorayım."

Hatta sessizlik oldu. Tam Sarah doğru bir iş yapmakta olduğundan kuşkulanırken, derinden gelen bir erkek sesi ona nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

Terry Petherick yemeğe gitmeye hazırlanıyordu. Tam ceketini giyerken meslekdaşı Cranmer ona seslendi: "Seni bir hanım arıyor. Adını vermek istemiyor."

Cranmer alıcıyı uzattı. Terry kalabalık odanın diğer ucuna kalbi çarparak yürüdü. Beyninin mantıklı yanı

arayanın Maura olamayacağını söylüyor, mantıksız yanı ise o olmasını umuyordu.

"Buyurun, ben Petherick."

"Ben Sarah Ryan." Soyadını neredeyse duyulamayacak kadar zayıf bir sesle söylemişti.

"Anlayamadım?"

"Maura Ryan'ın annesi."

Bu da bir Ryan'dı ama olmasını istediği kişi değildi.

"Buyrun, sizi dinliyorum."

"Sizi görmek istiyordum. Özel bir konuda. Bende bir takım bilgiler var. Ancak bu konuyu gizli tutmamız gerekiyor. Çünkü bazı adamlarınız kızıma çalışıyorlar."

Terry gergin bir sesle, "Bu çok ciddi bir suçlama" dedi.

Sarah yutkundu ve gözlerini yumdu.

"Bende bazı yazılar var. Sizin bunlarla ilgileneceğinizi sanıyorum."

"Anlıyorum. Yüzyüze görüşmek istiyorsunuz herhalde, değil mi?"

"Evet, öyle. Ancak bunu kimseye söylememelisiniz. İnanın bu kağıtlar pek çok insanın suçlanmasına yetebilir. Regent's Park'ı biliyor musunuz?"

"Tabii."

"Cumartesi günü saat üçte sizi orada görebilirim. Hayvanat bahçesindeki kafeteryanın önünde." Sarah yanıt almadan telefonu kapattı. Alnı ter içindeydi.

Terry elindeki alıcıya bakakaldı.

"Kimdi?"

"Sen işine bak Cranmer. Ben yemeğe gidiyorum. Görüşürüz."

Arabasına doğru yürürken şaşkılık içindeydi. Ryan ailesinin reisi olarak ün yapmış Sarah Ryan onunla ne konuşmak isteyebilirdi. Geoffrey Ryan'ın öldürülmesi konusunda soruşturma bile açılmadığını biliyordu. On-

ların her durumda nasıl olup da paçalarını kurtardıkları başlıbaşına bir muammaydı. Yoksa değil miydi? Arasıra meslekdaşlarından bir ikisini idare ediyorlar mı diye düşündüğü olmuştu. Bunu düşünmesinin nedeni yalnızca onların çok paraya sahip olmaları değildi. Asıl neden her zaman polisten bir adım önde gitmeleriydi. Birinin suçlu olduğunu bilmekle bunu kanıtlamak ayrı iki konuydu. Ryan'ların polise ait gizli bilgileri elde edebildiklerini biliyordu. Neyse, Sarah Ryan'la görüşünce işin aslını anlayacaktı.

Keşke Maura ile buluşacak olsaydı. Ama o, son görüşmelerinden bu yana çok yol almıştı. Boğazına kadar aile işlerine batmıştı. Şimdi birbirlerinden her zamankinden çok ayrıydılar. Sokaklarda söylendiğine göre Maura, Mickey'in bütün işlerini üstlenmiş, aynı şekilde yürütüyordu.

Birden aç olmadığını farketti. Bütün istediği yıllarca önce tattığı yasak meyve idi. Adem ile Havva'nın da istediği yasak elma.

Sarah telefonu kapatınca mutfağa döndü. Çarpıntısı durmak bilmiyordu. Sonunda topu yuvarlamış olmaktan mutluydu. Kızının terör yönetimini durduracaktı. Kocasının yemeğini hazırlarken Janine'in söylediklerini bir kez daha aklından geçirip, kendini yüreklendirdi. Bir kişinin bile yıkıma uğramasına çare olacaksa, oğullarını ve kızını feda edebilirdi. Benny korunacaksa onu ancak kendisi koruyabilirdi.

Bir süre sonra, Cuma günü Michael'in vasiyetnamesinin okunacağını anımsadı.

Avukatın bürosunda Sarah kocasıyla yanyana oturdu. Kızından ve hayatta kalan dört oğlundan en uzak köşedeydi. Onlara bir salgın hastalık taşıyorlarmış gibi davranıyordu.

Avukat Derek Hattersley önünde oturanlardan daha

heyecanlıydı. İkide birde burnunu siliyordu. Bu önündeki çok zor bir vasiyetnameydi. Deneyimlerine göre bir ailenin her üyesi kendisini asıl mirasçı sayıyordu. Boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

"Size en önce şu hususu açıklamalıyım. Bay Ryan bütün varlığını tek kişiye bırakmış bulunuyor. Ne var ki hepinize de azımsanamayacak miras bırakmış." Olayı hafifletmek ister gibi gülümsedi. Onu gülümsemeyle yanıtlayan tek kişi Benjamin Ryan oldu. Derek Hattersley adamın biraz sarhoş olduğunu farketti.

"O halde başlıyorum." Yeniden boğazını temizledikten sonra vasiyeti okumaya başladı. "Ben Michael David Ryan, aklım yerinde olarak, aşağıda ayrıntılarıyla açıklananlar dışında bütün servetimi Maura Ryan'a bırakıyorum."

Derek Hattersley aile üyelerinden yana bir göz attı ve herkesin yüzündeki anlatımın aynı kaldığını hayretle gördü. Hiçbir anlatımı olmayan yüzlerle gelmişlerdi ve hâlâ öyleydiler. Kendine bu insanların suça bulaşmış kişiler olduklarını hatırlattı. Dolayısıyla duygularını belirtmemeleri doğaldı. Derin bir nefes aldı. Eğer kavga etmek istiyorlarsa bunu kendi aralarında yapabilirlerdi. Kendisi buna karışmayacaktı.

"Ona bütün mülk ve holdinglerimi ayrıca banka hesabımdaki paranın üçte ikisini bırakıyorum. Yeğenlerim Carla Ryan ve Benjamin Anthony Ryan'a, kişi başına yirmi bin pound bırakıyorum. Benjamin Anthony yirmi bir yaşına gelene dek bu para yedieminde emanet altında tutulacaktır. Carla Ryan kendi parasını hemen kullanabilir. Yeğenim Joseph Michael Spencer'e on beş bin pound bırakıyorum. Kendisi yirmibir yaşına gelene dek bu para emanette kalacaktır. Yakın arkadaşım Gerry Jackson'a yirmi bin pound bırakıyorum." Derek Hatters-

ley yine burnunu temizledi ve bürosundaki insanları gözden geçirdi.

"Bay Ryan vasiyetini kısa ve kendi sözcükleriyle belirtilmiş yapmaya özen göstermiştir. Vasiyeti kendisi yazdı. Ve ben temize çektim. Ayrıca, bu gün verilmek üzere iki de mektup bıraktı. Mektupların içeriğinden hiçbir şekilde haberli değilim." Çıkabilecek herhangi tartışmalı bir durumdan kendisini arıtmış olduğuna güvenerek rahat bir nefes aldı. "Mektuplar annesine ve kızkardeşine hitaben yazılmış." Bunları söylerken iki kadını başıyla selamladı.

Herkes sessizdi. Sonunda Sarah titrek bir sesle "Benim mektubum nerede?" diye sordu.

"Burada Bayan Ryan." Uzun beyaz zarfı ona uzattı. Sarah ölmüş oğlunun küçük ve sıkışık harflerle yazdığı el yazısına baktı.

"Bana kalan paranın şehit polis eşleri fonuna bağışlanmasını istiyorum."

Roy irkildi.

"Bunu yapamazsın!"

"Pekala yaparım. Onun kanlı parasını istemiyorum." Çantasını alıp, başıyla kocasına kendini izlemesini işaret etti ve ikisi odadan ayrıldılar.

Derek Hattersley yine burnunu temizledi. Burnu artık kırmızılaşmıştı ve parlıyordu. Maura'ya ait mektubu da ona verdi. Kadın nezaketle teşekkür etti.

"Eğer lütfen birkaç yazıyı imzalayabilirseniz..."

"Elbette." Maura ona gülümsedi.

Yirmi dakika sonra herkes odadan ayrılmıştı.

"İşte bu kadar Maws. Mickey'in vasiyet işi bitti."

Leslie kolunu Maura'nın omuzlarına dolamıştı.

"Gülümse. Mickey böyle üzülmeni istemezdi."

Maura gülmeye çalıştı. Görgülü davranmaya çalışan bir Leslie hiç de sevimli bir manzara oluşturmuyordu.

Lee, "Haydi gidip birer içki içelim." dedi.

"İyi fikir. Ne dersin Maws?"

"Olur Roy. Kulübe dönelim. Orada içkiler bedava ne de olsa."

Sarah ile Benjamin siyah bir taksinin arka koltuğundaydılar. Benjamin sıkıntılıydı.

"Sen de fazla uzun ettin Sarah. Bunlar bizim kanımızı taşıyorlar. Sayende hiç birini gördüğüm yok."

Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Şanslısın. İki eli de kana bulanmış bir suçlu. Görüşmemekle ne yitiriyorsun?" Sesi alaycıydı. "Senin de onlardan kalır yerin yok ya! Yetmiş yıldır bu dünyadayım, bunun ellisini seninle geçirdim. Sen beni gebe bıraktığında on beşimdeydim. Onbeşimde Benjamin Ryan. Ondan sonra hep seninle oldum. Ne yaparsan yap, hep seninleydim. Neye yaradı! Neye, söylesene! Dünyaya bir canavarlar ordusu yetiştirmeye, değil mi?"

Camdan dışarı baktı ve sokakta yürüyen, hayatı yaşayan insanları gördü.

Benjamin'in kalın derili yüzü her zamankinden daha kırışık gibiydi.

"Beni güldürüyorsun. Sen on beşindeyken çılgının biriydin."

"Hiç de değil."

Taksi şoförü konuşmalara kulak kabartmış, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Pekala da öyleydin." Benjamin Sarah'yı çileden çıkaran, o haşin ses tonuyla konuşuyordu.

Sonunda şoför kahkahalarını tutamadı.

Benjamin onu azarlayan bir tonla, "Ben şurada ineceğim," dedi. "Bunu da istediğin yerde bırakabilirsin."

Sarah, Notting Hill'e kadar hiç ses çıkarmadan devam etti.

Eve girer girmez kendine çay demledi. Çayını alıp ön-oda dediği salona geçti. Ocağın yanına oturup Michael'in mektubunu açtı. Benjamin oğlunun son sözlerine hiç aldırış etmezdi. Onun derdi kalan paraydı. Mektubu okumaya başladı.

Sevgili anne,

Söylenecek çok şey olduğuna inandığım için sana bu mektubu yazıyorum. Seçtiğim yaşam biçiminin senin bana uygun gördüğün bir yol olmadığını biliyorum. Ama bu yolu ben seçtim ve pişman değilim. Tek pişman olduğum konu seni sevmiş olmam. Bu sevgim yüzünden birbirimize ters düşüp ayrıldığımızda çok üzüldüm. Benny için duyduğun kederi anlıyorum, çünkü onu ben de severdim. Eğer şimdi bu mektubu okuyorsan, ben de sizin dünyanızdan ayrılmış, Benny ve Anthony'nin yanına gitmişim demektir. En çok seni özleyeceğimi bilmeni isterim.

Sana bir şey söylemek istiyorum anne. Maura'ya ilgi göster. Sana ihtiyacı var. Her zaman oldu. O polisle aralarındaki olaydan sonra çok incindi. Öyle olduğunu biliyorum, çünkü onu izledim. Şimdi, senden bebekken olduğu gibi onu kucaklamanı istiyorum. Maura'nın annesine ihtiyacı var. Babama onu çok sevdiğimi söyle.

Seni hep seveceğim anne. Ne olursa olsun seveceğim.

Michael

Sarah gözlerine dolan yaşların akmasını önlemek için gözlerini sıkıca yumdu. Elindeki mektup atılgan, iyi yürekli Michael'dandı, sert, acımasız, kana susamış adamdan değil. Maura'yı doğurduğu günkü hali gözünün önüne geldi. Uzun boylu, güçlü, önünde yaşanacak bir ömür olan delikanlı...

"Aman Tanrım, oğlum benim." Ağzını eli ile kapattı ve öylece kaldı. Artık gözyaşları sel gibi akıyordu.

"Güzel oğlum benim. Tanrım bana yardım et. Onu çok sevdim."

Kulüpte Maura ve kardeşleri sarhoş olmakla meşguldüler. Kafayı bulmak ve kendilerini iyi hissetmek istiyorlardı. Maura damarlarında gezinen ve bir süre sonra hüzüne dönüşecek olan canlanmayı hissetmeye başlamıştı.

Bugün bir 'Michael' günüydü. O herkesin aklında ilk sırayı almış bulunuyordu. Gerry Jackson da onlara katılmıştı. Lee barmen olarak görev yapıyordu. Ne kadar çok içerlerse Michael'in ölümünden duydukları acı o kadar azalacakmış gibi, sessiz ve ciddi kadehlerini boşaltıyorlardı.

"Mickey'in balık Joe'yla çalıştığı zamanları anımsıyorum. Tuttuğunu koparan, yakışıklı bir genç."

"O çok eskidendi Gerry." Roy'un sesi titrekti.

Gerry cin-toniğini yudumladı. "O günlerde anneniz de sertti. Herkes katıydı. Bütün kuşlar Mickey'in peşindeydi ama o kimseye yüz vermezdi. Tüm parasını anneye götürürdü. Biliyor musun Maura, senin ilk tören giysini bir soygun parasıyla almıştı."

"Bilmiyordum Gerry." Maura gülümsedi. Mickey'den söz edilmekte olduğu için mutluydu.

"Yaa, ben dün gibi anımsıyorum. Bir bahis bürosunu soymuştuk ikimiz. İnanılmaz bir afacandı. O zaman bile herkesten ileriydi. Balık Joe onu hizaya sokmaya çalıştı ama başaramadı. O yaşlı piçten de nefret ederdim."

İyice sarhoş olan Leslie, "Ama Mickey etmezdi değil mi?" diye söze karıştı. Sarhoşluğu yüzünden uygun

sözcükleri seçemiyordu. "Mickey onu beceriyordu, değil mi?"

Garry ona döndü. "Kapat şu baş belası çeneni!"

"Eh, Mickey o biçimdi. Balık Joe da adı üstünde işte balık gibi o biçim..."

Leslie sözünü tamamlayamadan Garry'den bir yumruk yedi ve yere yuvarlandı.

"Sana şu bok çukuru çeneni kapat dedik."

"Tamam, tamam. Sakin olun." Lee parlayan ateşe su dökmeye çalışıyordu.

"Tanrı belanızı versin. Hep onu korursunuz zaten!" Garry ayıkken soğukkanlı davranır, sarhoşken de kendi tırnaklarına bile karşı çıkardı.

"Susun canım." Maura alçak sesle konuşmuştu. Kavgayı durdurma çabasına girecek enerjiyi toparlayamıyordu.

Kararlı ve etkileyici bir ses tonuyla Roy konuşmaya başladı. "Bakın, burada Michael'i anmak için toplandık, değil mi? O zaman oturun ve kendinize gelin. Kaldıramayacaksanız, içmeyin." Herkes susup Roy'a baktı. Leslie yerden kalkıp iskemlesine oturdu. Maura, bulanık bir zihinle de olsa, Roy'un özgüveninin artmış olduğunu farketti. Bu çocuk iyi bir 'iki numara' olacaktı.

Lee konuyu değiştirmeye çalıştı. "Mektubu ne zaman okuyacaksın Maws?"

"Ne zaman hazır olursam." Yerinden kalkarak danışma bölümüne gitti. Willy'nin St Martin's Wharf'taki bürosunu aradı. Telefonu doğrudan Willy yanıtladı. Maura bunun Tanrı'nın bir lutfu olduğunu düşündü, çünkü sözcükleri zor toparlıyordu.

"Sen misin Willy?"

"Merhaba Maura." Soğuk bir sesle konuşmuştu. Michael'in cenaze töreninden beri giderek daha seyrek görüşüyorlardı ve Willy bundan hiç hoşlanmıyordu.

Elinde olmaksızın Maura'yı çok seviyor ama onun her an, o günkü duygusallığına göre, farklı davranabileceğini biliyordu. İlişkiyi bitirebilir ya da sürdürebilirdi.

"Berbat durumdayım."

"Ne yapmamı istiyorsun? Çok meşgulüm..."

"Biraz önce Michael'in vasiyeti okundu. Kendimi yalnız hissediyorum. Depresyondayım." Ve sarhoşum diye düşündü.

"Öyle mi? O halde beni görmek istiyorsun. Doğru mu anladım?"

"Evet, şu anda köklü bir sarsılmaya ihtiyacım var."

William güldü. Bu kadın gerçekten sözcük seçiminde ustaydı. Ama şimdi koşarak giderse Maura onu kullanmayı sürdürecekti. Diğer yandan, işi bitmek üzereydi ve karşısında yalnız ve üzgün bir insan vardı. Üstelik koşullar ne olursa olsun Maura ile birlikte olmayı istiyordu.

"Nerede buluşabiliriz?"

"Gel beni kulüpten al. Seni bekliyorum."

Telefonu kapatıp yerine döndü. Erkekler yine dost olmuşlar, Michael'den söz ediyorlardı. Komik anı anlatımında yarış yapar gibiydiler. Maura yerine oturup tazelenmiş içkisini aldı. Kadehi ağabeyinin anısına sessizce kaldırdı.

Sızmadan önce son düşüncesi Michael'in kendi anısına içilmesinden hoşlanacağıydı. Bir saat kadar sonra William geldiğinde Maura'yı arabaya neredeyse sırtlayarak götürdü.

Maura arka kanepeye uzanıp horlayarak uyumaya başladı. Dolgun göğüsleri ipek bluzunu dışarı itiyordu. İçinde bulunduğu durum William'ın canını sıkmıştı, ama yine de Maura'nın, tanıdığı en seksi kadın olduğunu itiraf etmeliydi.

Maura ancak gece on bir buçukta, korkunç bir baş

ağrısı ile uyandı. Kendi yatağında ve çıplaktı. Yavaş yavaş günün olaylarını anımsamaya başladı. Yatakta döndü ve yanında birinin yattığını farketti. William'dı. Gövdesinin hırpalanmış olduğunu hissetti. Adamın onun sarhoş halinden yararlanmış olduğu kanısına vardı. Eh, kendisi de çanak tutmuştu. Yavaşça doğruldu. Hâlâ kendini kötü hissediyordu. Yarı karanlık odada banyoya doğru yürümek için önce bir ayağını sıkıca yere bastırdı. Yataktan William'ın horultusu yükseliyordu.

Banyoda aynaya baktı. Görüntüsü korkunçtu. Makyajı bütün yüzüne yayılmış, gözleri kırışıklarla çevrelenmişti. Yaşlı görünüyordu. Otuzaltı yaşın çok üstünde gibiydi. Yüzüne, boynuna su çarptı. Beynine yeniden canlılık getirmeye çalışıyordu. Sonra mektup aklına geldi.

Kapıya asılı bornozunu giyip, oturma odasına geçti. Çantası, belli ki Willy tarafından, oradaki masaya bırakılmıştı. Bir ayağını altına alarak oturdu. Çantadan mektubu çıkardı. Zarfı yırtmadan ona bir süre Michael'in ince satırlar halindeki elyazısına baktı. Sonra zarftaki tek sayfalık mektubu çıkardı.

Selam Maws,

Eğer bunu okuyorsan, ben çoktan fırında kızardım demektir. (Bu kısma şaka yaptığını belirtmek için gülen bir yüz resmi yapmıştı.) Her şeyimi sana bıraktığımı öğrenmişsindir. Bunu hak ettin. Sanırım iki milyon pound'un üzerindedir. Zamanla tersane bölgesi de epey gelir getirecektir. Şimdi hepsi senin. Her şey.

Bu mektubu yazmamın nedeni, yaşarken hiç söz etmemiş olabileceğim bazı şeyleri sana açıklamak.

Öncelikle şunu belirteyim. Yıllarca önce olanlar için gerçekten çok üzgünüm. O polisi çok sevmiş olduğunu biliyorum. Her şeyi ben berbat ettim. Sana bu konudaki borcumu ödemek istiyorum Maura.

İkinci olarak belirtmek istediğim konu şu: Bence Templeton ile evlenmelisin. Böylece hanımefendi olursun. Bence zaten öylesin ya...

Seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Benim gibi evsiz, barksız olma. Benim bu halim homoseksüel olduğum için ödediğim bir bedel.

Üçüncüsü: Annemizle barışmaya çalışmalısın. Bir zamanlar çok yakındınız. Sanırım iç dünyalarınızda ikiniz de birbirinizi arıyorsunuz. Yarayı iyileştirmeye çalış. Bütün istediğim bu.

Son olarak da şunu belirteyim. Geoffrey'e katlanıyorum ama güvenmiyorum. Sen iki numara olarak Roy'u seç. O insanların sandığından çok daha yüreklidir. Bizim ihtiyarı da gözetmelisin. Annemle ne olursa olsun, babam en çok seni sever. Çocukların dediğine göre seni çok arıyormuş.

İşte bu kadar güzelim. Bu mektup sana özel. Senden başka kimsenin benim bok gibi yumuşak olduğumu bilmesini istemem. (Yine bir gülen yüz resmi.)

Çocuklara ve kendine iyi bak. Vasiyetimde özel bir kısım da vardı. Hattersley'den bunu saklı tutmasını istedim. Dairemi ve özel eşyalarımı Richard'a bırakıyorum. İyi bir ilişkimiz var. Onu açıkta bırakmak istemem.

Çocuk Korumaya da elli bin bıraktım. İlan edilmeyecek. Sanırım, Nellie Teyze'nin de dediği gibi benim hiç sırtım yere gelmeyecek. Bu nedenle, ne olur ne olmaz diye her yıl bir mektup yazıyorum.

Kendine iyi bak Maws.

Seni çok seven kardeşin,

Michael

Not: Hattersley ona bıraktığım bazı kağıtları, sen bu mektubu okuyana dek saklayacak. Ona git, hisse senetleri ve diğer kağıtları al. İsviçre bankasındaki hesap numaram da onda. Hesabın sana devrolduğu onlara bildirilmiş olacak.

Maura mektuba bakmayı sürdürdü. Michael bütün işleri zamanında yapardı. Her yıl yenilenen vasiyet mektupları yazmak ancak onun yapacağı bir işti. Üstündeki tarihe baktı. Tarih 5 Ağustos 1986 idi. Geoffrey ile sorunlar başlamadan önce yazılmıştı. İç geçirdi. Çocuk Koruma'ya elli bin pound. Gözleri yaşardı. Gazetede beslenemeyen çocukların resimlerini gördüklerinde, bu konuda tek sözcük söylememişti. Demek o sırada onlara elli bin pound bırakacak kadar duygulanmıştı. Böyle bir hareket ona göreydi. Gazeteler onu karanlık işlerle uğraşan cinayetlere karışmış bir haydut olarak ele alır, o da bundan hoşlanırdı.

Geoffrey'i tanıyordu. Her zaman tanımıştı. Maura, keşke onun hakkından gelmek istediğinde karşı çıkmasaydım diye düşündü. O zaman belki bütün bunlar olmayacaktı. Gözyaşlarını durdurmak için gözlerini yumdu. Yeteri kadar ağlamıştı ve gözyaşlarının onu geri getirmeyeceğini biliyordu.

Gözlerini açtığında William'ın kapıda durmakta olduğunu gördü.

"Sevgili yavrum, harika görünüyorsun."

Mektubu çantasına koyarak gülümsedi. Gözlerine ulaşmayan, alaycı bir gülümsemeydi bu. William'ın üzerinde bakışlarını gezdirdi.

"Sen benden yararlandın değil mi?" Adam başını salladı.

"Şimdi de ben senden yararlanacağım."

Adam güldü. Kaba Londra aksanını taklid ederek, "İyi bir sarsılma geçireceğim demek ki" dedi.

Maura çantasını yere bırakarak ayağa kalktı, "Eğer uslu çocuk olursan."

Birlikte yatağa girerlerken Maura, William'ın kendisine bütün sorunlarını unutturacak kadar iyi olmasını dilemekteydi. Ama olamayacağını da biliyordu. Bunu

yapabilecek tek bir insan vardı. Ne var ki o da saman-yolu kadar uzaklardaydı.

Otuz birinci Bölüm

CUMARTESİ günü hava soğuk ve karlıydı. Maura ile William geç bir öğle yemeğinin tadını çıkarmaktaydılar. Sarah ise bir banka oturmuş, Terry Petherick'i bekliyordu. Adam üçü biraz geçe geldi. Sarah'a gülümsedi. O ise taş gibi oturuyordu. Sessizdi. Adama bakınca onun ilk torununa neredeyse baba olacağını anımsadı. Ne güzel bir çocuk olurdu diye düşündü.

"Bayan Ryan?"

Sarah başını salladı. Terry de yanına oturdu.

"Hava soğuk değil mi?"

Kadın yine başını salladı.

"Gidip birer kahve içelim mi? Sıcak bir yerde konuşurduk."

"Evet, iyi olur. Gerçekten çok üşüdüm."

Terry onun koluna girip kafeteryaya doğru yol gösterdi. Isıtılmış salonda şekerli bir çay içerken Sarah yeniden kararsızlığa düştü. Yapacağı şey sorunları sona erdirmeyecekti. Ne Maura ne de diğer çocuklar için.

Derin bir nefes aldı. "Size bilgileri verirsem çocuklarımın fazla üstüne gidilmemesini sağlayabilir misiniz?"

"Buna çabalarım. Ama aslında bu, bana ne çeşit bilgi vereceğinize bağlı."

Sarah'a bakınca Terry çimler arasında gezinen bir yılanı görmüş gibi oldu. Bu kadın Maura'nın annesiydi. Olaylar farklı gelişmemiş olsaydı kayınvalidesi olacaktı.

Kahvesini yudumladı. Onun erkek çocukları kendisini dayaktan neredeyse öldürüyorlardı. Kadının bu gerçeği bilip bilmediğini merak etti.

"Kızım hakkında pek çok şey biliyorum. Oğlum Geoffrey dosya tutmuş. İçinde isimler, tarihler, yazılar falan var. Yıllar öncesine uzanıyorlar. Onu şey edenin... kızım olduğunu sanıyorum." Sesi titredi ve sustu.

"Beni görmek isteyişinizin nedeni bu mu?"

Sarah onun gözlerinin içine baktı.

"Kızımı önceden tanıdınız... Yani o Michael ile çalışmaya başlamadan önce."

"O halde siz biliyordunuz."

"Her şeyi biliyorum. Maura hamileydi."

Terry gözlerini hayretle açtı. "Ama bu olanaksız."

"Hayır evlat. Pekala hamileydi. Zaten Michael'in sizi öyle kötü dövdürmesinin nedeni de bu idi. Onu bir ara sokak kürtajcısına götürdüm. Adam ne yaptıysa, neredeyse ölüyordu. Bu kürtaj yüzünden onu sterilize ettiler." Sarah bunları neden söylediğini bilmiyordu. Belki bilinçsizce Maura'yı biraz temize çıkarmak, suçu kısmen adama yüklemek istemişti.

"Hiç bilmiyordum. Yemin ederim bunlardan asla haberim olmadı."

"Biliyorum evlat. Maura bana kendisi anlattı. Size söylemek için evinize gitmiş. O sırada Michael'in ilişkinizden haberi olmuş. Sonu da işte malum hikaye."

Terry sersemlemişti. Maura ondan hamile kalmıştı!

Sarah çayını yudumlayıp, yeniden konuşmaya başladı. Ona her şeyi anlatacaktı.

"O zamandan sonra değişti. Hepsi sizin suçunuzdu demek istemiyorum elbette. Hastaneden çıktığında sert bir insan olmuştu. Yıllar geçtikçe daha da sertleşti. Çektiği bütün acının intikamını dünyadan almak ister gibiy-

di. Olanlardan önce çok iyi bir kızdı Yumuşak kalpli, merhametliydi."

"Bilmiyorum bunu söylememin bir yararı var mı Bayan Ryan ama ben onu sevdim."

"İnanıyorum."

"Çok şaşırdım. Eğer bilseydim, onun yanında olurdum."

Sarah başıyla "olamazdın" anlamında bir hareket yaptı.

"Buna olanak yoktu evlat. Michael asla izin vermezdi. Emniyetten ayrılsanız bile o sonuna kadar sizden nefret edecekti. Bu nedenle seninle konuşmak istedim. Bir anlamda siz de aynı kapandasınız. Ben torunlarımın Ryan adına yapışmış etiketten etkilenmelerini istemiyorum. Fabrika işçisi olsunlar, çöpçü olsunlar. Ne olursa olsun. Haydut olmasınlar da yeter..."

"Anlıyorum. Ama böyle şeyler bir kez başladı mı, durdurulamaz. Geri dönüş yoktur."

"Biliyorum. Ama kararlıyım. Çocuklarımın temizlenmeleri gerekiyor. Bunu da ancak ben yaparım. Onları ben yetiştirdim. Şimdi çökertmem gerekiyor. Aslında basit. Yardımınızı istiyorum. Gerekirse tanıklık da yaparım."

"Yok, buna gerek olmaz."

"Dinleyin. Başıma bir dert açılır diye korkuyorsanız, vazgeçin. Yetmiş yaşındayım ve bugüne dek kendi yaptığım hiçbir şey yüzünden korkmadım."

Sarah çantasını açtı ve Geoffrey'den kalan bir demet kâğıdı çıkardı. Onları Terry'ye verdi

"Geoffrey'den kalanların hepsi bunlar. Telefon numaramı dosyanın arkasına yazdım. Ne zaman isterseniz arayabilirsiniz. Tek istediğim, çocuklarıma yardımcı olmaya çalışmanız. Asıl peşinde olacağınız insan Maura'dır."

Yerinden kalktı. Terry ile tokalaştıktan sonra oradan ayrıldı.

Terry tek başına oturup konuşulanları düşündü. Maura'nın kendisinden çocuğu olmuştu. İlk seviştikleri geceki hali gözünün önüne geldi. Öğrenmeye ne kadar istekliydi. Güven dolu gözlerini ve yumuşacık gövdesini düşündü. Gözyaşlarının boğazını yaktığını hissetti. Maura önceleri ne kadar uyumluydu. Kürtaj onda çok yıkım yapmış olmalıydı. Çocukları çok severdi. Bu konuyu bir çok kez konuşmuşlardı. Sonra onunla geçirdiği son geceyi düşündü. Yetişkinlerin birleşmesiydi. O zaman bile bebek konusundan söz etmemişti.

İkisi de evlenmemişlerdi. İkisi de bu dünyaya birbirleri için gelmişlerdi. Şimdi bunu iyice anlamıştı. Başını ellerine dayadı.

Bir ses düşüncelerini böldü. "İyi misiniz?" Kısa boylu tıknaz bir garson kız yanında duruyordu.

"İyiyim. Sağolun."

Kız endişeliydi. "Hiç iyi görünmüyorsunuz."

Terry ayağa kalktı. Masaya üç pound bozukluk bıraktı.

"Bir şey yok. Yalnız kötü bir haber aldım da..."

Sarah'ın verdiği dosyayı koltuğunun altına sıkıştırıp, buz gibi havaya daldı. Sonra okuyacaktı. Şimdi yürümek ve düşünmek istiyordu.

Maura ve William yatağa girmişler birbirlerine sarılmış yatıyorlardı. Maura günlerden beri ilk kez William'a candan gülümsedi. En sonunda kendisiyle ilgilenecek birini bulmuştu hiç olmazsa. Aklı Terry Petherick'e doğru bir kaçamak yaptı. Ne zaman sıkıntıda olsa böyle yapardı. O sırada Terry Petherick de Regent Park'da durmuş, onu düşünüyordu.

İkisi de plan yapmaya başladılar. Maura bilmiyordu

ama ayrı ayrı yaptıkları planlar bir gün bir yerde aynı kapıya çıkacak ve patlamalarla sonuçlanacaktı.

Terry kararsız kalmıştı. Sarah'ın ona yazıları vermesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Geoffrey'in kaydettiği bilgilerin doğruluğundan kuşkusu yoktu. Adlar ve tarihler tam olarak çakışıyordu. Onu endişelendiren konu farklıydı. Pek çok meslekdaşı Maura tarafından besleniyor ve iş bununla da kalmıyordu. Üst düzeyde birkaç yetkili de yine Maura'nın adamıydı. Örneğin Baş Müfettiş. Bütün bilgileri aldıktan sonra Terry kime güveneceğini şaşırmıştı. Bu öyle basit bir soygunun üstüne gitmeye benzemiyordu. Bu işte bir iki namuslu insanın, rüşvet alan çeşitli kademelerdeki bir yığın polisin üstüne yürümesi gerekiyordu. Yapılan ne olursa olsun, yalnız arkadaşlarını değil Londra Emniyet Örgütü'nün tamamını ele vermiş olacaktı.

Şimdi artık 1985 külçe altın soygununun ardında Maura ve Michael Ryan'ın bulunduğu konusunda belgelere sahipti. Geoffrey Ryan soygunda kullanılan yolların haritasını bile çizmişti. Bu yolun kanıtlarla dolu olduğundan kuşkusu yoktu. Altının gömülü olduğu yeri de biliyordu. İyi de bütün bunları, boğazına kadar pisliğe batmış olan polisleri işe karıştırmadan nasıl açığa çıkarabilecekti?

Ağlamaklı haldeydi. Son yedi günde polis arkadaşlarına yeni bir anlayışla bakmıştı. Yaptıkları tutuklamaları izlemişti. Ryan'ların söz konusu olduğu yerde başlarını bilerek aksi yöne çevirdiklerini sezmişti. Mickey ve Maura elbette yakayı ele vermezlerdi. Yalnız Vine Sokağını değil, West End Merkezi'ni de elde etmişlerdi. İnanamıyordu. Brixton, Kilburn, Barking'de adamları vardı. Daha doğusu, hiç olmazsa bir kişiyi satın almadıkları tek karakol kalmamıştı.

Terry Petherick şimdi Ryan kardeşleri ortadan kaldıracak bilgilere sahipti. Hatta anneleri de tam destek verecekti. Ama yine de eli kolu bağlıydı, çünkü Ryan ge-

misi batarsa bütün emniyet teşkilâtını da birlikte batıracaktı. Gülünç diye düşündü. Templeton'a gelince... o da bu kan emiciliğe boğazına kadar batmış ama aile ilişkileri sayesinde yıllarca hep yakayı kurtarmıştı. Terry'nin karşısında birkaç büyük haydut değil koskoca bir örgüt vardı.

Masasındaki telefondan Özel Soruşturma Ekibini aradı. İşi onlara verecekti. Bütün bunları araştırma şerefi onların olabilirdi. Bu iş onu hasta ediyordu.

Telefonu çaldığında önündeki not kağıtlarına karalamalar yapıyordu. Akşam üstü yeniden baktığında oraya okla delinmiş bir kalp çizmiş olduğunu gördü.

Komiser Marsh durmuş camdan ufuk çizgisine bakıyordu. Hava kararmıştı. Thames üzerindeki ışıklar ateş böcekleri gibi parlıyorlardı. Marsh üç saattir aynı şekilde oturuyordu. Genç polis memurunun getirdiği bilgiler dengesini alt üst etmişti. Böyle bir şeyi on yıldır bekliyordu. Şimdi, işte deyim yerindeyse beklediği şey kucağına düşmüştü ve onunla ne yapacağını bilemiyordu. Amirinin gelip kendisiyle konuşmasını bekliyordu. Şükürler olsun ki amiri de çarpık işler listesinde değildi. Eğer bütün bu bilgiler doğruysa ki doğru olduğunu sanıyordu, ortalık cehenneme dönecek, West End polisinin kadavrası kalacaktı. Ortaya çıkarmak üzere olduğu olayların büyüklüğünü düşündü. İşin en acıklı tarafı da Terry Petherick'in kendi kuyusunu kazmış olmasıydı. Bu konu duyulduğunda artık kimse onunla çalışmak istemezdi. Doktorlar gibi polisler de kendi hastalarına bakmazlardı. Pislik kimin olursa olsun, kendilerindense deşmemeleri gerekirdi.

Terry gece yarısı evinden arandı. Giyinip saat 00.45'te Marsh ile buluşması istendi. Arabasına bindiğinde, ileride yıllarca geri tepecek bir şeyi başlatmış olduğunu kavramıştı. Sonunda Maura Ryan içeri alına-

caktı ama bunun neden olacağı bütün sorunlarla uğraşmak gibi bir bedel ödenecekti. Bir saat sonra neler olacağını tam olarak öğrendiğinde, tereddütleri daha da arttı.

Wimbledon'da teraslı bir evin küçük arka odasında oturuyordu. Amir Marsh bir saattir durmaksızın konuşmuştu. Sigarasını yakmak için konuşmaya ara verdiğinde, Terry söze girdi.

"Yani şimdi sen bana büyük patronların bu işten sıyrılmaları gerektiğini mi söylüyorsun?"

Marsh sigara dumanını ciğerlerine kadar çekip öksürdü. Ağzını eliyle örterek anlatmaya girişti.

"Bak oğlum. Dışarıdan nasıl göründüğünü biliyorum ama mesele şu. Bu adamlar yirmi yıldır emniyette görevli. Sessizce emekliye ayrılacaklar..."

"Emekli maaşlarını, erken emekli ikramiyelerini de alıp, öyle mi?" Terry'nin sesi nefret doluydu. "Kulaklarıma inanamıyorum Marsh. Senin önüne kimsenin hayal dahi edemeyeceği çapta bir pislik getiriyorum. Sen de bana bu pisliğe bulaşanların çoğunun hiçbir ceza görmeden bu işten sıyrılıp çıkacaklarını anlatıyorsun."

Mars başıyla onayladı.

"Ne hissettiğini anlıyorum oğlum."

"Hayır anlamıyorsun. Şu anda ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Bu adamlar yıllardır suç işleyen insanlardan para topladılar ve bunlardan hesap sorulmayacak. Ondan sonra da Dobin gibi küçük balıklara eziyet edilecek."

"Dinle oğlum..."

"Şu oğlum lâfını da s.....et!" Bunu söylerken Terry masaya bir yumruk indirdi. "Biz gece yarıları hırsız gibi ortalıkta sürünüyoruz. Bunların olduğuna inanamıyorum. Sen de bana malı götürenlerin tırnaklarına bile zarar gelmeden buradan çıkıp gideceklerini söylüyorsun. Biz zan altındaki suçlular gibi karanlık odalarda buluşu-

yoruz, efendiler her türlü naneyi yiyip, ellerini yıkayıp, çıkıyorlar. Bu böyle gitmez ahbap."

"Dinle Petherick. Bu konu sokaklarda duyulursa işimiz biter. Neler olacağını düşünebiliyor musun? Sokaklardaki kredimiz elektrik sayacı ile oynayan çapulculardan bile düşük olur. Bir düşün. Buna dayanamayız. Bu işi kovalayacaksak bile bunu kendi içimizde halletmeliyiz. Onlar farkedildiklerini biliyorlar. Bu yüzden ayrılıyorlar. Bütün yapabileceğimiz bu. Yaşlandıkça dediklerimi daha iyi anlayacaksın. Aksi takdirde tutuklatan memurların açığı bulununca, bütün ayaktakımı, tecavüzcüler, katiller, soyguncular, yeniden mahkeme isterler. Burada çok fazla sayıda insan söz konusu. Bu yüzden açıklama yapılamaz. Biliyorum aldıkları ceza yaptıklarının yanında devede kulak ama inan bana diğer yol seçilirse bize çok daha fazla zararı olur."

Terry sersemlemişti.

"Pekiyi Maura Ryan ne olacak? O da içeri girecek mi?"

"Onu hiç merak etme. Sesini hemen keseriz onun."

"Elbette. Önceliklerimizi doğru sıralayacağız, değil mi? Gerçek haydutları yakalayacağız. Bak sana ne diyeceğim. Şu Maura Ryan var ya, kendisi ve ailesi ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, o senin hafife aldığın pislik heriflerin yanında zemzemle yıkanmış kalırlar. Benim kitabıma göre, rüşvetçi pezevenkler bütün haydutlardan daha kötü sayılırlar."

Marsh masanın çevresini dolandı ve gelip elini Terry'nin omuzuna koydu.

"Biliyorum. Bence de öyle... Ama ben de senin gibi emirlere uyacak iş yapıyorum. Ne var ki senin ortaya çı-

kardığın düzenbazlığın çapı bunu kamuoyuna açıklamamızı engelliyor. Bunu anlamıyor musun? Birkaç saat içinde bütün emniyet teşkilatı çarmıha gerilir. Bir düşünsene. En tepedeki insanlar sorgulanıyor. Yok oğlum. Bu olacak şey değil."

Terry, Marsh'ı dinledi ve söylediklerini kabul etmek zorunda kaldı. Herkesin yaptığı yanına kâr kalırken onlar neden sonuçların sorumluluğunu taşıyacaklardı.

"Yine de tatmin olamıyorum. Bu adamların açıklanması bizim için sorunlara da yol açsa, bunu yapmaya değer. Kamuoyu senin sandığın kadar salak değil. Ben kendi hesabıma yanlış bir işin bir parçası olmaktansa, adaletin gerçekleşmesini tercih ederim."

Marsh sigarasının dumanını dışarı üfledi. Parıldayan, çıplak tepesi, ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Şu genç adam sinirine dokunmaya başlamıştı. Şu anda emniyete gerekli olan son şey böyle namuslu bir polisti. Terry Petherick arı kovanına çomak sokuyordu. Bundan kurtulmasına asla izin verilmezdi.

"Bak, eve git, bir güzel uyku çek. Bu konuyu sakin kafayla düşündüğün zaman olayı sen de bizimle aynı açıdan göreceksin."

Terry yavaşça ayağa kalktı ve Marsh'ın gözlerinin içine baktı.

"Bize neden 'pislik' diye ad takıldığını şimdi anlıyorum."

Terry gidince Marsh yeniden masaya döndü. Keşke her şey Terry'nin düşündüğü gibi kolay olsaydı. Keşke iyi polis kötü haydutları yakalayabilseydi. Ne var ki bu dünyada asıl polislerin büyük çoğunluğu hayduttu. Marsh derinden iç geçirdi. Onun işi Petherick'in ağzını kapalı tutmaktı. O da bunu yapacaktı.

Terry arabasını eve doğru sürerken çok sinirliydi. Sokaklar boştu. Fleet Sokağı'na gidip içini boşaltmak istedi. Ama bunu yapmayacağını da biliyordu. Meslekte henüz böyle şeyler yapabilecek kadar ilerlemiş değildi. İkinci kez polis ile Maura Ryan arasında bir tercih yapması gerekiyordu. Ve yine kazanan polis olmuştu.

Otuz ikinci Bölüm

JANINE kahvaltıyı Roy'un önüne koydu. O da yemeğe başladı. Kendisi içinse bir fincan kahve aldı. Sonra kahvesiyle oturma odasına gidip fincana biraz da votka kattı. Tam içki dolabından geri dönüyordu ki, korkuyla sıçradı. Roy kapıda durmuş, kendisine bakıyordu.

"Seni kahvaltı ediyor sandım."

Roy ağzındakileri çiğnedi ve Janine'in elindeki fincanı işaret etti.

"Senin için bile biraz erken değil mi?"

Janine gözlerini yere indirdi. Kızarmıştı. "Bu benim hayatım Roy..."

"Bundan sonra ben yokken Benny'yi okula taksiyle gönder. Arabam bir direğe toslarken oğlumun içinde olmasını istemem. Sarhoş kafayla sen götürme."

"Ben sarhoş değilim."

Roy aksırdı ve burnunu koluna sildi. "Henüz değilsin. Sana ne diyorsam onu yap. Anladın mı?"

Janine, yüzü öfke içinde ona baktı.

Roy yine bağırdı. "DEDİĞİMİ ANLADIN MI?"

"Evet, anladım. Sağır değilim."

"Hayır canım. Sağır değilsin. Yalnızca ayyaşsın."

Roy kahvaltısını bitirmek üzere mutfağa döndü. Benny de hole inen merdivenlerde durmuş ona bakıyordu.

"Baba, beni okula sen mi götüreceksin?"

Roy başını salladı.

"Harika. Annemin şoförlüğü giderek bozuluyor."

"Sen annenle arabaya binme, tamam mı?"

Benny omuz silkti. "Pekiyi baba."

Her şeyi duyan Janine votkalı kahvesini iki yudumda bitirip yeniden kahve aldı. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Roy zaman içinde her şeyini elinden almıştı. Önce öz saygısını ve şimdi de çocuğunu. Kendine acıyor, bu acımayla gözyaşı döküyordu. Bir süre sonra onların evden ayrıldıklarını duydu. Benny kendisine veda bile etmemişti.

Roy ile Maura Essex'e doğru yol almaktaydılar. Maura'nın Lenny Isaacs adında bir kuyumcuyla randevusu vardı. Kırmızı ışıkta durunca Roy Maura'ya baktı.

"*Bugün keyiflisin Maws.*"

Maura gülümsedi. "Evet, gerçekten öyle."

"Seni bu kadar neşelendiren ne?"

"Hiçbir şey. Sen işine bak. Yeşil yandı."

"Tamam, gidiyoruz. Ama sırrın ne, söylesene."

"Dinle. Keyifliyim, çünkü keyifliyim, tamam mı?"

"Şu kadın mantığı beni şaşırtıyor doğrusu."

Maura ona güldü.

"Kadın dedin de, Janine'den ne haber?"

Roy'un yüzü asıldı.

"Ben kadın dedim. Canavar cinsi demedim ki."

"Ayıp, ayıp."

"Dinle Maws. Janine sinirime dokunuyor. Balık gibi içkide yüzüyor."

"Janin mi? Ama o hep ahlâk hocasıydı."

"Artık değil. Evliliğimiz çökmek üzere. Daha doğrusu çökmüş durumda. Dört yıldan beri ayrı yatıyoruz. Benny olmasa onu çoktan boşamıştım."

"Ne zamandan beri içiyor?"

"Geçen yıl mı ne başladı. Ama birkaç aydır çok artırdı."

"Her zaman garipti. Ondan hiç hoşlanmadım. İtiraf ediyorum. Ama ne olursa olsun, senin karın."

"Annem engellemese çoktan boşardım orospuyu. Ama anama sorsan Janine bir tane."

"Doğru. Ama en iyi sen bilirsin. Ben olsam ihtiyarı dinlemem. Onunla yaşayan sensin, annen değil."

Roy söylenenleri başıyla onayladı.

"Isaacs'la ne oluyor?"

"Jersey'de bazı büyük adamları tanıyormuş. Altını oraya çekebileceğini söylüyor. Sonra yavaş yavaş pazara sürülecek. Bu da piyasaya çok altın girmesi ve fiyatların düşmesi sonucunu verecek. Ama o vakte kadar biz de bir para basan basımevi kurmuş olacağız. Birileri Avrupa'yı dolaşıp altın rezervlerini sayacak. Sonunda bazı parlak zekalılar kayıp külçelerin yasal biçimde satılmakta olduğundan kuşkulanacaklar ve olay örtbas edilecek. Her zamanki gibi. İşte önümüzdeki yıllarda altın almak istersen Güney Afrika altınından şaşma."

Roy kahkahayla güldü.

"Sen delisin."

"Delice mutluyum. Bu deli olmaktan farklı."

"Umarım bu Isaacs denilen herif bütün gün kafamızı şişirmez. Sammy Goldbaum öyle yapardı ya!"

Sammy'nin adı geçince Maura buz kesildi.

"Ne oldu Maura? Rengin uçtu."

Maura bir sigara yaktı."

"Yok canım. Bir an için gözlerim karardı."

Roy, Sammy Goldbaum'dan söz etmemesi gerektiğini anladı. Kendine fena halde öfke duydu.

"Baksana Maws. Şu görüşmeden önce bir yerde durup bir şeyler yiyelim mi? Bir içki de içeriz."

Maura, Roy'un özür dilemeye çalıştığını anladı. Gülümseyerek, "Gerçekten iyi olur" dedi.

Terry Petherick Marsh'ın yanına çağrılmıştı. Gösterilen yere oturarak amirinin söyleyeceklerini dinlemeye hazırlandı.

Marsh tek lüksü olan purosunu yaktı. Dumanını karşıya üfledikten sonra konuşmaya başladı. "Konuştuklarımız üzerinde düşündün mü?"

Terry "evet" anlamında başını salladı.

"Bugün daha mantıklı davranacağın kanısındayım"

Terry yine başını salladı."

"İyi... iyi. Ryanların yakalanması işini sana vereceğiz. Biliyorsun, onları kim yakalarsa meslekte yükselir. Tabii önce onlar seni yakalamazlarsa."

Terry gözlerini ona dikti. Gülünecek bir durum göremiyordu.

"Senin ne denli dürüst olduğunu biliyoruz. Topladığın bütün bilgileri de düşününce haklı olarak..."

Terry onun sözünü kesti.

"Neyse, boşver bunları da ne olacağını söyle."

Marsh'ın içinden purosunu Terry'nin suratında söndürmek geldi. Bu bok kendini ne sanıyordu? Derin bir nefes aldı ve öfkesini kontrol etmeye çalıştı.

"Maura ve Roy Ryan dün bir kuyumcuyla görüştüler... Lenny Isaacs. Ben onların peşine adam takmıştım. Anlaşılan yakında altını taşıyacaklar. Biz de o zaman enselerine yapışacağız. Bir kez bu yüzden yakayı ele verirlerse diğer suçlarını istediğimiz zaman gündeme getiririz. Geçen gece söylediğim gibi kadını hizaya getireceğiz. Tam altını taşırlarken. Bu kadar basit. Diğer konuya gelince. Şikayet Araştırma Bürosu o işi içeriden araştırıyor. Ryan'lar yakalanana kadar kimseyi ellemeyeceğiz. Böylece onların da önceden haber alma olanağı kalma-

yacak. Bu işte sen ve ben yakın işbirliği içinde olacağız. Bunlardan hiç kimseye söz etme. Birkaç gün sonra yeniden görüştüğümüzde sana anlatacağım başka şeyler de olacak."

"Sarah Ryan bana oğullarına daha hafif cezalar verilebilir mi diye sormuştu."

Marsh pis pis güldü. "Eh, sormaktan kimseye bir zarar gelmez, değil mi?"

Terry bürodan çıktıktan sonra Marsh bir süre purosunu içmeyi sürdürdü. Petherick'e Ryanlardan hiç birinin hapse girmeyeceğini, bunu yapmanın doğru olmayacağını söylemek yersiz olurdu. Onların temizlenmeleri gerekiyordu. Emniyetten çok fazla adam satın alınışlardı. Bu yüzden susturulmaları, hem de sonsuza dek susturulmaları gerekiyordu. Böyle yapıldığını Petherick de görecekti. Çok yakında...

Sarah, Benjamin'in akşam yemeğini hazırlıyordu. Adam kahveden gelmiş, doğru yatmaya gitmişti. Yorgun olduğunu söylemiş, bu da Sarah'ın canını sıkmıştı. Kadın, herhalde sarhoş diye düşünmüştü. Patatesleri soyarken yukarıdan bir patırtı geldi. Sarah tavana doğru baktı ve dinledi. Patatesleri bırakıp yukarıya yatak odasına yollandı.

Benjamin Ryan yerde yatıyor, eliyle göğsünü tutuyordu. Kararmış ve acı ile kasılmış yüzünü görünce Sarah onun çok hasta olduğunu anladı. Yaklaşıp başını yerden kaldırmak istedi.

"Benjamin!"

Adam gözlerini açtı. Dudaklarının çevresi mavileşmeye başlamıştı.

"Göğsüm... Bana doktor çağır. Göğsüm ağrıyor..."

Sarah aşağıya koşup ambulans çağırdı. Sonra Jani-

ne'i arayıp oğlanlara haber vermesini söyledi. Yine hemen yukarı koştu ve ambulans gelene dek kocasının başucunda, yerde oturmuş halde bekledi.

Sarah hastanenin Kardiyak Ünitesinde Benjamin bilincini yitirene dek bekledi. Bütün gün onun için dua etmişti. O akşam Maura ve Roy, renkleri kaçmış ve telaşlı bir halde geldiler. Janine diğer çocuklara haber vermeyi akıl etmemişti. Roy ufacık kalmış annesine sarıldı.

"Ne oldu anne?" Yumuşacık bir sesle sormuştu.

"Feciydi. Yatak odasında yere düşmüş. Onu yerde buldum."

"Nedenini biliyorlar mı?"

"Evet koroner kalp yetmezliği. Daha önce hiç hasta olmamıştı."

"Biz hep dışardaydık bugün. Yoksa daha erken gelirdik. Keşke Janine yerine çocuklardan birini arasaydım. Neredeyse gelirler."

Eve gidince o ayyaş orospunun canına okuyacaktı. Babası hastanede yatarken o sadece (gelince evi arasın) diye mesaj bırakıyordu. Gerry Jackson'a bile olanları söylememişti.

"Telefona gitmekten bile korktum. Babanı bırakamadım. Baksana, feci halde."

Öyle yaşlı görünüyordu ki Maura da Roy da annesiyle babasının yakında ölebileceklerini anımsadılar. Belki de babaları bu ara ölecekti.

Roy annesini oturtup, babasının canı çekilmiş gövdesine baktı.

"Ben bir doktor bulayım Maws. Annemle ilgilen: Bakayım ne oluyor."

Maura hiç düşünmeden kolunu, yıllardır konuşmadığı kadının omuzlarına doladı. Benjamin'in hastalığı ikisine de kırgınlıklarını unutturmuştu. Birden acı ile bütünleşmiş ana-kız olmuşlardı.

"Anne her şey yoluna girecek. İnan bana."

Sarah, Maura'nın elini ellerinin arasına aldı. "Ah Maws, öyle hasta ki. Onsuz ne yapacağım?"

"Üzülme anne. İyileşecek." Kendisi o kadar değilse de sesi çok güvenliydi.

Biraz sonra Leslie, Garry ve Lee göründüler. Hepsi ayık ve hepsi babaları için endişeliydiler.

Maura ve Sarah hastanın yatağının kenarında, ayakta durabilmek için birbirlerine destek oluyorlardı. Erkeklerse sessiz ve sinirli bir halde, odanın dışındaydılar. Michael ve Geoffrey'den sonra yeni bir ölümle bu kadar çabuk karşılaşma olasılığı herkese çok zor gelmişti.

Gerçi Benjamin'le, arasıra üstün körü bir ilgi göstermenin dışında, pek bağları yoktu. Ama böyle hasta olup yatınca hepsi onun babaları olduğunu anımsamıştı. Ölüm yatağında kötü bir baba bile saygı görmeye hak kazanıyordu.

Carla saat on buçukta telaşla hastaneye geldi. Kızıl-kahverengi saçları dağınık, üzerindeki kırmızı ceketle biraz pasaklı a la yine de çok güzeldi. Ağlayarak doğru Roy'a yürüdü. Babası onu kucakladı. Janine'e öyle benziyordu ki, Roy bir an için evlenmiş olduğu hayat dolu genç kadını düşündü.

"Büyükbabam nasıl. Joey'la dışardaydım. Eve gelince duydum.

"Çok hasta Carla. Ama doktorlar atlatabilir diyorlar."

Garry yumuşak bir sesle "Gel Carla, yanıma otur" dedi. Carla ailenin maskotu gibiydi. Oturunca eline bir fincan kahve verdiler.

Saat onda Benjamin gözlerini açıp Sarah ile Maura'ya baktı. "Güzellerim benim... Keşke kahvede olsaydım." Kadınların endişeli yüzlerine bakıp gülümsemeye çalıştı.

"Evet baba, özlemişsindir."

"Her zaman derim ya... Ölünce benim küllerimi Bramley Arms'a dökün de..." Gözlerini kapattı.

Maura ve Sarah onun cümlesini tamamladılar. "Açıldığında orada olayım."

Bu sözleri ömür boyu dinlemişlerdi.

"Evet kızlar. Şimdi yine uyuyacağım."

Gözlerini kapattı. O uyuyunca iki kadın sarıldılar.

"Sanırım iyileşecek anne."

Odada bulunan hemşire konuşmaları duymuştu. Onlara gülümsedi. "Durumu iyi. Eve gidip biraz dinlenseniz."

"Haydi anne. Seni eve bırakayım."

"Yok, orada kendi başıma kalamam. Savaştan beri bir gece bile yalnız kalmadım."

Maura annesinin ne kadar korku dolu olduğunu hissetti. "Merak etme, ben seninle kalırım. Haydi gel gidelim."

İkisi de Benjamin'i öperek odadan çıktılar.

Maura Sarah'ı eve götürürken olayların, tıpkı Michael'in istediği gibi onları birleştirmiş olmasına hayret ediyordu.

"Benimle yatar mısın Maws?"

"Olur anne." Sessiz ve üzgün yatak odasına çıktılar.

Maura annesinin kendisine gerçekten ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Bu noktaya varmak için babasının ölüme yaklaşması gerekmişti. Buna üzülüyordu.

Sarah yatağa girdi ve yattığı yerden Maura'nın elbiselerini düzenleyişini izledi. Kızının hiç bozulmamış bedenine ve güzel profiline baktı. Terry Petherick'e uygun bir eş olacaktı. Terry kızının üstüne düşen birkaç erkekten biriydi. Maura sutyenini çıkardığında, annesi onun diri göğüslerini gördü ve hemen gözlerini başka yana çevirdi. Pek çok kadının kendi kızlarının diri bedenlerini

görünce kapıldıkları kıskançlığı duymak istememişti. Maura, olayların akışını garipsemeyi sürdürerek Sarah'ın yanına yatağa girdi. Daha önce William'ı arayıp olanları anlatmış, annesinde kalacağını söylemişti. Adamın birlikte olamayacaklarını öğrendiğinde sıkıldığını anlamıştı. İkisi tam bir arkadaşlık kurmuşlardı. Planları birlikte yapıyorlardı. Adam Maura'yı istiyordu. Maura da kendini ona vermeyi kararlaştırmıştı.

"Korkuyorum Maura." Sarah'ın sesi son derece yorgun ve yaşlı çıkmıştı. Maura onun elini okşadı.

"İyileşecek anne."

"Babanla evlendiğimde onsekiz yaşındaydım. Nur içinde yatsın, babam Ben'in evine gidip onu bir güzel dövmüştü. Sonra da düğünümüzü yaptı. Bu elli yıl önceydi. Michael'a o zaman hamile kalmıştım. İlk oğlum 1935'te doğmuştu. Sonra çocuk üstüne çocuk doğurdum. Baban hep 'yanından geçsem hamile kalıyor' diye takılırdı. Sen benim son çocuğumsun. Kızımı genç yaşta doğurdum. Babanı pek sevmedim, biliyorsun, ama insan fena halde alışıyor. Birileriyle uzun süre yaşarsan, onlarsız olamıyorsun. Baban gibi işe yaramaz da olsalar."

"Evet anne, gerçekten uzun bir süre."

"Benimle kalmana sevindim Maws. Uzun zamandır görüşmedik."

Maura "Bak anne, bunu unutalım," diye söze girdi. "Şimdi beraberiz. Önemli olan bu. Aile bu demek. İyileri paylaşmak, kötü günde birlikte olmak."

Kendi kendine, 'pek de öyle yapmıyoruz ya' diye düşündü.

Sarah Maura'nın yüzüne baktı. Masa lambasının ışığında çok genç duruyordu. Onu mahvetmeye alet olduğunu anımsadı. Maura üzgün bir yüzle ona baktı.

"Anımsar mısın, çocukluğumda babam hapisteyken

seninle yatardım. Çene çalardık. Sen öyle derdin... çene çalmak. Keşke o günlere dönebilsek. O zamanki gibi olabilsek."

"Ben de isterdim. Ama hiçbir şey eskisi gibi olmuyor." Sarah gözyaşlarını tutmak ister gibiydi. Maura buna babasının hastalığının neden olduğunu düşündü. Annesinin kendisi için üzüldüğü aklına bile gelmezdi.

"Keşke bebeğimi doğursaydım anne. Arasıra bunu düşünüyorum."

"Ah, keşke bebeği ve her şeyini koruyabilseydin. Seni o salak Peckham'a hiç götürmemeliydim."

"Artık olan olmuş. Kendi kaderimi yaşıyorum."

"Hayır Maws, ben neden oldum. Benim gibi, sevmediğin birine bağlanıp kalmandan korktum. Sonra Terry ile tanışınca da..."

"Sen onunla tanıştın mı? Ne zaman?" Maura bunu heyecanla sormuştu. Sarah yaptığı hatayı anladı.

"Michael'in cenaze töreninde. Onunla orada konuştum."

Maura rahatladı. "Ha, öyle mi? Bizim Garry de onu oradan kovdu."

"Biliyorum. Gördüm. Herkes gördü zaten."

Bir süre sessiz kaldılar. Her biri kendi düşüncelerine dalmıştı. Sonra Maura yumuşak bir sesle yeniden konuştu. "Bak anne, biz şimdi babamı iyileştirip eve getirmeye bakalım. Gerisi kolay. Hallolur."

Neredeyse annesine Templeton'u da anlatacaktı

ama kendini kontrol etti. Annesinin ondan hoşlanmadığını biliyordu.

"Anne?"

"Evet?"

"Bizleri doğurduğuna pişman mısın?" Birden bu sorunun yanıtını bilmek kendi için çok önemli olmuştu.

Sarah bir süre düşündükten sonra, "Elbette değilim Maws" dedi.

Bir yandan da yalan söylediği için Tanrı'dan af diliyordu.

Otuz üçüncü Bölüm

Şubat 1987

LESLIE ve Garry koruma parasını toplamaktaydılar. Ilford'da bir Yunan lokantasının önüne geldiklerinde Garry biraz ötede park etmiş mavi bir Granada gördü.

"Les... şu mavi Granny'yi görüyor musun? Bizi izlediğinden eminim."

Leslie arabaya baktı. "Ben farketmedim."

Garry arabadan çıkıp Granada'ya doğru yürüdü. Cama vurdu. Açılınca içeriye eğildi.

"Burda n'apıyorsunuz?"

Arabadaki sarışın adam şaşırmıştı. "Pardon?" dedi.

"Burda n'apıyorsunuz dedim."

"Restorana geldim. Neden?"

"Hiç."

Garry arabadan uzaklaştı. Hâlâ kuşkuluydu. Kendi arabalarına girip oturdu. "Biraz bekleyelim. Bakalım şu herif restorana girecek mi?" Adam arabasını kilitleyip restorana girdi.

"Sen burada bekle Les."

"Tamam."

Garry restorana gitti. Granada'nın sahibi mönüyü incelemekteydi. Mutfağa yöneldi. İçinde 'kira'nın bulunduğu zarfı aldı ve çıktı. Adamın oturduğu masayı geçerken, "Afiyet olsun" dedi.

Sarışın adam o uzaklaşana kadar bekledi. Yemeğini

ve içkisini çabucak bitirdi. Hesabı ödeyip kalktı. En yakın telefon kulübesine gitti. Marsh'a Garry Ryan'a tosladığını haber vermeliydi.

Maura ve William, Benjamin'i ziyaretteydiler. On gün önce eve çıkmış, yeni yaşam biçimine lanet etmekle meşguldü. İçki yok, sigara yok, yağlı yemek yok.

"Keyfine bakamıyorsan, yaşayıp da n'olacak?"

William gülümsedi.

"Gerçekte Bay Ryan bütün iş alışana kadar. Alışınca o kadar kötü gelmez."

"Orasını bilmem. Sizin için kolay di mi? Keyfi yasaklanan siz değilsiniz ki."

William, "adam yalnız ters değil, üstelik inatçı da" diye düşündü. Doktorların tüm önerilerine karşı çıkıyordu.

"Bir sürü başbelası yabancı. Dediklerinin yarısını bile anlamıyorum. Bir sürü gözboyacı piç kalkmış bana n'apacağımı söylüyorlar."

Maura güldü.

"Ama baba, doktor Hummelbrunner Alman değil, Avusturyalı."

"Bana göre hepsi aynı bokun soyu."

"Bırak Maura, ben ona doktorun söylediklerini yaptırırım. Benjamin Ryan, sen de kapat çeneni. Burada misafirimiz var. Bir çay daha alır mısınız Lord William?"

"Bana Willy deseniz çok sevinirim Bayan Ryan."

Sarah biraz tedirgin gülümsedi. Evinde bir Lord görmekten hoşlanmıyordu. Huzursuz oluyordu. Zaten kızının olduğu her yerde huzursuzluk da olması kaçınılmazdı. Geoffrey'in kağıtlarında bu Templeton hakkında yazılı olanları da okumuştu. Besbelli haydutun biriydi. Ona kalırsa, Templeton kendi çocuklarından beterdi,

çünkü hayata iyi bir düzeyde başladığı halde kötü yola sapmıştı. Kendi çocuklarının asla görmedikleri bir bolluk içinde hayata başlamış, sonra da yasadışı yolları seçmişti. Bu affedilemezdi...

Sarah, kızıyla yeni başlayan arkadaşlığından pişmanlık duyuyordu. Keşke her şey olduğu gibi kalsaydı ve onu evden uzak tutsaydı. Ama Maura babasının gözbebeğiydi. Her gün, şu Petherick arasa da ona verdiğim yazılar hakkında bir şeyler söylese diye bekliyordu. Ama Petherick'ten ses seda yoktu. Artık doğru şeyi yapmış olduğundan kuşku duymaya başlamıştı.

"İyi misin anne?"

Sarah Maura'ya baktı.

"Yalnızca yorgunum Maura. Siz artık gitseniz de ben de babanı yatırsam."

"Tamam. Zaten Leslie ile Garry'yi görmem lazım."

William Templeton ayağa kalkıp, fincanını masaya bıraktı.

Maura, oturma odasında düzenlenmiş yatağa yöneldi.

"Haydi hoşçakal baba. Annem ne derse yap, tamam mı?"

"Tamam kızım. Yarın görüşürüz."

"Hoşça kalın Bay Ryan."

"Güle güle oğlum. Gelecek sefer bana ilaç olarak konyak getir."

"Aman baba, biraz uslu olur musun lütfen!"

Maura ile William ayrılınca Sarah Benjamin'i rahat uyuyacağı şekilde yerleştirdi.

"Bizim Maura iyi birini bulmuş. Adam epey paralı galiba."

"Para her şey değil ki!"

Benjamin uzanıp Sarah'ın elini tuttu.

"Ben sana fazla bir şey vermedim, değil mi?"

Kadın onun yorgun gözlerine baktı. "Sen de elinden geleni yaptın. Şimdi biraz uyu. Saat dokuzda seni uyandırırım. Biraz telly seyrederiz. Ne dersin?"

"Tamam hayatım."

Sarah kirli fincanları bir tepsiye toplayıp mutfağa götürdü. Bulaşık tasına sıcak su doldururken çevresine baktı. Karafatmalı, aç mideli, zorluklarla dolu günleri anımsadı. Sokakta oynarken arkasında uçuşan sarı saçlarıyla Maura gözünün önüne geldi. Leslie'nin sürekli akan burnunu, diğerlerinin onu "gümüş kol" diye çağırdıklarını düşündü. Neredeyse aşağı kattan, Mickey'in seslendiğini duyar gibiydi...

Musluğu kapattı, bulaşıkları yıkamaya başladı. Maura'nın ilk dini töreninde Geoffrey'in hali gözünde canlandı. Geoffrey Maura ile ne kadar gururlanmıştı. Bütün oğlanlar ovularak yıkanmış ve kiliseye götürülmüşlerdi. Garry ile Lee bütün sabah yaramazlık yapmışlar, Geoffrey de ikisini birden pataklamıştı. Hepsi pırıl pırıl temiz dokuz çocuğu ile o gün ne kadar gurur duymuş, başını hep dik tutmuştu.

Gülümsedi. İnsan gelecekte çocuklarının başına gelecekleri bilemiyordu ki. O zamanlar, Maura'nın büyüyünce evleneceğini, ona torunlar vereceğini düşünürdü. Oysa Maura bunun tam tersini yapmıştı. Sabah ilk iş olarak Petherick'i arayacak, olan biteni öğrenecekti. Daha fazla beklemeye yüreği dayanmayacaktı. Maura bir tutuklansa, derin bir nefes alacaktı. Ne olursa olsun, onu erkeklerden ayırmak gerekiyordu. İşte Benjamin kalp krizi geçirmişti. Yani herkes yaşlanıyordu. Eğer ölmeden ailesine bir çekidüzen verecekse bunu şimdi yapması gerekiyordu.

Maura ve William saat onda Le Buxom'a vardılar. Gerry Jackson tanınmış bir Parlamento Üyesini dışarı atmakla meşguldü. Adam strip-tease yapan kızlarla dan-

sedeceğim diye tutturmuştu. Onu önce Roy tanımış ve restorana indirip ayıltmak istemişti. Ortalık iyice kalabalık olmadan durumu kontrola almak gerekirdi. Roy adamı garson kızlardan birine emanet edip, yukarıya çıktı ve Gerry'ye "Bu adam gitgide kötüleşiyor," dedi. "Yarın da TV'ye çıkar dürüstlükten dem vurup Tory Parti'si için oy ister. Sinir oluyorum."

"En iyisini Mickey yapıyordu. Önemli kişiler hakkında kayıt tutardı, biliyorsun. Sonra bu kayıtlar insanın çok işine yarıyor."

"Evet, biliyorum. Batı Yakası şu anda Arap'larla dolu. Onlar kara kuşları istemezler. Sarışınlar bir gecede iki üç kişiyle olacaklar. Bu da sürekli orospuluk demektir. Ha, bu arada... O Coon Rubber bir süre önce buradaydı. Coke satıyordu. Ben defettim ama sana da bir söyleyeyim dedim. Bütün hostesler uçurtma gibi."

"İyi ki söyledin Ger. Bir bu eksikti. Gözünü onlardan ayırma. Punter'lerle kavga etmesinler de kendi aralarında ne yaparlarsa yapsınlar."

Roy, Maura'yı görmek üzere ofise çıktı.

"İyi misin Roy?"

"Evet, idare eder. Bu gece Muhterem Kazkafa yine gelmiş. Bir de baş belası Rubber gelip hosteslere coke satmış. Bunun dışında herşey iyi."

Maura güldü.

"Leslie'yi gönder de onunla bir konuşsun. Zaten geçen hafta mal sattığı için Pink Pussycat'in önünde fena dövmüşler. Leslie ona, bunun son ihtar olduğunu söylesin. Buranın adının uyuşturucuya bulaşmasını istemiyorum."

"Tamam. Leslie ile Garry neredeyse gelirler. Ha, bir de... Garry, sabah telefon etti. Mavi Granada'lı bir herif onun peşindeymiş."

Maura gözlerini devirip tavana baktı. Derin bir ne-

fes aldı. "İnanmıyorum! Tam paranoyak oldu ya da şaka yaptılar."

William Templeton şaşkın gözlerle Maura'ya baktı. "Ne demek istedin?"

"Ah Will, bunu anlatmak çok uzun sürer."

Roy kıs kıs gülerek söze girdi.

"Her an izlendiğini düşünüyor da... Biz de onu hep işletiyoruz. Gerçekten paranoyak."

"Hep öyle midir?"

Roy gülerek "Çocukluğundan beri" dedi. "Bir keresinde bana çok gerilimliyse sesler de duyduğunu söylemişti."

"Aman Tanrım!"

Maura gülmesini tutmak için elini ağzına götürerek, "Yok, yok Tanrı değil, şeytan işi dedi."

William gülümsedi, ama gerçekte huzursuz olmuştu.

"Sen ona ne dedin?"

"Hiç Maws, her zamanki şeyleri. Bahis dükkanlarını arar, sorarım. Kimse bir şey biliyor mu, öğrenirim falan dedim. Sonradan, yanılmış olduğunu söyleyeceğim.

"İyi. Şakaya vur. En iyisi bu."

"Sen gitmek istiyorsan git Maws. Ben kiraları toplayacağım. Nasıl olsa bir süre burada olacağım."

"Sağol Roy. Les, Rubber ile işi hallettikten sonra benim için birkaç paket alıversin. Adresler şu kağıtta yazılı. Sonra, Pazar gecesi Isaacs'la yine buluşup, işi tamamlayacağız. Sen, çocuklar ve Gerry Jackson'un gelmenizi istiyorum. Takım olarak Silah değil, yalnız savuşturucu, tamam mı?"

"Saat kaçta?"

"Beş buçukta burada toplanırız. Haydi Will, gidelim."

Templeton ayağa kalktı. "Önce yemeğe gidelim mi?"

"Neden olmasın?"

"Görüşürüz Roy."

Maura ile Templeton gidince Roy önündeki kağıtları incelemeye koyuldu. Pazara iki gün vardı ve Garry'nin anlattıklarını dinlemediğine pişman olacaktı. Ne var ki şimdilik hiç biri kapana kısılmak üzere olduklarını bilmiyorlardı.

Lennie Isaacs otel odasında oturmuş, yaprak gibi titriyordu. Terry Petherick ve Başkomiser Marsh tam karşısındaydılar.

"Annemin ölüsü üzerine yemin ederim ki neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

Terry sigarasının külünü halıya silkeledi.

"Dinle Lennie, biz her şeyi biliyoruz. Altın işini, soygunu falan. Senin hakkında da bilgimiz var. Onun için kendini sıkıntıya sokma da bize bildiklerini anlat."

Lennie dudaklarını ısırıyordu. Kısa, tombul parmakları titriyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Marsh acıyarak ona baktı.

"Sana söz veriyorum. Ryanlar bilgiyi nereden aldığımızı öğrenemeyecekler. Bütün bilmek istediğimiz toplantının zamanı. Gerisini biz hallederiz."

"Maalesef hiçbir fikrim yok. Ben buraya dinlenmeye geldim."

Terry'nin öfkesi raydan çıktı.

"Kes zırvalamayı Isaacs! Sen buraya yasadışı altın almaya geldin. Şimdi seni içeri alırsak ne olacak? Bütün gazetelere adını verip bize yardımcı olduğunu duyurursak? Sonra da seni Brixton'da salıveririz. Ryan'ların gelip seni harcamalarını beklersin!"

Lennie sarardı.

"Bana bunu yapamazsınız!"

Terry gülümsedi. "Dene de gör."

Lennie gözlerini aşağıya indirip ellerine baktı. Terry, tepesindeki azalmış saçlar arasından onun parlayan kafa derisini gördü.

"Toplantı Pazar günü. O gün buluşacağız. Ben artık ölü sayılırım. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Marsh tırnak yemesine ara verip, "Bakarız Lennie" dedi. "Endişelenme. Sen şimdi bize olanı biteni yavaş yavaş anlat."

Lennie boğazını temizledi, önündeki şaraptan bir yudum aldı ve konuşmaya başladı. "Fenn Farm denilen bir yerde görüşeceğiz."

"Onu biliyoruz. Sen bize zamanını söyle."

"Pazar akşamı, yedi otuzda."

Terry Marsh'a baktı. "Yalnız otuz altı saatimiz kaldı demektir."

"Merak etme Petherick. Rahat rahat hazırlanırız."

Lennie Isaacs gözündeki yaşları sildi. Maura onun canına okuyacaktı. Kendisi bundan böyle ölüydü artık.

Maura pazar yemeği için hazırlık yapıyordu. Pilici fırına koymuş, sıra sebzelere gelmişti. Öğle yemeğini on ikide hazır etmek niyetindeydi. Böylelikle William öğleden sonra serbest kalacaktı. Havuçları doğrarken telefon çaldı. Arayan Margaret idi.

Maura sıcak bir sesle, "Selam Marge" dedi.

"Merhaba! Şöyle bir hatır sorayım dedim."

"Çok iyiyim. Yemek yapıyordum."

"Aman Tanrım. Maura Ryan yemek yapıyor. Rüyamda görsem inanmazdım."

"Ya Marge, gördün mü neler oluyor!"

"Bu William dehşet biri olmalı. Sana bile ev işi yaptırdıktan sonra..."

"Nedeni o değil. Ben çok zaman yemek yaparım."

"Öbür yüzünü çevir plağın. Bak, orada zor günün gecesi çalıyor. Şaka bir yana seni mutlu görmek çok güzel. Artık zamanıydı."

"Gerçekten Marge, her şey harika! Keşke yıllar önce kendime birini bulsaymışım. Aşık değilim ama hep onunla olmak istiyorum. Aslında hep onunlayım ya..."

"Bir zamanlar Den ile ben de öyleydik."

"Haydi canım, siz hâlâ kumrular gibisiniz. Öpüşmeler, sevişmeler... Kendi çocuklarınız bile utanıyorlar."

"Bana çocuklar deme..." Margaret bunu üzgün bir sesle söylemişti.

"Neden? Ne oldu?"

"Penny işte. Kendine bir herif bulmuş."

"Eee? Ne olmuş yani? Sonsuza dek eteğine yapışık duracak değil ya!"

"Sorun o değil Maws. Oğlan bir Sikh."

"İnanmıyorum! Şaka ediyorsun."

"Keşke şaka olsa. Türbanı bile var. Bak ne komik şey olmuş. Küçük Dennis bunları birlikte görmüş. Yanlarına gidip oğlana başı ne zaman iyileşecek diye sormuş. Penny ile Dennis bu yüzden kavga ediyorlardı. Ben de konuyu eşeleyince Dennis ağzından kaçırdı."

Maura katıla katıla gülüyordu.

"Keşke ben de işin yalnız komik yanını görebilseydim."

"İkiyüzlülük etme Marge. Çocukları liberal düşüncelerle yetiştiren sensin. Rengi, dini ne olursa olsun herkes eşittir diyen sen değil miydin? Şimdi zavallı Penny kendine renkli bir herif buldu diye aklın bokuna karışıyor."

"Böyle birine takılacaklarını nereden bilirsin ki!"

Maura hâlâ gülüyordu. "Büyük Den ne diyor bu işlere?"

"Ha, o mu? Motosiklette çay tepsisi ne işe yararsa o da o kadar işe yarıyor. 'Kızı rahat bırak Marge! Kendi yolunu kendi seçsin!' deyip duruyor. Ben de ona dedim ki 'Alnında kırmızı boya, üstünde altın işlemeli sari ile görünce anlayacaksın rahat bırakmayı." İşte böyle Maws."

"Aman Marge, çok güldürdün beni. Sen onun o altın sarısı saçlarıyla bir sariye gireceğine inanabiliyor musun?"

"İnan, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Senin yerinde olsam fazla karşı çıkmam. O yaşlarda biz nasıldık, düşünsene... İnsanlar ne kadar karşı çıkarsa o kadar çok inat edersin o yaşlarda."

"Evet, onu da düşünmedim değil!"

"Bırak hevesini alsın."

Maura William'ın yatak odasından çıktığını duydu. "Şimdi kapatmam gerek Marge. Yarın öğleye doğru sana gelirim, olur mu?"

"Tamam Maws. Güzel bir yemek hazırlarım."

"Hint mutfağına da başlamayı unutma!"

"Yıkıl karşımdan Marge."

"Sen de canım. Hoşça kal."

"Maura telefonu kapatınca gülerek duvara dayandı. Zavallı Marge!

"Neye gülüyorsun?"

Maura yanına gidip William'ı öptü. "Sonra anlatırım. Bugün erken yiyeceğiz. Sonra yürüyüşe falan çıkarız. Dörtte Roy ve diğerleri ile buluşmam gerek."

William, Maura'nın ışıltılı mavi gözlerine baktı. "Yürüyüşe boş ver. Yine yatarız. Ne dersin?"

Maura onu hırsla öptü.

"Ben de bunu söylemeni bekliyordum!"

Terry ile Marsh Scotland Yard'daki Özel Hareket Bürosu'nda çabucak derlenmiş bir grup adamla birlikte, son ayrıntıları gözden geçirmekteydiler. Marsh bu adamları SPG'den sağlamıştı. Hepsinin silah kullanma izni vardı.

"Oraya tam yedi kırk beşte varacağız ki onlar da on beş dakika kadar Isaacs'la pazarlık görüşmelerini yürütmüş olsunlar. Isaacs'ın yanına bir adamımızı bıraktık. Böylece ağzından bir şeyler kaçırmasını önlemiş oluyoruz. Adamımızı Maura Ryan'a ortağı olarak tanıtacak. Hepiniz neler yapacağınızı anladınız değil mi?"

Bütün adamlar başlarıyla anladıklarını belirttiler.

"İyi."

Terry ayağa kalkıp, karşılarında durdu.

"Asıl amacımız Ryan'ları içeri almak. Hepsini. Bu yaptığımız ülkedeki en büyük operasyon olacak. Hiç hata yapılmaması gerekiyor. Ancak başka hiçbir çare yoksa ateş edebilirsiniz. O durumda bile mümkünse, yalnızca yaralayacak şekilde ateş edin."

Adamlar başlarıyla onaylayıp, birbirlerine baktılar. Onlara, Terry'den habersiz olarak, ahıra girer girmez ateş etmeleri ve Lennie Isaacs da dahil olmak üzere hiç kimseyi hayatta bırakmamaları söylenmişti. Bu genç polis şefinin neden karanlıkta bırakıldığını anlamıyorlardı. Yalnızca verilen emirleri uyguluyorlardı.

4.00

Sarah, Benjamin ile birlikte oturmuş, bir Paris Day filmi izliyordu. Aynı zamanda örgü örmeye çalışıyor ama dikkatini yoğunlaştıramıyordu. Petherick'i defalarca aramış, not bırakmıştı. Genç adamdan yanıt bir türlü gelmiyordu. Maura hesabına çalışanlardan birinin, yaptıklarını öğrenmiş olmasından korkuyordu. Maura olanları öğrenirse onu öldürürdü. Bundan hiç kuşkusu yok-

tu. Kendisiyle ilgili hiçbir korkusu olmadığı yolunda çok laf etmişti ama gerginliği gitgide artıyordu. Bugün ise yataktan kalktığından beri sanki göğsünün üstünde kocaman bir taş varmış gibi, nefesi daralıyordu. Örgüyü yanına bırakıp gözlerini ovuşturdu.

"Bir çay içsek mi Sar?" Benjamin gözlerini televizyondan ayırmadan konuşmuştu. Sarah yapacak bir iş çıktı diye memnun, gidip çaydanlığı ocağa koydu. Bugün mezarlığa, oğlanları ziyarete gidecekti. Özellikle Anthony, Benny ve Geoffrey'in mezarlarını ziyaret eder, Mickey'in mezarına da şöyle bir uğrardı. Ama nedense evden çıkmayı hiç canı istemiyordu.

Çayı demlerken birden buz kesti ve mutfak masasının yanına ilişmek zorunda kaldı. Benny ölmeden, bir Geoffrey kaybolmadan önce de bir kez olmak üzere iki kez daha böyle olmuştu. Polis, George'un cesedinin bulunduğunu bildirdiğinde de buna benzer bir duygusu vardı. Gözlerini yumdu. Onun morgdaki görüntüsü gözünün önüne geldi. Kurşun başının arkasından girmiş, ağzından çıkmıştı. Yüzünde şaşkın bir anlatım vardı. Şu anda da o duyguyla sarılıydı. Bugün kötü bir şeyler olacağından hiç kuşkusu yoktu.

Çayı hazır edip götürdüğünde Benjamin'in uykuya dalmış olduğunu gördü. Televizyonun sesini kısıp oturdu. Bir yandan çayını içiyor, bir yandan da kapı ya da telefonun çalmasını bekliyordu.

4.30

Maura çocuklarla buluşmak için Le Buxom'a doğru yola çıktı. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştı. William işleri Roy'a bıraksın da kendisi ile kalsın diye epey ısrar etmişti. Onun da yatakta William ile kalmayı çok canı istemişti.

Bunca yıl sonra bir erkekle ilişkisi oluyor ve bunun

her anından zevk alıyordu. Tek üzüldüğü böyle bir ilişkiyi daha önce yaşamamış olmasıydı. Trafik lambasında, çevresindeki insanlara gülümsemekte olduğunu farketti. Kendi haline güldü. Aşk dedikleri buysa çok hoştu. İşin daha büyük kısmını Roy'a devretmeliydi. Nasıl olsa işi çok iyi götürüyordu. Keşke Roy, Janine'i terk edebilse diye düşündü. Ama Benny nedeniyle Roy'un karısından ayrılmadığını biliyordu.

Bunu anlıyordu. Kendisi de anne olmuş olsaydı, çocuklarının mutluluğunu ön plana alırdı. Yine 'keşke bebeğimi doğursaydım' diye düşündü. Şimdi büyümüş kendi hayatını yaşıyor olacaktı.

Bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı. Bugün mutluydu ve hiçbir şeyin mutluluğunu bozmasını istemiyordu. Bütün istediği şu görüşmeyi atlayıp, William'a geri dönmekti.

Dean Sokağı'na girdiğinde bir şarkı mırıldanmaktaydı.

4.45

Lennie Isaacs kendini konyakla uyuşturmuştu. Onun herhangi bir kaçamak yapmasını önlemekle görevlendirilen polis memuru Dedektif Çavuş Paul Johnson'du. İki saat önce uygulayacağı emirler kendisine bildirilmişti. Ateş başlayınca o da Isaacs'ı vuracaktı. Bütün bu işlerde bir tuhaflık vardı ama babasının dediği gibi onun işi 'mantıklı nedenler aramak değildi.' O terfi etmeye bakmalıydı, gerisi vız gelirdi. Lennie Isaacs gibileri zaten beş para etmez adamlardı. Kendisi bir kamu hizmeti yapmış olacaktı.

Lennie ahırda oturuyordu. Dondurucu bir soğuk vardı. Ellerini koyun derisi paltosunun ceplerinde ısıtmaya çalışıyordu. Otuz yıldır ilk kez dua ediyordu. Karşısında Paul Johnson oturmuş, ona bakıyordu. 'Bu ka-

dar iri yarı olmasa kaçmayı deneyebilirdim' diye düşündü. İşin kötüsü kendisi hiçbir zaman 'kahraman' tip olmamıştı. Bütün gece uyumamış, gün boyu titremişti. Maura Ryan, kendisine ne denilirse denilsin, mutlaka onu ortadan kaldıracaktı. 'Oh Tanrım, ne olur bana yardım et' diye dua etti.

Otuz dördüncü Bölüm

4.50

FENN ÇİFTLİĞİ terkedilmişti. Yıllardır burada üretim yapılmıyordu. Maura, çiftliği birkaç yıl önce açık artırmada çok ucuza kapatmıştı. İmar izni çıkınca da satacaktı. Artık yeşil alan bölgelerine pek dikkat edilmiyordu. Eğer insanın yeteri kadar parası ve tanıdıkları varsa, istediği yere inşaat yapabiliyordu. Birkaç yüz lira eden ekili arazi bir gecede milyonlar değerinde inşaat alanına dönüşebiliyordu. Dönem Thatcher dönemiydi. Ticari değeri olan her şey, hükümete de bir maliyet getirmiyorsa, teşvik ediliyordu. Eski nükleer enerji merkezlerinin arsalarına bile binalar yapılabilirdi. Yalnızca toprağı önceden betonlamak gerekiyordu. Sonra buralardan ev alan insanlara ne çeşit ağaç yetiştirecekleri konusunda bilgi veriliyordu. Bunlar, kökleri derinlere gitmeyen, evlerin altındaki radyoaktif birikime ulaşmayacak cinsten ağaçlar olmalıydılar. Arsa spekülatörlerinin rüyasıydı bu. Maura Ryan da toprak ucuzken yatırım yapacak kadar ileri görüşlüydü. İşçi sınıfının kumarda elli bin pound kazanmayı düşlediği günler çoktan geride kalmıştı. Artık o parayla değil bir ömür geçinmek, bir ev bile alınamıyordu. İngiltere tam bir tüketici toplumu olmuştu.

Bugün çiftlik Ryan'ların gelişi için hazırlanırken Terry Petherick bir yanda durmuş durumu izliyordu. Her tarafa keskin nişancılar yerleştirilmişti. Ahırın için-

de ve çevresinde mevzilenmişlerdi. Gün kararmaktaydı. Terry İkinci Dünya Savaşı ile ilgili bir filmdeki sahneleri anımsadı. Kendi silahını yokladı ve onu, özellikle Maura Ryan'a karşı kullanmak zorunda kalmamak için dua etti.

Bir yağ fıçısına oturmuş çevresine izliyordu ki yakınındaki adamlardan biri telsizine yanıt verdi. Terry'nin telsizi yoktu ve şu ana kadar bunu garipsememişti. Adama söylenenleri duyunca, bölümde kendisine neden tepeden bakıldığını bir anda ve bütün açıklığıyla kavradı. Gelen ses Terry'nin beynine adeta çakılmıştı. "Biliyorsun tek bir Ryan bile canlı kalmayacak. Onları gelir gelmez vurun."

"Anlaşıldı. Tamam."

Adam ahırın kapısına doğru yürümeye başlamıştı. Terry onun kendisini farketmediğini anladı. Alacakaranlıkta ve yüzündeki kamuflaj makyajıyla farkedilmesi güçtü. Duyduklarının beyninde yerleşmesini bekler gibi fıçının üstünde biraz daha oturdu.

Maura ve kardeşleri öldürüleceklerdi. Kurbanlık koyunlar gibi çiftliğe geliyorlardı. Ve bu da kendi hatasıydı. Dosyaları amirlerine götürmüş ve onların Ryan'lara çalışan hakim ve polislere neden hiçbir şey yapılamayacağını açıklayan mazeretlerini dinlemişti. Şimdi bu şokla Ryan'ların öldürülmesinin neden zorunlu olduğunu anlıyordu. Ülkeyi sarsacak bilgilere sahip oldukları için onların artık yok edilmeleri gerekliydi. Maura'nın da bütün bunların ardındaki beyin olduğunu unutmamak gerekirdi. Asıl hedef oydu. Kendini yumruklayası geldi, salak gibi -iyi olsun kötü olsun- yasa ve düzen, adalet diye tutturmuş, bu konulardaki ideallerine sarılmıştı. Oysa böyle bir şey yoktu. Ne bu ülkede, ne de dünyanın herhangi bir yerinde.

Saatine baktı, tam beşti. Çevresini dikkatle inceleye-

rek çiftliğin dışında bırakılmış arabaların sonuncusuna doğru ilerledi. Anahtarların arabada olması için dua ediyordu.

Sierra Estate'in direksiyonuna süzüldüğünde içini bir şükran duygusu kapladı. Anahtarlar oradaydı. Her suçtan önce duyuları kararsızlığı bir an yaşadı ve yutkundu. Ama yaptığı yanlış değildi ki. Bu ülkedeki yasalara uymak ve yasaları uygulamak için yemin etmişti. Şu anda yaptığı da buydu. Bütün bir ailenin katledilmesini önleyecekti. Ne yapmış olurlarsa olsunlar, cezaları bu çiftlikte yapılması planlanan şekilde olamazdı. Ryan'ların gelmesine daha iki saat vardı. Yapacağı son şey bu da olsa, onları durdurmaya çalışacaktı.

Arabayı çalıştırarak çiftlikten uzaklaşmaya başladı. Ne çok hızlı ne de çok yavaş gidiyordu. Sanki bütün yapması gereken yalnızca arabayı oradan uzaklaştırmaktı. Gelirken gördüğü telefon kabinini anımsadı. Oraya yöneldi. Biri onu durdurursa ateş edecekti. Zor nefes alarak kabine girdi. Ne olursa olsun Maura Ryan'ın soğuk bir şubat akşamı bu ahırda bir köpek gibi vurulup öldürülmesine izin vermeyecekti.

5.05

"Tamam o zaman. Herkes ne yapacağını kavradı mı?"

Roy, Leslie, Garry ve Lee, Maura'yı başlarıyla onayladılar.

"İyi. Birer kahve içer sonra yola çıkarız. Oraya varmak bir saattan fazla sürer."

Garry sakin bir sesle söze girdi. "Ben hâlâ izlendiğimiz kanısındayım."

Maura derin bir nefes aldı. "Aman Gal, bırak Tanrı aşkına! İzleniyor olsak şimdiye kadar işletmelerimizin

birinden haber gelirdi. Son günlerde çok paranoyak oldun."

"Bak, son kez söylüyorum. Mavi Granada'daki herif kesinlikle bizi bekliyordu."

"Bırak artık Garry. Bazen kocakarı gibi çenen düşüyor."

Garry, Roy'a baktı. "İyi ya, hepimizin canına okunduğu zaman uyarmadığımı söylemeyin."

Lee güldü, sesini bir kızın sesi gibi incelterek, "Tamam canım, söz veriyorum, demeyiz."

Garry öfkeyle ona baktı. "Eğlendiğinize sevindim. Umarım Parkhurst veya Durham'da on iki yıl yiyince de eğlenirsin."

Leslie sigarasından bir nefes çekti.

"Yalnızca on iki yıl mı? Ben otuz yılı garantiledik sanıyordum." Lee'ye döndü. "Bana hatırlat da birinin ayağını masaya çivilemeyi unutmayayım. Kray'lerden aşağı kalacak halimiz yok ya!"

Herkes güldü. Garry ise susmak bilmiyordu. "Tabii ya. Kray'ler hâlâ içeride." Leslie'ye işaret ederek devam etti. "Seni de 'Ada'ya koyarlarsa onlardan biri ile, örneğin Reggie ile beraber olursun."

Lee sırıttı. "Ama sen değil Garry. Seni Broadmoor'a koyarlar. Ronnie ile olursun. Bütün manyakları oraya gönderiyorlar."

Maura sıkılmaya başlamıştı. "Kesin artık. Kimse bir yere gitmeyecek."

Garry saçlarını gözlerinden geri itti. "Bir şey garanti. Hindley gibi eskilerle birlikte Cookham Wood'a gitmeyeceksiniz. Hepimiz A derecesinde olacağız. Teröristler gibi."

Maura'dan önce Lee söze girdi. Sesi ipek gibi yumuşaktı. "Siz yine o kitabı mı okudunuz? Dost Kazanma ve Etkili Olma Sanatı."

Herkes güldü.

"Haydi canım. Son okuduğunuz kitap 'Seks Hayatınız'dı herhalde."

O sırada çalan telefonu yanıtlarken Maura hâlâ gülüyordu.

Terry telefon kabininden önce bilinmeyen numaraları aradı. Le Buxom'un numarasını istedi. Aldığı numarayı çevirecek jetonu olmadığı için ödemeli görüşme istedi. Santral memuru numarayı bağlamaya çalışırken nefesi kesilerek bekledi Maura Ryan'a ulaşabilmek için. Le Buxom'dan başka bildiği hiçbir yer yoktu.

Maura sakin ve mutlu bir sesle telefonu yanıtladı.

"Alo?"

"Essex'deki bir telefon kabininden ödemeli arıyorlar. Kabul ediyor musunuz?"

Maura beynini zorladı. Onu telefon kabininden kim arayabilirdi ki?

"Ediyorum tabii."

"Alo, Bayan Ryan'la görüşebilir miyim?"

Kalbinin duracağını sandı. Bu sesi nerede olsa tanırdı. Kardeşleri Garry'ye takılmayı sürdürüyorlardı. Maura'nın aklı ise yalnızca tek bir sesteydi. Terry Petherick'in sesinde.

"Beni duyuyor musunuz?" Terry telaş içindeydi. "Maura Ryan'la konuşmam lazım. Veya ona ulaşabilecek birisiyle..."

"Ben Maura Ryan, buyrun!" Sesinin ne kadar sakin çıktığına kendisi de şaşırmıştı.

"Maura, ben Terry... Terry Petherick. Sakın kapatma."

"Ne var?" Sesi çok olağandı ama içinde bir yeniyet-

menin isteklilik ve heyecanını duyuyordu. Terry onda hep bu duyguyu uyandırırdı.

"Fenn Farm'a gitmeyin. Özel Soruşturma Bölümü orada sizi bekliyor. Hepsi silahlı ve hazır durumda."

"Ne!" Bu ses kardeşlerin susup ona bakmalarına neden oldu.

"İnanılması zor biliyorum Maura, ama inan bana başınız fena dertte. Hakkınızdaki her şeyi biliyoruz. Her şeyi." Son sözcükleri vurgulamıştı.

"Ama nasıl?" Sesi panik içindeki bir çocuk gibi çıkmıştı.

"Baksana, buluşabilir miyiz? Telefonda anlatamam her şeyi. Beni de arıyorlar... Ya da olmadığımı farkedince arayacaklar."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Dinle Maura. Görüşebileceğimiz bir yer var mı? Polisin bilmediği, gizlenebileceğin bir yer?"

Maura sesli olarak düşünmeye başladı. "Marge'in evi... Carla'nın..." Sonra birden aklına geldi.

"Mickey'in evini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Orada buluşalım."

"Tamam." Terry telefonu kapatıp arabaya gitti.

"Ne oldu Maws?"

"Haklıymışsın Garry. Polis haber almış. Isaacs ötmüş olmalı."

Garry yerinden kalkıp elindeki fincanı duvara fırlattı. "Biliyordum, Tanrı cezasını versin, biliyordum. Ama dinlemediniz, tamam mı?"

"Sakin olun. Sakin olun. Bağırıp çağırmanın faydası yok."

Roy, Maura'ya baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Henüz bilmiyorum. Ama bir süre ortada görünmeyin. Olup biteni bilen biriyle konuşmaya gidiyorum.

Fenn Farm işi tamamen durdu. Ben, Mickey'in eski dairesinde olacağım. Hepiniz giderken oraya telefon edin. Tamam mı?"

"Kemiğin üstüne giden tazı kim?"

"Bir arkadaş Les. İyi bir dost."

"Ben annemlere gidiyorum. Gelen var mı?"

Leslie başıyla "ben gelirim" işareti yaptı. "Hiç olmazsa güzel bir yemek yeriz."

"İşte, nereye giderseniz... Bana telefon etmeyi unutmayın."

"Richard ne olacak. Birden tepesine inmenden hoşlanmaz belki."

Maura çantasını alırken, "S... et Richard'ı" dedi.

"Sağol ama tipim değil."

Maura telaşına rağmen güldü. "Haydi çocuklar, hoşça kalın."

Richard bir gece önce eve getirdiği bir Filipinli ile yataktaydı. Ön kapıdaki tıkırtıyı duyduğunda adamın sırtını okşamaktaydı. Çıplak halde kapıya gidip "Kim o?" diye seslendi.

"Benim, Maura Ryan."

Richard şaşkın Maura'yı içeri aldı. Kapıya bir kilit eklemiş, bu yüzden Maura'nın anahtarı işlememişti.

"Hayrola Maura!"

"Selam bebek. Geldim işte." Salona gidip çantasını divana attı. Büyük bir kadehe Remy Martini doldurdu.

Richard'ın çok canı sıkılmıştı. Maura'yı evinde istemiyordu. Bu evi Michael kendisine bırakmıştı. Ama yine de kadını geri çevirecek cesareti yoktu. İpek gömleğiyle kapalı, sutyensiz göğüslerini farkedip yine kıskançlık duydu. Michael'in ona tapmasını da hep kıskanmıştı.

Birden yatak odasından gelen bir ses duydu ve ödü patladı. Arkadaşını unutmuştu. Maura'nın şaşkın yüzüne baktı ve gülümsedi.

"Bir arkadaşım var da." Bu sırada adam odadan çıktı. Ufacık bir bedeni, kocaman bir organı vardı. Ağzının bir karış açılmaması için Maura olağanüstü çaba harcadı. Richard arkadaşını tanıtırken, adam yarattığı şoktan mutlu, gövdesini dimdik tutarak kadının karşısında duruyordu. Richard onu yakalayıp tekrar odaya tıktı. Maura kahkahalar içinde divana oturdu.

Richard ipek bir sabahlık giymiş olarak geri geldi. "Şimdi gidecek Maura."

Adam tamamen giyimli olarak geri gelip "Para lütfen" dedi. Richard kızardı. Maura eğleniyordu. "Santim hesabıyla mı ödeme yapılıyor?" dedi. "Ben ödeyeyim Richard, ne kadar?"

"Seksen beş pound lütfen Madam."

Maura parayı verdi. "Üstü kalsın."

Adam Maura'nın önünde eğildi, holde Richard'la biraz mırıldandıktan sonra evden ayrıldı.

"Bak Richard. Bir süre için evini kullanmak zorundayım. Anlaşmaya çalışalım, olur mu?" Bu sözleri dostça bir tonla söylemişti.

"Bir sorun mu var Maura? Eğer bir sorun varsa elimden geleni yaparım. Michael'in hatırı için. O öyle davranmamı isterdi."

Adamın içtenlikle söylediği bu sözler karşısında, Maura, önceden yaptığı şakalardan utandı. Ona fena halde gereksinimi vardı.

"Biraz sonra buraya biri gelecek, benimle görüşmek için. Merak etme, şiddet falan olmayacak." Adamın rahatladığını farketti ve ona acıdı. Yanında yer göstererek, "Gel şöyle otur da konuşalım" dedi.

Terry Petheric, Dagenham'daydı. Kullandığı arabayı resmi bir binanın önüne park edip taksiye bindi.

"Aman tanrım. Komando musun?"

Terry yüzünün hâlâ boyalı olduğunu anımsadı.

"Evet. Tatbikata katılmıştım. Arabam arıza yaptı."

"Ha öyle mi? Nereye gideceksin?"

"Knightsbridge'e lütfen."

Terry biraz dinlendirmek için gözlerini kapadı.

Maura Richard'la çene çalıyor, dostluk kurmaya çalışıyordu. Odanın her yanında Michael'in Richard'la birlikte çekilmiş resimleri vardı. Richard'ın kendisini dışarıya atmamasının tek nedeni Michael'e olan bağlılığıydı. Bunu biliyordu.

"Önemli biriyle görüşebilmek için bir yer lazımdı. Kimsenin benim orada olduğumu tahmin edemeyeceği bir yer. Bir tek burayı düşünebildim Richard. Biraz sevimsiz oldu, kusura bakma."

Adam omuz silkti. "Kalmak istediğin sürece burası senin. Sana ne ikram edeyim. Çay, kahve? Ne istersin?"

Maura gülümsedi. "Kahve iyi olur."

Roy küçük Benny ile evde oturuyordu. Sinirli ve endişeliydi. Saat yedide Maura'ya telefon edecekti. Janine yarı sarhoş divanda yatıyordu. Karnına bir sancı girdi. Yıllardır ilk kez korkuyordu.

Sarah kuşkulu gözlerle üç oğluna bakıyordu. Üçü birden babalarını ziyarete gelmişlerdi ama bir tuhaf görünüyorlardı. Sanki bir şeyler olacakmış, bir haber bekliyormuş gibi gergindiler. Garry yerinden kalktı. "Bir telefon edebilir miyim anne?"

"Elbette."

Hole gidip Maura'yı aradı. Leslie ile Lee, Sarah'ı lafa tutarak salonda kalmasını sağlıyorlardı.

Saat altıbuçukta Marsh, Terry Petherick'in ortadan kaybolduğunu farketti. O vakte kadar her şeyi yoluna koymakla meşguldü ve Terry aklına gelmemişti. Oysa, kendisi bilmemekle birlikte, Terry de öldürülecekler arasındaydı. Zorunlu olmasa bunu yapmazlardı elbette. Ama zorunluydu. Sonradan Maura'yı ahır kapısından girerken Terry'nin öldürdüğünü duyuracaklardı.

Marsh bir şekilde Terry'nin olanlardan kuşkulandığını, arabalardan birini alıp gittiğini sezdi. Öfkeden deliye döndü. Dışarıda plakasız iki araba vardı. Bunlar Ryan'lar gelmeden oradan kaldırılacaklardı. Herkes ahırda hazırlık yaparken Terry bir arabayı alıp sıvışmıştı demek ki. Kimbilir nereye. Marsh. 'umarım gazetelere gitmemiştir' diye düşündü. Maura Ryan hayatta olduğu sürece ona asla dokunamazlardı. Ağzını bir açarsa hükümeti bile düşürecek bilgileri sızdırabilirdi. Ondan sonra ne emniyet teşkilatından ne de Orta-batı Örgütlü Suçlar Şubesi'nden hayır kalırdı. Kadın ayrıca önemli imar bölgelerinde dönen dolapları, eski rıhtım bölgesindeki pislikleri, hemen her şeyi biliyordu. Ürperdi. Maura Ryan hepsinin dizginlerini elinde tutuyordu.

Marsh'ın bildiği bir şey daha vardı. Maura Ryan ne bu çiftlikte hatta ne de bu ülkede görünecek değildi. Terry Petherick bugün duvarları yıkmıştı. Poliste de olsa, Ryan'lardan yana da olsa bu Petherick tehlikeli bir adamdı.

Terry, Michael'in evinin kapısını çalar çalmaz Maura onu içeriye aldı. Bir süre holde oturup, istek dolu bakışlarla birbirlerini süzdüler.

Önce Maura konuştu. "İçeri girelim Terry."

Terry onun arkasından salona yürüdü.

"Bak, sana Richard'ı tanıştırayım. Ağabeyim Michael'in eski bir arkadaşıdır. Şimdi burada oturuyor."

Richard Terry ile tokalaşıp, kahve yapmaya gitti.

Maura sessizliği ilk bozan oldu. "Neler oluyor?"

"Sana söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek Maura."

"Biliyorum ama yine de öğrenmem gerekiyor."

Terry derin bir nefes aldı. "Kardeşin Geoffrey, Michael ve senin hakkında dosya tutmuş. O ölünce dosya annenin eline geçmiş. İçinde altın soygununun bütün ayrıntıları, hatta altına giden yolun haritası da vardı. Üstünde senin elyazınla işaretler falan da bulunuyor. Hükümetteki büyük makam sahiplerinin polisten, Adalet Bakanlığından önemli kişilerin adları, onlara ne kadar ödeme yaptığınız hepsi not edilmiş. İnan Maura bütün bilgiler var o dosyada."

Maura tam anlamıyla donakalmıştı.

"Annen bana telefon etti ve görüşmek istedi. Görüştük." Birkaç kez yutkunduktan sonra devam etti. "Dosyayı bana verdi, ben de onu ilgili makama götürdüm."

Maura inanmazlık içinde başını salladı. "Özel Soruşturma Dairesi'ne öyle mi?" Sonunu neredeyse fısıltıyla sürdürdü. "Sen ve annem... Oysa ben de içtenlikle... ve gerçekten."

"Hayır Maura, hayır. Yani komik geliyor ama biz gerçekten size yardımcı olmak istedik." Terry konuşurken, söyledikleri kendisine de saçma geliyordu.

"Bırak Tanrı aşkına Terry. Ben senin sandığın kadar salak değilim. Annem ve sen benim içeri atılmamı istediniz. Hiç biriniz benden beslenen 'sağlam ayakkabıları' düşünmediniz. Onların kendi mevkilerini, kendi güçlerini nasıl kötüye kullandıklarını aklınıza getirmediniz. Benim kirli işlerimi temizleyecektiniz ve her şey yoluna

girecekti. Bak sana bir şey söyleyeyim. Bu orospu çocuklarını ben ve Michael satın almış olmasak, başkaları alacaktı. Bu ülke köküne kadar çürümüş durumda arkadaş. Her şeyin bir maliyeti var. İster imar planından izin kopartmak için arka plandaki küçük memura pay vermek olsun, ister geliştirme bölgesinden bir siyasal partiye büyük bir hibe yapmak... Örneğin tersane bölgesi..."

"Söylediklerinin doğru olduğunu artık ben de anladım."

"Sen hiç konuşma! Kapat çeneni!" Maura bağırıyor ve Richard da konuşulanları dinliyordu.

"Sen hep idealist oldun Terry... Baş belası bir şövalye gibi. Kötü adamların peşinde olacaktın, değil mi? Peki, bizim satın almış olduğumuz adamlara ne olacak? Onlar ceza alacak mı? Hiç sanmam. Her zamanki gibi ellerini kollarını sallayarak dolaşacaklar. İşin başında Cambridge mezunu, İngiliz sosyetesinin kaymak takımından insanlar bulunduğunu hiç kimse bilmeyecek. Neden asıl suçluların üstüne gidilmiyor? Zengin ve güçlü suçluların? Onların bedelini de neden biz ödüyoruz? Bana bunun yanıtını ver."

Terry ona bakıyor, bütün söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Marsh kendisiyle konuştuğu günden beri biliyordu. Kaymak takımının pislikleri Ryan'lara ödetilecekti ve kamuoyunun gerçeklerden hiçbir zaman haberi olmayacaktı. Aptallık yapmış, Maura'ya ihanet etmişti. Geçmişte bütün yaptıklarından sonra, ona bir darbe daha indirmiş, üstelik bunu doğru bir iş olduğuna inanarak yapmıştı. Artık 'doğru' ve 'yanlış' diye bir şey olmadığını biliyordu. Maura Ryan bir suçluydu ama değilmiş gibi yapmıyordu ki! Kendini iyi bir eğitimin, hukuk fakültesinden alınmış derecelerin ardına gizlemi-

yordu. Hiç olmazsa, işlediği suçları ulusal çıkarlar uğruna yapılmış işler gibi göstermiyordu.

Richard elinde kahve ve bisküvilerle odaya girdi. Elindekileri masaya bıraktıktan sonra, "İstemeyerek konuştuklarınızı duydum" dedi.

Maura ve Richard hayretle ona baktılar. Evdeki varlığını unutmuş gibiydiler.

"Biliyorsun Maura, ben gazetede çalışıyorum. Düşündüm ki eğer gazetecilere ulaşabilirseniz, fevkalade güvenlikte olursunuz. Bunu yapmayı bir düşünün isterseniz. Maura nasıl olsa maaşa bağladığı herkesi biliyor. O takdirde polis size dokunamaz bile."

Terry sakin bir sesle, "Herkesi öldüreceklerdi," dedi. "Bu akşam Fenn Çiftliği'nde herkesi temizleyeceklerdi."

"Bende öyle tahmin ettim zaten. Maura sen ülke dışına çıkmalısın. Seni bulamayacakları bir yere git."

"Her yerde bulurlar."

"Bir dakika. Önce maaşa bağladığın insanlar hakkında bütün bildiklerini yazıp birine teslim etmelisin. Ancak sen öldüğün zaman açılacak şekilde teslim edersin. Bu şekilde inan ki uzun süre yaşarsın."

Maura ve Terry sessizce ona bakıyorlardı. Söylediklerinde bir gerçek payı vardı. Richard konuşmayı sürdürdü.

"Böyle bir öykü için cinayet bile işleyecek bir yığın gazeteci tanıyorum. Bu öyküde gazetecinin aradığı her şey var."

Terry heyecanlı bir sesle Maura'ya "Boşa konuşmuyor" dedi.

"Maura, inan bana. Ne dediğimin farkındayım. Profumo skandalına baksana. Hâlâ sık sık gündeme geliyor. İngilizler önemli kişileri paramparça etmeye bayılır-

lar. Özellikle de kendi yarattıkları ve oy verdikleri insanları. Basında bu işten para kazanır."

Richard konuştukça söyledikleri Maura'ya daha mantıklı gelmeye başladı.

"İyi de nereye gidebilirim?"

"Nereye istersen. Hayatta ve ağzını açabilecek durumda olduğun sürece sen de kardeşlerin de güvende olursunuz."

"Bir düşüneyim. Konsantre olamıyorum."

"Kahveni iç, bir sandöviç ye. Bir şeyler düşünürüz, merak etme."

Maura yavaş yavaş Michael'in Richard'da ne bulduğunu anlamaya başlamıştı. Demek ki o sadece sevimli bir surattan ibaret değildi.

Marsh endişeliydi. Hem de çok... Maura Ryan'ın kayıplara karıştığı belli oluyordu. Gelen bilgilere bakılırsa, Maura'nın evinde Templeton'dan başka kimse yoktu. Lord William Templeton. Maura'nın kardeşlerinden üçü annelerinin evinde, Roy da Chigwell'de kendi evindeydi. Maura Ryan ne kulüplerine ne de başka işyerlerine uğramıyordu. Marsh onun arabasını da aratmıştı ama o konuda da pek umudu yoktu. Tehlikeli bir kadınla karşı karşıya bulunuyordu. Kendisi de dahil birçok insanın canına okuyabilecek durumda bir kadın. Üstelik kadın şimdi Terry Petherick'in desteğine de sahipti.

Purolarından birini yaktığı sırada bürosunun kapısı açıldı. Gelen Özel Soruşturma Dairesi'nden Müfettiş Ackland'dı. Ackland emniyette sertliği ve yıpratıcı kişiliğiyle tanınırdı. Aslında emniyetten çok, bir suç örgütüne uygun yapıdaydı. Gorbalds'da yetişmişti. Kafası hep suça yönelik çalışırdı. Küçük mavi gözleri sanki durur-

larsa önemli bir şeyleri kaçıracaklarmış gibi sürekli çevrede dolanırlardı. Londra'da yirmi yıl yaşadığı halde, İskoçya aksanı hiç değişmemişti.

"Herhalde dosyaları okumuşsundur." Marsh alçak sesle konuşuyordu.

Ackland gülerek, "Evet" dedi. "Bu kadın kurnaz bir tilki. Ne ona ne de kardeşlerine pek bir şey yapılamayacak anlaşılan." Birden yüzü silgi ile silinmiş karatahta gibi oldu. "Tek çare bu orospuyu ortadan kaldırmak. Yakalayınca yok etmek gerek. Silahlı olduğu ileri sürülür. Zaten okuduklarıma bakılırsa, kadının üstünde nükleer füze bulunsa şaşırmamak gerekir." Sesi yeniden şakacı bir ton kazandı. "Aslında ben büyükleri korumak için iş yapmayı sevmem. Ama n'apalım, emirlere uymak gerek."

"Ama önce onu bulmamız gerekiyor ki, bu da hiç kolay görünmüyor."

Ackland mırıldandı. "Kimse sonsuza kadar saklanamaz Marsh."

Maura öfke içinde yazıyordu. Yanlış ellere geçerse ülkeyi yerinden oynatacak bir belge hazırlıyordu. İş yaptığı insanlarla ilgili en küçük ayrıntıları bile anımsıyor, bakanlar, banka müdürleri gibi tepedeki insanlara özellikle dikkat ediyordu. Sanayi girişimlerinin başındaki insanların ve büyük inşaat müteahhitlerinin listesini yapıyordu.

Terry, Maura'nın yazdığı her sayfayı okuyor, her satırda kurulu düzenin nasıl kokmuş, çürümüş olduğunu biraz daha iyi anlıyordu.

William Templeton endişeliydi. Marsh gibi o da Maura'nın nerelere kaybolduğunu merak etmekteydi. Saatine baktı. Sabahın ikisi olmuştu ve hâlâ hiçbir ses yok-

tu. Maura'nın salonunda asılı aile fotoğraflarını inceledi. Özellikle Carla'nın bebekliğinden bir genç kadın oluşuna kadar yaşamı fotoğraflarla belgelenmişti.

Mutfağa geçip kahve yapmaya koyulduğunda kapı çalındı. William'ın yüreği ağzına gelmişti. Kapıyı açınca, bir adam, İskoç aksanıyla "Kusura bakmayın" dedi. Ben Özel Soruşturma Dairesi'nden Müfettiş Ackland'ım. Biraz görüşebiliriz miyiz?" Adam gülümseyince William onun tütünden sararmış dişlerini gördü. Kapıyı iyice açıp adamı içeriye aldı.

İçinden Maura'nın ölmüş olmaması için dua ediyordu. Kötü bir haber alacağından emindi. Haberin ne kadar kötü olduğunu ise ancak Ackland konuşunca anladı. Adam onu tutuklamaya gelmişti. Cinayete teşebbüs, silahlı soygun ve başka suçlardan zanlıydı.

William gururlu bir sesle, "Kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu.

"A, evet Lord William, ama Prens Regent bile olsanız bir şey değişmez. Söylediğimi yapmazsanız sizi karakola öyle hızlı götürürüm ki, hızdan asfalt bile erir. Dışarıda benden işaret bekleyen silahlı bir polis ordusu var. Siz büyük balığa yem olacaksınız. Bu büyük balık da Maura Ryan tabii."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Belki bilmiyorsunuz ama öğrenebilirsiniz. Şimdi oturup bir çay içelim, biraz çene çalalım. Ne dersiniz?"

Son sözleri Ackland, dostça bir ifadeyle söylemişti. Nedense William'ı da en çok bu korkuttu.

Saat ikibuçukta Maura yazmaya ara verdi. Richard da yatak odasında bulundurduğu fotokopi makinesinde onun yazdıklarını çoğaltıyordu. Ömür boyu gerçek bir gazeteci olmayı istemişti. Şimdi bu yüzyılın olayı elindeydi ama bunu asla kullanamayacaktı. Maura'nın yaz-

dıklarını okurken gözleri yerinden fırlamıştı. Şu anda çevreden sorumlu Devlet Bakanı'nın evinde ter dökmekte olduğuna, son kuruşuna kadar bahse girebilirdi. Aynı şey İçişleri Bakanı için de söylenebilirdi. Okudukça aklında bir plan belirlenmeye başladı.

Salonda Maura ve Terry oturmuş, sessizce kahvelerini içiyorlardı. Sonra Maura "Sence neler olacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum Maura. Ama her şeyden kendimi sorumlu tutuyorum."

Maura, acı dolu bir sesle, "Evet annemin ve senin yaptıklarınızı düşününce..." dedi.

"Bana gücenmekte haklısın. Ama şu anda sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bana yardıma çalışıyorsun, çünkü birlikte çalıştığın insanlar benden daha çürük çıktılar. Kendin söyledin. Daha Fenn Çiftliği'ne varmadan 'büyük adamlar'ın yakalarını sıyıracaklarını biliyormuşsun. Sana ihtiyacım yok Terry Petherick. Hiç olmadı."

"Bir kez olmuştu Maura." Terry bunu sakin ve dürüst bir tavırla söylemişti.

Maura bir sigara yaktı. "Öyle mi? Ne zaman olmuştu bu?"

"Sen hamileyken. Kürtaj olduğunda. Hastanede ağır hasta olarak yatarken. Annen bana bütün bunları anlattı."

"Onları da anlattı, desene. Başka ne söyledi? Michael'la yattığımdan kuşkulandığı günleri de anlattı mı? Gerçek ve hayali suçlarla bizi sürekli suçladığını, ama yine de her hafta parasını tıkır tıkır aldığını söyledi mi?" Bir süre sessiz kaldı, sonra alçak sesle konuşmayı sürdürdü.

"O zaman da sana gereksinim duymadım Terry. Boşuna gururlanma. Çok gençtim, deneyimsizdim. Tek

hatam senin gibi biriyle ilişkiye girmek oldu. Sen o zamanlar da dünyayı değiştirmek istiyordun. Michael sana olanları bana anlatmıştı. O zamanlar bile poliste yeteri kadar adamımız vardı. Michael Ryan'ın kardeşiyle ilişkide olman yüzünden senin ayağın kaydırıldı. Sen de beni bıraktın. Ben ve senin değerli polis teşkilatın arasında bir seçim yapman gerekiyordu. Sen de değerli polis teşkilatını seçtin. Annem sana Geoffrey'in kağıtlarını verince deli gibi koşmuşsundur amirlerine... Terry Petherick, Vine Sokağı'nın Pırlantası, asrın en büyük çürüme olayını açığa çıkarıyor. Polisin bu konuyu açıklamak yerine ört-bas edeceğini düşünemedin bile. İhanete uğradın sen arkadaş."

"Her şeyi yitirdim. İşimi..."

"İşinin Tanrı cezasını versin. Sen de işin de umrumda değilsiniz."

"Ne istersen düşün Maura, ama ben seni sevdim. O zamanlar o kadar gençtik ki. Benny'nin ölümünden sonra birlikte geçirdiğimiz geceye ne diyorsun? O zaman beni hâlâ sevdiğini söylemiştin."

İçinden ağlamak geldi. Maura'ya üzüntüden başka hiçbir şey vermemiş olduğunu düşünüyordu.

"Seni uzaklaştırdım, çünkü öyle istiyordum."

"Hiç de değil. Bunu söyleyemezsin. Sen beni Michael'e çok bağlı olduğun için uzaklaştırdın. Sebep yalnızca buydu."

Maura onun yakışıklı yüzüne baktı ve söylediğinin gerçek olduğunu içinden itiraf etti.

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Gerçeğin ta kendisini anlatayım mı?"

"Evet Maura, anlat lütfen."

"1966'da seni tanıdığımda, o güne kadar hiç bilmediğim bir duygu yaşadım." Terry'nin yüzüne bakmaya korkuyordu. Gözlerini halıdaki bir noktaya dikmiş, ora-

dan ayırmıyordu. "Seni öyle çok istiyordum ki, başka şey düşünemiyordum. Sen bana polis olduğunu söylediğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Hafifçe güldü ve devam etti. "Aylarca, seninle buluşmak için herkese yalan söyledim. Anneme, babama, kardeşlerime... Sonra, hamile kalınca bunu söylemek için evine geldiğimde sen benimle ilişkiyi bitirdin. Bebeği pis bir yerde gövdemden koparıp aldılar. O pis yerin kokusu hâlâ zaman zaman burnuma gelir. Pis bir leğenin dibinde yatan bebeği hâlâ görür gibi olurum. Bütün uzuvları tamam, ölü bir bebek. Ve komik olan ne biliyor musun? Bütün istediğim bir eş ve anne olmaktı. Bir eşim, evim ve çocuklarım olsun istiyordum, o kadar. Ama kürtajdan ve ters giden her şeyden sonra, hastaneden çıkarken, benden koparılıp alınan her şeyi ardımda bıraktım. Bir sevgiliye, bir eşe verecek hiçbir şeyim yoktu. İçim boşalmıştı. Neredeyse ölüyordum. Zaten uzun süre ölmek için dua ettim. Sonra Michael ile çalışmayı düşündüm. O istemedi aile işine girmemi ama ben ısrar ettim. Başıma gelenlerden kendini sorumlu hissettiğini biliyordum. Bu duygusunu kullanarak dondurma ve sosis işini ben aldım. Ondan sonra yavaş yavaş zavallı Geoffrey'in bütün işlerine el koydum.

"Eğer o zaman işe girişmiş olmasaydım Michael ve Geoffrey bir ekip oluşturacaklardı. Bütün bunlar yıllar boyu birikti. Ve şimdi, gerçekte yalnızca Bayan Sıradan olmak isteyen ben, İngiltere'nin en çok aranan kadınıyım. O çocuk şimdi yirmi bir yaşında olacaktı. Büyümüş, hayata karışmış olacaktı. Ama işte bir lağım çukuruna atıldı gitti ve ben de polisçe aranan biri oldum."

Sesi yavaşlayıp kısıldı. Terry onun içten içe ağladığını biliyordu. Bu kadını ne denli incitmiş olduğunu ilk kez kavradı. Belki yüzüncü kez aynı soruyu kendi kendine sordu, eğer bebekten haberi olsaydı, Maura ile ka-

lır mıydı? Dürüst bir insan olarak bu soruyu hâlâ yanıtlayamıyordu. Bildiği tek şey Maura'nın yaşamını mahvetmiş olduğuydu. Maura onun içinde bir bilmece gibiydi. Parçaları yavaş yavaş yerine yerleşen bir bilmece.

Kolunu aceleyle onun omuzlarına koydu. İteceğinden korkuyordu ama Maura itmedi. Tersine ona sımsıkı yapıştı. Sanki içine girmek ister gibiydi. Yirmi yıldır kanayan bir yarayı temizlercesine ikisi de göz yaşları içinde birbirlerine sarılıp kaldılar.

Richard içeri gelmeden önce nazikçe öksürdü. Maura ve Terry birbirlerinden ayrıldılar Richard da onların ne kadar üzgün olduklarını hiç farketmemiş gibi yaptı. Tersine ışıl ışıl gülümseyerek karşılarına yere oturdu.

"Çok ilginç bir fikrim var. Bayılacaksınız."

Maura bu katılımdan memnun, gözyaşlarını sildi.

Richard gitgide gözüne giriyordu.

"Nedir?"

"Yazdıklarını okudum da... Bu bilgiler elindeyken pazarlığa girişebilirsin diye düşünüyorum."

"Nasıl bir pazarlık?

"Örneğin arkadaşımız -sözün burasında Terry'yi işaret etti- bu yazılarla amirlerine gitse ve bunların kopyalarının bir sürü insana verilmiş olduğunu söylese, onlar hemen anlaşma zemini arayacaklardır."

"Hiçbir zaman anlaşma yapmazlar."

"Nasıl emin olabilirsin Terry? Olanlar hakkında son söz çevreden sorumlu Devlet Bakanı'nın. Ne de olsa burada bir yığın önemli kişinin kellesi söz konusu."

"Ama kopyaları kimlere vereceğiz?"

"Bunu ben hallederim Maura."

"Ben bize memnuniyetle yardım edecek birini biliyorum."

"Kim o?"

Maura Terry'ye baktı. "Patrick Kelly."

"Ne?! IRA'nın adamı mı?" Terry şokla sarsılmıştı.

"Evet. Benim eski dostumdur. Yıllardan beri. Üstelik bana bir borcu da var." Konuşurken Michael'i düşünüyordu.

"Ama o da bu bilgileri kullanmaz mı?"

"Yalnızca kendi yararına olacak şekilde. İngiliz hükümeti İrlandalılarla halkın bildiğinden çok daha yakın temasta. Gerektiğinde bilgi alışverişi yapıyorlar. Sinn Fein'in ardındaki gerçek liderlerin kimler olduğunu hükümet biliyor. Gerry Adams bu alışverişin orta yerindeki isim. Gerçek liderlerin adlarından hiç söz edilmiyor."

"Zengin ve önemli kişiler sanırım?"

"Hayır Terry, hepsi değil. IRA kötü işler yapıyor ama örgütteki insanların çoğu inandıkları bir amaç uğruna savaşıyorlar. Her toplumda olduğu gibi onların içinde de iyiler ve kötüler var. Kelly iyilerin tepesinde olanlardan. Ona güvenebileceğimi biliyorum."

"Pekiyi, diyelim biri bu. Başka kim var?" Richard yaşadığı her ana bayılıyordu. Bu gece, yaşamının en heyecanlı gecesi olmuştu. İlk kez, gerçekten önemli olan bir olaya katılıyordu. Gerçi bu konuda hiçbir zaman övünemeyecekti. Ama kendisinin de bu işin bir parçası olduğunu hissediyordu. Hatta işin beyni oluyordu.

Maura biraz bezgin, "Bir de Derek Lane'i düşünebiliyorum, o kadar" dedi.

Terry şaşkın, yanıtladı. "Ama onun nerede olduğunu hiç kimse bilmiyor."

Maura elinde olmadan güldü. "Terry, Derek Lane ve onun gibi insanları bulabilmek için uygun bağlantılara sahip olmak gerekir. Michael ve ben onunla İspanya'da ortaktık. Onun İspanya'da bir tekeli var. Michael ölünce tek ortağı ben kaldım. Marbella'ya uçup durumu onunla konuşabilirim."

Terry donakalmıştı. Michael ve Maura'nın İngiliz mafyası arasında önemli bir yer tuttuklarını biliyordu ama Derek Lane gibilerle ortak olacakları aklına bile gelmezdi. Derek Lane 1977'den bu yana sahneden silinmişti. Sayısız cinayetten ve başka ciddi suçlardan aranıyordu.

"Şimdilik bu ikisi iyi. Ne diyorsun Terry. Pazarlığı yapmaya var mısın? Gidip Marsh'ı görecek misin?"

Terry, Maura için hiç olmazsa bu kadarını yapmalıydı. "Evet, gidelim." dedi.

Richard gülümsedi. "İyi! Şimdi şartları kararlaştıralım, gerisi kolay."

Maura gülerek, "Bu işe kendini iyice kaptırdın, değil mi Richard?" diye sordu.

"Evet, gerçekten öyle. Şimdi, kim kahve istiyor bakalım?"

Roy uyuklarken telefonun sesini duydu. İskemlesinde doğruldu. Bir an için nerede olduğunu kestiremedi. Gözü saate ilişti. Dördü çeyrek geçiyordu. Telefonu yanıtlamak için güçlükle doğruldu.

"Evet?"

"Roy? Roy Ryan mı?"

"Evet, siz kimsiniz?"

"Ben Jackson. Karakoldan."

"Evet, ne istiyorsun?" Bu Jackson'u hiç sevmezdi.

"William Templeton biraz önce içeri alındı. Kızkardeşin ve diğer konularda ağzına geleni söylüyor. Haberin olsun."

Telefon kapandı. Roy bir süre alıcıya bakmayı sürdürdü. Duyduklarını içine sindirmeye çalışıyordu. Sonra Michael'in evini aradı.

Maura telefonu açınca hemen konuştu. "Bak Maws,

biraz önce Jackson aradı. Willy içeri alınmış, bütün sorulanları yanıtlıyormuş.

"Tamam Roy, sağol."

"Ne oluyor, Maws?"

"Şu anda olabildiğince güvendesin. Bu sabah saat 8'de her şey yoluna girecek. Söz!"

"Ama ne..."

"Kusura bakma canım, şimdi gitmek zorundayım. Biraz uyu. Söz veriyorum, bir şey olmayacak. Diğerlerine de söyle."

Hemen telefonu kapattı. Roy beş dakika içinde ikinci kez elinde sessiz bir alıcıyla kalıyordu.

Maura renksiz bir sesle "William Templeton'u içeri almışlar" diye haber verdi. Yirmidört saati bile bulmayan bir süre önce onunla sevişmişti ama sorun çıkmaya başladığından beri adam aklına bile gelmemişti.

"Çok şey bilir mi?"

"Hayır. Onun bildikleri polisin de bildiklerinden ibaret. Tanıdığım kadarıyla Willy kendini kurtarmaya çalışacaktır. Herhalde onu benim evimden aldılar."

"Madem çok şey bilmiyor onu unutalım da şu şartları konuşalım. Zaman azalıyor." Maura gergindi. İki adam da onun göğsünün inip kalkmasını izlediler. Seslice esnedikten sonra, "Ha, nerede kalmıştık?" dedi

Otuz altıncı Bölüm

MARSH ile Ackland'a William Templeton'dan gına gelmişti. Son bir saat içinde İçişleri Bakanı da iki kez telefon etmişti. Kendi deyimiyle, herkes gibi o da bu küçük sorunun hemen ve kesin olarak çözülmesini istiyordu. Bakanın sesi yorgun ve bıkkındı.

Sekizi çeyrek geçe masasındaki telefon çaldı.

"Dedektif, Çavuş Petherick burada efendim. Bağlanmak istemediğinizi söyledim ama kendisini görmek isteyeceğinizi söyledi."

"Gönder kızım, hemen gönder."

Marsh telefonu gürültüyle yerine koydu.

"Petherick kopuğu gelmiş."

William polislere baktı. Marsh onu payladı. "Yandaki odaya geç. Ağzını da sıkıca kapalı tut."

William yan odaya geçip oturdu. Yorgun ve açtı. Üstelik korkuyordu. Anladığı kadarıyla kendisi hakkındaki her şey biliniyordu ve kraliyetle olan bağları da bir işe yaramıyordu. Oturduğu rahatsız iskemlede başını elleri arasına aldı.

Terry başı dimdik, güvenli bir görünüm içinde Marsh'ın odasına girdi. Kolunun altında mavi kaplı bir dosya vardı.

"Aman efendim aman. Gülen polisimiz gelmiş." Marsh'ın sesinden alaycılık akıyordu.

"Sanırım Londra'da olanlara gülebilecek durumda

olan tek polis benim. Hele senin hiç de gülecek durumda olmadığından eminim."

Marsh'ın gözleri açıldı. Terry, William'dan boşalmış olan koltuğa oturdu.

"Ne oldu sana? Neredeydin?"

"Sana bunu söyleyemem. Ancak şu kadarını bilmelisin ki, Maura Ryan anlaşma yapmaya hazır."

"Ne yapmaya?"

"Anlaşma!" Terry elindeki dosyayı masaya fırlattı. "Buradaki bilgiler Geoffrey'in dosyasındakilerden çok daha fazla. Bu bilgilerin kopyaları çeşitli kişilere verildi. Ben buraya sizlerle iş konuşmaya geldim beyler. Aynı zamanda İçişleri Bakanıyla da! Eğer henüz bilgisi yoksa..."

Terry rahatça arkasına yaslandı. Sandığının tersine, bu durumdan hoşlanıyordu. Ackland'ın dosyayı alıp okumaya başladığını gördü.

"Pekiyi, ne çeşit bir anlaşma istiyorsun?" Müfettişin sesinde kabullenmişlik vardı. Sanki böyle bir şeyi beklermiş gibiydi.

"Maura Ryan onu rahat bırakmanızı istiyor. Onu ve kardeşlerini. Rıhtım bölgesindeki mülkünün elinde kalmasını istiyor. Zaten bunların yasal olarak sahibi bulunuyor. Kulüplerini de eskiden olduğu gibi yönetmeye devam edecek."

"Bunun karşılığında bize ne verecek?"

Terry, Ackland'a bakıp gülümsedi. "Karşılık olarak bunlar hakkında hiç ağzını açmayacak." Ackland'ın elinde olan dosyayı işaret etmişti. "Bir de seksen-beş yılında kaybolan külçe altını iade edecek. Bundan sonraki bütün yatırımlarını yasal çerçevede yönetmeyi de vaad ediyor."

"Ve sen de onun gerçekten böylelikle yakayı sıyıra-

bileceğine inanıyorsun öyle mi?" Marsh'ın konuşurken ağzı köpürüyordu.

Terry başını salladı. "Evet, inanıyorum."

"Senin kariyerin mahvoldu artık."

"Aman Marsh, sen de sütten çıkmış ak kaşık gibi konuşma. Bütün buralar pislik dolu, her yanı kokuyor baksana. Benim kariyerim tabii ki bitti. Başlamadan bitmişti zaten. Gerçekte terfileri kimlerin aldığını dosyalarda bulabilirsin."

Ackland iç geçirdi. "Sen herhalde Maura Ryan'ın yerini biliyorsun, değil mi?"

"Evet biliyorum. Ve sana söyleyecek değilim. İstersen zorla öğrenmeyi bir dene."

Terry ayağa kalktı. "Şimdi ikinizi de uyarıyorum. Bu dosyaların kopyaları, iki dış ülkeye fakslandı. Oradaki güvenilir insanlara. Eğer Maura Ryan'ın saçının bir teline zarar gelirse bu insanlar bilgileri gazetelere verecekler. Ryan'ların serveti sizin sandığınızdan biraz daha fazla. Her yerde gazetecileri, televizyon programcılarını falan tanıyorlar. Maura Ryan asil bir şekilde bu işlerden çekilip yasal varlıklarını yönetmeye razı. Bunu iyice düşünün. Ve inanın ki o küstürülecek bir insan değil."

Terry, her an bir kalp krizi geçirecek gibi duran Marsh'ı susturmak için elini kaldırdı. "Bir karara varmadan önce amirlerimle görüşmem gerekiyor."

"Tamam. Ben dört saat sonra sizi telefonla ararım. Saat on iki otuzda."

Marsh sert bir sesle söze girdi. "Bu işten kurtulamayacaksın Petherick."

Terry masaya ellerini dayayıp, Marsh'ın sert çizgili yüzüne baktı.

"Beni yakalayacaksın öyle mi? İşe karışanları yakalamak istemiyorsun ama. Büyük yapımcıları, polis müdürlerini falan yakalamaya niyetin yok, değil mi? Hele

emrinde çalıştığın başmüfettişi? O daha öğrenmedi mi artık Kenya ve Maldiv tatillerinin bittiğini? Bütün foyalarının meydana çıktığını? Her çarşamba buluştuğu orospunun adının Ryan'larda kayıtlı olduğunu biliyor mu? Hani onu bağlayıp, döven orospuyu? Beni köşeye sıkıştırdığını sanma Marsh. Sen git de gerçek suçluları yakala artık. Hayatında bir kez olsun yap bunu." Terry doğruldu ve karşısındaki sessiz, çatık yüzlü adama baktı. "Bak sana son bir şey daha söyleyeyim. Baş Müfettişe söyle, onu ilgilendirecek küçük bir haberim var."

Marsh tükürür gibi, "Neymiş o?" diye sordu.

"Her Çarşamba buluştuğu kız var ya, Samantha Golding, işte onda AIDS bulunmuş. Ona bunu bildir. Bana da sert polisi oynama, tamam mı? Bütün bir ailenin yok edilmesi planına katılmaya hevesliydin. Eğer başarsaydın, bunu ülkenin yüksek menfaatleri için yaptığını söyleyerek, kendini kandıracaktın. Öyle olmadığını sen de ben de bilecektik. Bu iş yalnızca bazı orospu çocuklarını korumak için yapılmış olacaktı. Şimdi ben gidiyorum. On iki otuzda tekrar gelirim."

Odadan hızla çıktı. Marsh'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Ackland sakin bir sesle, "Bunu hak ettin Marsh" dedi. "Adamın söyledikleri gerçeğin ta kendisi."

Marsh öylesine duygu yüklüydü ki, Ackland'a karşı duyduğu korkuyu bile unuttu. "S.... oradan İskoç piçi!"

Yandaki odada onları dinleyen William Templeton gülmeye başladı.

Terry, Michael'in evine değil kendi evine gitti. İzlenme olasılığına karşı böyle karar almışlardı.

Yolda çok neşeliydi. Sonunda Marsh'a kendisi hakkında düşündüklerini söylemişti. Eve varınca kahve hazırladı ve gazete okumaya başladı. Aşırı yorgunluk yerine zindelik hissediyordu.

Masaya oturup Maura'yı düşünmeye başladı. Zaten onu hiç aklından çıkaramıyordu. Maura bugün saat beş buçukta Gatwick'ten Marbella'ya uçacaktı. Gerçi Terry Marsh'a dosyaların faks ile gönderildiğini söylemişti ama bu gerçek değildi. Kopyaları gidecekleri yere Maura kendisi götürecekti.

Kahvesini yudumladı. İşte her şeyini yitirmişti. İşini ve yaşam biçimini Maura uğruna feda etmişti. Çevresine bakındı. Sonra birden iğne batırılmış gibi yerinden fırladı ve telefona gitti. Ne yapacağını biliyordu.

Sarah üç oğlunun da evde olmasından mutluydu. Bütün gün taşıdığı karamsarlık, çocuklarına kahvaltı hazırlarken dağılmıştı. Şimdi ailede 'Benny'ye özel' diye bilinen kahvaltıyı hazırlıyordu. İki yumurta, beş dilim salam, çikolatalı puding, domates, fasulye, mantar, kızarmış ciğer, sosis, bolca kızarmış ekmek ve koyu demlenmiş çay. Benjamin'e bunlardan veremediği için ona acıdı ama onun iyiliği için olduğunu düşünüp teselli buldu.

Kahvaltının bittiği sırada telefon çaldı. Garry koştu. Sarah konuşulanları duyamadı ama şimdi herkesin daha neşeli olduğunu görüyordu.

Erkekleri mutfakta bırakıp Benjamin ile ilgilenmeye gitti.

Ackland Bakan ile konuşmuş, Terry'den haber bekliyordu. Marsh ve William Templeton gitmişlerdi.

Marsh olayların gelişiminden çok sıkılmıştı. Templeton serbest bırakılmıştı. Ackland Templeton'un, Maura'nın dostluğunu kaybetmiş olacağını tahmin ediyordu.

Petherick'in getirdiği dosya şu anda bile Londra'yı

dolaşıyor, ilgililerce gözden geçiriliyor olmalıydı. Ackland Maura Ryan'ın kendilerini yenmiş olmasına derinlerde bir yerinde seviniyordu. Vicdanı ona, "Neden gerçek suçluların yerine cezayı o çeksin?" diye soruyordu.

Sonunda telefon çaldı. Ackland sevinçle açtı, zira uykusuzluktan bitik durumdaydı.

Bire yirmi kala Maura telefonu açtı. Terry'nin coşkusu sesinden belliydi.

"Kabul ettiler. Her şeyi kabul ettiler."

"Oh, şükürler olsun."

Maura sonunda derin bir nefes alabilmişti.

"Hiçbir şeyi tartışmadılar mı?"

"Hayır Maws, hiçbir şeyi. Richard'a iyi bir iş becerdiğini söyle. Hepimiz iyi iş gördük."

"Kardeşlerim ne olacak?"

"Tamam. Hepsi tamam."

"Sağol Terry. Söz veriyorum, yaptıklarına pişman olmayacaksın."

Maura'nın sesinde büyük bir alçakgönüllülük vardı. Terry bunu yadırgadı.

"Eh, sen artık sıcak iklimlere gidiyorsun demek ki?"

"Evet. Sanırım artık görüşemeyiz."

"Hiç belli olmaz, değil mi? Neyse ben seni tutmayayım. Bir sürü işin vardır."

"Hoşça kal Terry. Tekrar teşekkürler."

"Bir şey değil Maura. Hoşça kal."

Terry telefonu kapattı. Maura kendini hiçbir zaman hissetmediği kadar yalnız hissetti. Polisi ve kurulu düzeni yenmişti ama pek bir şey hissetmiyordu. Bütün benliğini saran yalnızlıktan başka duygu yoktu içinde.

Richard odaya girdi.

"Kazandık desene!"

"Evet, kazandık."

Maura'nın sesindeki kırgınlık Richard'ı üzdü.

"Biraz çabuk olsan. Üç buçukta Gatwick'te olman gerekiyor."

"Biliyorum."

Richard ona sarıldı. Maura kendisinden uzun boylu olduğu için onun yüzüne bakarken başını kaldırması gerekiyordu. "Ben üzgün olduğumda Michael bana 'Richard bugün bundan sonraki yaşamının ilk günü' derdi. Eski bir deyiş ama çok doğru."

"Ah Richard, sen olmasan ne yapardım?"

Maura onu dudaklarından öptü. Sonra, "Roy'u arayayım da müjdeyi vereyim" dedi.

Maura Cebelitarık'a uçacak Monarch uçağındaydı. Kalkış saati gelmişti. Cam kenarındaydı. Yanındaki koltuk boş olduğu için memnundu, çünkü kendini hiç de yabancılarla konuşacak gibi hissetmiyordu. Ayrıca yirmi sekiz saattir gözünü kırpmamıştı.

Gözlerini yumup, uçağın kalkmasını bekledi. Hemen aklına Terry Petherick geldi. Ona karşı olan duygularının hiç değişmediğini kendine itiraf etti. Yirmi yıldır gelip giden hep aynı duygular. Telefonda vedalaştıklarında sanki kalbi olduğu yerden koparılmış gibi hissetmişti. Bu adamda ne vardı? Ona karşı neden böyle hissediyordu? Kendisini sözde aşkla seven William'ın poliste onu satmaya hazır olduğunu duyduğuna bile, Terry'nin "hoşça kal" demesine üzüldüğü kadar üzülmemişti.

Bir gece önce Terry'ye bebeği ve olanları anlattığında, daha çok yakınlaşacaklarını ummuştu. Kısa bir süre için gerçekten de öyle olmuştu. Ama yalnız kısa bir süre için. Herhalde Terry kendisi için polisle pazarlık yap-

makla ona olan borcunu ödediğini düşünüyordu. Dudaklarını ısırdı.

Önündeki sırada iki küçük erkek çocuk oturuyordu. Tatile çıktıklarından çok heyecanlıydılar. On yaşlarında görünen büyüğü dönüp dönüp, koltukların arasından Maura'ya bakıyordu. İkisi de kıpır kıpırdılar. Maura pek sakin bir yolculuk olmayacağını düşündü.

Gözlerini daha sıkı yumdu. 'Uçak kalksa da bir sigara yaksam' diye düşünüyordu. Yanına birinin oturduğunu hissetti ve uyuyor gibi yaptı. Kimseyle selamlaşacak hali yoktu.

"Maura Ryan, sizi tutukluyorum."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Korkuyla yanındakine baktı.

"Ama... ama..." Sesi boğazında düğümlenmişti.

Terry, Maura'nın yüreğini yıllarca hoplatmış olan gülümseyişi ile, "Umarım beni gördüğüne sevinmişsindir" dedi.

"Ama anlamıyorum. Konuştuğumuz zaman..."

"Hâlâ bilet ayırtmaya çalışıyordum. Sonunda bu koltuğu bana verdiler. Görevimi kötüye kullanmamın sonucu bu oldu işte."

Yine gülümsedi. "Beni istiyor musun bilmiyorum Maura. Ama ben seni her zamankinden daha çok istiyorum. Kalbimin gizli bir yerinde bir gün gelip seni kendime isteyeceğimi hep biliyordum galiba."

Maura hâlâ şaşkınlık içinde Terry'ye bakıyordu. Terry korktu. Eğer bu kez de onu istemezse bu karar sürekli olacaktı ve Terry buna dayanabileceğini sanmıyordu.

Uçak hareket etti. Havalanmak için hız kazanmaya çalışıyordu. Tam yükselirken Maura gülümseyerek, "Oh Terry, geldiğine öyle sevindim, öyle sevindim ki," dedi.

Terry onu uzun uzun öptü. Öndeki iki oğlan bu öpüşmeyi görünce kıkırdamaya başladılar.

Terry şakacı bir tonla onlara, "Siz işinize baksanıza" diye azarladı. Küçük kafalar hemen gözden kayboldular.

Maura sevgi dolu bir sesle "Demek beni tutukluyorsun, öyle mi?" dedi.

"Evet, aynen öyle. Ve sanırım ömür boyu mahkûm olacaksın... yani benimle yaşamaya..."

Maura ciddi bir yüzle ona baktı. "Yine de kulüpleri çalıştırırım ve..."

Terry eliyle onun ağzını kapattı.

"Umurumda değil Maura. Şu andan itibaren tek istediğim sensin."

Uçak yavaş yavaş yükselirken birbirlerine gülümsediler.

BİTTİ

Ryans'lar gibi Lancaster Yolu'nda oturanlar için de avlanmak bir yaşam tarzıdır. Fakat Ryans'ların büyük oğlu Michael hepsinden farklıydı, çünkü suçluların dünyasında şöhret kazanmak istiyordu. Kızkardeşi Maura ise Michael'ın işlediği suçlara göz yumuyordu; Ta ki sevdiği erkek ortadan kayboluncaya kadar. Onyedi yaşındaki bir sarışının, Londra'nın sert erkekleri arasında kendini kabul ettireceği kimsenin aklına gelmezdi. Ama Maura Ryan, güzel, zeki ve sert bir kadındı. Kimsenin kendisini kırmasına izin vermemeye kararlıydı. Artık tehlikeli biriydi o. Sonunda Michael ve Maura yenilmez bir ikili oluşturmuştu; batı yakasında fahişelerin ve pezevenklerin kol gezdiği barların, gece kulüplerinin işletilmesi ve cinayetler artık bu ikiliden soruluyordu, ama her şöhretin bir de bedeli vardı...

ISBN 975-10-1176-0